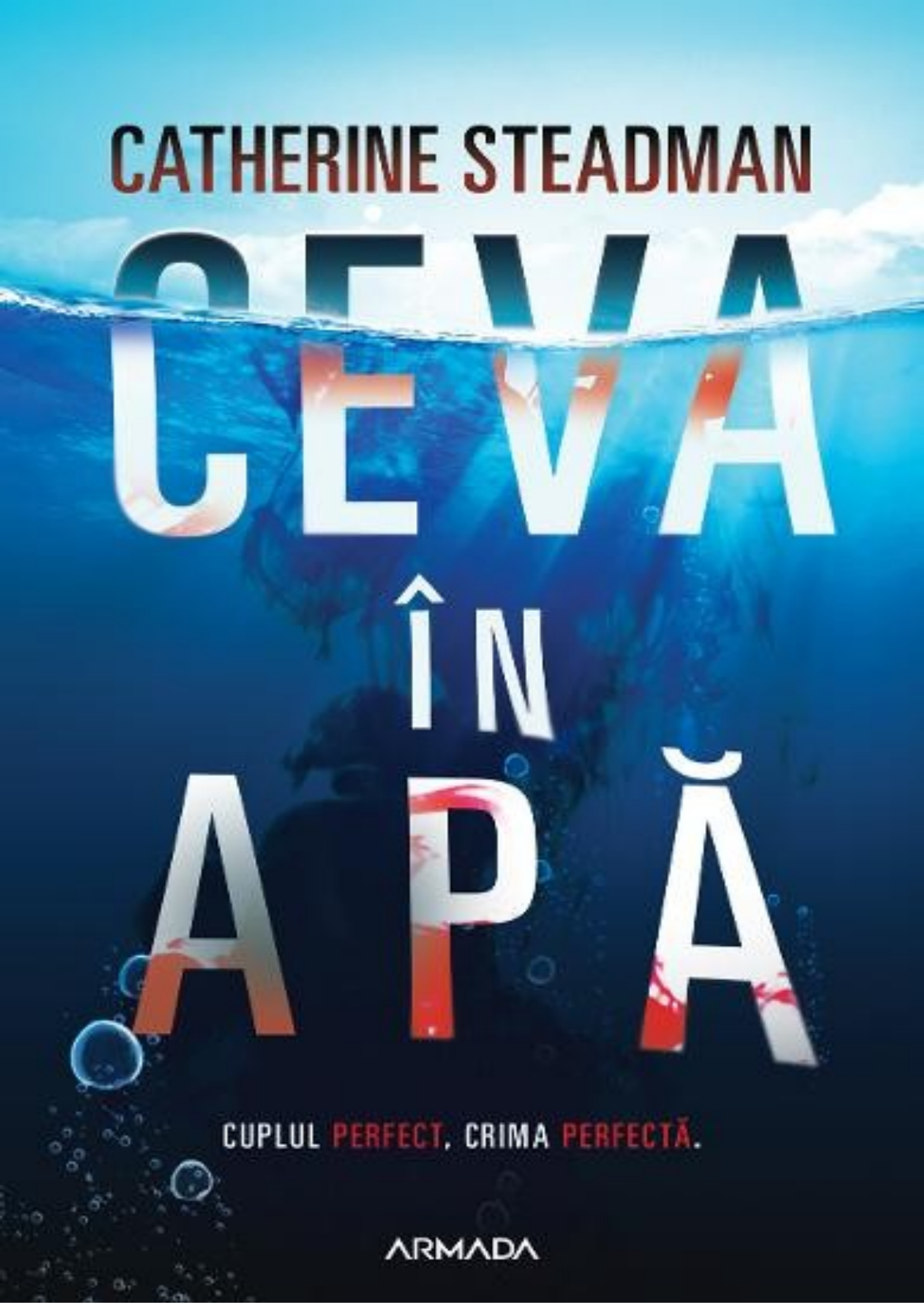
CATHERINE STEADMAN
CEVA ÎN APĂ
CUPLUL PERFECT. CRIMA PERFECTĂ.
ARMADA

Ceva în apă

Catherine Steadman

Original: Something in the water (2018)

Traducere din limba engleză
Gabriel Pavel

Pentru Ross

“Dacă o victorie este povestită în detaliu, nimeni nu ar mai putea face vreo diferenţă faţă de o înfrângere.”

Jean Paul Sartre, *Diavolul şi Bunul Dumnezeu*

“O să zâmbesc, iar zâmbetul meu o să pătrundă în tine prin pupile şi Dumnezeu ştie ce va deveni”
Sartre, *Cu uşile închise*

SÂMBĂTĂ, 1 OCTOMBRIE

Mormântul

Te-ai întrebat vreodată cât durează să sapi un mormânt?

Nu te mai întreba. Pare o eternitate. Indiferent cât crezi că durează, înmulţeşte cu doi.

Sunt sigură că ai mai văzut asta în filme: eroul, poate cu un pistol la cap, sapă tot mai adânc în pământ, transpirând şi mormăind, până când ajunge la o adâncime de un metru optzeci în propriul mormânt. Sau doi pungaşi nefericiţi care discută şi glumesc în haosul nebunesc şi ilar, în timp ce sapă frenetic, ţărâna zburând spre cer cu o uşurinţă ca în desene animate.

Nu se întâmplă aşa. E greu. Nimic în privinţa asta nu e uşor. Solul este dur, dens şi greu manevrabil. E al naibii de dificil.

E o acţiune plictisitoare, durează mult şi trebuie terminată. Stresul, adrenalina, animalul disperat care are nevoie *s-o facă* te susţin aproximativ douăzeci de minute. Apoi te prăbuşeşti.

Muşchii ţi se desprind de oasele braţelor şi picioarelor. Simţi piele pe os, os pe piele. Te doare inima în urma şocului de adrenalină, îţi scade glicemia în sânge şi ajungi la capătul puterilor.

La capătul capătului. Însă e clar ca bună-ziua că groapa va fi săpată, indiferent de starea ta bună sau proastă, că te simţi terminat ori nu.

Apoi schimbi viteza. Ajungi la jumătatea maratonului, când ce era nou a dispărut, şi trebuie să termini chestia asta blestemată şi nefericită. Ai investit şi eşti implicat cu totul. Le-ai spus tuturor prietenilor tăi ce o să faci, i-ai făcut să-şi făgăduiască donaţiile unei oarecare asociaţii de caritate sau alteia, una cu care ai o vagă legătură. Au promis vinovaţi mai mulţi bani decât voiau să dea cu adevărat, simţindu-se obligaţi din cauza unei călătorii cu motocicleta sau a altei chestii pe care au făcut-o la universitate, detalii cu care te plictisesc de fiecare dată când se îmbată. Încă vorbesc despre maraton, rămâi cu mine. Apoi ieşi afară în fiecare seară, de capul tău, cu căştile pe urechi, adăugând mile pentru asta. Astfel încât să poţi lupta cu tine, să lupţi cu corpul tău, chiar acolo în momentul ăla, în acel moment dezolant, ca să vezi cine câştigă. Nimeni altcineva în afara ta nu priveşte. Şi nimănui în afara ta nu-i pasă cu adevărat. Eşti doar tu cu tine însuţi încercând să supravieţuieşti. Aşa simţi când sapi un mormânt, de parcă muzica a încetat, însă tu nu poţi să te opreşti din dansat. Pentru că dacă nu mai dansezi, mori.

Aşa că sapi în continuare. O faci pentru că alternativa e mult mai rea decât săpatul unei gropi fără fund în solul dur şi compact cu o lopată găsită în şopronul unui bătrân oarecare.

În timp ce sapi ajungi să vezi culori agitându-se în faţa ochilor: fosfena cauzată de stimularea metabolică a neuronilor din cortexul vizual datorată proastei oxigenări şi a nivelului scăzut de glucoză. Sângele îţi bubuie în urechi: presiunea scăzută a sângelui din cauza deshidratării şi supraefortului. Dar cum rămâne cu gândurile tale? Gândurile plutesc în iazul liniştit al conştiinţei, ieşind ocazional la suprafaţă şi dispărând înainte să le apuci. Mintea e complet goală. Sistemul nervos central interpretează acest efort suprauman ca pe o situaţie de tipul luptă sau fugi; neurogeneza indusă de practică, alături de „endorfina eliberată prin exerciţii", preferată dintotdeauna în revistele sportive populare, acţionează ca să-ţi inhibe şi să-ţi protejeze creierul de durerea şi stresul a ceea ce faci.

Epuizarea acţionează ca un nivelator emoţional fantastic. Sapă sau fugi.

După aproximativ patruzeci şi cinci de minute am decis că un metru optzeci de centimetri nu e o adâncime realistă pentru acest mormânt. Nu cred că mă descurc să sap un metru optzeci. Eu am o înălţime de un metru şaizeci şi şapte. Cum aş ieşi afară? Practic, m-aş bloca într-o groapă.

Conform unui sondaj YouGov din 2014, un metru şaizeci şi şapte este înălţimea ideală pentru o britanică. Aparent, asta este înălţimea pe care un britanic obişnuit îşi doreşte ca partenera lui s-o aibă. Aşadar, norocoasa de mine şi norocosul de Mark. Doamne, ce mult aş vrea ca Mark să fie aici.

Dar cât de mult ar trebui totuşi să sap dacă nu o să reuşesc un metru optzeci? Cât de adânc este îndeajuns de adânc?

Cadavrele ajung să fie descoperite din cauză că au fost prost îngropate. Nu vreau să se întâmple asta. Chiar nu vreau. În niciun caz nu ar fi finalul pe care-l caut. Iar o îngropare prost făcută, ca orice lucru făcut prost, are trei cauze:

1.Lipsa timpului
2.Lipsa iniţiativei
3.Lipsa interesului

Timp: am între trei şi şase ore ca să fac asta. Trei ore reprezintă estimarea mea conservatoare. Şase ore au trecut de când s-a lăsat noaptea. Am timp.

Cred că am iniţiativă; două minţi sunt mai bune decât una. Sper. Trebuie doar să fac asta pas cu pas.

Numărul trei: interes? Dumnezeule, chiar îmi pasă. Îmi pasă mai mult decât mi-a păsat vreodată în toată viaţa mea.

Nouăzeci de centimetri este adâncimea minimă recomandată de IACC (Institutul de Administrare a Cimitirelor şi Crematoriilor). Ştiu asta pentru că am căutat pe Google înainte să încep să sap. Vezi, iniţiativă. Îmi pasă. M-am ghemuit lângă cadavru, cu picioarele pe frunze ude şi noroi sfărâmicios, şi am căutat pe Google

cum să îngropi un cadavru. Asta am căutat pe celălalt telefon mobil al cadavrului. Dacă ei găsesc cadavrul... *ei nu vor găsi cadavrul...* şi reuşesc să extragă informaţiile... *ei nu vor extrage informaţiile...* atunci istoricul ăsta va fi o lectură fantastică.

După două ore, mă opresc din săpat. Groapa are o adâncime cu puţin peste nouăzeci de centimetri. Nu am ruletă, dar îmi amintesc că am nouăzeci de centimetri la vintre. Asta este înălţimea celei mai mari sărituri pe care am reuşit-o în vacanţa de echitaţie luată înainte să părăsesc universitatea, acum doisprezece ani. Un cadou pentru sărbătorirea a optsprezece ani. Ce lucruri ciudate ne amintim, nu-i aşa? Iată-mă însă aici, băgată în mormânt până la mijloc, amintindu-mi o probă de gimcana. Apropo, am ieşit pe locul doi şi m-am bucurat foarte mult de reuşita asta.

Oricum, am săpat aproximativ nouăzeci de centimetri în adâncime, şaizeci de centimetri în lăţime şi un metru optzeci pe lungime. Da, treaba asta a durat două ore.

Repet: săparea unui mormânt este *foarte* dificilă.

Ca să înţelegi mai bine, această groapă, groapa pe care am săpat-o două ore are dimensiunile de 90 cm x 60 cm x 180 cm, ceea ce înseamnă 36 de picioare cubi de pământ, adică un metru cub de pământ sau o tonă şi jumătate de pământ. Asta este greutatea unei maşini compacte sau a unei balene beluga matură ori a unui hipopotam de dimensiuni normale. Am scos echivalentul ăsta de pământ din groapă, uşor spre stânga faţă de locul unde se afla înainte. Iar mormântul ăsta nu are decât nouăzeci de centimetri.

Privesc movila înălţată peste noroi şi mă salt încet afară, cu antebraţele tremurând sub propria greutate. Corpul zace întins vizavi de mine sub o prelată sfâşiată de un albastru cobalt care e ca o tăietură colorată pe fundalul solului maroniu al pădurii. Am găsit-o abandonată, atârnând ca un văl de o creangă, în spatele refugiului, în comuniune liniştită cu un frigider abandonat. Uşa micului congelator al frigiderului scârţâie în bătaia vântului slab. Aruncat la gunoi.

E ceva atât de trist în privinţa obiectelor abandonate, nu-i aşa? Au un aer dezolant, însă sunt cumva frumoase. Presupun că, într-un sens, am ajuns să abandonez un corp.

Frigiderul se află aici de ceva timp - ştiu asta pentru că l-am văzut prin parbrizul maşinii în timp ce conduceam pe aici cu trei luni în urmă, şi nimeni nu a venit să-l reclame încă. Mă întorceam cu Mark din Norfolk în Londra, după ce ne-am sărbătorit aniversarea şi iată, câteva luni mai târziu frigiderul este în continuare aici. E ciudat să mă gândesc că s-au întâmplat atâtea lucruri în timpul ăsta - mie, nouă -, însă, de fapt, nimic nu s-a schimbat aici. De parcă locul ăsta, un mic petic de pământ, ar fi în afara timpului. Iţi lasă impresia asta. Poate că nimeni nu a mai fost aici de la proprietarul frigiderului şi Dumnezeu ştie cât timp a trecut de

atunci. Frigiderul arată evident din anii şaptezeci - ştii, are aspectul ăla ca de bloc de cărămidă. Un bloc de cărămidă kubrick-ian. Un monolit într-o pădure englezească umedă. Scos din uz. Se află aici de cel puţin trei luni şi nimeni nu l-a luat, niciunul dintre oamenii care caută în groapa de gunoi. E limpede, cu excepţia noastră nimeni nu vine aici. Niciun angajat al consiliului, niciun localnic iritat care scrie scrisori consiliului, nimeni care să-şi plimbe dimineaţa devreme câinele şi să dea întâmplător peste vânatul meu. Acesta era locul cel mai sigur la care mă puteam gândi. Aşa că iată-ne aici. Va dura ceva timp ca solul şi toate să se aşeze. Însă cred că frigiderul şi cu mine avem destul timp.

Privesc mormanul acoperit cu prelata mototolită. Sub ea se află carne, piele, os, dinţi. Un mort de trei ore şi jumătate.

Mă întreb dacă soţul meu mai este cald la atingere. Caut pe Google. Oricum ar fi, nu am nevoie de un şoc.

OK.

OK, braţele şi picioarele ar trebuie să fie reci la atingere, dar trupul să fie cald încă. Bine, atunci.

Expir adânc din toţi rărunchii.

OK, să începem...

Mă opresc. Aşteaptă.

Nu ştiu de ce, dar îi şterg istoricul căutărilor din telefon. N-are niciun sens, ştiu; telefonul nu poate fi urmărit şi, oricum, după câteva ore în solul umed din octombrie n-o să mai meargă. Pe de altă parte însă, poate că o să funcţioneze totuşi. Îi bag celălalt telefon în buzunarul hainei şi îi scot iPhone-ul din buzunarul de la piept. E setat pe modul avion.

Mă uit prin arhiva cu fotografiile noastre. Îmi dau lacrimile şi două picături fierbinţi îmi brăzdează faţa.

Îndepărtez complet prelata, expunând tot ce ascunde. Şterg telefonul de amprente, îl pun înapoi în buzunarul cald de la piept şi-mi îmbrăţişez genunchii.

Nu sunt un om rău. Sau poate că sunt. Poate că tu ar trebui să hotărăşti.

Cu siguranţă, însă, ar trebui să explic. Şi ca să explic trebuie să derulez înapoi, până la dimineaţa aniversării de acum trei luni.

VINERI, 8 IULIE

Dimineaţa aniversării

În această dimineaţă, eu şi Mark ne-am trezit înaintea răsăritului. Este dimineaţa aniversării noastre, aniversarea zilei când ne-am întâlnit.

Stăteam într-un hotel tip boutique cu pub din zona de coastă a oraşului Norfolk. Mark l-a găsit în suplimentul „Cum să-ţi cheltui banii" al revistei *Financial Times*. E abonat, dar suplimentele sunt singurele părţi pe care mai ajunge să le citească. Oricum, *FT* avea dreptate; locul acesta este „refugiul rustic şi confortabil al viselor tale." Şi mă bucur „că-i cheltuim" astfel. Bineînţeles, nu sunt cu adevărat banii mei cei pe care-i cheltuim, dar presupun că în curând vor fi.

Hotelul este un cuib rustic perfect, care oferă fructe de mare proaspete, bere rece şi şaluri de caşmir. Cărţile turistice numesc locul "Chelsea la mare".

Ne-am petrecut ultimele trei zile plimbându-ne până ne simţeam muşchii slăbiţi şi îngreunaţi, cu obrajii îmbujoraţi de cerul şi vântul englezesc şfichiuitor, şi cu părul mirosind a pădure şi apă de mare. Ne plimbam şi apoi ne futeam, ne îmbăiam şi mâncam. Paradis, nu altceva.

Hotelul a fost construit iniţial în 1651 ca han pentru agenţii vamali care făceau călătoria plină de hopuri către Londra cu trăsura, şi se mândreşte cu viceamiralul Lord Horatio Nelson, norfolkian faimos şi învingător în Bătălia de la Trafalgar, care a fost un client obişnuit. Stătea în camera cu numărul 5, cea de lângă a noastră, şi se pare că venea aici ca să-şi colecteze telegramele în fiecare sâmbătă din cei cinci ani ai lui de şomaj. E interesant că Lordul Nelson a avut perioade de şomaj. Presupun că întotdeauna m-am gândit că dacă eşti marinar, atunci eşti ca şi angajat în Marină. Dar, iată, că se întâmplă şi celor mai buni dintre noi. Oricum, de-a lungul anilor, hotelul a găzduit licitaţii de animale, procese cu juraţi şi toată distracţia bâlciurilor descrise de Jane Austen.

Cartea de pe măsuţa de cafea din camera noastră ne-a informat voioasă că audierele preliminare ale procesului infamilor ucigaşi din Burnham fuseseră ţinute în ceea ce era acum sala de mese privată de la parter. E discutabil cât de „infami" erau. In mod cert, eu n-am auzit de ei. Aşa că am citit tot.

Povestea începea în 1835 cu soţia unui pantofar vomitându-şi violent conţinutul stomacului la masa familiei sub privirile soţul ei. Doamna Taylor, cea care vomita, fusese otrăvită cu arsenic. Făina din cămară fusese botezată cu chestia asta, iar mai târziu, la autopsie, s-au găsit urme de arsenic în mucoasa stomacului. Ancheta în urma otrăvirii dezvălui că domnul Taylor avea o aventură cu vecina lor, doamna Fanny Billing, care cumpărase recent arsenic în valoare de trei pence

de la un farmacist local. Arsenicul a ajuns în geanta cu făină al lui Taylor şi, în consecinţă, în găluştile care i-au curmat viaţa doamnei Taylor. Bănuiesc că în seara aceea domnul Taylor s-a abţinut. Poate că domnul Taylor urma o dietă fără carbohidraţi.

Informaţiile furnizate ulterior de un alt vecin în timpul anchetei dezvăluiau că o oarecare doamnă Catherine Frary intrase în casa familiei Taylor în ziua aceea şi fusese auzită spunându-i lui Fanny înainte să fie luată la întrebări: „Ocupă-te de partea ta şi nu ne vor putea răni".

In continuarea investigaţiei s-a descoperit că soţul şi copilul lui Catherine muriseră şi ei brusc în noaptea de dinainte.

După asta, ipoteza crimei a început să fie luată în considerare. Stomacurile soţului şi copilului lui Catherine fuseseră transportate în Norwich, unde analizele au confirmat şi în cazul lor urme de arsenic. Un martor din casa lui Taylor a mărturisit că a văzut-o pe Catherine îngrijindu-se de bolnava doamnă Taylor după ce aceasta a vomitat, adăugând un praf alb „dintr-un pachet de hârtie pe vârful cuţitului" şi în terciul acesteia, otrăvind-o pentru a doua oară, de data asta fatal. Cu o săptămână înainte, cele două femei o otrăviseră şi pe cumnata lui Catherine.

Catherine şi Fanny au fost spânzurate în Norwich pentru uciderea soţilor lor, a doamnei Taylor şi a copilului şi cumnatei lui Catherine. Conform numărului din 17 octombrie 1835 a *Niles Weekly Register* puteai afla că perechea fusese „lansată în eternitate în mijlocul unei mulţimi imense de spectatori (20 000 sau 30 000), dintre care mai mult de jumătate erau femei." *Lansată în eternitate*[1]. O frumoasă referinţă la metodele de transport.

Oricum, e ciudat să bagi „Criminalii din Burnham" în broşura cu informaţii a hotelului, mai ales dacă iei în considerare natura escapadelor de weekend.

La patru şi jumătate, alarma ne trezeşte din grămada călduroasă de puf de gâscă şi bumbac egiptean. Ne îmbrăcăm în linişte cu hainele pregătite cu o noapte înainte pentru clipa asta dinaintea răsăritului: un tricou subţire din bumbac, ghete de drumeţie, blugi şi pulovere de lână. Fac nişte cafea la micul aparat din cameră, în timp ce Mark îşi aranjează părul în baie. Mark nu e un bărbat vanitos după niciun standard, dar ca majoritatea bărbaţilor în jur de treizeci de ani se pregăteşte să devină preocupat de păr în principal. Dar îmi place ezitarea lui, mica scăpare din perfecţionismul lui. Îmi place că pot să fiu gata mai repede. Ne bem cafeaua pe pilotă, îmbrăcaţi din cap până în picioare, cu ferestrele deschise şi braţul lui în jurul meu, în linişte. Avem destul timp ca să sărim în maşină şi să ajungem la plajă înainte de răsărit, adică la ora 5:05, după cum se menţionează în cartea de informaţii de lângă pat.

Ne deplasăm cu maşina către plaja Holkham într-o linişte relativă, respirând şi gândind. Suntem împreună, dar singuri cu gândurile noastre şi cu noi înşine,

1 Joc de cuvinte: *launched* în orig. - *to launch'*, a lansa, a expedia (n. tr.).

încercând să ne agăţăm de somnolenţa densă care ne ţine captivi încă. Toate astea par să aibă aerul natural al unui ritual. Avem parte de asta câteodată; pur şi simplu lucrurile ni se întâmplă astfel. Un pic de magie pătrunde în vieţile noastre, iar noi îngrijim chestia asta ca pe o mică plantă dintr-un ghiveci. Am mai făcut toate astea înainte; e una dintre chestiile noastre. Dimineaţa aniversării. În timp ce intrăm în parc, mă întreb dacă o să mai sărbătorim ziua aceasta şi după ce ne vom căsători peste două luni. Sau poate că aceea va deveni noua noastră zi?

Ieşim în liniştea vastă de la Holkham Hall, străpunsă intermitent de ciripitul pătrunzător al păsărilor. O turmă de căprioare aflate pe câmpia alăturată şi-a ridicat privirile în timp ce izbim uşile maşinii, iar noi îngheţăm. Ne uităm înapoi direct în ochii lor şi le facem să încremenească pe moment, până când atenţia le este atrasă din nou de iarbă.

Maşina noastră e printre primele sosite în parcarea cu pietriş şi pământ; o să se aglomereze mai târziu - întotdeauna se întâmplă aşa - cu câini şi familii, cuşti de cai şi călăreţi, familii extinse căutând să aibă parte de una dintre ultimele zile cu vreme bună. Se pare că vremea asta călduroasă n-o să dureze. Pe de altă parte, se spune asta în fiecare an, nu-i aşa?

Nu se vede nici ţipenie de om în timp ce ne îndreptăm de-a lungul camioanelor cu pietriş către marea întindere deşertică a plajei Holkham, patru mile de nisip alb-auriu mărginite de păduri de pini. Vântul dinspre Marea Nordului apleacă smocuri de buruieni sălbatice şi mătură nisipul înălţându-l în aer peste crestele dunelor impozante. Mile întregi de nisip proaspăt vânturat şi apele mării, dar niciun suflet în faţa ochilor. Stranietate în lumina dinaintea răsăritului. Un peisaj proaspăt şi arid. Senzaţia este întotdeauna asemănătoare unui început curat. Aşa cum e de Anul Nou.

Mark mă ia de mână şi ne îndreptăm spre ţărm. Ne scoatem ghetele şi ne strecurăm în apele îngheţate ale Mării Nordului, cu blugii suflecaţi până la genunchi.

Zâmbetul şi ochii lui, mâna lui fierbinte strângând-o tare pe a mea. Senzaţia încordată şi tăioasă a apei rece ca gheaţa îmi cotropeşte picioarele sub forma unui lichid alb care mi le încălzeşte. Frigul e *arzător*. Ne-am cronometrat perfect. Cerul începe să se lumineze. Râdem. Mark numără pe ceas secundele rămase până la 5:05 şi privim răbdători peste apă spre est.

Cerul întreg se luminează până hăt la asfinţit înainte ca soarele să se ridice deasupra apelor argintii. Culoarea galbenă brăzdează orizontul transformându-se în nuanţe de piersică şi roz, în timp ce lumina ajunge la cei mai apropiaţi nori şi chiar dincolo de aceştia - cerul albastru azuriu străluceşte. Oau! E atât de frumos, atât de frumos încât mă ia cu ameţeală.

Când nu mai suportăm frigul, mă îndrept cu greu înapoi către ţărm, aplecându-mă să curăţ nisipul de pe picioare în apele puţin adânci, înainte să mă încalţ cu

ghetele. Inelul meu de logodnă atrage întreaga strălucire a soarelui reflectată de apa cristalină. Ceața de dimineață a dispărut, iar aerul e complet umed, sărat și înviorător. Atât de strălucitor și de limpede. Cerul e de un albastru profund. Cea mai bună zi a anului. Întotdeauna. Atât de multă speranță, în fiecare an.

Mark m-a cerut în căsătorie în ultima lună de octombrie, după aniversarea lui de treizeci și cinci de ani. Deși suntem împreună de ani buni, cumva, tot a fost o surpriză. Câteodată mă întreb dacă îmi pasă de lucrurile care se întâmplă la fel de mult ca și celorlalți oameni. Poate că le dau suficientă atenție, sau poate că le selectez prost. Adeseori, sunt surprinsă de ce se întâmplă și întotdeauna mă intrigă să-l aud pe Mark spunând că lui cutărică nu-i place așa și pe dincolo, sau că cineva era atras de mine ori avea o altă reacție neașteptat de puternică. Nu observ niciodată din astea. Presupun că e mai bine așa. Nu poți fi rănit de lucrurile de care nu știi.

În schimb, Mark observă tot felul de lucruri. E foarte bun cu oamenii, care se luminează cu totul când îl văd sosind. Ei îl iubesc. Oamenii mă întreabă adeseori în acele rare ocazii când facem lucruri separat dacă „Nu vine și Mark?“, pe un ton ce trădează o dezamăgire uluitoare. Nu o iau personal, pentru că așa simt și eu. Și anume că Mark face orice situație să pară mai bună. El chiar ascultă oamenii. Le susținea privirea. Însă nu o face agresiv, ci doar într-un fel care îi liniștește - privirea lui spunând: Sunt aici, și asta e destul pentru mine. El e interesat de oameni. Privirea lui Mark nu are nicio perspectivă anume; el doar e acolo, cu tine.

Stăm la înălțime pe o dună, privind întinderea nesfârșită de cer și mare. Vântul suflă cu tărie aici sus, urlându-ne în urechi. Sunt bucuroasă că avem pulovere groase și, pe măsură ce ne încălzim, nu mai simțim mirosul de animal al lânii irlandeze aspre la atingere. Conversația se îndreaptă spre viitor, spre planurile noastre. Întotdeauna ne-am făcut planuri în ziua aniversării. Sunt ca niște hotărâri luate la jumătatea anului. Mi-a plăcut să fac planuri încă de când eram mică. Îmi place să planific și să adun fonduri. Mark nu-și mai fixase obiective pe termen lung înainte să ne cunoaștem, dar a acceptat s-o facă instantaneu - i se potrivea natura progresivă și futuristă a ideii.

Mark lucrează în domeniul bancar. Da, știu, buu huu! Dar tot ce pot spune e că nu-i un ticălos. Va trebui să mă crezi pe cuvânt. În niciun caz nu-i un absolvent din clubul bețivilor și echipa de polo de la Colegiul Eton. De fapt, el e un băietan din Yorkshire care s-a descurcat. Evident, tatăl lui nu era chiar un miner care lucra într-o mină de cărbune sau ceva asemănător. Domnul Roberts, retras acum din activitate, fusese consultant în privința pensiilor pentru Prudential în East Riding.

Mark s-a mutat imediat în oraș, și-a luat examenele de regularizare, s-a făcut agent la bursă specializat în datorii suverane, a fost prins în schemă, a fost promovat și, apoi, a avut loc criza financiară.

Industria financiară s-a prăbuşit. Toţi cei care au înţeles ce se întâmplă s-au înspăimântat încă din prima zi. Toţi puteau vedea ce urma să li se întâmple. Mark însă era OK. Slujba lui era sigură în caz de ceva, era mai sigură decât fusese înainte, pentru că el se specializase chiar în domeniul în care toţi aveau nevoie de ajutor după criză, adică în datoriile suverane. Doar că nimeni nu mai primea bonusuri. Asta nu era o problemă pentru noi deoarece nu trăiam chiar de pe azi pe mâine, însă mulţi dintre prietenii lui fuseseră disponibilizaţi, iar asta era înspăimântător. M-a speriat atunci să văd adulţi prăbuşindu-se; aveau copii la şcoală şi ipoteci pe care nu şi le mai permiteau să le achite. Soţiile nu mai lucraseră de pe vremea când rămăseseră însărcinate. Nimeni nu avea un plan de rezervă. Anul acela a fost anul în care oamenii veneau la cină şi plângeau. Plecau de la noi cerându-şi scuze, zâmbind curajoşi şi promiţând că ne vom mai vedea după ce se mutau în oraşele lor de baştină şi se puneau din nou pe picioare. De mulţi dintre ei nu am mai aflat nimic. Am mai auzit doar că se mutaseră înapoi cu părinţii în Berkshire sau că se duseseră să lucreze în Australia, ori că divorţaseră.

Mark s-a mutat la altă bancă. Toţi colegii lui fuseseră concediaţi la vechiul loc de muncă, iar el rămăsese să facă treaba a cinci oameni, aşa că şi-a încercat norocul şi s-a dus în altă parte.

Nu-mi place noua bancă. Nu-i chiar aşa de OK. Bărbaţii de acolo reuşesc cumva să fie în acelaşi timp graşi şi totuşi vânjoşi. Ei sunt total ieşiţi din formă şi fumează, iar asta de obicei nu mă deranja deloc, însă acum chestia asta are un aer de disperare nervoasă. Asta mă îngrijorează. Miroase a irascibilitate şi vise distruse. Câteodată, colegii lui Mark ieşeau cu noi la un pahar şi se apucau să ia în zeflemea şi să se plângă de soţiile şi copiii lor, de parcă eu nici nu eram prezentă. Ca şi cum, dacă n-ar fi făcut-o pentru femeile astea, ei s-ar fi aflat pe vreo plajă pe undeva.

Mark nu e ca ei. El are grijă de propria persoană. Aleargă, înoată, joacă tenis, se menţine sănătos, iar acum stă unsprezece ore pe zi în aceeaşi cameră cu bărbaţii ăştia. Ştiu că are o minte puternică, dar îmi dau seama că-l consumă asta. Şi acum, chiar în ziua asta dintre toate, de aniversarea noastră, mă anunţă că vrea să se concentreze mai mult la slujba lui.

Să se concentreze înseamnă că o să-l văd mai puţin. Deja lucrează prea mult. Se trezeşte la 6 în fiecare dimineaţă de lucru, pleacă de acasă la 6:30, ia prânzul la birou şi se întoarce la mine total epuizat la 7:30 seara. Cinăm şi vorbim, poate ne uităm la un film, iar pe la 10:00 e deja în pat cu luminile stinse. Apoi o lua din nou de la capăt.

— Vreau să schimb asta totuşi, zice el. Lucrez deja de un an acolo. Când m-am angajat, mi-au promis că voi ocupa poziţia asta doar la început, până când vom restructura departamentul. Dar nu mă lasă să fac nimic în sensul ăsta. Aşa că, de fapt, eu nu fac treaba pentru care m-au angajat. Oftează şi-şi trece mâna peste faţă.

Ceea ce până la urmă e în ordine, dar trebuie să am o conversaţie serioasă cu Lawrence. Trebuie să vorbim despre bonusul meu de sfârşit de an, sau despre schimbarea echipei. Asta pentru că unii dintre clovnii ăştia nu au nicio idee ce fac.

Face o pauză şi mă priveşte.

— Sunt serios, Erin, spune apoi. Nu voiam să-ţi zic astea, dar Hector m-a sunat plângând după ce afacerea aceea a trecut luni.

— De ce plângea? l-am întrebat surprinsă.

Hector lucra cu Mark de ani buni. Atunci când toate mergeau prost şi a renunţat la slujba de la vechea bancă, Mark i-a promis lui Hector că, dacă o să se mute cu jobul, o să-i găsească şi lui un loc. Şi şi-a ţinut promisiunea, făcându-l pe Hector parte integrată din aranjamentul său când s-a mutat. Ori se angajau ca o echipă, ori nu se angaja deloc.

— Ştii că ieri aşteptam datele financiare ca să încheiem contractul? mă întreabă privindu-mă scrutător.

— Da, când ai vorbit la telefon în parcare, îi spun şi aprob din cap.

Ieri, a ratat prânzul la pub şi a petrecut o oră măsurând cu pasul pietrişul din parcare în vreme ce mâncarea i se răcea. In timpul ăsta, eu am citit. Lucrez singură, aşa că ştiu bine ce înseamnă „să te pierzi la telefon".

— Da, mi-a spus că a primit datele. A fost foarte dificil să-i aduni pe băieţii de la biroul de tranzacţii în perioada sărbătorilor, iar ei nu i-au uşurat munca. De îndată ce ne întoarcem, vor să facă o şedinţă ca să discutăm despre ore suplimentare şi practici corecte. E ridicol. In orice caz, Hector a vorbit cu biroul din New York şi a încercat să explice că nu era nimeni prezent la lucru şi de ce întârzie să fie trimise datele financiare, iar cei de acolo au luat-o razna. Andrew... Ţi-l aminteşti pe Andrew din New York, nu? Ţi-am spus despre...

— Individul ăla pe care l-am auzit înjurându-te la telefon când eram la nunta lui Brianny? l-am întrerupt.

Pufneşte şi zâmbeşte.

— Da, Andrew. El e... foarte tensionat. In fine. Aşadar, Andrew ţipă la Hector prin telefon, iar Hector se sperie, fixează costul afacerii, trimite datele, se duce şi se culcă, şi se trezeşte având sute de apeluri telefonice ratate şi e-mailuri primite. Se pare că puseseră un 0 în plus la numere. Greg şi ceilalţi de la birou l-au strecurat ca să încetinească afacerea. S-au gândit că Hector o să se uite peste acte înainte să trimită informaţiile şi o să le retrimită lor să modifice cifrele de îndată ce ne întorceam cu toţii la birou, numai că Hector nu a făcut verificarea. A semnat documentul şi l-a trimis. Iar documentul ăsta e un contract din punct de vedere juridic.

— Doamne, Mark, nu pot să spună că a fost o eroare?

— Nu chiar, scumpo. Deci mă sună Hector şi încearcă să-mi explice că a presupus că va fi în regulă şi că el întotdeauna, dar întotdeauna verifică... dar

Andrew i-a zis să trimită datele şi... şi apoi, pur şi simplu, a început să plângă. Erin, eu doar... simt că sunt înconjurat de o totală...

Mark se opreşte şi dă din cap cu tristeţe.

— Aşa că o să-mi întind antenele în alte părţi, îmi spune apoi. Sunt sută la sută bucuros să-mi taie din bonus sau din salariu; oricum, piaţa n-o să-şi revină la ce a fost. Pe cine păcălim? Pur şi simplu nu mai am nevoie de această situaţie stresantă. Îmi vreau viaţa înapoi. Te doresc pe tine şi vreau copii, şi să ne petrecem serile împreună din nou.

Îmi place cum sună asta. Foarte mult. Îl îmbrăţişez şi-mi las capul pe umărul lui.

— Şi eu vreau asta.

— Bine, spune şi mă sărută uşor pe păr. O să găsesc un loc bun, o să-mi înaintez demisia după ce se rezolvă situaţia asta cu Hector, o să-mi iau un mic concediu care să acopere şi nunta şi luna de miere şi, sper că prin noiembrie, o să reîncep să lucrez. La timp pentru Crăciun.

Îşi mai luase un mic concediu şi înainte - toţi cei care lucrează în sectorul financiar trebuie să-şi ia un concediu obligatoriu între joburi; concediul ăsta e gândit pentru a stopa tranzacţii interioare, însă, în esenţă, e o vacanţă plătită de două luni. Asta chiar sună ca un plan destul de bun. Bun pentru el. Şi, în mod cert, şi eu aş putea să iau câteva săptămâni de pauză de la job. Am putea profita de situaţia asta şi să avem o lună de miere pe cinste. Momentan, lucrez la primul meu film documentar, dar o să închei prima etapă de filmare până la nuntă, apoi ar trebui să am la dispoziţie o bună perioadă de pauză de trei sau patru săptămâni înainte să încep următoarea etapă. Evident, aceste trei sau patru săptămâni ar putea să lucreze în favoarea noastră.

O senzaţie caldă îmi inundă pieptul. Asta e bine. Asta o să fie bine pentru noi.

— Unde ar trebui să mergem? mă întreabă.

— În luna de miere?

Aceasta a fost prima dată când am vorbit cu adevărat despre asta. Nunta va avea loc peste două luni. Ne-am ocupat de toate celelalte, dar subiectul ăsta încă e virgin, e neatins ca un cadou nedeschis. Bănuiesc însă că acum e un moment la fel de bun ca oricare altul să abordez subiectul. Sunt încântată de posibilitatea tuturor lucrurilor per ansamblu, să-l am doar pentru mine timp de mai multe săptămâni.

— Hai să ne facem de cap, pun eu cărţile pe masă. Ar putea fi ultima dată când avem timp sau bani.

— Da! strigă el, egalându-mi entuziasmul.

— Două săptămâni... nu, trei săptămâni? sar eu cu propunerea, îmi închid pleoapele pe jumătate gândindu-mă la programul de filmare şi la interviurile pe care trebuie să le fac. Îmi convin trei săptămâni.

— Aşa mai vii de acasă. In Caraibe? Maldive? Bora Bora? întreabă el.

— Bora Bora. Sună perfect. N-am nicio idee unde se află, dar sună splendid. Dă-o naibii! Putem zbura la clasa I?

— Sigur că da, o să fac rezervările, rânjeşte el.

— Minunat!

N-am mai zburat la clasa I înainte. Apoi spun ceva ce probabil am să regret:

— O să fac scufundări cu tine când mergem. O să încerc din nou. După aceea ne putem scufunda împreună.

O spun pentru că mi se pare că tot ce pot să-i ofer lui Mark este să-i arăt cât de mult îl iubesc. Ca o pisică cu un şoarece mort în gură. Indiferent dacă vrea sau nu asta, îl depun la picioarele lui.

— Serios? Mă priveşte fix, îngrijorat, încreţindu-şi ochii din cauza soarelui în timp ce briza îi ciufuleşte părul brunet. Nu se aştepta la asta.

Mark e un scafandru abil. Încearcă să mă facă să merg cu el în fiecare călătorie în care am fost împreună, dar întotdeauna mi s-a făcut frică. Am avut parte de o experienţă urâtă odată, înainte să ne cunoaştem, când m-am panicat. Nimic serios, dar întreaga idee mă sperie de nu mă văd. Nu-mi place ideea de a fi prinsă în capcană. Gândul presiunii apei care încet se adună deasupra mea mă înfioară. Dar vreau să fac asta pentru el. O nouă viaţă împreună, noi provocări.

— Da, clar!

Rânjesc. Pot s-o fac. Cât de greu poate fi? Copiii o fac. O să fiu în regulă.

— Erin Locke, te iubesc, în pana mea, spune el privindu-mă.

Fix aşa.

— Mark Roberts, şi eu te iubesc, în pana mea.

Se apleacă spre mine, îmi înclină capul şi mă sărută.

— Eşti hotărâtă de-adevăratelea? mă întreabă el, fixându-mi privirea.

Am mai jucat jocul ăsta înainte, doar că nu-i deloc un joc. Sau este? Poate că e un joc al minţii.

Ceea ce întreabă el de fapt este dacă *asta* e adevărat. E o situaţie atât de bună încât trebuie să fie o şmecherie, o greşeală. Trebuie că mint. Mint oare?

Fac o pauză de o secundă. Muşchii feţei mi se relaxează şi mi se destind în timp ce el mă studiază. Îmi strâng pupilele sub pleoape, şi simt asta ca pe un mic univers înainte să facă implozie, şi îi răspund cu calm:

— Nu.

Nu sunt hotărâtă cu adevărat. E înspăimântător. N-am făcut-o decât de câteva ori. Dispar ca entitate din faţa ochilor mei. Ca un telefon care trece din nou la setările din fabrică.

— Nu, nu sunt de-adevăratelea, zic eu pe un ton simplu, având figura impenetrabilă şi deschisă.

Trebuie să arate de parcă o spun cu adevărat.

Cel mai bine funcţionează când pare real.

Ochii îi pâlpâie şi îmi cercetează figura, căutând un cârlig, o crăpătură de care să se agaţe ca să înţeleagă. Nu-i nimic însă acolo, am dispărut complet.

Ştiu că se îngrijorează. În adâncul lui îşi face griji că într-o bună zi o să mă evapor, o să plec şi că aceasta nu e real, că o să se trezească şi toate vor fi la fel în casă, dar eu nu voi fi acolo. Cunosc frica asta; o văd fluturându-i pe faţă în diverse momente când suntem ieşiţi cu prietenii sau stăm în capetele opuse ale unei camere aglomerate. Văd privirea aceea şi apoi ştiu că *el* e cu adevărat implicat. O văd pe faţa lui acum. Iar asta mi-e de-ajuns.

Zâmbesc un pic şi faţa i se inundă de bucurie. Râde. Roşeşte de emoţie. Râd şi apoi îmi apucă faţa cu mâinile din nou şi-şi lipeşte buzele de-ale mele. Senzaţia resimţită e de parcă am câştigat o cursă sau de parcă m-am întors de la război. Bravo mie. *Dumnezeule, te iubesc, Mark.* Mă trage în păpurişul din mlaştina sărată şi ne-o tragem cu disperare, cercetându-ne cu mâinile puloverele de lână şi pielea umedă. În timp ce-şi dă drumul îi şoptesc în ureche.

— Sunt de-adevăratelea.

LUNI, 11 IULIE

Apelul telefonic

Anul trecut, am obţinut în sfârşit o cofinanţare de la o acţiune de caritate pentru o închisoare, bani ca să-i investesc în primul meu proiect independent. Totul se adună acum, după ani de documentare şi planificare: propriul meu documentar de lungmetraj. M-am descurcat să fac toată documentarea şi preproducţia în timp ce mă ocupam de proiecte independente şi trebuie să încep interviurile faţă în faţă în nouă zile. Sufleteşte, am investit mult în acest proiect şi sper, mai mult decât orice, că totul se adună acum. O vreme te ţii de planificare, apoi trebuie doar să aştepţi şi să vezi ce se întâmplă. E un an important pentru mine, dar şi pentru amândoi. Filmul, nunta - toate par să se întâmple deodată. Şi mă gândesc cu sinceritate că mă aflu în acel punct magic din viaţa mea în care toate planurile pe care le-am început în jurul vârstei de douăzeci de ani capătă un sens final, toate la unison, ca şi cum aş fi orchestrat în mod deliberat să se întâmple aşa, deşi nu-mi aduc aminte să o fi făcut conştient. Bănuiesc că aşa se întâmplă în viaţă - ai parte de mult nimic şi apoi de toate dintr-odată.

Ideea filmului e simplă; mi-a venit într-o seară în care îi povesteam lui Mark despre cum a fost la internat. Noaptea, după ce se dădea stingerea, noi, fetele, petreceam ore întregi în întuneric vorbind despre ce urma să facem când o să ajungem în cele din urmă acasă. Ce anume vom mânca atunci când vom putea să ne alegem propria mâncare. Fantazam la nesfârşit despre acele mese imaginare. Ne dezvoltam o obsesie despre budinca de Yorkshire cu sos gravy sau în privinţa cârnăciorilor pe băţ pentru cocteiluri. Ne imaginam ce vom purta când vom putea să ne alegem propriile haine, unde o să mergem, ce o să facem când vom avea parte de libertate. Şi apoi Mark a spus că-i pare că sună ca o închisoare. Pentru că noi visam la acasă în acelaşi fel în care visau şi prizonierii asta.

Astfel mi-a venit ideea pentru documentar. Formatul lui e simplu. Povestea va urmări trei prizonieri diferiţi în timpul şi după încarcerare prin intermediul interviurilor şi al unei prezentări ca un reportaj fără intervenţia documentaristului: două femei şi un bărbat care îşi plănuiesc speranţele şi visele despre libertatea lor înainte şi după eliberare. Astăzi fac ultima conversaţie telefonică introductivă cu ultimul meu prizonier, apoi voi face interviuri faţă în faţă cu fiecare dintre subiecţi în închisoare înainte să fie eliberaţi. Până acum, am vorbit de mai multe ori cu cele două candidate femei, însă a fost mult mai dificil să obţin acces securizat la candidatul de sex masculin. Astăzi, în sfârşit, am obţinut dreptul la apelul nostru telefonic obţinut cu mare dificultate. Astăzi aştept un apel telefonic de la Eddie

Bishop. *Acel* Eddie Bishop, unul dintre ultimii gangsteri din zona East End din Londra. Un gangster sută la sută autentic, gata să te ciopârţească cu toporişca, amator de cluburi de noapte şi cazinouri, capabil să facă rime în dialectul londonez, un membru originar al bandei lui Richardson şi, mai recent, centrul celei mai mari bande infracţionale din Londra, cu activitate la sud de fluviu.

Mă holbez la telefonul din casă. Ar trebui să sune, dar nu sună. Este ora 1:12 şi aştept un apel telefonic de la închisoarea Pentonville de doisprezece - ba nu, de treisprezece minute de acum. Am primit apelurile telefonice ale celorlalte personaje, Alexa şi Holli, fix la timp. Mă întreb care e problema şi mă rog ca Eddie să nu fi renunţat şi să nu se fi răzgândit. Mă rog să nu se fi răzgândit nici cei din consiliul de administraţie al închisorii.

A fost greu să obţin aprobare vizavi de orice din partea acestui consiliu, aşa că voi face fragmente din interviurile faţă în faţă în mod independent. Doar eu şi cu camera blocată într-o poziţie fixă. În această etapă, materialul adunat nu este încă prelucrat, dar pe de altă parte se potriveşte cu conţinutul, aşa că sunt fericită. În timpul celei de-a doua etape, odată ce candidaţii mei au ieşit din închisoare, mi se vor alătura şi Phil şi Duncan.

Phil e un cameraman pe care îl cunosc şi în care am încredere implicit - are un ochi grozav şi împărţim o estetică destul de apropiată, ceea ce ştiu că sună un pic pretenţios, dar am promis că este important. Iar Duncan şi cu mine am mai lucrat împreună de câteva ori înainte. E un individ amuzant, însă mai important e faptul că e mult mai bun decât îmi permit să-l plătesc. Atât Duncan, cât şi Phil vor avea dreptul la o parte din banii disponibili pentru acest proiect; fondul financiar e bun, dar nu e grozav. Din fericire, amândurora le place conceptul la fel de mult pe cât îmi place şi mie şi au încredere în proiect.

Privesc prin portofelul plastifiat documentele de acceptare obţinute cu greu de la Ministerul Justiţiei şi Serviciul de Administrare a închisorilor al Maiestăţii Sale. Mai mult decât orice, îmi doresc ca documentarul să depăşească reprezentarea convenţională a prizonierilor, încercând să-i prezint pe aceste trei persoane ca pe nişte indivizi separaţi de condamnările lor. Atât Holli, cât şi Eddie au primit sentinţe între patru şi şapte ani pentru infracţiuni ce nu au fost fatale. Alexa a primit o condamnare pe viaţă cu posibilitatea eliberării condiţionate după paisprezece ani. Dar spun oare condamnările acestea ceva despre cine sunt ei ca oameni? Spun ele oare cine este mai periculos? Cine este o persoană mai bună? În cine poţi să ai încredere? Vom vedea.

Apuc telefonul cu tot cu cablu şi-l iau cu mine pe canapea, sub fereastră, unde mă aşez într-o pată de lumină. Soarele din zona înfrunzită a nordului Londrei îmi încălzeşte instant umerii şi ceafa. Cumva, vara britanică încă stagnează. De obicei, avem parte doar de câteva zile ca lumea de vară, însă lumina soarelui rămâne intensă. Am avut parte deja de trei săptămâni din astea. Se spune că nu o să

dureze, dar până acum a tot durat. Mark e plecat la lucru, iar în casă este liniște. La mine ajung doar hodorogeala înăbușită a camioanelor și bâzâitul scuterelor de pe îndepărtata Stoke Newington High Street. Privesc în grădina noastră din spate prin ferestrele cu cadru în stil georgian; o pisică neagră cu lăbuțele albe rătăcește de-a lungul zidului.

A trebuit să solicit favoruri de la toți pentru a ajunge atât de departe. Fred Davey, regizorul care mi-a dat primul meu job, a garantat pentru mine într-o scrisoare trimisă Ministerului Justiției. Sunt destul de sigură că cele două premii Bafta și nominalizarea la Oscar ale lui Fred m-au pus într-o lumină mai bună decât sinopsisurile pe care le-am scris despre film. ITV deja și-a manifestat interesul să selecteze documentarul după lansarea pentru publicul larg, iar Channel 4 a garantat pentru mine într-o altă scrisoare - ei deja au transmis două dintre scurtmetrajele mele.

Evident, și școala mea de film m-a susținut. Compania The White Cube mi-a dat referințe, căci *asta* poate aprecia și Ministerul Justiției. La fel au făcut și toate celelalte companii de producție pentru care am lucrat ca independent, precum și Creative England, care a ajutat foarte mult cu strângerea de fonduri și susținere de-a lungul întregului proces până acum.

Apoi, bineînțeles, îl am pe Eddie Bishop. El este adevărata cireașă de pe tort, un vis absolut pentru orice documentarist. Datorită acestui interviu mi-am obținut finanțarea. Așa că acest apel telefonic e ceva destul de important pentru mine. Eddie e destul de important.

Poate că nu o știți, însă povestea lui Eddie este istoria infracționalității britanice. S-a alăturat bandei Richardson la vârsta de optsprezce ani, atunci când banda era pe culmile puterii, chiar înainte să se prăbușească în 1966. Anul în care Anglia a câștigat Cupa Mondială, anul când totul a început să se prăbușească pentru frații Kray[2].

Eddie avea infracțiunea în sânge. Era un om de încredere, era direct și rezolva problemele, indiferent de natura jobului. Fără bătaie de cap. În curând a devenit de neînlocuit pentru frații Richardson, într-atât de mult încât atunci când frații Richardson au fost arestați în sfârșit în vara lui 1966, Eddie Bishop a rămas să aibă grijă ca toate să decurgă în continuare cum trebuie, în timp ce frații și restul bandei erau în spatele gratiilor.

Se spune că Eddie a reconstruit întregul sindicat din sudul Londrei și l-a condus timp de patruzeci și doi de ani, până când a fost arestat pentru spălare de bani în urmă cu șapte ani. Timp de patru decenii, Eddie a condus sudul Londrei, a ucis, a lovit fără milă și și-a răspândit influența în întregul oraș, iar statul nu i-a putut da decât șapte ani pentru spălare de bani.

2 Ronald și Reginald Kray - membri ai crimei organizate din anii 1950-1960, cu activități în special în zona East End din Londra (n. tr.).

Ţâr, ţâr.

Ţârâitul telefonului străpunge liniştea. Ascuţit, insistent, şi, dintr-odată, sunt nervoasă.

Ţâr, ţâr. Ţâr, ţâr.

Îmi spun că e în regulă. Am mai făcut asta înainte cu alţi subiecţi. E în ordine. Tremurând, trag aer în piept şi ridic receptorul.

— Bună.

— Bună, sunteţi Erin Locke?

Vocea este tăioasă şi aparţine unei femei cam pe la patruzeci şi ceva de ani. Nu e chiar ce mă aşteptam. În mod evident nu e Eddie Bishop.

— Da, eu sunt Erin Locke.

— Sunt Diane Ford de la închisoarea Pentonville. Am un apel de la domnul Eddie Bishop pentru dumneavoastră. Să vă fac legătura, doamnă Locke?

Diane Ford pare plictisită. Nu-i pasă cine sunt eu sau cine este el. Pentru ea, nu-i decât un alt apel telefonic.

— Da, mulţumesc, Diane. Mulţam.

Vocea ei dispare şi aud sunetul slab al deconectării şi al tonului de aşteptare.

Eddie nu a dat niciodată un interviu. Niciodată nu a spus nimic nimănui despre nicio treabă de-a lui. Niciodată. Nici măcar o clipă nu cred că eu voi fi aceea care va rezolva situaţia. Şi nici nu sunt sigură că-mi doresc asta. Eddie e un infractor profesionist de dinainte să mă fi născut eu. Nu ştiu de ce Dumnezeu a fost de acord să fie o parte din documentarul meu, însă iată-ne ajunşi în situaţia asta. Îmi pare că este genul de om care face lucrurile cu un motiv, aşa că presupun că o să-mi dau seama în curând care este motivul.

Tremurând, trag din nou aer în piept.

Şi apoi suntem conectaţi.

— Aici e Eddie.

Vocea este profundă, caldă. E o voce ocluzivă glotală cu un puternic accent cockney. E ciudat să o aud în sfârşit.

— Bună, domnule Bishop. Mă bucur că reuşesc să vorbesc într-un final cu dumneavoastră. Sunt Erin Locke. Ce mai faceţi?

Un început bun, foarte profesionist. Îl aud şovăind la celălalt capăt ale liniei telefonice, făcându-se confortabil.

— Încă nu te cheamă Roberts? Când e ziua cea mare? mă întreabă spontan cu voioşie.

Vocea lui pare să zâmbească. E un lucru drăguţ să întrebi pe cineva, în orice altă circumstanţă, şi aproape că îi zâmbesc înapoi în telefon, dar ceva mă face să mă opresc. Pentru că nu e nicio şansă ca Eddie să poată şti despre nunta mea care se apropie, sau despre schimbatul numelui ori despre Mark, în afară de cazul în care a făcut săpături despre mine. Iar el e în închisoare, ceea ce înseamnă că probabil a

pus pe cineva să mă studieze. Să cauți informații despre mine e un proces ceva mai complicat decât o căutare rapidă în mediul online. Nu sunt implicată în social media. Nu am cont pe Facebook. Toți documentariștii buni știu ce poți face cu o doză sănătoasă de informații social media, așa că mă țin departe de asta. Așadar, ca să o zic cât mai simplu, Eddie Bishop tocmai mi-a spus că a avut grijă ca cineva să adune informații în mod profesionist despre mine. A pus pe cineva să mă verifice. El e la conducere și știe totul despre mine, despre Mark și despre viața noastră.

Îmi iau un moment de respiro înainte să răspund. Mă testează și nu vreau să fac un pas greșit atât de devreme în joc.

— Înțeleg că amândoi ne-am documentat, domnule Bishop. Ați aflat ceva interesant?

Nu există nimic controversat în trecutul meu, niciun schelet ambulant în dulap. Știu asta, bineînțeles, dar cu toate astea mă simt expusă, amenințată. Ăsta este spectacolul puterii lui, o linie verbală trasată în nisip. Poate că Eddie se află în spatele gratiilor de șapte ani, dar vrea să știu că încă trage toate sforile. Dacă nu ar fi fost atât de pe față în legătură cu asta, acum aș fi înspăimântată.

— Aș spune că ceva care-mi conferă siguranță și mi-a liniștit mintea, scumpo. Niciodată nu poți fi suficient de precaut.

Eddie a decis că sunt sigură, însă vrea să știu că el supraveghează.

Mă mișc, încerc să descâlcesc cablul telefonului, alunecând în discursul despre muncă.

— Vă mulțumesc că ați fost de acord să luați parte la acest proiect. Chiar apreciez că v-ați dat acordul și vreau să știți că o să mă ocup de interviuri într-un mod cât mai nepărtinitor și mai direct. Nu-mi fac meseria ca să creez țapi ispășitori, eu doar vă voi spune povestea. Sau, mai degrabă, am să vă las pe dumneavoastră să vă spuneți povestea. Așa cum doriți.

Sper că știe că intenționez asta. Sunt sigură că a întâlnit o mulțime de oameni care să-l aburească în trecut.

— Știu, scumpo. De ce crezi că ți-am zis da? Ești o raritate. Numai să nu mă dezamăgești, bine?

Lasă pentru o clipă ca spusele lui să-și aibă efectul scontat înainte să destrame intensitatea, îmblânzind tonul.

— Oricum, când vor avea loc toate astea?

Tonalitatea vocii lui e clară, abilă.

— Păi, interviul față în față este programat pentru 24 septembrie, adică peste vreo două luni și jumătate. Apoi, eliberarea dumneavoastră va avea loc cândva la începutul lui decembrie. Așa că putem aranja să facem filmarea de după eliberare în jurul acelei date. V-ar deranja dacă am fi umbra dumneavoastră în ziua eliberării?

Sunt în elementul meu acum; acesta este punctul în care toată planificarea mea își ocupă locul ce i se cuvine. Dacă putem să filmăm eliberarea lui Eddie în maniera unui reportaj, asta ar fi cu adevărat ceva.

Vocea lui se întoarce, caldă, dar clară.

— O să fiu sincer, iubire, nu-i deloc ideal pentru mine. Am o întâlnire amoroasă în ziua aceea, dacă mă înțelegi. Poate că ar fi mai bine să mă lași o zi sau două, bine? E în regulă pentru tine?

Negociem. Vrea să-mi dea ceva - asta e în mod cert un semn bun.

— Bineînțeles. Vom rezolva problema din mers. Aveți numărul meu, așa că ne vom ține la curent cu aceste date. Nu-i nicio problemă.

Privesc pisica de afară strecurându-se înapoi pe lângă gard, cu spatele curbat și cu capul plecat.

Eddie își drege glasul.

— Mai este ceva despre interviuri sau despre program despre care ați vrea să știți în această etapă, domnule Bishop? îl întreb, iar el râde.

— Nu, cred că am terminat pe azi, scumpo, în afară de faptul că vreau să-mi zici Eddie. Mă bucur că am vorbit în sfârșit cu tine, Erin, după ce am auzit atât de multe despre tine.

— Și eu, Eddie. A fost o plăcere.

— Ah, și transmite-i salutări lui Mark. Pare un tip de treabă.

E o remarcă aruncată în vânt, dar respirația mi se oprește în piept. L-a cercetat și pe Mark, de asemenea, pe Mark al meu.

Nu știu ce să spun. Mica pauză pe care am făcut-o s-a prelungit în tăcere pe linia telefonică, iar el o umple:

— Și cum v-ați cunoscut voi doi?

Întrebarea atârnă în aer. Rahat. Asta nu e și nici nu ar trebui să fie despre mine.

— Asta nu e treaba ta, Eddie, nu-i așa? Îi spun cu un zâmbet forțat în voce.

Cuvintele ies afară catifelate și încrezătoare și, în mod ciudat, cu o urmă de sexualitate. E în întregime nepotrivit, dar, cumva, se potrivește perfect.

— Ha! Nu. Ai dreptate, scumpo. Nu e deloc treaba mea, spune Eddie hohotind.

Îi aud ecoul de-a lungul holului închisorii în capătul celălalt al liniei telefonice.

— Foarte bine, iubire, foarte bine.

Și uite așa o luăm de la capăt, revenind pe cărare. Pare să meargă bine. Pare că ne descurcăm. Eu și Eddie Bishop.

Zâmbesc în telefon, de data asta cu un rânjet onest. Zâmbesc în camera mea de zi goală, de una singură, îmbăiată de lumina soarelui.

CUM NE-AM ÎNTÂLNIT

L-am întâlnit pe Mark la Annabel's, un club privat din Mayfair. Să fie clar: Annabel's nu e genul de loc pe care îl frecventează vreunul dintre noi. A fost prima şi ultima dată când am fost acolo. Şi asta nu din cauza vreunui motiv teribil; m-am distrat acolo - Dumnezeule, am întâlnit iubirea vieţii mele acolo -, însă de la început a fost o pură întâmplare că ne-am aflat acolo. Dacă nu aţi mai auzit de Annabel's, ei bine, e un loc ciudat. Cuibărit sub o scară de nedescris din Berkeley Square şi deschis în ultimele cinci decenii, localul a văzut pe toată lumea de la Nixon până la Lady Gaga coborând pe tocuri scările lui. A fost deschis de Mark Birley la sugestia prietenului său apropiat, Lordul Aspinall, în anii '60. La început a funcţionat ca un cazinou, mai degrabă în linia unui local pentru Bond interpretat de Connery şi mai puţin ca un aranjament pentru gangsteri înarmaţi. Birley avea conexiuni cu oameni din lumea regală, cea politică şi cea infracţională, aşa că, după cum vă imaginaţi, a atras o mulţime destul de sexoasă. A creat un mic club liniştit în care se putea cina, dar şi un loc de agăţat, condus de oameni influenţi pentru oameni influenţi.

În noaptea aceea, eu nu eram membră, dar sosisem cu unul.

Pe Caro am întâlnit-o la primul meu job de după Şcoala naţională de Film şi Televiziune. E vorba de un documentar TV despre galeriile The White Cube. Am fost foarte încântată să obţin slujba. Profesoara mea pusese o vorbă bună la producător şi i-a arătat primul meu scurtmetraj, pe care ea îl iubea. Pe atunci, eram asistentă cu camera pentru Fred Davey, unul dintre eroii mei, omul care în cele din urmă avea să mă ajute să intru în producţie cu primul meu film documentar. Din fericire, ne-am înţeles de minune - am tendinţa să mă descurc cu oamenii complicaţi. Apăream devreme şi-l aprovizionam cu cafea şi zâmbete, încercând să fiu invizibilă, dar indispensabilă, urmărind acea cărare complicată dintre flirt şi încredere.

Caro jucase rolul de prezentatoare în documentar. Ea era cea mai deşteaptă persoană pe care am cunoscut-o vreodată sau, cel puţin, cea mai profund educată persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Era cea mai recentă absolventă cu punctaj maxim în istorie la Cambridge, urmând traseul lui Simon Schama şi Alain de Botton. Fără să ducă lipsă de oferte de joburi după ce a absolvit, în mod neaşteptat s-a angajat să se ocupe de o nouă galerie finanţată de cel mai bun prieten al ei din şcoala pregătitoare. Cinci ani mai târziu, acea galerie a descoperit, după cum se spune, următoarea generaţie de artişti britanici talentaţi. M-a invitat să bem ceva după ce am încheiat prima zi de filmare, şi de atunci suntem prietene apropiate.

Caro era amuzantă. Obişnuia să se refere eliptic la ereditatea ei, lăsându-mă să întrezăresc, printre aluziile ei, scandalagii care-şi rulează ţigările şi poartă ciorapi albaştri. Era incitantă şi fermecătoare, iar la vreo două săptămâni după ce ne-am cunoscut, m-a dus la Annabel's.

Prima dată când l-am văzut pe Mark a fost când mă întorceam de la toaletă. Mă ascunsesem acolo încercând să scap de un individ plictisitor care se ocupa de fonduri de investiţii, căruia îi intrase în cap că dacă îl aprobam sporadic din cap şi-mi aruncam privirea hotărâtă cercetând mulţimea, asta, cumva, indica faptul că eram interesată. Ştiam de la o spanioloaică faptul că Fondul de Investiţii încă mă aştepta la intrarea la toaleta pentru femei cu o băutură înviorătoare, aşa că am profitat de ocazie ca să-mi pun la punct unele afaceri curente la telefon. Am aşteptat zece minute, apoi am ieşit. Fondul de Investiţii dispăruse, nu am nicio îndoială, ca să facă curte unei alte femei norocoase. M-am întors direct către bar, identificând în mulţime partea din spate a rochiei aurii lipsite de strălucire a lui Caro. Vorbea plină de vioiciune cu cineva. Apoi, în timp ce s-a întors către dreapta, am văzut şi partenerul ei de conversaţie.

Efectiv, m-am oprit din mers. Corpul meu a luat decizia, înaintea creierului, că prezenţa mea nu era dorită în interacţiunea lor. Caro arăta superb, fiind o femeie ca o amazoană înaltă, plină de încredere. Liniile rochiei ei aurii din lame îi scoteau în evidenţă fiecare curbură a corpului. Era evident că nu purta lenjerie de corp. Arăta ca o reclamă la un parfum dintr-o revistă de modă, iar acest bărbat era echivalentul ei din revistă. Bărbatul era perfect. înalt, solid, părea musculos fără să lase impresia că merge la sală. Poate că era vâslaş, sau poate că era tenismen. Poate că tăia copaci. Da, cred că ar fi foarte bun la dat copacii jos la pământ, îmi amintesc că am simţit o dorinţă puternică, nenaturală de a-l vedea făcând asta. Avea părul cafeniu tuns scurt şi ciufulit. Părea nedormit, dar cu toate acestea arăta foarte bine ca un om de afaceri. A zâmbit larg la ceva ce n-am putut auzi, iar Caro a izbucnit în hohote de râs. Nu ştiu de ce, dar dintr-un oarecare motiv am început să mă mişc grăbită. Îmi place să mă gândesc că trupul meu preluase conducerea, răspunzând unei chemări a celulelor. În orice caz, m-am îndreptat de spate prezentându-mă în mărime naturală, fără să am vreun indiciu legat de ce o să spun când o să ajung acolo. Nu aveam niciun control al acţiunilor mele. Ochii lui i-au surprins pe ai mei de la cel puţin zece paşi distanţă şi m-a acaparat cu totul, privirea lui executând un dans pe trupul meu pe care aveam să-l recunosc şi să tânjesc după el tot restul vieţii mele. Privirea lui scrutătoare îmi cerceta figura, fugind de la ochi la gură, căutându-mă pe *mine.*

Apucasem să mă schimb înainte să plecăm de la filmare şi optasem pentru un pulover lung roz prăfuit şi pantofi tip sandală de culoare trandafirii-aurii. Era ţinuta mea în stilul lui Faye Dunaway în filmul *Network,* disponibilă doar pentru

situaţii de seară de urgenţă. Arătam bine. Ştiu asta deoarece indivizii ca Fondul de Investiţii nu sunt interesaţi de personalitate.

Caro îşi întoarce privirea spre mine, urmărind privirea bărbatului.

— Hei, scumpo! Pe unde naiba ai umblat?

Caro mă priveşte radiind, fiind în mod evident bucuroasă de efectul pe care îl avem amândouă. Simt cum încep să mă înroşesc de la gât în sus, însă mă controlez.

— Mark, această fiinţă superbă este prietena mea Erin. E o artistă. Face filme documentare. E genială, gângureşte ea, strecurându-şi braţul pe după al meu într-un mod surprinzător de teritorial.

E drăguţ să te simţi dorită.

— Erin, el e Mark. Lucrează în oraş şi îi place să colecţioneze obiecte de artă. Cu toate acestea am convenit că nu e fan al unor lucrări ce conţin Kalaşnikoave sau unghii de la degete umane. In afară însă de asta, e deschis la minte. Nu-i aşa?

El zâmbeşte şi-şi întinde mâna.

— Sunt încântat să te cunosc, Erin.

Ochii aceia care mă ţin captivă, acaparându-mă cu totul. Îi iau mâna, asigurându-mă că mă ridic la înălţimea strânsorii lui. Îi simt cu totul mâna caldă în jurul degetelor mele, care sunt încă reci de când am mers la toaletă.

Îi permit să aibă parte de un zâmbet din partea mea, un zâmbet care se întinde de la colţul buzelor mele până sus la ochi. Îi dau ceva din propria mea persoană.

— Şi eu, îi răspund.

Trebuia să ştiu cui aparţinea şi dacă îl puteam avea. Aş putea să-l am?

— De fapt, scumpo, tocmai ce vreau să trag o fugă până la budă. Pauză de toaletă. Mă întorc într-un minut, ciripeşte Caro, şi iese din scenă, lăsând în urmă doar o adiere din parfumul ei scump.

L-a lăsat aici pentru mine. Pe de altă parte însă, presupun că tipii sexy sunt o nimica toată pentru femeile de genul lui Caro.

Mark îşi slăbeşte puţin cravata cu arătătorul şi degetarul. Poartă un costum bleumarin. Fute-m-aş.

— Bei ceva, Mark? îi propun.

— Ah, Dumnezeule, nu, scuze, te rog, lasă-mă pe mine.

Comandă şampanie din cap şi fluturându-şi mâna. Gesticulează în direcţia unui colţ şi ne aşezăm la o masă joasă. Se pare că de abia o întâlnise pe Caro şi că venise aici neînsoţit. Mă rog, venise cu un prieten pe nume Richard.

— Care vorbeşte cu doamna aceea încântătoare de acolo.

Mark arată către o femeie care, în mod evident, e o escortă.

Aceasta poartă cizme din latex lungi până la genunchi şi are privirea plictisită şi distrasă. Richard nu pare să fie prea deranjat de lipsa stimulului conversaţional, vorbind el pentru amândoi.

— Oau, OK! Interesant! Nu mă aşteptam la asta. Oau!

Mark rânjeşte şi aprobă din cap, iar eu ratez complet să-mi controlez râsul zgomotos cu gura până la urechi. Râde şi el.

— Eu şi cu Richard suntem foarte apropiaţi, intonează el cu o solemnitate glumeaţă. A sosit pentru o zi de la o bancă elveţiană. Practic, sunt garda lui personală. Sau poate că sunt îngrijitorul lui. Cine ştie? Trebuie doar să-l duc unde vrea el să meargă. Ceea ce, aparent, este... acolo. Ce fel de documentare faci?

— Pe moment, nu fac foarte multe. Însă, de-abia m-am apucat. Am făcut un scurtmetraj despre pescarii norvegieni. Un soi de omagiu adus lui Melville, ca o combinaţie între *Eroii locali* şi *Bătrânul şi marea,* ştii?

Verific dacă îl plictisesc. Zâmbeşte şi mă aprobă cerându-mi să continui.

Vorbim două ore întregi, consumând două sticle de Krug împreună, pe care presupun că el o să le plătească, ţinând cont că nota de plată ar fi echivalentul unei chirii pe o lună la apartamentul meu. Conversaţia şi şampania au curs lejer. În momentele când zâmbea, coapsele mi se încordau involuntar.

In final, vraja se rupe când prietenul lui Mark îi surprinde privirea de dincolo de sală şi face semne că el şi prietena lui sunt gata să plece. Îmi imaginez că, după lungi dezbateri, au ajuns la un soi de înţelegere.

— Mi-e teamă că, pe fundalul ăsta magic, va trebui să plec, spune Mark ridicându-se în picioare în silă.

— Trebuie să-l conduci înapoi? trag eu de timp. Nu vreau să-i cer numărul; vreau să mi-l ceară el mie.

— Dumnezeule, nu, asta ar fi chiar... nu, mulţumesc Domnului. Îi bag într-un taxi şi mi-am terminat treaba. Tu?

— Locuinţa lui Caro e chiar după colţ. Probabil că o să dorm pe canapeaua ei în seara asta. Am mai făcut-o şi înainte şi, cu toată sinceritatea, canapeaua ei este mult mai confortabilă decât patul meu.

— Totuşi, tu stai în partea de nord, nu? Adică, acolo unde locuieşti de obicei.

Acum trage şi el de timp. Peste umărul lui îl văd pe Richard zăbovind pasiv-agresiv pe lângă scări. Partenera lui probabil că a ajuns deja la nivelul străzii fiind plictisită de trecători.

— Da, în nord, Finsbury Park.

Nu sunt sigură unde duce conversaţia acum. Ne încurcăm în vorbe.

Aprobă din cap cu un aer decisiv. Luase o decizie.

— Super. OK, pe scurt, am un proiector pe care l-am primit de Crăciun de la sora mea şi mă distrez de minune cu el. I-am găsit o poziţie de unde luminează un perete gol din apartamentul meu. E foarte tare. Dacă doreşti? Am nişte documentare. Lungmetraje. Intenţionam să mă uit la un film de patru ore despre Nicolae Ceauşescu.

Îl privesc şi mă întreb dacă glumeşte. Ceauşescu? Chiar nu pot să-mi dau seama. Aceasta ar putea fi cea mai ciudat de neaşteptată invitaţie pe care am primit-o vreodată. Îmi dau seama că nu i-am răspuns. Cu toate acestea, el continuă să vorbească, nelăsând nicio pauză încă în conversaţie.

— Fostul dictator al României? A cântat Internaţionala la propria execuţie. E prea deprimant? Probabil. Ţi-ar plăcea? E destul de sexy, nu-i aşa? Avea propriul lui autobuz de turnee. Ei bine, un Ceauşescu-buz.

Se opreşte pentru o secundă. El e perfect.

— Uimitor. Asta a fost uimitor. De fapt, chiar mi-ar plăcea asta. Trece-mă pe listă.

Scot o carte de vizită nou-nouţă din poşeta mea mică şi i-o înmânez. E a treia oară când fac asta de când le-am ridicat de la papetărie după ce am absolvit luna trecută. Gestul pare însă natural. Fred Davey are una, Caro are una, iar acum, Mark Roberts are una.

— Sunt liberă săptămâna viitoare. Haide să vedem atunci documentarul de patru ore despre Ceauşescu.

Îi spun asta şi dispar în interiorul de la Annabel's.

Am nevoie de tot autocontrolul meu ca să nu privesc peste umăr înainte să fac colţul.

MIERCURI, 20 IULIE

Interviul numărul unu

Mark mă sună de la serviciu la 7:23 a.m. Ceva nu este în ordine. Are o voce panicată. Încearcă să o înăbuşe, dar o pot auzi.

Mă îndrept pe scaun. N-am auzit niciodată înainte nici măcar o suspiciune în tonalitatea vocii lui. Mă ia uşor cu tremurături, în ciuda căldurii din cameră.

— Erin, ascultă-mă, sunt la toaletă. Mi-au luat BlackBerry-ul meu şi trebuie să părăsesc clădirea chiar acum. În afara sălii de baie mă aşteaptă doi angajaţi de la securitate ca să mă scoată afară de aici.

Mai mult murmură cuvintele, însă se ţine tare.

— Ce se întâmplă? îl întreb în timp ce mintea-mi este inundată de viziuni galopante ale unor atacuri teroriste şi imagini tremurânde făcute cu telefonul mobil.

Dar nu este vorba de aşa ceva. Ştiu că nu este asta. Deja recunosc scheletul acestei poveşti. Am auzit-o de la destui oameni până acum. Povestea e înfiorător de sterilă. Mark a fost „concediat".

— Lawrence m-a chemat în biroul lui la ora şapte. Mi-a spus că a auzit prin reţeaua de zvonistică faptul că îmi caut alt loc de muncă şi că el crede că e mai bine pentru toţi cei implicaţi dacă plec de azi. E bucuros să-mi ofere referinţe, dar biroul meu a fost eliberat deja şi trebuie să-i înmânez telefonul de serviciu înainte să părăsesc clădirea.

Pentru o secundă se instaurează liniştea.

— Nu a precizat cine i-a spus.

Linişte din nou.

— Dar e în ordine, Erin. Sunt bine. Te pun să te duci direct la o întâlnire cu cei de la resurse umane după ce te concediază. Te conduc afară din cameră şi apoi direct într-o alta cu un reprezentant de la resurse umane în ea! Îşi acoperă spatele, în pana mea! Ce grămadă de căcat! Reprezentantul mă întreabă dacă am fost fericit aici, şi trebuie să spun că da, a fost fantastic şi că toate, în cele din urmă, au fost spre bine. Lawrence mi-a făcut o favoare. M-a eliberat pentru următoarea provocare, bla bla bla.

Mark râde. Îmi poate simţi îngrijorarea prin telefon.

— Cu toate acestea, e în regulă, Erin. O să fiu bine. Îţi promit. Ascultă, trebuie să merg cu tipii ăştia acum, dar o să fiu acasă într-o oră sau aşa ceva.

Totuşi, eu nu sunt acasă.

Momentan sunt la închisoarea Holloway, gata să fac primul meu interviu faţă în faţă. Oare e posibil să fi uitat? Sunt în camera de aşteptare a unei închisori. La dracu! *Te rog să nu ai nevoie de mine acolo acum, Mark. Te rog să fii OK.*

Însă dacă are nevoie de mine, voi merge.

Of, băga-mi-aş picioarele! Aceste două nevoi constant agăţătoare: propria ta viaţă şi „să fii acolo". Relaţia ta sau viaţa ta. Nu contează cât de mult te străduieşti, nu le poţi avea pe amândouă.

— Să vin acasă? îl întreb.

Linişte.

— Nu, e în regulă, spune el într-un final. Trebuie să dau o tonă de telefoane şi să găsesc ceva. Trebuie să obţin ceva de lucru în alt loc înainte ca situaţia asta să devină prea presantă. Rafie şi Andrew trebuiau să-mi dea răspunsuri ieri.

Aud un ciocănit în uşă prin telefon.

— Futu-i! O secundă, amice! Hristoase! Mă piş! strigă el. Trebuie să plec, scumpo, a expirat timpul. Sună-mă după interviu. Te iubesc.

— Te iubesc şi eu, spun şi-i trimit o sărutare zgomotoasă, însă a închis deja.

Se lasă linişte şi mă trezesc din nou în camera de aşteptare tăcută. Gardianul are ochii închişi la culoare, blânzi, dar hotărâţi. îmi aruncă o privire şi se încruntă.

— N-am vrut să menţionez asta, dar n-ai voie să foloseşti telefonul aici, murmură el, jenat să interpreteze rolul de supraveghetor pe holul unei şcoli. Însă, până la urmă e slujba lui şi o face bine.

Îmi setez telefonul pe modul avion şi-l las pe masă în faţa mea. Tot mai multă linişte. Mă holbez la scaunul gol de partea cealaltă a mesei, pe care se va aşeza intervievatul.

Simt un frison scurt de libertate. Nu sunt în sala aceea de toaletă cu Mark. Întreaga lume încă îmi este accesibilă şi deschisă. Nu e problema mea.

Imediat, urmează sentimentul de vinovăţie. Ce lucru îngrozitor să gândeşti. Bineînţeles că este problema mea. Este problema *noastră.* Ne căsătorim în vreo două luni. Însă nu pot să fac ca acel sentiment să rămână lipit de mine. Nu simt problemele lui Mark ca pe ale mele. Ce înseamnă asta? Nu simt că s-a întâmplat ceva devastator. Mă simt liberă şi uşurată.

O să fie în ordine, mă asigur pe mine însămi. Poate că de asta nu simt nimic. Pentru că totul va fi în ordine până mâine. O să ajung devreme acasă. O să-i gătesc cina. O să deschid o sticlă de vin. Vom bea vin şi va fi bine.

Bâzâitul brusc al uşilor electrice mă aduce dintr-odată înapoi în prezent. Urmează sunetul redus al zăvoarelor uşilor glisante. Îmi îndrept carnetul de note şi-mi realiniez pixurile. Gardianul îmi surprinde privirea.

— În orice moment te-ai simţi inconfortabil, fă-mi un semn şi vom pune punct, spune el. O să stau în cameră, sunt sigur că ţi-au spus.

— Da, îţi mulţumesc, Amal.

Îi arunc cel mai profesionist zâmbet al meu şi apăs butonul de înregistrare al camerei cu lentilele orientate către uşă.

Amal apasă pe butonul de deblocare a uşii. Bâzâitul este asurzitor. Începem. Interviul numărul unu.

Uşa scoate zgomote ca de tunete din nou şi văd prin geamul cu inserţii de ochiuri de sârmă o fată scundă cu părul drep. Ochii ei mă privesc sfredelindu-mă, înainte să se uite în altă parte.

Mă ridic în picioare înainte ca impulsul de a o face să ajungă în zona din creierul meu care ia decizia aceasta. Bâzâitul care inundă încăperea pare un tunet. Apoi se aude zăngănitul zăvoarelor, magneţii care le declanşează.

Intervievata numărul unu are un metru şaizeci şi păşeşte în cameră. Holli Byford are douăzeci şi trei de ani şi este dureros de slabă. Părul ei lung este adunat într-un coc dezordonat în vârful capului. Treningul albastru al închisorii atârnă destrăbălat şi greoi pe corpul ei firav. Are pomeţii ascuţiţi. Arată ca un copil. Se spune că ştii când îmbătrâneşti cu adevărat atunci când toţi cei din jurul tău încep să arate imposibil de tineri. Eu am de abia treizeci de ani, iar Holli Byford arată de aproximativ şaisprezece ani pentru mine.

Uşa se închide în urma ei bâzâind. Amal tuşeşte ostentativ. Mă bucur că Amal rămâne cu noi. Am primit un telefon ieri de la închisoare; deşi Holli face progrese, cei de la puşcărie nu sunt în întregime de acord să o lase încă nesupravegheată. Holli continuă să stea locului, în largul ei, la jumătatea camerei. Ochii ei privesc cu un aer jucăuş şi leneş mobilierul şi camera de filmat, iar pe mine mă ocolesc. Încă nu e conştientă de prezenţa mea. Apoi, privirea ei dă de faţa mea. Trupul mi se încordează şi-mi împreunez braţele. Căutătura ei e apăsătoare. Mă loveşte. Privirea ei e dură şi o face să pară mai reală decât alura ei dezordonată.

— Deci tu eşti Erin? întreabă ea.

Aprob din cap.

— Mă bucur să te întâlnesc în sfârşit în carne şi oase, Holli, îi răspund.

În ultimele trei luni conversaţiile noastre telefonice au fost scurte, iar în acestea a fost vorba în principal despre mine care explicam proiectul şi tăceri ocazionale condimentate de aprobările şi negările ei monosilabice şi distrase. Însă acum, că o pot vedea, înţeleg că acele momente de tăcere, ce sunau goale la telefon, erau de fapt pline de ceva. Doar că înainte nu puteam vedea cu ce anume erau pline.

— Vrei să iei loc? o întreb.

— Nu chiar.

Îşi menţine locul lângă uşă.

E distantă.

— Te rog, ia loc, Holli, sau o să te ducem înapoi în celula ta, spune Amal fulgerând liniştea apăsătoare.

Trage încet scaunul de vizavi de mine şi se aşază sfioasă, punându-şi mâinile în poală. Priveşte în sus spre fereastra îngheţată aflată la înălţime în camera de aşteptare. Îi arunc o privire scurtă lui Amal care mă asigură din cap. *Dă-i drumul.*

— Aşadar, Holli, o să încep cu întrebările, aşa cum am discutat la telefon. Nu-ţi face griji în privinţa camerei, vorbeşte pur şi simplu cu mine aşa cum ai face-o în mod normal.

Nu mă priveşte deloc, ochii ei zăbovind în continuare asupra pătratului de lumină de deasupra. Mă întreb dacă se gândeşte la lumea de afară, la cer, la vânt. Brusc, mi-l imaginez pe Mark în taxi în drumul lui spre casă, cu o cutie cu bunurile lui în poală, prins în capcană în propria-i tărăşenie. Oare la ce se gândeşte acum, în timp ce parcurge oraşul neavând nicio destinaţie? Acum privesc şi eu spre luminator. Deasupra noastră doi pescăruşi coboară în picaj pe fundalul cerului albastru. Inspir adânc aerul oxigenat al închisorii şi-mi las privirea să cadă înapoi pe notiţele mele. Trebuie să rămân concentrată. Îl împing înapoi pe Mark în spatele gândurilor mele şi privesc în sus spre faţa ascuţită a lui Holli.

— OK, Holli? E limpede?

Îşi lasă privirea să cadă înapoi peste mine.

— Ce? mă întreabă ea de parcă vorbisem prostii.

OK. Trebuie să aduc conversaţia înapoi pe lungimea de undă potrivită. Trec la planul B. Nu vreau decât să termin odată treaba aceasta.

— Holli, poţi să-mi spui numele, vârsta, durata sentinţei şi pentru ce ai fost condamnată, te rog?

Indicaţiile sunt directe şi simple. Tonul vocii mele l-a adoptat pe cel al lui Amal. Nu avem timp pentru jocul ăsta, indiferent care o fi el.

Se îndreaptă uşor în scaun. De bine, de rău, înţelege tipul ăsta de dinamică.

— Holli Byford, douăzeci şi trei de ani, cinci ani pentru incendiere în timpul revoltelor din Londra.

A fost una dintre miile de arestaţi în timpul celor cinci zile de revoltă ce au cuprins Londra în luna august din 2011. Revoltele au început când un protest calm ţinut cu ocazia împuşcării ilegale a lui Mark Duggan a escaladat rapid în ceva în întregime diferit. Oportuniştii, alimentaţi de un sentiment de îndreptăţire, au profitat imediat de masacru, iar cartierul Tottenham a descins în haos. Poliţiştii au fost atacaţi, magazinele incendiate, proprietăţile distruse, iar centrele comerciale au fost jefuite. Haosul a cuprins Londra de-a lungul următoarelor câteva zile şi nopţi. Insurgenţii şi prădătorii, realizând că sunt cu un pas în faţa poliţiei, au început să-şi coordoneze atacurile pe platformele de social media. Prădătorii s-au adunat, s-au unit şi au spart magazine, apoi au postat online instantanee trofeu cu prăzilor lor. Magazine închise, oameni care nu se băgau, fiind înspăimântaţi să nu fie atacaţi sau chiar şi mai rău.

Îmi amintesc cum în acea perioadă urmăream materiale video granulare, filmate cu telefonul, în care vedeam oameni pătrunzând cu forța în magazinul JD Sports, disperați să ia pantofi sau șosete sport.

Nu mă înțelegeți greșit; nu bagatelizez ce s-a întâmplat. Oamenii se pot simți batjocoriți dacă nu au acces la unele lucruri. Oamenii pot fi aduși la limita răbdării. Asta până când ei vor reacționa.

În timpul acelor cinci zile din august 2011, Londra era un oraș aflat în cădere liberă.

Din cele 4 600 de persoane arestate în acele zile, un număr record de 2 250 au ajuns să fie judecate. Sentințele erau date rapid și erau dure. Autoritățile s-au temut că dacă nu făceau un exemplu din cazul tinerilor implicați, atunci avea să se instaureze un precedent periculos. Jumătate dintre cei acuzați, judecați și încarcerați aveau vârsta sub douăzeci și unu de ani. Holli era unul dintre ei.

Holli stă vizavi de mine la masă, privind încă o dată spre fereastra de deasupra.

— Ce ai făcut în timpul revoltelor, Holli? Povestește-ne noaptea aceea, așa cum ți-o amintești.

Holli își înăbușă un hohot de râs, privește spre Amal căutând un aliat, după care își îndreaptă încet fața împietrită spre mine din nou.

— *Așa cum îmi amintesc* - spune ea cu un zâmbet afectat - era weekendul în care l-au împușcat pe Mark Duggan. M-am uitat pe Facebook și toată lumea făcea chestia asta nebunească - oamenii au intrat prin efracție în complexul ăsta comercial de unde au luat tot felul de chestii, cum ar fi haine și altele, iar poliției nici că-i păsa și nici nu avea să intervină să pună mâna pe careva.

Își aranjează ușor cocul dezordonat, strângând nodul.

— Fratele prietenului meu a spus că ne va duce cu mașina până acolo ca să luăm și noi niște lucruri, apoi s-a îngrijorat că i-ar putea fi văzute plăcuțele de înmatriculare, așa că nu ne-a mai dus.

Face o pauză și privește din nou spre Amal, care privește în gol în fața lui. E liberă să spună ce vrea.

— Oricum, duminică toate au devenit cât se poate de reale peste tot. Am primit un mesaj de la prietenul meu Ash în care îmi zicea că e gata să meargă împreună cu mai mulți la Whitgift Centre, principalul centru comercial din Croydon. Ash mi-a zis că trebuie să purtăm hanorace cu glugă, să ne acoperim fețele, ca să nu fim identificați prin sistemul video de supraveghere CCTV. Așa că ne ducem acolo, iar acolo e o mulțime de oameni ca noi.

Pe jos sunt numai cioburi și toată lumea se vânzolește pe acolo. Așa că Ash începe să distrugă ușile electrice de la Whitgift. Alarma se declanșează, așa că îi dăm cu toții o mână de ajutor, gândindu-ne că nu o să mai dureze mult până când o să apară poliția. Dar nu intră nimeni înăuntru, ci doar stăm acolo. Apoi, un individ oarecare care aleargă pe lângă noi pur și simplu își face loc direct prin

mulţime şi zice ceva de genul: Ce pula mea aşteptaţi, paiaţelor?! şi intră direct înăuntru. Dup-aia intrăm şi noi. Pun mâna pe nişte haine şi pe alte chestii drăguţe. Asta te interesează? întrebă ea oprindu-se brusc şi holbându-se cu duritate la mine, din nou, cu ochiul ei mort.

— Da, Holli, asta este exact ce ne interesează. Continuă, te rog, îi spun, aprobând din cap şi încercând să rămân impasibilă; nu vreau să deraiem de la discuţie.

Zâmbeşte din nou afectat şi se foieşte în scaun, după care continuă.

— După aceea ni se face foame şi o luăm la pas înapoi pe strada principală. Oamenii aruncă tot felul de lucruri - distribuitoare din alea de ziare, cărămizi, cocteiluri Molotov. Blochează strada cu pubelele alea mari. Oricum, Ash se alătură şi el distracţiei şi apoi, când vedem garda, o luăm la fugă, eu cu Ash şi cu tovarăşul lui, înapoi spre staţia de autobuz. Pe acolo prin jur e linişte, nici urmă de poliţie. Apoi un autobuz d-ăla cu etaj, cu farurile aprinse şi câţiva oameni aflaţi încă înăuntru opreşte chiar în mijlocul drumului. Vrem să ne băgăm şi noi la adăpost şi încercăm să ne urcăm, dar şoferul nu vrea să deschidă uşile, mai mult se pierde, în pula mea, cu totul şi începe să urle şi să gesticuleze cu braţele. Numai că cineva deschide uşa din spate şi oamenii din autobuz se scurg afară pentru că se tem că o să-i asaltăm sau ceva de genul ăsta. Acum, că uşa e deschisă, şoferul se cacă pe el, i-a dispărut curajul. Apoi o ia la goană şi el şi, uite-aşa, avem la dispoziţie autobuzul numai pentru noi.

Se lasă pe spate în scaunul ei, satisfăcută, cu ochii îndreptaţi din nou spre geam.

— A fost mişto. Ne-am dus în partea de sus şi ne-am întins pe scaunele din spate şi am mâncat nişte pui. Am şi băut ceva. Atunci ne-au surprins feţele pe camere, adaugă ea meditativ. În orice caz, am turnat nişte Jack Daniels pe locurile din spate şi le-am aprins cu unul din ziarele alea gratuite, asta aşa, în glumă. Ash râdea, nu credea că o s-o fac, şi întreaga parte din spate a autobuzului e cuprinsă de flăcări. Aşa că râdem cu toţii şi aruncăm şi mai multe ziare în foc, pentru că oricum arată totul ca dracu' în jur. Focul arde cu văpaie fierbinte şi începe să pută, aşa că ieşim afară ca să privim. Acum ambele niveluri ale autobuzului sunt în flăcări, iar Ash spune tuturor că eu am făcut-o. Oamenii aflaţi în trecere bat palma cu mine, totul e ca la balamuc. Fac câteva fotografii tari cu telefonul meu.

Holli face o pauză.

— Nu mă privi aşa, mârâie ea la mine. Nu sunt complet retardată. Nu am postat fotografiile online şi n-am făcut nimic altceva de genul ăsta.

— Holli, cum ai fost prinsă? o întreb pe un ton neutru.

Îşi ia privirea de la mine, abandonând atitudinea provocatoare.

— Se pare că am fost surprinsă în înregistrarea video de pe telefonul mobil al cuiva, privind alături de ceilalţi autobuzul în flăcări. Şi Ash a fost înregistrat spunând că eu am făcut-o. A doua zi, pe prima pagină a ziarului local a apărut o

fotografie cu mine privind cum arde autobuzul. Au folosit fotografia în sala de judecată. În plus, au pus mâna şi pe înregistrarea cu noi în autobuz.

Am vizionat materialul video cu autobuzul în flăcări. Holli avea ochii strălucitori ca un copil care urmăreşte un foc de artificii şi părea bucuroasă şi plină de viaţă. Lângă ea se afla Ash, protectorul ei, un perete de muşchi ameninţător îmbrăcat în echipament sportiv. Pot să zic că e tulburător să priveşti excitarea şi mândria, precum şi să asculţi hohotele de râs. Te ia cu fiori, ţinând cont de comportamentul ei de acum, să ştii de ce anume are nevoie ca să fie toată un zâmbet.

— Holli, eşti încântată că o să mergi în curând acasă? Nu mă aştept deloc la un răspuns onest, însă trebuie să o întreb.

Îi mai aruncă o privire lui Amal şi face o pauză.

— Da, o să fie bine. Mi-e dor de gaşca mea. Vreau să mă îmbrac cu nişte haine normale, spune şi îşi ridică puloverul lălâu. Vreau să bag nişte mâncare ca lumea în mine. Ăştia de aici practic mă înfometează cu mâncarea lor cu gust respingător.

— Holli, odată ieşită afară, crezi că ai mai face din nou acelaşi lucru? o întreb, gândindu-mă că merită să încerc să pun întrebarea asta.

În sfârşit, zâmbeşte. Se îndreaptă în scaun.

— Clar că nu. Nu o să mai fac nimic asemănător, continuă ea zâmbind afectat din nou.

Nici măcar nu se chinuie să mintă ca lumea. Se vede pe ea că intenţionează să facă ceva asemănător din nou. Conversaţia începe să mă facă să mă simt inconfortabil. Pentru prima dată, mă întreb dacă Holli nu are cumva probleme mentale. Vreau ca interviul să se termine acum.

— Şi care sunt planurile tale pentru viitor?

Comportamentul i se schimbă instantaneu; faţa, postura, toate i se schimbă. Cumva, pare din nou mică şi vulnerabilă. Brusc, tonul vocii ei este normal ca acela al unei femei normale în vârstă de douăzeci şi trei de ani. Politicos, deschis, prietenos. Schimbarea este profund tulburătoare. Nu am nicio îndoială că asta e faţa pe care o vor vedea cei din comisia de eliberare temporară din închisoare.

— Ei bine, am vorbit cu comisia de filantropie a închisorii despre încercarea mea de a-mi ispăşi mai repede sentinţa. Vreau să mă revanşez în faţa comunităţii şi să dovedesc că pot fi din nou o persoană de încredere. O să mă ajute ei să obţin o slujbă şi să lucrez cu ofiţerul meu supraveghetor ca să mă îndrept, îmi spune ea dulce şi luminoasă.

— Dar *tu* ce vrei, Holli? o presez. Pentru viitor? Ce vrei să faci cu viaţa ta odată ce ieşi de aici?

Încerc să-mi păstrez tonul monoton, însă pot să-mi simt savoarea propriilor cuvinte.

Zâmbeşte din nou, inocentă. Reuşeşte să mă enerveze şi se bucură de asta.

— Asta e confidențial. Vreau mai întâi să ies de aici. Apoi, nu știu. Va trebui să aștepți și să vezi, nu-i așa? Dar așteaptă-te... la lucruri mărețe, Erin. Lucruri mărețe, adaugă ea în timp ce zâmbetul ei afectat și enervant îi revine pe figură.

Privesc spre Amal care mă privește înapoi.

Aceasta este forma în întregime terifiantă a lucrurilor.

— Îți mulțumesc, Holli. A fost un început fantastic, dar o să ne oprim aici, îi spun și opresc camera video.

VINERI, 29 IULIE

Renunţând la mine

Organizăm o cină. Ştiu că probabil nu este cea mai bună perioadă pentru asta, ţinând cont de tot ce se întâmplă acum, însă nunta se apropie cu repeziciune. Mai sunt cinci săptămâni şi trebuie să cer cuiva o favoare foarte importantă.

Oaspeţii vor fi aici într-o oră. Nu m-am schimbat şi nici nu m-am spălat încă, ce să mai zic de gătit. Facem o friptură. Nu ştiu de ce. Presupun că o fac pentru că se face rapid şi e ceva ce pot să gătesc împreună cu Mark. El se ocupă de carne, iar eu de garnitură. Mark se bucură de activitatea aceasta a noastră pe care o priveşte ca pe o metaforă a relaţiei noastre - chestie pe care am spus-o mai devreme. Un moment rar de frivolitate. Cu toate acestea, gluma a dispărut rapid în neant, iar acum stau singură în bucătăria noastră ultramodernă, holbându-mă la o găină cărnoasă rece şi un morman de legume.

Mark nu e în apele lui, şi, prin urmare, de aici rezultă şi întârzierea mea. L-am trimis la plimbare ca să mă pregătesc. A trecut puţin peste o săptămână de când a fost concediat şi de atunci bate pasul înainte şi înapoi - în camera de zi, în dormitor, în baie, cu picioarele goale, în timp ce zbiară în telefon la oameni din New York, Germania, Copenhaga, China. Avem nevoie de o noapte de destindere. Eu am nevoie de o noapte de destindere.

I-am invitat pe Fred Davey şi pe nevasta lui, Nancy, la cină în seara aceasta. De fapt, cina asta a fost plănuită încă de acum câteva luni. Ei sunt practic parte din familie. Fred întotdeauna a fost alături de mine cu sfaturi, încă de când l-am întâlnit la primul meu job, ca asistent la un documentar făcut de el pentru White Cube. Chiar nu cred că documentarul meu va intra în producţie dacă nu ar fi făcut mai multe şedinţe ad-hoc cu mine şi nu ar fi scris atât de multe scrisori cu antet BAFTA. Iar Nancy cea încântătoare, una dintre cele mai calde şi amabile femei pe care le-am cunoscut, nu ratează nicio aniversare şi nicio lansare sau vreo adunare de prieteni. Familia mea surogat, micuţa mea structură provizorie de sprijin.

Mark încă nu şi-a făcut apariţia în bucătărie, aşa că încep să mă ocup singură de mâncare. Mark e la telefon deja de jumătate de oră, încercând să urmărească o altă pistă în privinţa unui job nou. Se pare că antenele lui pe care le-a menţionat în dimineaţa aniversării noastre nu au dus la nimic şi că „prietenul" lui din New York este cel care l-a debarcat pe Mark, şi în cele din urmă pe noi, în necazul acesta. Până când să ajung acasă în ziua în care şi-a pierdut jobul, Mark şi-a dat seama că Andrew din New York fusese responsabil pentru toate. Andrew a sunat la biroul lui Mark şi, cumva, a confundat vocea lui Greg cu cea a lui Mark - n-am

idee cum s-a întâmplat asta, deoarece Greg e din Glasgow. Oricum, Andrew l-a confundat pe Greg cu Mark şi i-a spus că cineva de la biroul din New York urma să-l sune mai târziu în ziua aceea cu o potenţială ofertă pentru un nou job.

Greg, ca un ciudat ce este, strălucind de încântare, fără îndoială, s-a dus direct la şeful lor şi l-a informat respectuos de conversaţia telefonică.

Lui Andrew din New York nu i-a picat prea bine că a fost implicat în prostia asta, aşa că i s-a acrit de oferta pentru Mark. A făcut apoi o mulţime de manevre doar pentru a nu-şi cere scuze pentru greşeala pe care tocmai el o făcuse. Pe de altă parte însă, să-ţi ceri scuze în lumea bancară e un semn de slăbiciune. Iar slăbiciunea nu inspiră încredere şi, după cum ştim cu toţii, piaţa financiară este construită pe încredere. Pe piaţa financiară, dacă eşti agresiv, câştigi, iar dacă te codeşti, pierzi. Prin urmare, Mark, acum şomer, stă pe jumătate îmbrăcat în camera de zi şi urlă la telefonul din casă.

Îmi spune că nu e totul pierdut. A vorbit cu Rafie şi cu încă vreo doi alţi prieteni despre joburi şi a aflat că sunt cel puţin trei posibilităţi care plutesc în aer, dacă nu chiar mai multe. Trebuie doar să reziste câteva săptămâni. El însuşi nu poate să facă nimic altceva în acest moment. Chiar dacă primeşte o ofertă, nu poate începe decât după perioada de concediu impusă între joburi, ceea ce înseamnă până pe la mijlocul lui septembrie. Acum are parte de o vacanţă obligatorie. În orice alt moment al vieţii mele m-aş bucura din tot sufletul pentru situaţia asta, însă acum că filmările chiar au început, urmează să fiu copleşită de treabă până la nuntă. Nu e momentul potrivit.

Apare parcă fix la ţanc, spălat şi schimbat, în bucătărie. Îmi zâmbeşte; arată uimitor. Îmbrăcat cu o cămaşă albă şi proaspăt parfumat, îmi ia mâna şi mă învârte. Străbatem bucătăria dansând în tăcere, apoi, ţinându-mă la distanţă de un braţ, îmi spune:

— Preiau eu de aici. Du-te sus şi fă-te şi mai frumoasă. Te provoc!

Apucă un prosopel de bucătărie şi mă cravaşează chicotind şi gonindu-mă din încăpere.

Unii ar putea considera schimbarea aceasta iritantă, însă mie îmi place asta la Mark, că se poate schimba într-o clipă, că se poate compartimenta. Îşi controlează emoţiile. Ştie că am nevoie de el diseară, aşa că-mi arată că e prezent.

La etaj, sufăr cumplit în privinţa hainelor cu care să mă îmbrac. Vreau să arăt de parcă m-am strofocat, însă lejer, fără prea mare efort.

În seara aceasta o să-i cer lui Fred să fie cel care mă conduce la altar. E o situaţie delicată deoarece Fred nu-mi este rudă. El este persoana cea mai apropiată de ideea de tată dintre cele pe care le am. Îl respect. Îmi pasă de el şi mă flatez ştiind că şi lui îi pasă de mine. Aşa sper, cel puţin. În orice caz, îmi displace să vorbesc despre familia mea. Simt că oamenii pun prea mult accent pe locul de unde provenim în loc să-i intereseze mai mult direcţia spre care ne îndreptăm, însă n-ai

ce să faci... Presupun că trebuie să vă povestesc despre familia mea ca să înţelegeţi.

Mama mea era tânără, frumoasă şi inteligentă. Muncea din greu, a condus o companie, iar eu am iubit-o atât de mult, încât mă doare să mă gândesc la ea. Aşa că nu o fac. A murit. Maşina ei a ieşit de pe şosea şi s-a răsturnat pe o linie de cale ferată într-o noapte, acum douăzeci de ani. Tatăl meu m-a sunat la internat a doua zi şi mi-a dat vestea. A venit să mă ia în aceeaşi seară. Am primit liber o săptămână de la şcoală. A urmat înmormântarea. După aceea, tatăl meu a primit o slujbă în Arabia Saudită. Îl vedeam în vacanţele şcolare când mă duceam la el. La şaisprezece ani am încetat să mă mai duc, alegând să-mi petrec vacanţele pe la prieteni acasă. Tatăl meu s-a recăsătorit, iar acum, împreună cu nevastă-sa, au doi copii. Chloe are şaisprezece ani, iar Paul are zece ani. Tata nu poate să ajungă la nunta mea. Şi ca să fiu sinceră, mă bucur. Nu face prea multe zilele astea. L-am vizitat acum vreo doi ani şi am dormit într-o cameră de oaspeţi goală. Ştiu că o vede pe mama mea când mă priveşte, deoarece asta este tot ceea ce văd la el când îl privesc. Oricum, nu ai ce face. E tot ce o să povestesc pe acest subiect.

Când în sfârşit am coborât jos, aerul este plin de miresmele ameţitoare ale cinei. Masa a fost pregătită. Cele mai bune farfurii, cele mai bune pahare, şampanie, şi în plus, cine ştie de pe unde, Mark a reuşit să scoată la iveală nişte şerveţele din pânză. Dumnezeule, nici măcar nu ştiam că avem şerveţele. Îmi zâmbeşte când intru, ochii lui căprui profunzi îmi creionează conturul trupului meu prin rochie. Am ales să port o rochie minimalistă din catifea de culoare neagră, iar părul mi l-am aranjat într-o coafură lejeră pe spate ca să dezvălui cerceii lungi de aur pe care Mark mi i-a cumpărat de ziua mea.

— Arăţi superb, spune, privindu-mă din cap până în picioare în timp ce aprinde ultima lumânare.

Îl privesc în tăcere. Sunt agitată. El stă acolo, atrăgător, cu pieptul lui puternic. Îmi simte îngrijorarea, aşa că lasă la o parte ce face şi se apropie de mine.

— O să fie în regulă, îmi şopteşte în ureche, ţinându-mă lipită de el. E minunat că îi ceri asta. O să fie bine.

— Dar dacă întreabă despre ei?

Privesc în sus spre el. Nu pot să vorbesc despre asta din nou. Nu vreau să mă gândesc la ea.

— El te cunoaşte. Va şti că există motive să îi ceri asta. Şi dacă întreabă, o să rezolvăm situaţia împreună. Bine?

Se trage înapoi şi privirile ni se intersectează. Aprob din cap neîncrezătoare.

— Bine, şoptesc.

— Ai încredere în mine? mă întreabă.

Zâmbesc.

— Implicit, spun.

Zâmbeşte.

— Bine! Atunci, hai să ne distrăm de minune la cina aceasta. Şi chiar atunci se aude soneria de la uşă zbârnâind.

MIERCURI, 3 AUGUST

Rochia de mireasă

O irlandeză prietenoasă stă aplecată la nivelul genunchilor mei şi-mi coase pliurile de la baza rochiei mele de mireasă. Pe femeie o cheamă Mary. Observ întreaga scenă, absentă şi nesigură în privinţa felului în care mă simt, stând pe loc, îmbrăcată în mătase Crepe de Chine, o rochie delicată în stil edwardian. Caro, domnişoara mea de onoare, mă evaluează. Ea m-a ajutat să găsesc rochia. Cunoaşte câţiva designeri de haine care lucrează în lumea filmului. Designerii de haine au tendinţa de a avea o mulţime de ţoale vintage în dotare; le cumpără la diverse licitaţii, copiază modelele pentru producţie, iar apoi le vând online. Toate în condiţii exemplare. Rochia asta e una dintre acestea. E perfectă.

Am venit la un atelier de croitorie situat la demisol pe Savile Row pentru a face câteva ajustări. Rochia nu are nevoie de mari modificări; se potriveşte ca o mănuşă.

Croitorul este cel la care obişnuia să apeleze tatăl lui Caro pe când trăia. Nu sunt sigură cum a murit, probabil că de un stop cardiac. Era bătrân. A făcut-o pe Caro târziu în viaţă; cred că ea l-a mai prins doar în perioadele când avea şaizeci şi şaptezeci de ani. Nu ştiu atât de multe despre el cu adevărat - doar frânturi de informaţii strecurate în conversaţii, care, însă, nu sunt îndestulătoare ca să-mi fac o idee. În casa lor, la toaleta de la parter, se află un cec înrămat, atârnând pe un perete, în valoare de un milion de lire achitabili lui. Casa însăşi, care i-a rămas doar ei, e situată în Hampstead şi are cinci niveluri şi o grădină în spate de mărimea pieţei Russell Square. Tatăl ei fusese un milionar adevărat, un milionar de modă veche; cel puţin, asta am spicuit. În camera de zi se găseşte o lucrare de Warhol, sprijinită parcă întâmplător de un perete.

Aşadar, când Caro îmi oferă un sfat, am tendinţa să-l urmez, dacă mi-o permit. Ajustările pe care le fac rochiei nu mă costă nimic. Nu sunt sigură de ce, dar sunt sigură că-mi permit gratuităţi.

— Gata, scumpo, s-a rezolvat. Mary îndepărtează scamele de pe genunchii ei şi se ridică în picioare.

Când ne aflăm înapoi în stradă, Caro se întoarce spre mine şi-mi propune să luăm un prânz târziu.

Mor de foame. N-am mai mâncat de aseară. Urmând un impuls iraţional şi neobişnuit din partea mea, am decis să sar peste micul dejun din această dimineaţă, nedorind să distorsionez măsurile rochiei. Ştiu, ştiu că o să mănânc în ziua nunţii. De fapt, de abia aştept să o fac - mâncarea pe care am ales-o arată

uimitor. Am rezervat-o şi am plătit avansul. Degustarea meniului va avea loc săptămâna viitoare. Incredibil! Dumnezeule, mor de foame.

— Sună bine, spun şi-mi verific ceasul.

Este ora 3 după-amiază. E mai târziu decât credeam, dar chiar trebuie să vorbesc cu ea. În mintea mea aud repetându-se continuu paşii lui Mark, paşii lui în picioarele goale. Trebuie să vorbesc despre slujba lui Mark. Nu vreau să o fac, dar trebuie. Trebuie să vorbesc cu cineva. Deşi simt asta ca o trădare, şi anume faptul că vorbesc despre relaţia noastră cu alţi oameni. De obicei, se întâmplă invers, adică să discut cu Mark despre alte relaţii. Noi nu vorbim prea multe despre noi cu alţii din afară. Noi formăm propria noastră unitate, impenetrabilă. Securizată. Suntem noi şi apoi este restul lumii. Până acum aşa a fost. Până să se întâmple asta.

Totuşi, nu e vorba de Mark; nu el e problema. Pur şi simplu nu ştiu ce să fac. Cum să repar ce se întâmplă. Caro, probabil că citeşte astea pe faţa mea.

— Haide, să mergem la George, declară ea.

Da, la George. Va fi linişte la George la ora asta a zilei. Este vorba despre un restaurant superb, cu terasă cu baldachin şi deschis doar pentru membri, amenajat departe de stradă, în adâncul zonei Mayfair. Galeria la care lucrează îi poate aranja lui Caro să intre oriunde vrea. Mă apucă de braţ şi mă ghidează în zona Mayfair.

— Ce se întâmplă? caută să afle îndată ce dispare chelnerul care a pus pe masă două pahare înrourate cu apă şi cuburi de gheaţă.

O fixez cu privirea în timp ce beau apa cu înghiţituri mari şi felia de lămâie îmi atinge insistent buza superioară.

— Nu are sens să-mi spui că nu se întâmplă ceva, rânjeşte Caro; nu eşti deloc o mincinoasă bună, Erin. Şi e evident că eşti disperată să-mi spui. Aşa că dă-i drumul, vorbeşte. Îşi duce paharul la buze şi soarbe în expectativă.

Am rămas fără apă. Gheaţa din paharul meu zornăie.

— Dacă e să avem această conversaţie, va trebui să o uiţi după aceea. Promite-mi, îi cer şi aşez cu delicateţe paharul gol pe masă.

— Fir-ar al naibii, iubi. Sigur, promit, spune şi se lasă pe spate în scaun, cu sprâncenele ridicate.

— E vorba de Mark. A fost concediat.

Vocea mea e uşor mai tăcută decât înainte; sunt conştientă de cei trei oameni de afaceri care stau trei mese mai încolo. Nu se ştie niciodată.

— Ce? A fost pus pe liber?

Se apleacă în faţă, scăzându-şi intensitatea tonului ca să se potrivească cu al meu. Ce pereche formăm şi noi, fir-ar să fie!

— Nu, nu a fost pus pe liber. Îşi încasează banii pe concediul impus obligatoriu, însă nu a beneficiat de vreun pachet financiar. Nu a primit nicio sumă forfetară. L-

au făcut să-şi dea demisia la schimb pentru scrisori de referinţe. Dacă ar fi spus că nu este de acord, pur şi simplu l-ar fi dat afară, fără referinţe. Aparent, asta este ce au vrut să facă până când şeful lui i-a convins pe toţi să-i accepte demisia voluntară.

— La naiba, el este bine? întreabă Caro, ridicând tonalitatea vocii cu o octavă.

Unul dintre oamenii de afaceri se întoarce pe loc în scaun ca să privească în direcţia noastră, iar eu îi cer ei să-şi păstreze tonul jos.

— E bine. Vreau să zic... *el nu e* bine, dar e bine. E complicat deoarece chiar îmi doresc să fiu alături de el, dar în acelaşi timp nu vreau... să-l castrez încercând de fapt să-l ajut, ştii? E o situaţie delicată. Trebuie cumva să-l ridic de la pământ fără ca el să observe. Şi nu mă înţelege greşit, nu o fac deoarece ar avea nevoie să-l susţin sau ceva de genul. O fac pentru că îl iubesc, Caro, ştii? Vreau să fie fericit. Insă el nu mă lasă să-l fac fericit. De parcă se gândeşte că îngrijorarea îl face să se concentreze sau aşa ceva, de parcă ar urma să ajute să rezolve tot. Niciodată nu l-am văzut comportându-se aşa, ştii? Întotdeauna are un plan, numai că planul acesta de acum se destramă. Toată situaţia asta cu UE, cu căcatul de Brexit, cu prăbuşirea lirei la un prag atât de jos cum nu s-a mai întâmplat, cu guvernul, cu noua prim ministră, cu ministrul de externe, în numele lui Dumnezeu. Cu Donald Trump! Totul se fute. E momentul cel mai nepotrivit pentru toate necazurile astea.

— Hmmm. Caro dă din cap solidară.

— Şi ştiu la fel de bine cum ştie şi el, continui, că ne distruge şansele de a obţine altceva. Şi nu doar asta, dar chiar dacă se uită cineva, o să fie greu să vândă ideea unui viitor angajator, şi anume că şi-a dat demisia din slujba lui înainte să obţină un alt job. El zice că se vor întreba de ce naiba a făcut asta. Aparent, arată ciudat. Ei bine, asta este ceea ce spune el. Insă eu îi zic să spună pur şi simplu că nu-i plăcea acolo. Sau să spună că voia o pauză de la lucrat înainte de a intra pe ultima sută de metri înainte de nuntă. Vreau să zic că nu-i o crimă să-ţi iei nişte timp liber. Pe de altă parte, înţeleg ce vrea să zică. Pare slab. În ochii lor, vreau să spun. Ca şi cum nu e în stare să facă faţă presiunii şi trebuie „să-şi ia o pauză". De parcă ar fi avut o cădere nervoasă sau aşa ceva. Of! Dumnezeule, e atât de enervant. Serios, Caro, mă înnebuneşte. Nu pot rezolva situaţia asta. Orice sugerez se izbeşte de un zid. Nu ştiu ce să fac. Aşa că doar stau cu el, ascult şi aprob din cap.

Mă opresc din vorbit. Caro se foieşte în scaun, priveşte afară la stradă şi aprobă din cap cu înţelepciune înainte să răspundă.

— Nu ştiu ce să spun, scumpi, e al naibii de frustrant. Pe mine m-ar înnebuni. Totuşi, Mark e un tip deştept, nu-i aşa? Ei, haide, vreau să spun că poate face orice, nu-i aşa? De ce nu-şi ia pur şi simplu altă slujbă? Ar putea lucra în orice domeniu, ţinând cont de experienţa lui. De ce nu caută pur şi simplu altceva?

Răspunsul e simplu. E acelaşi răspuns pe care l-aş da dacă Caro mi-ar cere să-mi schimb cariera. Nu vreau să fac altceva. Şi nici Mark nu vrea să facă altceva.

— Ar *putea,* clar. Insă, ştii, sper că nu se va ajunge la asta. încă aşteptăm nişte răspunsuri despre unele chestii. Doar că şi nunta se apropie şi e aşa o senzaţie în aer de parcă s-a pus un pic pe liber în privinţa asta.

— S-a pus pe liber de la ce? De la planificarea nunţii? Sau tu vorbeşti de fapt despre relaţia voastră?

— Planificare? Nu ştiu. Nu ştiu, Caro. Nu, nu de la relaţie. Nu.

Acum mi-e rău.

— Se poartă ca un ticălos? Tonul ei nu mai sună acum deloc specific ei, fiind extrem de serios. Nu pot să nu mă abţin să râd tare de tot.

Caro arată brusc îngrijorată; presupun că nu mă comport deloc specific mie acum. Probabil că arăt ca o nebună.

— Îmi pare rău! Nu, nu se comportă ca un ticălos, ii spun, privindu-i faţa îngrijorată şi fruntea încreţită.

Brusc, îmi dau seama că nu are niciun rost conversaţia aceasta. Caro nu ştie ce ar trebui să fac. Nu are nicio idee. Ea nici măcar nu ştie atât de multe despre mine. Nu chiar. Vreau să spun că suntem prietene, dar nu ne *cunoaştem* cu adevărat. Nu o să găsesc niciun răspuns aici. Trebuie să vorbesc cu Mark. Nu fac decât să încurc şi mai mult lucrurile cu conversaţia asta. Ar trebui să vorbim despre flori şi tort şi weekenduri de burlăciţe. Aşa că întrerup brusc discuţia.

— Ştii ce, cred că mi-e foame! Nu am luat micul dejun, mă confesez. Nu-i nimic nelalocul lui, cred că doar devin tensionată în privinţa nunţii. Şi îmi scade glicemia. Ceea ce am nevoie, ceea ce *cu adevărat* am nevoie, e un rulou Caesar şi câteva chipsuri din alea subţiri ca paiele. Şi vin.

Zâmbetul lui Caro revine instantaneu. Mi-am revenit la apele mele. Totul este în regulă, tot stresul uitat. Confesiunea ştearsă.

Tabla curăţată complet. Am transformat un diamant[3]. Şi de asta, doamnelor şi domnilor, ea este domnişoara de onoare.

S-a făcut după-amiaza târziu când în sfârşit mă despart de Caro, alăturându-mă navetiştilor din timpul orei de vârf, cher- cheliţi şi înceţi, care coboară la metrou.

Pe drumul cu metroul spre casă mă gândesc la ce o să-i spun. Trebuie să vorbim cu cărţile pe masă. De fapt, să vorbim despre toate.

Sau poate că trebuie doar să ne-o tragem. Asta pare să ne reseteze întotdeauna. Au trecut deja patru zile de când am făcut-o ultima oară, ceea ce pentru noi e o perioadă lungă. Suntem un cuplu care şi-o trage de obicei o dată pe zi. Ştiu, ştiu. Nu mă înţelegeţi greşit; ştiu că nu e o cantitate obişnuită. Ştiu că după ce a trecut primul an, chestia asta devine ridicol de adictivă. Ştiu asta, deoarce înainte să-l cunosc pe Mark, sexul era un eveniment la care-mi cumpăram bilet o dată pe lună. Mult prea supraestimat şi în cele din urmă dezamăgitor. Insă noi - Mark şi cu

3 I ve turned a Caro (în orig.) - joc de cuvinte caro: diamant (n. tr.).

mine - n-am fost niciodată aşa. Îl doresc. Îl doresc tot timpul. Mirosul lui, faţa lui, ceafa lui, mâinile lui pe mine şi între picioarele mele.

Pot să simt pe sub rochie, pe piele, frecuşul moale al mătăsii de culoarea caisei. Chiloţi care se potrivesc. întotdeauna port lenjerie asortată, încă de când am început să mă întâlnesc cu Mark. Iubeşte mătasea. Îmi încrucişez picioarele încet, simţind atingerea pielii pe piele.

SÂMBĂTĂ, 13 AUGUST

Degustarea mâncării

Prima chestie legată de nuntă pe care am făcut-o, după ce ne-am logodit, a fost să căutăm un local. Ne-am avântat cu capul înainte. Ne-am dus într-o grămadă de locuri: excentrice, austere, opulente, futuriste, telurice. Tot ce vreți. Am făcut un tur al tuturor localurilor. Insă odată ce am păşit în recepţiile lambrisate, de la Cafe Royal, a fost clar că era ceea ce ne doream. Orice ar fi însemnat *asta.*

Astăzi ne sunt prezentate trei opţiuni ale fiecărui fel ca să le degustăm într-un separeu, alături de vinuri şi şampanie la alegere. Aşteptam momentul ăsta de mult timp, dar acum, că se întâmplă, îmi pare că are puţin din aerul unei formalităţi. De asemenea, pare ciudat să sărbătorim când Mark trece prin toate alea. Însă nu putem să ne oprim din trăit.

În metrou, pe drum, Mark citeşte ştiri pe telefon. Încerc să fac la fel. In districtul Covent Garden se întoarce spre mine.

— Erin, ascultă. Ştiu că eşti entuziasmată în privinţa chestiei ăsteia, dar am putea să decidem acum că vom alege cele mai ieftine opţiuni de mâncare şi băutură? Sigur, o să le încercăm pe toate şi o să fie o zi minunată, însă în ceea ce priveşte banii, la sfârşit hai să alegem ce e mai ieftin, bine? Vreau să spun că oricum e un restaurant de cinci stele, aşa că totul va fi bun, nu-i aşa? Putem să cădem de acord în privinţa asta? E în ordine?

Înţeleg ce zice. Bineînţeles, are dreptate. E o masă pentru optzeci de persoane, trebuie să fim precauţi în privinţa asta. Şi ca să fiu cinstită, vinul casei e al naibii de bun. Nu vom avea nevoie de nimic altceva.

— Bine, de acord. Totuşi putem să o facem cum trebuie? Putem să ne facem de cap până la capăt? Vreau să încerc tot, toate chestiile. Vreau să zic, de ce nu, nu-i aşa? Urmează să o facem o singură dată. O să încercăm din toate şi apoi o să hotărâm la sfârşit. Bine?

— Bine! se relaxează el. Minunat. Mulţumesc.

Îi strâng mâna şi mi-o strânge înapoi. Ceva se schimbă aproape imperceptibil în privirea lui.

— Erin. Îţi mulţumesc că eşti, ştii tu... Am multe pe cap acum şi ştiu că poate nu mă exprim în cel mai bun mod.

Ochii lui rătăcesc asupra călătorilor din jur. Aceştia, cu toţii, sunt absorbiţi de telefoanele şi ziarele lor. Se apleacă spre mine şi continuă pe un ton mai liniştit:

— Am tendinţa să mă închid în mine când sunt stresat. Şi, ştii, de obicei nu mă stresez, aşa că e greu să găsesc o ieşire din situaţia asta. Aşa că, îţi mulţumesc.

Îi strâng şi mai tare mâna şi-mi las capul pe umărul lui.

— Te iubesc, îi şoptesc. E în ordine.

Îşi schimbă uşor poziţia, îndreptându-se de spate pe locul lui din metrou. Nu a terminat ce avea de spus. Mai este. Îmi ridic capul.

— Erin, îmi spune. Am făcut ceva săptămâna trecută.

Apoi se cufundă în tăcere. Îmi studiază faţa. Mi se întoarce stomacul. Propoziţiile de genul ăsta întotdeauna îmi dau fiori pe şira spinării. Cuvinte pregătitoare pentru ceva. Pentru veşti mai nasoale ce stau să vină.

— Ce ai făcut? îl întreb cu blândeţe, deoarece nu vreau să-l sperii. Nu vreau să se închidă în sinea lui.

— Uite, îmi pare rău că nu ţi-am zis mai înainte. Doar că am crezut că nu este momentul potrivit şi pe urmă momentul potrivit nu mai sosea şi apoi a devenit o chestiune şi acum iată-ne în situaţia asta aici. Se opreşte. Are ochi plini de remuşcări.

— Am anulat luna noastră de miere.

— Ce ai făcut?!

— Nu toată perioada. Dar am anulat o săptămână din întregul perioadei. O să mergem doar două săptămâni în Bora Bora.

Îmi studiază faţa. Aşteaptă să vadă ce se va întâmpla în continuare.

Ne-a anulat luna de miere. Nu, nu a anulat-o; doar a făcut un nou aranjament, asta e tot. Dar fără să mă întrebe? Fără să zică nimic? Fără să se consulte cu viitoarea lui soţie? A făcut-o în secret? Şi acum, acum că am fost de acord să plătim mai puţin pe mâncare astăzi, a decis că e OK să-mi spună. Sigur că da. OK.

Mintea mea galopează în timp ce încerc să procesez infor maţia. Să aflu ce înseamnă aceasta. Însă nu-mi vine nimic in cap. E important? Poate că nu este. Nu pot să mă fac că-mi pasă. Nu pot să mă fac că-mi pasă de o vacanţă. Nu simt asta de parcă ar fi ceva important. Îndrăznesc să spun că nu mă supăr. Ar trebui să mă supăr? Pe de altă parte, poate că ideea este că *a minţit.* Da. Sau nu a făcut-o? Nu a minţit cu adevărat, nu-i aşa? El doar a făcut ceva fără să-mi spună. Şi, haide, cel puţin îmi spune acum. Însă oricum trebuia să-mi spună la un moment dat, nu-i aşa? Nu că trebuia? Care era alternativa? Să nu-mi spună până în momentul în care eram în avion? Nu, bineînţeles că ar fi trebuit să-mi spună. E în ordine. Am fost doar ocupată. Am fost prea ocupată cu lucratul. Şi în afară de asta, două săptămâni pe o insulă tropicală sună bine. Mai mult decât bine, sună al naibii de fantastic. Asta e mai mult decât pot să aibă parte unii oameni de-a lungul vieţii lor. Şi nu am nevoie de nimic din toate astea. Îl vreau doar pe el. Vreau doar să mă căsătoresc cu el. Nu-i aşa?

O să rezolvăm situaţia mai târziu. Acum însă nu o să-l sperii. Nu o să înrăutăţesc situaţia. A făcut o greşeală şi îi pare rău, aşa că asta este.

Îi ridic mâna, unită în continuare cu a mea şi îi sărut încheieturile degetelor.

— E în regulă. Nu-ţi face grii. O să discutăm despre bani mai târziu. Hai acum să avem o zi minunată, bine?

Îmi zâmbeşte cu ochii în continuare trişti.

— Sigur. Hai să avem o zi minunată.

Şi chiar este o zi minunată.

Stăm în sala de bal sclipitoare, decorată cu oglinzi şi lambriuri din stejar, la o masă cu faţă albă, plutind în derivă pe parchetul lustruit şi nesfârşit. Un chelner plin de veselie ne aduce platouri complexe, aranjate artistic cu meniuri de sezon, îndată ce toate antreurile sunt plasate pe masă, şeful de sală ni-l explică pe fiecare în parte şi ne înmânează un cartonaş discret pe care sunt trecute mâncărurile şi preţurile. După care dispare în spatele lambriurilor de stejar, lăsându-ne să vedem despre ce este vorba. Studiem cu atenţie cartonaşul.

Aperitive:

Homar cu măcriş, măr, vinegretă de creme fraiche,

32 lire per persoană.

Scoici în cochilie cu oţet de ceapă eşalotă, lămâie, pâine neagră & unt,

19 lire per persoană.

Sparanghel cu ouă de prepeliţă, sfeclă roşie & sos remoulade de ţelină,

22,50 lire per persoană.

Înmulţeşte astea cu optzeci. Şi astea sunt doar aperitivele. Îl privesc pe Mark; s-a albit la faţă. Nu pot să mă abţin. Izbucnesc în hohote. Mă priveşte, iar pe faţa lui se poate citi uşurarea. Zâmbeşte şi îşi ridică paharul ca să toastăm şi mi-l ridic şi eu pe al meu.

— Să toastăm pentru a nu avea aperitive?

— Pentru a nu avea aperitive, îi ţin isonul şi chicotesc.

Ne avântăm asupra antreurilor delicioase. Acestea merită toţi banii. Sunt bucuroasă că nu o să le plătim noi.

Optăm pentru un fel principal compus din: *Plăcinta de casă Cafe Royal cu pui şi şuncă, ouă de prepeliţă, fasole franţuzească, cartofi gratinaţi, 19,50 de lire.*

Pentru desert alegem: *Ciocolată amară & Vişine sălbatice: Cremă de ciocolată amară şi compot de vişine sălbatice, 13 lire.*

Toate acestea alături de treizeci de sticle din vinul casei roşu şi treizeci de sticle din vinul casei alb şi douăzeci de sticle de vin spumant.

Credem că am făcut o treabă destul de bună până când şeful de sală, Gerard, se aşază pentru a purta o discuţie ca după cafea. Aparent, cheltuiala minimă pe care o putem face este de şase mii de lire. Probabil că ne-au spus asta anul trecut când am făcut rezervarea, dar, evident, nu ascultam ce zicea, şi chiar dacă am fi făcut-o, atunci nu ar fi părut important. Gerard ne spune să nu ne îngrijorăm; putem să urcăm destul de simplu la acel tarif adăugând o cafea după masă şi un platou cu brânzeturi pentru optzeci de persoane, ceea ce înseamnă o mie trei sute de lire la totalul nostru. Cădem de acord. Ei bine, ce altceva am putea face? Nunta are loc în trei săptămâni.

După toate acestea, ghiftuiţi şi plini de remuşcările cumpărătorului, ne dăm jos la gara Piccadilly. În faţa tunechetelor, Mark mă apucă de braţ şi mă opreşte.

— Erin, nu putem face asta. Serios, e ridicol. E mult prea mult, este? Vreau să zic - se poate aşa ceva? Trebuie să anulăm când ajungem acasă. Sigur, pierdem depozitul, fie, dar hai să anulăm. Facem petrecerea de nuntă la All Souls şi apoi mergem la un restaurant local sau ceva de genul? Sau mergem la maică-mea şi la taică-meu, ei ar putea să organizeze ceva, o sală festivă, nu?

Privesc în jos spre mâna lui care-mi strânge braţul. Bărbatul ăsta nu e cineva pe care să-l recunosc.

— Mark, serios acum, mă cam sperii puţin. De fapt, chiar mă sperii. De ce te comporţi aşa? E nunta noastră. Avem bani economisiţi, nu e ca şi cum ne apucăm să facem împrumuturi ca să acoperim costurile. Faci asta doar o singură dată în viaţă, iar eu, personal, vreau să-mi cheltui banii pe asta. Pe noi. Nu toţi banii, evident, dar doar puţin din ei. Altfel, pentru ce sunt?

Respiră greu pe nas. Frustrat, abandonează conversaţia, îşi ia mâna de pe mine eliberându-mă şi coborâm la metrou.

Ne petrecem restul călătoriei în linişte. Privesc alţi oameni de la metrou. Îmi pun întrebări despre viaţa lor. Stând aşa lângă Mark, dar fără să vorbesc cu el, îmi imaginez că nu-l cunosc. Îmi imaginez că poate sunt doar o fată la metrou care merge undeva pe cont propriu. Îmi imaginez că nu trebuie să mă îngrijorez faţă de ce urmează să se întâmple în continuare, sau faţă de ce o să se întâmple cu restul vieţii mele, dacă asta contează. Gândul are efect calmant, însă, în cele din urmă, e gol. Îl doresc pe Mark. Chiar da. Sper să-l pot scoate din starea lui. Sper să rezolv asta.

Imediat ce intrăm pe uşa din faţă a casei se întoarce spre mine. Vocea lui nu mai este o şoaptă cum era în gară.

Îmi spune că nu înțeleg. Că nu *ascult.* Nu l-am văzut niciodată așa, de parcă ceva din interior dădea să iasă afară.

— Nu cred că înțelegi cu adevărat ce se întâmplă, Erin. Știi ce se întâmplă? Nu mai am un *loc de muncă.* Nu sunt bani pentru toate astea. Și nu pot să obțin o altă slujbă, nimeni nu face angajări. Lumea mea nu este ca în *lumea artei,* sau cum e la școala ta de film ori mai știu pe unde în vreun loc asemănător. Nu pot pur și simplu să abandonez corabia și să fac altceva ca să-mi câștig traiul! Sunt investitor bancar. Asta este ceea ce fac. Nu sunt educat să fac altceva. Și chiar dacă aș fi fost, nu ar conta. Nu pot să pun pe roate propria mea bancă sau, nu știu, să colaborez la un proiect bancar postmodern sau altceva de genul, băga-mi-aș! Eu nu sunt ca tine. Nu provin din același loc ca tine. Mi-am petrecut toată viața încercând să ajung unde mă aflu acum. *Întreaga mea viață.* Știi cât de greu a fost? Oameni care au urmat liceul meu lucrează în stații de benzină, Erin! Înțelegi asta? Locuiesc în apartamente închiriate de la primărie și stivuiesc rafturi de căcat din supermarketuri. Nu o să mă întorc la așa ceva! Nu o să permit să se întâmple asta! Și nu am acoperire. Nu am prieteni de familie care lucrează în edituri sau care să fie jurnaliști sau producători de vin. Am o mamă și un tată pensionari care locuiesc în East Riding, care amândoi au nevoie să fie îngrijiți înainte să fie prea târziu. Am un total de optzeci de mii în economii, iar restul sunt investiți în casa aceasta. Și acum încercăm să avem un copil. Am avut o slujbă reală. Am pierdut-o și am pus-o. Pentru că, din nefericire, nu toți ne permitem luxul de a fi plătiți pentru a exista, cum ți se întâmplă ție!

Simt amărăciunea bilei în cerul gurii. Îmi ajunge cu toate astea pe ziua de azi.

— Du-te dracu', Mark! Ești un căcănar. Când ai plătit tu ceva pentru mine? Când? Ce naiba sunt eu, o târfă împuțită?

Ziua asta trebuia să fie una superbă.

— Nu Erin, din păcate nu ești. Pentru că, dacă ai fi, ai tăcea, dracului, din gură deja.

Inima mea face o pauză în piept. Lua-m-ar dracu'! Mark a dispărut și, uite așa simplu, în camera mea de zi se află un străin. Fir-ar al naibii! De-abia respir... *Doamne. Nu plânge! Te rog, nu plânge, Erin! Respiră doar.* Simt o înțepătură în spatele ochilor.

Mark mă privește.

Mormăie ceva inaudibil, apoi se întoarce pe loc și privește pe fereastră.

Mă așez în tăcere.

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta, Mark, șoptesc.

Știu că ar trebui să las de la mine, dar - nu, nu, nu ar trebui să las de la mine. Mă fut pe asta! Trebuie să mă căsătoresc cu bărbatul acesta în trei săptămâni. Dacă asta va fi restul vieții mele de acum încolo, vreau să știu asta.

— Mark...

— Ce, Erin? Ce crezi că vom face după nuntă? Dacă o să avem copii? Ce crezi că o să se întâmple? Slujba mea plăteşte pentru *tot.* Plăteşte pentru casa aceasta.

— Nu, Mark, nu! Amândoi plătim pentru ea. Şi eu mi-am pus toate economiile în acel depozit. Tot ce am avut!

Sunt furioasă, iar vocea mea se ridică la nivelul vocii lui.

— OK, super, asta e minunat, Erin. Şi tu ţi-ai pus banii. Dar tu nu poţi să plăteşti ipoteca din salariul tău, nu? Vreau să zic că noi nu trăim într-un apartament cu o cameră din Peckham, nu? Nu-i nici cea mai mică şansă să acoperi ipoteca cu ce câştigi tu. Nu vreau să te supăr, Erin, dar pur şi simplu nu asculţi. Va trebui să vindem casa. Clar!

Să o vindem? Doamne Dumnezeule! Probabil că arăt înspăimântată, deoarece el dă din cap acum satisfăcut.

— Nu cred că te-ai gândit deloc cu adevărat la asta, nu-i aşa? Pentru că dacă ai făcut-o, atunci, sincer, Erin, ai fi la fel de îngrijorată în privinţa asta pe cât sunt şi eu. O să dăm faliment.

Doamne Dumnezeule. Sunt tăcută. Am fost o idioată. Înţeleg asta acum, iar asta doare. Nimic din ce-mi spune nu mi-a trecut prin cap. Nu m-am gândit că toate planurile noastre ar putea pur şi simplu să pice ori că el nu ar putea să-şi găsească o altă slujbă.

Are dreptate. Nici nu-i de mirare că este atât de furios. S-a confruntat cu asta singur. Iar eu m-am tot agitat de parcă... Însă apoi îmi amintesc. Nu trebuie ca lucrurile să stea aşa. Aşa cum a zis Caro, el ar putea să facă pur şi simplu altceva.

— Dar Mark, ai putea să-ţi iei altă slujbă! Orice slujbă! Ai un CV minunat, nu ai putea să...

— Nu, Erin, mă întrerupe îngrijorat. Lucrurile nu stau chiar aşa. Ce naiba să fac altceva? Tot ce sunt calificat să fac este să valorific şi să vând obligaţiuni, nimic altceva. Asta doar dacă nu-mi sugerez să lucrez într-un bar?

— Mark, te rog. Încerc doar să ajut! Bine! Nu ştiu exact cum funcţionează domeniul tău. Vreau doar să fiu alături de tine, aşa că te rog încetează să spui că nu înţeleg şi explică-mi. *Te rog.* Ştiu că sunt ca un copil răzgâiat, dar nu ştiu ce altceva să spun.

Se lasă să atârne pe canapea vizavi de mine, secătuit. Stă cocoşat. E în impas.

Stăm în tăcere. Zgomotul înfundat al traficului şi vântul de-abia se aud printre copacii din grădină.

Mă ridic şi mă aşez lângă el. Mă întind şi-i ating spatele cu blândeţe cu mâna mea. Nu are nicio tresărire, aşa că încep să-l mângâi încet cu palma. Alintându-l, frecându-i spatele cald prin cămaşa apretată din bumbac. Mă lasă să o fac.

— Mark? spun într-o doară. E în ordine dacă vindem locul ăsta, continui. E OK. O să fie trist deoarece îmi place aici. Dar nu-mi pasă unde trăim. Nu te vreau decât pe tine. Oriunde ar fi asta. Sub un pod, într-un cort, doar pe tine. Şi nu

trebuie să avem imediat copii, dacă nu e momentul potrivit. Ascultă, ştiu că ai urî să ai o slujbă diferită, dar nu m-ar deranja dacă ai face-o cât timp ai fi fericit. Vreau să spun că nu m-aş gândi diferit la tine. Tu eşti tu. Nu te-am iubit niciodată datorită banilor sau pentru alte motive din astea. E fain să-i ai, desigur, dar eu îmi doresc doar să fiu cu tine. Putem chiar şi să locuim cu mama şi tatăl tău în East Riding dacă vrei.

Îşi ridică privirea spre mine. Zâmbeşte.

— Asta e minunat, Erin, pentru că ăsta e un alt lucru pe care vreau să ţi-l spun: mama deja a pregătit patul în camera de oaspeţi.

Mă priveşte cu viclenie. E o glumă. Slavă Domnului! Râdem şi tensiunea se disipează. O să fie în ordine.

— Chiar cred că asta o să o facă pe mama ta să aibă un an minunat, ştii?

Râd. El zâmbeşte timid, băieţeşte. Îl iubesc.

— Îmi pare rău.

Privirea lui e fixă. Îi pare rău.

— Poţi să mă laşi să mă alătur ţie din nou? îl întreb.

— Da, îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun cum mă simt înainte. Dar de acum înainte o s-o fac, bine?

— Da, te rog.

— Bine. Dar Erin, ştiu că e stupid, însă... nu pot să mă întorc de unde am început. Nu pot să fac toate astea din nou.

— Ştiu, dragule. E în regulă. Nu va trebui s-o faci. O să rezolvăm situaţia asta împreună. Pentru că asta este ceea ce facem noi.

Îmi apucă cealaltă mână, mâna la care port inelul de logodnă, şi o ridică la gură.

— Mark; să iau din nou anticoncepţionale? Să mai aşteptăm?

— Ştii ce se spune... îmi sărută inelul de logodnă. Niciodată nu e momentul potrivit.

Încă şi-o doreşte. Slavă Domnului!

Mă trage aproape de el. Ne întindem cu picioarele pe canapea şi adormim împreună, îmbrăţişaţi în lumina soarelui de după-amiază.

LUNI, 15 AUGUST

Interviul numărul doi

M-am întors la Holloway ca să mă întâlnesc cu Alexa, subiectul celui de-al doilea interviu. Amal, gardianul, a dispărut; în locul lui mă pricopsesc cu un altul, pe nume Nigel, care e mult mai în vârstă decât Amal, cam pe la cincizeci şi cinci de ani. Un gardian de închisoare de carieră. Aş spune că, după cum arată, noutatea slujbei s-a risipit pe când avea puţin peste douăzeci de ani şi, totuşi, iată-l aici făcându-şi treaba în continuare. Suntem în aceeaşi cameră ca şi ultima dată. Mă gândesc la Holli holbându-se opacă în sus la felia de cer şi faţa ei se metamorfozează în cea a lui Mark. Data eliberării lui Holli este fixată peste cinci săptămâni, dar interviul nostru nu se va întâmpla decât după nuntă şi, de acum, şi după ce ne întoarcem din luna de miere.

Azi e o zi stranie cu vreme jilavă. În timp ce aştept să apară Alexa, sorb din nesul angajaţilor pe care Nigel l-a făcut pentru mine. Cafeaua e fierbinte şi tare şi asta este tot ce contează acum. Îmi place cafeaua să fie ca bărbatul meu. Glumesc, evident. Sau poate că nu o fac. N-am dormit chiar atât de bine noaptea trecută; au trecut două zile de la discuţia noastră. Cred, totuşi, că acum e bine între mine şi Mark. În weekend, am anulat localul ales pentru nuntă şi am reorganizat împreună o mulţime de chestii legate de nuntă. A fost destul de amuzant, de fapt. M-am uşurat să descopăr că nu ţin cu dinţii să fiu mireasă, nici pe departe. Am decis să facem economii la unele lucruri ca să ne răsfăţăm cu altele. Ne-am pus pe roate acum. Iar Mark pare mult mai fericit. Mai sigur. A revenit la vechiul lui eu. Cred că toată treaba asta doar i-a zdruncinat un pic încrederea. Însă recuperează, formulând o nouă strategie.

Nu-mi pasă de nuntă cât timp este fericit.

Nigel îşi drege vocea zgomotos şi-mi oferă o confirmare din cap. Pornesc camera de lângă mine şi stau simţindu-mă ciudat, de parcă aş întâmpina pe cineva pe care nu-l cunosc. Totuşi, chestia amuzantă cu Alexa este că încă din timpul discuţiilor noastre telefonice am avut senzaţia că de fapt o cunosc, deşi nu am întâlnit-o niciodată.

O zăresc prin ochiurile de sârmă consolidate ale geamului uşii. Ochii ei sunt calzi, calmi şi serioşi. Intră privindu-mă de la adăpostul bretonului părului ei blond pal. Are o figură deschisă. Treningul albastru-deschis marca închisorii Holloway, pantalonii şi papucii pe care le poartă par de parcă sunt desprinşi dintr-o reclamă la o casă de modă scandinavă. De parcă ar încerca ceva nou pentru săptămâna modei londoneze. Minimalism extrem, foarte şic. Alexa are patruzeci

şi doi de ani. Priveşte spre Nigel şi aşteaptă ca el să o aprobe înainte să-şi tragă scaunul de vizavi de mine. Îmi întind mâna peste spaţiul alb al mesei, şi mi-o prinde în a ei cu un zâmbet mut.

— Alexa Fuller, spune.

— Erin. Mă bucur că în sfârşit te cunosc, Alexa. Iţi mulţumesc mult că ai venit.

— Da, e minunat ca în cele din urmă să pot asocia vocea cu o figură, spune zâmbind larg.

Ne aşezăm pe scaune.

Aş vrea să ajung direct la ea, dar Alexa se uită la Nigel. Prezenţa lui ar putea fi un impediment.

— Nigel, am pornit camera şi deja înregistrează. Te superi dacă ne laşi singure pe durata interviului? O să pun la dispoziţie casetele cu înregistrarea. Dacă aştepţi dincolo de uşă e numai bine.

Nici măcar nu m-aş fi gândit să procedez la fel cu Amal în timpul interviului cu Holli, însă Alexa, de departe, este cea mai sigură dintre intervievaţii mei. Nigel ridică din umeri. Sunt sigur că-i cunoaşte trecutul Alexei, precum şi infracţiunea ei. Ştie că sunt în perfectă siguranţă aici, singură cu ea. Totuşi, nu sunt atât de sigură cât de în siguranţă m-aş simţi doar cu Holli sau Eddie Bishop. Mă întreb dacă autorităţile ar permite vreodată ca ei să fie vreodată lăsaţi nesupravegheaţi.

Eddie a solicitat un alt interviu telefonic. Am primit un e-mail de Pentonville duminică. Nu sunt sigură ce anume vrea să discutăm. Sper că nu dă înapoi în privinţa filmării de luna viitoare. Sper că nu e vorba de şi mai multă joacă de-a şoarecele şi pisica.

Aştept până când Nigel pleacă şi zăvorul alunecă la loc pe uşă înainte să vorbesc din nou.

— Mulţumesc, Alexa. Chiar apreciez că participi la acest proces. Ştiu că am vorbit despre toate astea la telefon, totuşi doar ca să recapitulăm: o să înregistrez tot ce vorbim astăzi aici. Dacă ceva nu iese bine sau nu eşti mulţumită cu felul în care ai exprimat ceva, spune-mi doar şi o să te întreb din nou sau o să reformulez întrebarea. Nu trebuie să te îngrijorezi în privinţa performanţei în faţa camerei sau ceva asemănător. Ignor-o şi vorbeşte cu mine, ca o conversaţie normală.

Zâmbeşte. Am zis ceva amuzant.

— A trecut ceva timp de când nu am mai avut o „conversaţie normală", Erin. Aşa că, mi-e teamă, va trebui să înduri alături de mine. O să fac tot ce-mi stă în putinţă, chicoteşte ea.

Vocea ei este caldă şi profundă. E amuzant să o aud în persoană după ce am auzit-o la telefon atâta timp. Am avut trei conversaţii drăguţe şi cuprinzătoare la telefon de când am început acest proces. Am reuşit să evit subiectele centrale ale interviului, dorindu-mi parcă să fie ea cea capabilă să-mi spună povestea ei în întregime pentru prima dată când o filmez. Vreau să o menţin proaspătă. E ciudat

să o văd acum, aici, reală, în faţa mea. Bineînţeles, am văzut fotografiile ei în dosar, articole în ziare, povestea pe care Mark mi-a citit-o peste umăr doar cu o lună în urmă, însă situaţia aceasta aici este diferită. Ea e atât de calmă şi atât de stăpână pe sine. I-am văzut fotografiile de când a fost arestată cu paisprezece ani în urmă, când avea douăzeci şi opt de ani. Acum, cumva, este mult mai frumoasă; era atrăgătoare pe vremuri, dar, în mod evident, a devenit şi mai frumoasă. Părul ei blond uşor închis la culoare este strâns la spate neglijent într-o coadă de cal care îi ajunge până la ceafă, pielea ei naturală ce pare sărutată de soare are pistrui împrăştiaţi care-i acoperă nasul şi fruntea.

Glumeşte numai pe jumătate despre absenţa conversaţiilor normale. O văd în ochii ei. Zâmbesc. Înţeleg care ar putea fi motivul pentru care a fost de acord să participe la acest proiect. Dor de casă cultural. Nu-mi imaginez să fie mulţi oameni ca Alexa în Holloway. De acolo de unde este ea. Nu facem parte din aceeaşi generaţie, dar clar suntem din acelaşi trib.

— Putem începe? Ai vreo întrebare înainte să-i dăm drumul? o întreb.

— Nu, sunt bucuroasă să mă avânt cu capul înainte. Îşi întinde treningul deja întins şi-şi dă bretonul din ochi.

— Super! Ca să ştii, o să pun întrebări scurte; o să ţi se pară mai mult ca nişte solicitări, de fapt, pentru a te concentra asupra unui subiect sau ca să te redirecţionez. Pe mine pot să mă scot la editare şi să folosesc mai târziu o voce din afară pe care să o suprapun. Bine. Hai să începem. Ai putea să-mi spui numele, vârsta şi pentru ce ai fost condamnată?

Îmi simt telefonul bâzâind încet în buzunar. Mark. Poate că are veşti bune. Poate că a primit o ofertă de muncă? Doamne, sper că da. Asta ar rezolva totul dintr-o lovitură rapidă. Bâzâitul se opreşte brusc. Ori a intrat căsuţa vocală, ori şi-a amintit unde mă aflu azi, unde ar trebui să fac ceea ce fac acum.

Încep să mă concentrez din nou. O privesc pe Alexa inspirând încet, plasez gândurile la Mark pe un plan secund, iar încăperea închisorii pare să se disipeze în jurul ei.

— Mă numesc Alexa Fuller. Am patruzeci şi doi de ani şi mă aflu aici, în Holloway, de paisprezece ani de acum. Am fost condamnată pentru că am ajutat-o pe mama să se sinucidă. Era bolnavă în fază terminală. Cancer pancreatic. Am fost condamnată cu maximum de condamnare permis.

Face o pauză.

— Condamnarea maximă dată vreodată pentru asistare la sinucidere. În anul acela, presa s-a interesat mult în privinţa condamnărilor indulgente şi multe informaţii din mass-media despre condamnările în cazurile de sinucidere asistată au fost aduse ca probe la tribunal. A avut loc o anchetă în care s-a decis ca Serviciul de Procuratură Regal să adopte o atitudine mai dură în viitor. S-a întâmplat să fiu primul caz judecat după ce s-au schimbat regulile.

Au decis că astfel de cazuri să fie judecate la fel ca omorul prin imprudenţă, deşi, este evident că nu e vorba despre aşa ceva.

Se opreşte pentru o secundă şi priveşte dincolo de mine.

— Mama, iniţial, a vrut să se ducă la Dignitas în Elveţia, însă i-am spus că o să fie în regulă, că o să reuşească. Avea doar cincizeci şi cinci de ani şi beneficia de cel mai intensiv program chimioterapeutic. Toţi au crezut că în cele din urmă o să o doboare la cap. Însă ea a suferit de un atac de cord. Când au oprit tratamentele, era prea bolnavă ca să mai zboare; şi oricum nu aş fi vrut s-o duc în Elveţia. Am vizitat locul împreună cu tatăl meu în timp ce ea era încă la reanimare. Era atât de frig acolo. Fără mobilier, ştii, ca una din acele camere de hotel pe care le poţi închiria în staţiile peco de pe autostradă.

Înainte să continue îşi trage mânecile peste mâini.

— Nu puteam să mi-o imaginez acolo. Murind, zic.

Pentru o fracţiune de secundă mă gândesc la mama mea. Am un flash cu mama în pat, într-o cameră pe undeva, singură. În noaptea aceea de după accident. După ce au găsit-o, distrusă, înmuiată de ploaie. Nu ştiu ce cameră era sau unde se afla, sau dacă a fost singură. Sper că nu a fost o cameră ca aia.

— Privirea ei se mişcă spre faţa mea.

— Niciunul dintre noi nu voia să şi-o imagineze acolo. Aşa că am adus-o acasă. Iar starea ei s-a înrăutăţit. Apoi, într-o zi, mi-a cerut să-i dau pe mână morfina. Ştiu ce voia să zică...

Pare să ezite.

— Am pus morfina pe noptieră, însă nu putea să ridice sticla. Continua să o scape pe cearşaf. L-am chemat pe tata de jos şi am parcurs drumul toţi trei împreună. M-am dus sus şi am luat camera video, tata a fixat trepiedul, iar mama s-a adresat camerei de filmare, şi mai târziu curţii de judecată, că era întreagă la minte şi că-şi dorea să-şi încheie viaţa. A arătat că nici măcar nu putea să ridice sticla cu propriile forţe, ce să mai zicem despre injectatul morfinei, apoi a explicat că-mi cere să o ajut. După înregistrarea video am cinat. Am aranjat masa în camera de zi cu lumânări. Am băut şampanie, apoi i-am lăsat pe ei să vorbească. După aceea, tata a ieşit în hol. Îmi amintesc că nu a zis nimic şi doar a trecut pe lângă mine, ducându-se sus ca să se bage în pat. M-am dus şi am învelit-o cu pilota pe canapea şi am vorbit o perioadă, însă era obosită. Ar fi vorbit toată noaptea cu mine, dar era prea obosită.

Pe Alexa o prinde respiraţia din urmă. Priveşte într-o parte, iar eu aştept în tăcere.

— Era obosită. Aşa că am făcut ce mi-a cerut, apoi am sărutat-o de noapte bună şi a adormit. Nu a mai durat mult şi n-a mai respirat.

Face o pauză înainte să mă privească din nou.

— Noi n-am minţit niciodată, ştii? Nici măcar o dată. Am spus adevărul de la început. Doar că nu a fost momentul potrivit. Cu reprimarea. Dar asta e viaţa, nu? Câteodată eşti câinele şi câteodată eşti stâlpul la care se pişă câinele.

Zâmbeşte cu zâmbetul ei mut şi îi zâmbesc şi eu.

Nu ştiu cum a făcut-o, să-şi păstreze sănătatea mentală după ce a fost blocată atâta timp în acest loc pentru că a făcut ceea ce ar fi făcut oricine altcineva. Pentru că a ajutat o persoană iubită. Aş face la fel pentru Mark? Dar el pentru mine? O privesc pe Alexa. Paisprezece ani reprezintă o perioadă îndelungată de gândire.

— Alexa, ce munceai înainte să intri la închisoare? o întreb.

Vreau să-şi regăsească din nou firul povestirii.

— Eram parteneră la o firmă de avocatură. Mă descurcam destul de bine, per ansamblu. Mama şi tata erau foarte mândri. *Sunt* mândri. Nu aş mai face-o din nou, însă, chiar dacă aş putea, ceea ce în mod evident nu pot. Dar nu aş mai face-o.

— De ce nu? De ce nu ai mai face-o? o presez.

— Ei bine, pentru început, nu aveam nevoie de bani. Am făcut o grămadă înainte. I-am investit bine. Deja avem o casă. Mă rog, tatăl meu o are. O să mă mut înapoi cu tata. O deţine complet, fără ipotecă. Aş putea să ies la pensie şi să trăiesc doar din investiţii şi economii. N-am s-o fac, dar aş putea.

Ea zâmbeşte şi se sprijină în faţă, aşezându-şi coatele şi antebraţele pe masă.

— Planul meu... planul meu este să încerc să rămân însărcinată, spune ea încet, fiind parcă brusc tânără din nou, vulnerabilă. Ştiu că am înaintat în vârstă, evident, dar am vorbit cu doctorul închisorii despre asta şi fertilizarea *in vitro* disponibilă zilele astea e la ani distanţă faţă de nivelul la care era când am intrat aici. Am patruzeci şi doi de ani şi ies într-o lună. Deja am contactat o clinică. Am o programare aranjată pentru ziua următoare celei în care ajung acasă.

— Donator de spermă? mă hazardez.

Nu a menţionat niciun bărbat în niciuna dintre conversaţiile noastre telefonice. Presupun că nu sunt foarte mulţi oameni care să aştepte pe cineva timp de paisprezece ani. Eu nu sunt sigură că aş putea.

— Da, donator de spermă, izbucneşte în hohote de râs. Mă mişc eu repede, dar nici chiar *aşa* rapidă nu sunt.

Pare cu adevărat fericită. Plină de bucurie. Să aducă pe lume un om. Să dea o nouă viaţă. Simt cum îmi bate inima cu rapiditate. Ideea unui bebeluş. Un bebeluş cu Mark. Simt o senzaţie de căldură. Ne scăldăm pentru o secundă în această senzaţie. Am vorbit cu Mark despre asta deja. O să încercăm să facem un copil. Am renunţat la anticoncepţionale acum patru săptămâni. O să încercăm să facem un copil şi dacă o să se întâmple în luna de miere cu atât mai bine. E ciudat că Alexa şi cu mine ne aflăm în acelaşi punct în interiorul vieţilor noastre foarte diferite.

Se apleacă spre mine.

— O să încerc cât de repede posibil. Şansele de succes scad cu fiecare an, însă limita pentru fertilizarea *in vitro* este de patruzeci şi cinci de ani, aşa că mai am trei ani. Trei ani de încercări care merită. Sunt sănătoasă. Ar trebuie să fie în regulă.

— De ce vrei să ai un copil?

Sună stupid chiar şi când o spun. Însă ea tratează întrebarea ca şi cum o întreb serios.

— De ce vrea toată lumea? Presupun că în mare parte din viaţa mea, până recent, a fost vorba de sfârşituri - sfârşituri şi aşteptări. Chiar şi înainte să intru la închisoare. Aşteptam vacanţele, sau un moment mai potrivit, sau anul următor, sau cine mai ştie ce. Nici măcar nu ştiu ce aşteptam. Însă acum obţin şansa unui nou început. Nu trebuie să mai aştept. Am terminat-o cu aşteptatul şi acum urmează să trăiesc.

Se lasă pe spate în scaun, cu faţa strălucind, pierdută în lumea posibilităţilor.

Profit de oportunitate ca să-mi arunc o privire la telefon. Am depăşit timpul acordat cu zece minute. Vizualizez pe ecran singurul apel pierdut. Pot vedea conturul umărului lui Nigel prin gemuleţul uşii. Nu ne grăbeşte să terminăm, dar nici nu vreau să-mi forţez norocul. îmi mai arunc o privire la telefon şi apăs pe notificări. Apelul este de la Caro, nu de la Mark. Dezamăgirea mea e atât de acută încât îi simt gustul. Presupun că încă nu şi-a găsit ceva de muncă. Pentru o secundă, am fost atât de sigură. Dar nu contează. Primele zile. Zilele de la început.

Claxonul sună abrupt, zăvorul alunecă, iar Nigel, uşor uimit, înaintează uşor înăuntru.

Închid camera de filmare.

DUMINICĂ, 4 SEPTEMBRIE

Luna de miere

Se spun cuvintele. Îmi pune un inel subţire din aur pe deget. Ochii şi faţa lui. Mâinile lui pe ale mele. Muzica. Senzaţia pietrei reci sub papucii mei subţiri. Mirosul de tămâie şi flori. Cel mai bun parfum pentru optzeci de oameni. Fericire. Pură şi curată.

Ne sărutăm şi vocile familiare se înalţă zgomotoase în spatele nostru. Apoi se aude tunetul orgii care ne cutremură oasele intonând titanicul Marş Nupţial al lui Mendelssohn.

După care petalele cad în jurul nostru în timp ce ieşim afară în aerul toamnei londoneze. Soţ şi soţie.

Mă trezeşte un ciocănit gentil. Mark încă nu s-a trezit; doarme în continuare adânc, cuibărit lângă mine în patul uriaş de hotel. Soţul meu. Proaspătul meu soţ adormit. Continuă să se audă ciocănitul moale. Mă dau jos din pat, pun un capot pe mine şi păşesc în vârful degetelor în salonul suitei.

A sosit cafeaua. Afară, în hol, pe un cărucior acoperit cu o pânză albă se găsesc două ibrice înalte din argint. Chelnerul responsabil cu room service şopteşte „Bună dimineaţa", radiind.

— Îţi mulţumesc mult, şoptesc înapoi şi rotesc căruciorul în jurul meu, apoi îl bag în zona noastră de lounge cu covor gros pe jos.

Semnez şi returnez nota; am lăsat un bacşiş al naibii de generos. Astăzi, în mod oficial, împart bucuria cu alţii.

Este ora şase dimineaţa într-o zi de duminică. Am comandat cafeaua aseară deoarece am crezut că ar putea să-mi îndulcească trezitul matinal. Dar ca să fiu cinstită, sunt bine. Deja trează ca lumea şi gata de lucru. Sunt atât de bucuroasă că n-am băut mult noaptea trecută. Chiar n-am vrut s-o fac. Am vrut să stau cu mintea limpede, să rămân concentrată. Am vrut să-mi amintesc şi să preţuiesc fiecare moment.

Împing căruciorul pe lângă mobilierul luxos de hotel în dormitor unde îl las cât timp intru la duş. Sper că aroma înţepătoare de cafea o să-l trezească în mod natural. Vreau ca azi să fie totul perfect. El iubeşte cafeaua. Mă bag sub duşul cu efect de ploaie tropicală şi mă săpunesc, atentă să nu-mi ud părul în timp ce mă spăl. Trebuie să plecăm de la hotel şi să ne îndreptăm spre aeroport în jumătate de oră.

Tehnic vorbind, azi o să fie cea mai lungă zi din viaţa noastră. O să călătorim în sensul opus soarelui şi o să traversăm unsprezece fusuri orare şi linia

internațională de delimitare a datei, așa că după douăzeci și unu de ore de zbor și de călătorit cu vaporul o să fim de cealaltă parte a globului unde va fi de abia ora zece. Las să-mi curgă apa fierbinte și spumoasă peste mușchii umerilor, peste brațe și peste noul meu inel de aur de pe deget.

Prin minte îmi trec fragmente de ieri; biserica, toastul ținut de Fred, toastul lui Mark, Caro vorbind cu părinții lui Mark, primul dans. Ultimul dans. Aseară, noi doi, în sfârșit singuri. Disperați unul după celălalt.

Aud clinchetul ușor al porțelanului pe porțelan. S-a trezit.

Imediat ies de sub duș și, udă, mă avânt în brațele lui.

— E prea devreme, Erin, protestează morocănos în timp ce toarnă cafea pentru amândoi. E prea devreme.

Îl acopăr cu sărutări și apă de la duș.

Îmi întinde o ceașcă și stau complet goală și înmuiată de apă în timp ce o sorb. Arăt destul de bine pe moment, dacă pot spune așa; sunt în formă. Încerc cumva să subliniez asta. Pentru o fată, nicio zi nu e ca ziua când se căsătorește. Își bea cafeaua cocoțat în capul patului. Privirea lui se joacă leneș pe liniile corpului meu în timp ce soarbe.

— Ești frumoasă, spune, pe jumătate adormit.

— Mulțumesc, îi răspund zâmbind.

Ne îmbrăcăm și ieșim în cel mai scurt timp. Un Mercedes alunecă prin lumina difuză a dimineții de duminică din afara hotelului. Șoferul se prezintă. Îl cheamă Michael, dar nu mai spune prea multe în timpul călătoriei către Heathrow. Călătorim pe străzile ce par abandonate dimineața devreme, înfundați în coconul nostru mirosind a piele; singurii oameni de pe străzi sunt chefliii ocazionali, care încă își caută împiedicați drumul spre casă. Undeva acolo, în lumina difuză, către zona de nord a Londrei, printre coridoare încuiate și trupuri adormite, zac Alexa, Eddie și Holli, în camere goale și încuiate pe care nu o să le văd niciodată, pregătiți să mai trăiască încă o zi pe care nu o s-o înțeleg cu adevărat niciodată.

La Heathrow, Mark mă conduce dincolo de cozile șerpuitoare deja formate pentru zborurile companiei British Airways către birourile de check-in goale din capătul culoarului. Niciodată n-am mai călătorit la clasa I. Doar gândul acesta îmi trezește un sentiment ciudat de încântare amestecat cu vina clasei mijlocii.

Mi-o doresc, dar știu că nu ar trebui. Mark a mai călătorit la clasa I împreună cu clienți - mă asigură că o să-mi placă. N-ar trebui să mă tot gândesc la asta.

La birou, o femeie cu un zâmbet strălucitor ne întâmpină ca pe niște prieteni pierduți de demult care s-au întors acasă. Fiona, cea care ne face check-in-ul, singura operatoare de check-in care mi s-a prezentat vreodată este de o ospitalitate infinită și de mare ajutor. E clar că aș putea să mă obișnuiesc cu asta. Presupun că banii îți cumpără timp, iar timpul îți cumpără atenție. Mă simt minunat. *Nu mai analiza atâta,* îmi spun. *Bucură-te pur și simplu, în curând o să fii săracă din nou.*

Trecem de punctul de control. Gardienii par să se simtă aproape jenați că ne verifică bagajele. Îndată ce m-am încălțat din nou, Mark îmi face semn indicând dincolo de holul de securitate către peretele îndepărtat din dreapta. În perete se află o ușă, una obișnuită de culoare albă, fără niciun semn. Arată ca o ușă normală de la camera personalului.

— Asta e ușa milionarilor, îmi zâmbește și ridică o sprânceană. Mergem? mă mai întreabă el.

Tot ce pot să fac este să-l urmez. Face pași mari cu încredere traversând holul, de parcă ar ști exact unde merge, pe când eu sunt absolut sigură că vom fi opriți în orice moment. În timp ce mergem către o arcadă nesemnalizată, aproape că mă aștept, în orice clipă, să simt o mână cum mă apucă de braț pentru a ne escorta într-o cameră micuță pentru a fi anchetați crunt ore întregi pentru terorism. Numai că nimic din astea nu se întâmplă; trecem de hol neobservați și ne îndreptăm către acea ușiță ciudată prin care ieșim din mijlocul agitației de la nivelul inferior al culoarului și nimerim în aerul răcoritor și discret al lounge-ului Concorde.

E o scurtătură secretă disponibilă doar pentru pasagerii de la clasa I. Direct de la punctul de control rapid în lounge-ul privat British Airways.

Deci așa trăiește cealaltă jumătate. Adică ceilalți 1%. N-am nicio idee. Aparent, British Airways plătește un milion de lire sterline pe an Aeroportului Heathrow, drept compensație, ca să se asigure că pasagerii lor de la clasa I nu se vor indigna că trebuie să treacă printre toate acele magazine duty-free de căcat de care ei nu au nevoie. Iar astăzi, nici noi nu avem nevoie.

În interiorul lounge-ului e ca în rai. E superb să te afli de partea aceasta a ușii, chiar dacă nici măcar nu știam că e o ușă până acum cinci minute. Ciudat, nu-i așa? Atunci când crezi că știi ce e un lucru bun și apoi realizezi brusc că mai este un cu totul alt nivel despre care nici nu știai că există. Într-un fel, e înspăimântător. Cât de rapid ceea ce este bun poate deveni ceva nu chiar atât de bun prin comparație. Poate că e mai bine să nu vezi asta. Poate că e mai bine să nu știi că toți ceilalți din aeroport sunt coordonați ca oile printre magazine cu reduceri gândite să-i ușureze și de puținul pe care îl au, în timp ce tu îți ții banii în siguranță.

Nu te mai gândi atâta, Erin, oprește-te. Bucură-te pur și simplu. E OK să te bucuri de acest lucru bun.

Aici, totul e gratuit. Ne cufundăm în separeurile din piele ale restaurantului și comandăm un mic dejun ușor, compus din pâine proaspăt coaptă cu ciocolată și ceai negru. Îl privesc pe Mark, minunatul Mark care citește ziarul. Pare fericit. Privesc în jur la ceilalți oameni din lounge. Cumva, zona dedicată celor care călătoresc la clasa I i-a îmbibat pe toți cu un soi de mister, o mistică ce se prelinge cu fiecare mișcare, înzestrându-i cu un fel de grație. Sau poate că eu i-am îmbibat cu asta, deoarece mă simt de parcă m-am rătăcit printr-o vale a unicornilor.

Milionarii nu arată cu adevărat ca nişte milionari, nu-i aşa? Elon Musk nu arată nici măcar ca un milionar şi el e de fapt miliardar.

În timp ce îi privesc, cufundaţi în iPhone-urile lor, sorbindu-şi esspresourile, cad pe gânduri. Mă întreb dacă întotdeauna călătoresc la clasa I. Dacă interacţionează cu altfel de oameni în viaţa lor de zi cu zi. Oare se amestecă cu cei care călătoresc la clasa Club? Sau cu cei care călătoresc la buget redus? Ştiu că-i angajează pe aceştia, dar interacţionează oare cu ei? Şi oare ce lucrează ei? De unde au atâţia bani? Sunt ei oare nişte oameni buni? Mi-o imaginez pe Alexa zburând la clasa business în interes de muncă înainte ca toate acelea să se întâmple. Mi-o pot imagina pe aici pe undeva. Ar face notă aparte, chiar şi dacă ar fi îmbrăcată în uniforma ei de la închisoare de culoare albastru prăfos. Eddie. Pe Eddie mi-l pot imagina cu uşurinţă aici, o fantomă spionând dintr-un separeu retras din colţ, tras în piele, cu o ceaşcă de cafea în mână, cu ochii cercetând neîncetat şi neratând nimic. I-am răspuns e-mailului cu un apel telefonic în ziua de dinaintea nunţii. A fost o conversaţie ciudată. Am simţit că dorea să-mi spună ceva, dar poate că era supravegheat în tot timpul ăla. Pe el chiar pot să mi-l imaginez aici. Insă nu şi pe Holli. Pe ea nu mi-o pot imagina aici aşa cum pot s-o fac cu Eddie sau Alexa. Mă întreb dacă a părăsit vreodată ţara. A simţit ea oare soarele mediteranean? Ce să mai vorbim de căldura umedă de la tropice? Mă îndoiesc. Dar poate că sunt victima stereotipurilor, poate că Holli obişnuia să călătorească tot timpul. Simt din nou vina aceea. *Nu te mai gândi, Erin, pur şi simplu bucură-te.*

Pentru prima dată în viaţa mea mă urc în avion şi fac la stânga; toţi ceilalţi fac la dreapta. Şi, dacă e să fiu cinstită, mi-e greu să nu mă simt specială, chiar dacă sunt conştientă că tocmai am plătit mai mulţi bani decât ceilalţi, bani pe care îi avem prin nişte capricii ale sorţii şi prin naştere. Insă chiar mă simt specială.

— E un Dreamliner, îmi spune Mark aplecându-se spre mine.

N-am nicio idee despre ce vorbeşte.

— Avionul, îmi explică.

— Ah, avionul este un *Dreamliner,* zic şi-l tachinez cu privirea. N-am ştiut că eşti atât de interesat de avioane, continui rânjind.

De fapt, Mark chiar e interesat de avioane şi e ciudat că n-am observat asta niciodată. Înţeleg de ce ar vrea totuşi să ţină ascuns acest hobby. Nu-i neapărat cel mai sexy interes pe care-l poate avea un bărbat. Oricum, el are multe alte hobby-uri destul de sexy, aşa că mă simt destul de confortabil ca să-l las în pace de data asta. Îmi notez mental să-i iau ceva legat de avioane pentru Crăciun. Poate o carte despre măsuţele de cafea, una drăguţă. O să studiez nişte documentare despre avioane.

Ocupăm primele două locuri din faţă de pe rândul central. Vreau să spun că nu se simte deloc ca la clasa economică. Clasa I are doar opt locuri şi sunt numai

două rânduri de locuri în întreaga cabină. Şi nici măcar acestea nu sunt toate ocupate. Este linişte în capătul acesta al avionului.

Prin comparaţie, economic vorbind, cred că aşa sunt produsele organice de la fermă faţă de cele din fabrică. Pasagerii de la clasa economică, aflaţi mult în spate, vor sta înghesuiţi timp de unsprezece ore fix ca nişte găini crescute industrial. Iar noi, găini crescute în aer liber şi hrănite cu porumb, vom ciuguli fericite prin iarba înaltă, croindu-ne drum înainte. Poate că nu-i cea mai fericită metaforă; poate că noi suntem de fapt fermierii.

Mă cufund în scaunul îmbrăcat în piele de culoarea untului, mirosind ca o maşină nou-nouţă. Pereţii din jurul scaunelor sunt destul de înalţi, astfel încât să nu-i vedem pe deasupra pe ceilalţi pasageri aflaţi pe scaunele lor. Totuşi, sunt destul de joase ca să o vedem pe stewardesă când trece. Trece pe lângă fiecare din cei cinci pasageri şi oferă şampanie în pahare răcite cu picior înalt în timp ce oamenii îşi ocupă locurile şi-şi depozitează bagajele de mână.

Ne explorăm cuiburile, casele noastre pentru următoarele unsprezece ore; peretele electronic care ne desparte scaunele este coborât şi studiem cu toţii împreună noile noastre dispozitive. Pe dosul scaunului din faţa mea este montat un TV cu ecran plat, se mai găsesc şi nişte sertare micuţe de depozitare la îndemână, precum şi căşti pentru anularea zgomotelor. Un set de spălare pus deoparte imprimat cu „Clasa I“, plin cu produse miniaturale care-mi amintesc în mod ciudat de setul de bucătărie Fisher Prince pe care-l aveam când eram copil. Atunci când obişnuiam să mă joc de-a casa. Intr-un sertar de deasupra spătarului pentru braţ descopăr o masă de o persoană destul de generoasă, pliată. Şi, da, sunt încântată de asta! Beau şampanie la nouă patruzeci şi cinci dimineaţa; normal că sunt încântată de asta. Sunt încântată de toate! Îmi strecor geanta de mână într-un dulăpior. Geanta e un cadou de nuntă de la Fred. A fost atât de fericit să participe la nunta noastră. Să mă conducă la altar. Să stea lângă mine. Ştiu că a însemnat mult pentru el că i-am cerut-o. Drăguţul de Fred. Fred şi Nancy. Ei n-au avut copii. Poate că ar putea să fie naşi? Atunci când poate că va sosi timpul? Cred că mi-ar plăcea asta. Mă întreb dacă lui Mark i-ar plăcea asta.

Şi acestea fiind spuse ne înălţăm în aer.

Am gura plină de şampanie atunci când capul stewardesei răsare peste perete şi întreabă ce mărime port la pijamale. Prinsă asupra faptului, mă înroşesc toată, beţivă cu noaptea în cap ce sunt.

— Mică. Mulţumesc foarte mult, reuşesc să spun după ce înghit.

Zâmbeşte şi-mi înmânează un set de pijamale mărimea mică de culoare bluemarin, înfăşurată cu fundiţe albe, cu un logo alb BA întipărit în partea stângă a pieptului. E moale la atingere şi pare confortabilă.

— Să mă anunţi dacă o să doreşti să tragi un pui de somn mai târziu, ciripeşte ea, şi o să-ţi pregătesc patul, bine? adaugă şi dispare.

Întotdeauna am avut probleme când am băut şampanie gratuită. Minunata şampanie gratuită. Mi se pare foarte dificil să o refuz. Dacă paharul este umplut până la refuz, mă îmbăt. Este singura dată când fraza „O să regreţi că nu termini asta" chiar are sens pentru mine. Aşa că după ce beau trei pahare, şi încă unul urmărind un film în timpul zborului, am o mică discuţie cu stewardesa despre puiul de somn.

Când mă întorc din baia cavernoasă unde m-am spălat pe dinţi şi în care chiuveta e la trei paşi mari distanţă de toaletă, patul meu e gata făcut. Acesta arată destul de atrăgător: are o pilotă groasă şi perne pufoase. Toate sunt pregătite pe patul reglabil din cabină. Mark râde de mine prin peretele despărţitor în timp ce mă caţăr în pat.

— Nu-mi vine să cred că deja te-ai îmbătat. Nici măcar nu suntem căsătoriţi de o zi întreagă.

— M-am entuziasmat. Acum taci, o să adorm, spun în timp ce panoul despărţitor electric îi blochează încet figura rânjindă.

— Noapte bună, băbuţă alcoolică, râde el din nou.

Zâmbesc ca pentru mine. Înfofolită confortabil în cotlonul meu, îmi închid ochii.

Am parte de un somn impresionant de şapte ore, la primul meu zbor la clasa I. Iar atunci când aterizăm la LAX, mă simt destul de odihnită şi, din fericire, complet trează. Niciodată nu am fost o mare băutoare. Câteva pahare de orice şi iau somn. Mark a stat treaz pe tot parcursul zborului, uitându-se la filme şi citind.

La LAX ne facem loc către lounge-ul de clasa I al American Airlines. Nu e chiar la fel de impresionant ca la Heathrow, însă avem doar treizeci de minute de pierdut până când începe îmbarcarea în avionul nostru către Tahiti. Aceasta e partea complicată a călătoriei. Punctul de mijloc. Zborul de unsprezece ore până la LAX s-a încheiat. Zborul de opt ore până în Tahiti e gata să înceapă, după care urmează un zbor de patruzeci şi cinci de minute către Bora Bora şi, apoi, o călătorie cu o barcă privată în jurul atolului până la hotelul Four Seasons.

Primim un e-mail cu fotografiile de familie făcute ieri la nuntă de la părinţii lui Mark. In ele suntem toţi - cel puţin aşa cred, că suntem noi. Sunt destul de blurate şi avem cu toţii ochii roşii, dar e evident că suntem noi. Brusc, realizez că niciodată nu m-am simţit mai fericită decât mă simt acum, chiar în acest moment.

Mark reuşeşte să doarmă şase ore în timpul următorului zbor. De data aceasta rămân trează, holbându-mă prin geamul oval, fascinată de nuanţele roz şi purpurii ale apusului, reflectat în vastul Ocean Pacific de sub noi. Norii: kilometri şi kilometri de formaţiuni muntoase albe, care se transformă în culoarea piersicii în lumina soarelui care se stinge. După care urmează doar albastrul, un albastru profund, întunecat şi catifelat. Şi stelele.

Un val de aer tropical umed şi fierbinte ne izbeşte când ieşim din avion în Tahiti. Primul indiciu al lunii noastre de miere. Nu vedem foarte mult din Tahiti, doar o

pistă, luminile de aterizare, un hol de aeroport aproape gol, o altă poartă de îmbarcare, după care ne trezim din nou în aer.

Zborul nostru către Bora Bora îl facem într-un mic avion cu însoțitoare de zbor îmbrăcate în culori vii. Cumva, Mark reușește să adoarmă pe parcursul zborului scurt și cu turbulențe. Eu reușesc să termin de citit o revistă pe care am luat-o din lounge-ul Concorde de la Heathrow; e vorba de o publicație trimestrială extrem de nișată despre dresaj, numită *Piaffe*. Nu știu nimic despre dresaj - cunoștințele despre călărit obținute ca adolescentă nu se întind chiar până la nivelul avansat de spectacol de echitație - însă revista părea atât de diferită de orice am mai văzut încât a trebuit să o iau. Se pare că „piaffe" este procedeul când calul stă în mijlocul arenei și merge la trap pe loc. Iată, deci. Pun pariu că ești bucuros că ai aflat asta. Totuși, mie chiar îmi plac lucruri din astea; întotdeauna mi-a plăcut să citesc orice găseam și cu cât știam mai puține despre ce citeam, cu atât mai bine. Îmi amintesc de cineva de la școala de film care sugera dezvoltarea acestui obicei: adică să citești întotdeauna în afara propriei zone de confort. De acolo vin poveștile, precum și ideile. Oricum, pot să recomand cu încredere *Piaffe*. M-am pierdut un pic în secțiunea hranei pentru cai, dar, per ansamblu, găsești chestii interesante. Dacă nu sunt direct legate de conținut, atunci cu siguranță merită să te miri vizavi de stilul de viață și obiceiurile cititorului obișnuit al revistei.

Bora Bora este un atol mic. Două femei radiind ne decorează cu ghirlande la sosire. Florile albe care atârnă miros dulce ca moscul în jurul gâturilor noastre în timp ce un hamal ne conduce către un debarcader pe apă aflat în afara terminalului. Aeroportul și pistele sale ocupă o întreagă insulă din atolul Bora Bora. Întreaga insulă aeroport este doar o întindere lungă de asfalt, mărginită de iarbă uscată și chelită și de clădirea unui terminal plutitor în Pacificul de Sud. O reprezentare vizuală a lumii adevărate, și anume, a dominației omului asupra naturii.

La capătul debarcaderului ne așteaptă o barcă cu motor frumoasă, cu lemn lăcuit subevaluat, ca un taxi pe apă venețian. Conducătorul taxiului nostru pe apă îmi ia mâna și mă ajută să cobor în zona cu locuri de pe punte. Îmi oferă o pătură călduroasă pentru genunchi.

— Poate fi destul de răcoros când pornim, spune zâmbind.

Are o față blândă, ca femeia din aeroport. Presupun că nu sunt foarte multe lucruri pentru care să-ți faci griji pe aici, nu ai parte de o viață urbană care să te împovăreze.

Mark ne mută bagajele jos și sare la bord fără ajutor, și apoi pornim. Se întunecă în timp ce gonim cu viteză pe lângă peșteri și golfuri. Îmi doresc să ne fi ales zborurile în așa fel încât să vedem toate acestea în timpul zilei. Pun pariu că peisajul îți taie respirația, dar acum, în întuneric, nu văd decât lumini sclipitoare de-a lungul țărmului și luna uriașă care atârnă deasupra apei. O lună albă superbă.

Sunt sigură că luna nu-i la fel de strălucitoare în Anglia. Dar ar trebui să fie. Poate că doar nu putem vedea cât de strălucitoare este din cauza poluării de acasă.

Anglia pare aşa de departe acum. Acele câmpuri cu garduri vii, iarba îngheţată. Simt un junghi uşor gândindu-mă la acestea aflate la cincisprezece mii de kilometri depărtare, la ceaţă şi la frig. Părul îmi biciuieşte faţa în briza parfumată. Barca încetineşte acum. Aproape că am ajuns. Mă întorc să privesc în urmă la zona continentală, la ţărm şi la luminile de la Four Seasons. Şi iată-l. Apa din jurul nostru străluceşte ca smaraldul, iluminată de verdele apei din lagună. Lumina caldă a lumânărilor îmbăiază clădirile din stuf, zonele comune, restaurantele şi barurile. Torţe aprinse lucesc de-a lungul plajei. Colibe ridicate pe stâlpi îşi răspândesc căldura portocalie în întunericul gros al Pacificului de Sud. Şi luna aceea. Luna aceea care străluceşte la fel de luminos ca o fază lungă pe un drum de ţară. Străluceşte din spatele siluetei ca de turn ascuţit a muntelui Otemanu, vulcanul stins din centrul atolului Bora Bora. Am ajuns la destinaţie.

Apa clipoceşte placid în jurul nostru în timp ce ne apropiem încet. Mai multe lumânări luminează debarcaderul şi un grup de întâmpinare leagă barca şi ne trage spre ei. Şi mai multe ghirlande, mirosind dulce, înţepător. Apă. Prosoape răcoroase. O felie de portocală. Şi o maşinuţă de golf care ne duce pe alei pompoase spre noua noastră casă.

Mark s-a asigurat să avem o cameră fantastică. Cea mai bună pe care o au. E un bungalou peste apă aflat în capătul debarcaderului, cu piscină privată, acces privat la lagună şi o sală de baie cu podea din sticlă. Ne tragem picioarele până la uşă şi acolo avem parte de o discuţie de bun-venit, dar suntem epuizaţi acum. Dincolo de zâmbetul lui Mark îi văd ochii obosiţi şi sigur îi văd şi membrii personalului hotelului. Suntem extenuaţi. Introducerea este binecuvântat de scurtă.

Maşinuţa de golf se îndepărtează zumzăind înapoi pe alee, lăsându-ne singuri în afara locuinţei noastre. Mark mă priveşte în timp ce sunetul maşinuţei se stinge. Lasă bagajele jos şi se întinde spre mine, mă apucă de mijloc cu o singură mână şi de coapse cu cealaltă şi mă trezesc înălţată în aer, legănată în braţele lui. Îi sărut nasul. Râneşte şi, orbecăind, mă trece pragul.

VINERI, 9 SEPTEMBRIE

Se apropie o furtună

Trec patru zile din vacanţă. Un vis. Un vis turcoaz, şlefuit la cald.

Micul dejun ne este adus cu o canoe care traversează apa verde a lagunei. Fructe coapte suculente ale căror nume nici măcar nu le cunosc. Merg tiptil cu picioarele goale pe podeaua cu dale răcoroase şi pe puntea fierbinte. Mă strecor în apa limpede şi cristalină a piscinei. Las soarele să-mi usuce pielea mea englezească obosită în profunzime, până ce îi simt căldura în oasele mele britanice, trase de la umezeală.

Mark în lumina soarelui. Trupul lui sclipitor prin apă. Degetele mele mişcate rapid prin părul lui ud peste pielea lui maronie. Partide jilave de sex încâlciţi printre cearşafuri. Zumzetul slab al aerului condiţionat. Pozez ca un manechin în lenjerie de corp frumoasă şi delicată, ca din catalog, în fiecare zi. Ţesătură fină cu dantelă neagră şi cristale strălucitoare, de culoarea florilor de fucsia, roşii neruşinaţi, albi ieftini, crem-închis, mătase, satin. Conversaţii lungi, lejere printre plăci de surf şi baruri. Aşa cum am decis, n-am mai luat anticoncepţionale de şapte săptămâni. Ne facem planuri.

Facem un tur cu elicopterul al insulelor din jur, auzind duduitul puternic al elicei în ciuda căştilor cu protecţie moale. În orice direcţie te-ai uita, în sus sau în jos, se vede un albastru nemărginit. Păduri ce par să crească virgine direct din ocean. Raiul pe pământ.

Pilotul ne spune că dincolo de recif valurile se înalţă atât de sus încât hidroavioanele nici măcar nu pot ateriza pe apă. Acesta este cel de-al doilea lanţ de insule mai izolat din lume. Valurile de aici sunt cele mai mari de pe planetă. Le vedem sfărâmându-se, rostogolindu-se prin podeaua de plexiglas a elicopterului şi prin geamurile acestuia. Ne aflăm la mii de mile distanţă de ţărmul celei mai apropiate zone continentale.

Insule deşertice se ivesc din ocean. Desene devenind realitate. Mici cerculeţe de nisip în jurul piscurilor stâncoase, toate având cel puţin un palmier. De ce oare insulele deşertice au întotdeauna palmieri? Deoarece nucile de cocos plutesc. Plutesc de-a lungul oceanului, plutesc singure mii de mile până când ajung pe o plajă şi se plantează singure în nisipul fierbinte. Rădăcinile lor se întind în adâncul pământului până ce ajung la apa dulce filtrată de pietre. Aşa cum înotătorii o fac când ajung într-un târziu la ţărm.

O zi petrecută făcând snorkeling în apa blândă a lagunei. Mă gândesc la vremea rece de acasă în timp ce plutesc încetişor, înconjurată de pisici de mare mari ce

par să planeze, asemănătoare unor fantome gri încarnate, clipocind printre undele valurilor într-o liniște perfectă.

Mark închiriază piscina de antrenament pentru scufundări doar pentru noi doi. O ședința care să-mi ușureze durerea de spate, îmi promite că experiența nasoală, cea de dinainte să-l întâlnesc pe el, trebuie să fie uitată. Aveam doar douăzeci și unu de ani când s-a întâmplat, însă îmi amintesc momentul cu o claritate ca de cristal. Pe când mă aflam la optsprezece metri adâncime am fost cuprinsă de panică. Nu știu de ce, dar brusc am devenit extrem de sigură că o să mor. M-am gândit la mama și la frica pe care trebuie să o fi simțit fiind prinsă în mașină ca într-o capcană. Mi-am lăsat gândurile să preia controlul și m-am panicat. Îmi amintesc oamenii spunând atunci că am fost norocoasă că întâmplarea a avut finalul pe care l-a avut, deoarece putea foarte bine să se termine altfel. Aș fi putut înghiti cu ușurintă o cantitate bună de apă de mare. Oricum, acum nu intru în panică. Nu-mi las gândurile să preia controlul. Cel putin, de atunci, nu mi s-a mai întâmplat.

Cu o noapte înainte să mergem la piscina aceasta, de-abia reușesc să adorm... nu este vorba chiar de frică, aș zice că mai degrabă simt o mică anxietate. Însă i-am promis lui Mark și, mai mult de atât, mi-am promis-o mie. De fiecare dată când mintea mea rătăcește către gândul reglării oxigenului, simt tensiunea înfigându-mi-se adânc între sprâncene. Pe cine vreau eu să păcălesc? Mi-e frică de mă cac pe mine.

Nu mi-e frică de înec ori de apă sau de ceva asemănător. Mi-e frică de panica aceea oarbă. Panica aceea a iepurilor prinși în capcană, care trag tare de lat și se înecă în propriul lor sânge. Când ești cuprins de o panică oarbă se pot întâmpla lucruri stupide. Multe lucruri se pot pierde definitiv.

Uite ce e, nu sunt nebună. Știu că o să fiu OK. E rahatul ăsta de scufundare. Se presupune că trebuie să fie amuzant. Toată lumea o face. Știu că nu se va întâmpla nimic. Va fi atât de frumos. O activitate ce inspiră uimirea în adâncurile Pacificului de Sud. Ceva de care să-ti aminteștI întotdeauna. Însă gândurile mele continuă să apară ca niște uși capcană ce se deschid sub pașii mei.

Panică, dezorientare, claustrofobie. O înghițitură accidentală de apă și gata, ești cuprins de o spaimă distrugătoare.

Însă nu e cazul. Sunt o femeie matură. Îmi pot controla fricile. De asta o să și fac asta, nu-i așa? De asta îi provocăm pe alții, nu? Ca să ne amuțim fricile pe care le avem. Ca să le împachetăm înapoi în cutia lor. Mă gândesc la Alexa în celula ei în care a stat timp de paisprezece ani. Ne ciondănim cu fricile noastre, nu? Asta facem.

Când ajung cu Mark la piscină, intrăm în apă și începem să ne apropiem trupurile cercetându-ne parcă înainte de scufundare. Mark mă ghidează încet de-a lungul întregului proces. Mă bucură efectul răcoritor al apei chiar dacă îmi simt

ceafa fierbinte din cauza încordării. *Respiră doar,* trebuie să-mi reamintesc. *Respiră doar.*

— Te descurci de minune, spune Mark pe un ton menit să-mi dea încredere. Îți amintești partea asta perfect, și asta e partea cea mai complicată, sincer să fiu. O să te protejez, OK? Uite, dacă - se oprește și mă privește serios, tinându-și mâinile pe umerii mei -, dacă simți că se declanșează panica, continuă să respiri, oriunde te-ai afla sub apă. Dacă vrei să ajungi la suprafață, continuă să respiri. În sine, e vorba doar de creierul tău care încearcă să te protejeze de ceva ce nu-i cu adevărat o problemă. Nu-i cu nimic mai periculos acolo jos decât e aici sus. Îți promit. Ai încredere în mine, scumpo? O să fie bine.

Zâmbește și mă bate pe umeri. Aprob din cap. O să am întotdeauna încredere în el.

Ceea ce îi face pe înotători să plutească este oxigenul din plămâni. Aceștia, când sunt plini sunt ca două mingi de rugby în interiorul pieptului nostru, care se asigură că ne țin la suprafață. De aceea, dacă te lași pe spate în apa mării poți să-ți relaxezi întregul corp și să plutești având doar fața scoasă în afara apei. Șmecheria pentru un scufundător este să învețe să folosească acest proces de flotabilitate pentru a se controla la adâncime. Pentru asta sunt greutățile: ca să ne tragă la fund.

Ne cufundăm împreună, suspendați în albastrul pal. Bule mici de aer se ridică la suprafață în timp ce noi coborâm fără să întâmpinăm obstacole, de parcă am fi într-un lift invizibil. Liniștea de sub suprafața piscinei pare amniotică. Înțeleg de ce îi place lui Mark să facă scufundări. Simt o senzație de calm și toate gândurile de panică se disipează. Mark mă privește fericit de la o distanță de un picior prin apa densă. Pare ca și cum am fi separați de o sticlă groasă. Zâmbește și îi zâmbesc la loc. Ne simțim mai apropiați aici jos decât am fi la suprafață. Ne facem semnul OK cu mâna gata să ne scufundăm. Știți despre ce este vorba - e semnul cu mâna pe care Fonzie[4] l-ar face dacă l-ai întreba cum a fost întâlnirea pe care a avut-o. Stau în fața lui Mark, într-o poziție asemănătoare, cu picioarele încrucișate pe pardoseala din dale zgâriate din adânc, trecându-ne tubul de oxigen de la unul la altul ca pe o pipă a păcii tipică secolului XXI. Rămân calmă. Gândurile la ușile capcană ce se deschid sub picioarele mele au dispărut. Par de neconceput acum când privesc fața calmă a lui Mark. Suntem în siguranță. Suntem doar noi doi și liniștea. Poate că relaxarea mea se datorează oxigenului, bineînțeles. Se presupune că are un efect calmant, nu-i așa? Sunt sigură că am citit asta pe undeva, ceva despre măștile de oxigen din avioane. Sau poate că mă liniștește culoare piscinei. Sau poate că e vorba de liniștea subacvatică profundă. Sau poate că e vorba de

4 Personaj fictiv din serialul Happy Days (n. tr.).

Mark. Ceea ce mă interesează acum este că sunt împăcată cu mine. Sunt liniştită. Mark m-a liniştit. Stăm aşa sub apă o perioadă îndelungată.

Visul continuă. Nisip cald şi asfinţit. Gheaţă zornăind în pahar. Mirosul loţiunii de soare. Degete pe spatele meu ca hârtia.

Sunt atât de multe de văzut, atât de multe de făcut. Totul până când ajungem în ziua a cincea a vacanţei.

În a cincea zi auzim că se apropie o furtună.

Furtunile aici nu sunt ca furtunile de acasă. Asta-i clar. Nu te apuci doar să-ţi muţi mobilierul de pe patio în interior şi să acoperi trandafirii. Aici, furtunile sunt o treabă serioasă. Cel mai apropiat spital se află la o oră de zburat, înapoi în Tahiti, şi nimeni nu zboară pe timp de furtună. Furtunile pot dura zile întregi, aşa că cei care trebuie să le facă faţă o fac cu o precizie logică. Plajele sunt curăţate, restaurantele sunt închise, oaspeţii sunt informaţi.

După micul dejun, un manager prietenos ciocăneşte în uşa bungaloului nostru. Ne spune că furtuna o să ne lovească în jur de ora 16:00 şi că o să dureze, probabil, până mâine-dimineaţă devreme. Nu ne mai desparte mult timp până când se va întâmpla. Managerul ne asigură că o să ocolească insula; deşi o s-o simţim, nu o să avem parte de întreaga ei forţă, aşa că nu trebuie să ne îngrijorăm că o să fim măturaţi în largul mării sau altă nebunie de genul ăsta, care, nu se întâmplă niciodată aici. Managerul chicoteşte. Bungalourile se află în lagună, fiind protejate de valuri de atol, aşa că bănuiesc că va fi necesar un val incredibil de puternic care să depăşească punctele înalte ale atolului şi reţeaua de insule şi care să ne ia cu el. Laguna există aici de mii de ani şi nu o să fie măturată de valuri chiar azi.

Ne mai spune şi că personalul complexului va lucra la noapte şi, în cazul neplăcutului eveniment prin care furtuna şi-ar putea schimba cursul, vom fi alertaţi prompt şi vom fi mutaţi în corpul principal al hotelului. Însă lucrul acesta nu a fost necesar să se întâmple niciodată de când lucrează el pe insulă, zice, şi furtuna de azi, deşi cu siguranţă că va fi agitată, nu pare să fie totuşi periculoasă.

După ce pleacă, ieşim pe terasa privată şi privim dincolo de lagună. Cerul este de un albastru ca safirul, iar soarele străluceşte peste ape. Nimic nu sugerează că va veni o furtună. Ne privim unul pe altul; ne gândim amândoi la acelaşi lucru. *Unde o fi?*

— Să mergem să ne uităm la cealaltă plajă? întreabă Mark, brusc entuziasmat.

Mi-a citit gândurile; poate că o putem vedea venind dintr-o altă direcţie, poate că soseşte din spatele nostru. Ne încălţăm şi plecăm de la Four Seasons, prin jungla amenajată cu grijă, către frontul atmosferic.

De cealaltă parte a complexului, partea care este deschisă către Pacificul de Sud, se găseşte o altă plajă mai dreaptă şi mai lungă. Aici cam bate vântul, mult prea tare pentru confortul oaspeţilor hotelului. Oceanul se agită, valurile sunt zgomotoase şi puternice, nu are nimic de-a face cu apele liniştite şi nemişcate din

laguna unde este cocoțat deasupra bungaloul nostru. Aici e partea sălbatică a insulei. Vreau să văd furtuna. Vreau să o văd venind. Soarele continuă să strălucească şi să ardă, însă vântul ne biciuieşte părul şi tricourile în timp ce vâslim prin apele puțin adânci. Şi după aceea o vedem la orizont.

La mare distanță de noi vedem o coloană ca un nor ce se înalță de la ocean până la cer. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător. Un perete de ploaie şi vânt. Aici nu există niciun simț al proporției, privind vastitatea cerului, nu ai nicio şansă să-ți dai seama de mărimea ei, nu ai nimic la care să o raportezi comparativ, o privim şi vedem că ocupă jumătate din cer. La marginile ei se zăresc petice de albastru care apar şi dispar. Furtuna e o singură coloană captivantă, de culoare cenuşie, care se apropie.

Ne petrecem mare parte din zi în apele calme ale lagunei, vâslind şi făcând snorkeling. Suntem sfătuiți să rămânem în interiorul bungalourilor noastre începând cu ora cincisprezece jumătate; room service va fi în continuare disponibil, ca de obicei.

Ne adăpostim pe la cincisprezece şi patruzeci şi cinci de minute, aprovizionați cu gustări şi bere şi gata să începem un maraton de filme. O relaxare impusă.

Suntem pe la jumătatea filmului *Întâlnire de gradul III,* când furtuna se mai intensifică un pic. Sunetul valurilor de sub bungalou şi ploaia ce cade pe acoperiş ne forțează să dăm mai tare volumul televizorului cu ecran de plasmă. Mark îşi scoate telefonul şi începe să mă filmeze.

Stau încurcată printre cearşafuri ca o balenă eşuată pe plajă care ia o gustărică. Ascunzând fisticul sub o pernă, îmi găsesc o poziție mai atractivă, una mai pregătită să fie filmată.

— La ce te uiți, Erin? mă întreabă el din spatele camerei.

— Bună întrebare, Mark! Mă uit la un film despre extratereştri în timp ce aştept ca lumea să-şi găsească sfârşitul afară, răspund. De la televizor se aud sunetul sirenelor şi al strigătelor înfundate.

— Este ziua a cincea a lunii de miere, intonează Mark, şi ne aflăm la adăpost de o furtună tropicală în toată regula. Aruncă numai o privire, adaugă şi întoarce camera către uşile din sticlă înmuiate de ploaie.

Vremea e cenuşie. S-a lăsat o ceață groasă şi opacă. Vântul suflă în toate direcțiile, copacii se arcuiesc sub forța lui. Şi toarnă efectiv cu găleata, în aşa hal poate să plouă. Mark filmează podeaua. Ploaia de pe terasă se strânge în băltoace reci în jurul uşii.

— O navă fantomatică, mă cheamă Mark, privind afară în direcția apelor.

Sar din pat şi o iau la pas tropăind către fereastră. Iat-o. O navă fantomatică. Un iaht ancorat pe apă, navighează sigur, ambalat, cu catargul securizat, legănându-se pe jumătate ascuns în ceață.

— Înfricoşător, spun, iar Mark îmi întăreşte afirmația zâmbind şi repetând-o.

Vârful muntelui Otemanu a dispărut, înghiţit în cenuşiul de afară, rămânând vizibili doar copacii de la baza lui. Mark focalizează în direcţia ambarcaţiunii. Se întreabă dacă încă mai sunt oameni la bord. Ne holbăm amândoi la imaginea de pe ecranul telefonului.

Chiar atunci telefonul lui scoate un zgomot specific şi peste imaginea video apare scurt o notificare. Apare doar pentru o clipită, însă stomacul mi se întoarce. E de la Rafie. E important. Poate fi despre un viitor loc de muncă. Rafie tot încearcă să-l ajute să-şi găsească ceva. Mark aşteaptă mesajul acesta. Bâjbâie telefonul în mână şi se îndreaptă cu paşi mari către zona de lounge a suitei.

— Mark, zic şi-l urmez.

Îşi ridica mâna în aer cu nerăbdare. Aşteaptă.

Citeşte, aprobă din cap, apoi pune telefonul cu grijă pe masă, distrat, gândindu-se. Înghite în sec.

— Mark? întreb din nou.

Îşi ridică mâna din nou, cu avânt. Aşteaptă!

Face paşi de colo colo. Se opreşte. Se duce la bar şi începe să-şi vâre gheaţă în paharul de whisky. Băga-mi-aş! Asta nu-i deloc bine.

Mă apropii încet de masă şi mă aplec să iau telefonul. Prudentă, asta în caz că nu e în ordine să-i citesc textele. Mintea lui însă este în altă parte. Tastez codul, data lui de naştere. Selectez mesajele şi apoi pe cel de la Rafie.

Frăţică, veşti proaste. Tocmai ce am auzit că au dat jobul cuiva din structura internă. A naibii întorsătură de situaţie. Am crezut aranjată treaba. Te anunţ dacă aud de altceva. R.

Of, Dumnezeule!

Pun telefonul înapoi cu grijă pe măsuţa de cafea din sticlă. Mark îşi soarbe whiskyul în partea cealaltă a camerei. Închid televizorul cu telecomanda. Sirenele şi zarva încetează. Zornăitul cuburilor de gheaţă şi sunetul înfundat al furtunii dezlănţuite de afară sunt acum singurele sunete care se aud.

În cele din urmă, Mark îşi ridică privirea către mine.

— Ghinion, Erin. Ce poţi să faci?

Îşi ridică paharul ca pentru a da noroc.

Brusc, mă gândesc la Alexa. *Câteodată esti câinele si câteodată esti stâlpul pe care se pişă câinele.*

În ciuda veştilor, zâmbeşte.

— E în regulă, spune. Sunt bine, serios.

Tonalitatea vocii lui e calmă, încercând să mă aigure de asta. Şi îl cred de data asta; e în regulă. Dar... toate astea nu sunt OK. Nu e deloc în ordine ce i se întâmplă acum. Nu e corect.

— Am o idee, izbucnesc.

Mă apropii de el, îi iau paharul de whisky din mână şi-l pun jos. Pare surprins, destabilizat de determinarea mea bruscă. Îl iau de mână.

— Ai încredere în mine? îl întreb, privindu-l în ochi. Zâmbeşte larg, deşi are ochii şifonați. Ştie că pun la cale ceva.

— Am încredere, zice şi mă strânge de mână.

Îl conduc spre intrarea în suită şi descui uşa. Însă el îmi trage mâna înapoi în timp ce încerc să apăs pe mâner.

— Erin? mă opreşte el.

Furtuna rage ca un animal de partea cealaltă.

— Ai încredere în mine, îi repet.

Aprobă din cap.

Apăs pe mâner şi uşa mi se izbeşte de mână; vântul este mai puternic decât am crezut că poate fi, mai puternic decât părea privit prin fereastră. Păşim afară pe alee şi, cumva, reuşesc să închid din nou uşa. Mark stă locului holbându-se la vijelie, ploaia îl înmoaie rapid prin tricou, întunecând țesătura. Închid uşa în urma noastră şi-l iau din nou de mână. O luăm la fugă. Îl conduc de-a lungul aleilor lungi, pe podurile de peste debarcader şi către zona de pământ a complexului. Alergăm pe aleile pline de bălți către coasta Pacificului zbuciumat. Ne împiedicăm prin nisip, iar vântul ne loveşte din toate părțile acum. Hainele noastre, întunecate şi grele de ploaie, se lipesc de noi în timp ce ne împleticim către valuri. Ne oprim pe țărmul Pacificului de Sud.

— Țipă! strig.

— Ce?

Se holbează la mine. Nu mă poate auzi din cauza răgetelor vântului şi al mării.

— Țipă!!

Mă aude de data aceasta şi începe să râdă.

— Ce?! strigă el neîncrezător.

— Țipă, Mark! Țipă dracului!

Mă întorc către ocean, vânt şi abisul bubuitor de dincolo, şi țip. Țip din tot corpul. Țip pentru tot ce i se întâmplă lui Mark acum, pentru ce i s-a întâmplat lui Alexa, pentru mama mea moartă, pentru mine, pentru viitorul lui Mark, pentru viitorul nostru, pentru mine însămi. Tip până când rămân fără respirație. Mark mă priveşte în tăcere prin furtună. Nu pot să-mi dau seama ce gândeşte. Se întoarce, pare să se îndepărteze, dar apoi face un cerc şi se întoarce înapoi şi țipă lung şi puternic în mijlocul ploii şfichiuitoare şi a cețiii. Fiecare tendon stăpân pe sine, fiecare muşchi pregătit, o luptă urlată în mijlocul necunoscutului. Iar vântul rage inapoi.

SÂMBĂTĂ, 10 SEPTEMBRIE

Lucruri în apă

Până la asfinţit, furtuna a trecut de noi. Ne trezim în suita noastră în sunetul gentil obişnuit al ciocănitului care ne anunţă prezenţa room service-ului. Singura dovadă a furtunii sunt răzleţele crengi rupte din palmieri ce plutesc în lagună şi propriile noastre voci răguşite.

N-am mai dormit atât de bine de ani de zile. După micul dejun, Mark se duce să poarte o discuţie cu coordonatorul de scufundări al hotelului. Mark vrea să mergem să facem scufundări în după-amiaza aceasta. Se duce să vadă dacă putem merge singuri.

El şi coordonatorul de scufundări păreau să se fi înţeles destul de bine ieri, aşa că îl las pe Mark să se ocupe de astea şi eu rămân în urmă.

Îi promit lui Mark că nu o să lucrez nimic, însă în clipa când iese pe uşă am deja laptopul deschis. Am primit e-mailuri de la toată lumea, majoritatea dintre ele fiind cu chestii legate de nuntă. Doar că pe mine mă interesează e-mailurile ce ţin de munca mea, căutând veşti despre proiect. Găsesc unul de genul ăsta.

Închisoare Holloway mi-a trimis un e-mail despre Holli.

Au apărut noi informaţii despre data eliberării ei, care a fost mutată mai înainte, urmând să aibă loc pe 12 septembrie, adică peste două zile. Fir-ar al naibii! Trebuia să se întâmple de-abia după ce ne întorceam.

Trimit vreo două e-mailuri lui Phil, cameramanul, şi lui Duncan, sunetistul; trebuie să mergem acasă la Holli de îndată ce mă întorc. Nu-i deloc o situaţie ideală, dar avem nevoie să facem filmarea cât se poate de repede după ieşirea ei. De asemenea, le reamintesc de datele de filmare legate de eliberarea lui Alexa, care va avea loc la vreo două zile după ce mă întorc, aşa că pentru asta ar fi ceva mai mult timp la dispoziţie ca să ne pregătim.

Privirea îmi este atrasă de un alt e-mail, de data aceasta de la închisoarea Pentonville, în care sunt anunţată că a fost decisă data eliberării lui Eddie. Interviul meu cu el este programat la o săptămână după ce ne întoarcem.

Brusc, aud un ciocănit în uşă. Ciudat. Mark are cheie, de ce ar cocăni? Sigur pune la cale ceva. Zâmbesc în sinea mea în timp ce mă îndrept spre uşa pe care o deschid cu un aer dramatic.

În pragul uşii stă o femeie polineziană, micuţă, zâmbitoare.

— Cadou special. Ia!

Radiază şi-mi întinde o găleată aburindă cu gheaţă şi o sticlă de şampanie foarte scumpă, ce pare răcită ca lumea.

— Ah, nu, scuze, dar noi n-am comandat - încep să spun, însă ea scutură cu viclenie din capul ei micuț și ridat.

— Nu, zice rânjind. Cadou special. Cadou de la prieten. Cadou de căsătorie. Da!

Ei bine, asta parcă mai are sens, presupun. Un cadou de la Fred și Nancy? Sau poate că e de la Caro?

Mă îndeamnă să-l iau și, dintr-un oarecare motiv, mă aplec ușor în timp ce iau găleata de la ea. O aplecare inconștientă, ca o formă de respect cultural, presupun. Câteodată, chiar n-ar trebui să ies din casă. Chicotește fericită, își vântură mânuța și se îndreaptă înapoi spre hotel.

Pun găleata cu grijă pe măsuța de sticlă. Pe marginile ei se preling bobițe de abur condensat. Descopăr și un răvaș. Deschid biletul cartonat și citesc.

Doamnei Erin Roberts,

Felicitări pentru căsătorie, scumpo. Mi-am permis libertatea de a-ți trimite un mic cadou. O sticlă fainâ de Dom Perignon din 2006. Era preferata soției. Dumnezeu știe că am avut discuțiile noastre de-a lungul anilor, însă avea gusturi, trebuie să recunosc asta. La urma urmei, s-a căsătorit cu mine. Oricum, vă urez toate cele bune pentru prezent și pentru viitor. Asigură-te că te tratează bine. Distrează-te maxim, scumpo. Ah, și îmi cer scuze pentru apelul de săptămâna trecută, atunci pe moment nu puteam vorbi liber. Însă vom vorbi din nou în curând. Am auzit că ți-au trimis data eliberării mele. Asa ca toate sunt aranjate. De-abia astept să te întâlnesc peste două sdptămâni. Nu-ți mai irosesc timpul acum. Fugi afară la lumina aia minunată a soarelui de acolo.

Cele mai bune urări,

Eddie Bishop

Dom Perignon din 2006. Cum naiba a făcut asta? Știe exact unde mă aflu, pe ce insulă sunt, în care cameră, știe tot. Pe de altă parte, știam deja că a adunat informații despre mine, nu-i așa? Însă chestia asta? E înfricoșătoare.

Dacă mă gândesc logic, ce înseamnă oare? Înseamnă că Eddie a aflat unde stăm și a telefonat hotelului pentru a ne comanda o sticlă. Ar fi putut să o afle de oriunde. Nu e ca și cum aș fi ținut secretă destinația lunii noastre de miere. Oricine ar fi fost interesat putea să o afle fără prea multă bătaie de cap. Într-un fel, e chiar drăguță faza. Nu? Sau ar trebui să o privesc ca pe o amenințare? Oricare ar fi intenția lui Eddie, inofensivă sau răutăcioasă, decid să nu-i spun lui Mark. Nu ar face decât să se îngrijoreze.

Aud pași pe aleea de afară și bag nota în buzunar. O să scap de ea mai târziu. Iau laptopul de pe canapeaua unde l-am lăsat chiar când intră Mark. Sunt prinsă cu mâța în sac.

— Lucrezi, nu? zâmbeşte el. Ridic din umeri cu un aer neutru şi bag laptopul într-un sertar.

— Nu.

Mark a făcut rost de o barcă şi de echipament de scufundat pentru după-amiaza aceasta. Toate vor fi gata pentru noi după prânz, la ponton. Aparent, furtuna a făcut ca vizibilitatea subacvatică din jurul insulei să fie cam slabă, aşa că instructorul de scufundări al hotelului, noul cel mai bun prieten al lui Mark, i-a dat coordonatele GPS ale unei mari epave aflate un pic mai departe. Acolo, vizibilitatea ar trebui să fie optimă. Locul se găseşte în apropierea unei insule, cam la o oră de mers cu barca cu motor. Mark are licenţă să navigheze cu ambarcaţiuni dintr-un an sabatic, când a făcut parte din echipajele unor iahturi din Mediterana, aşa că nu ar trebui să fie prea dificil pentru el să ne ducă acolo. Cei de la hotel chiar ne-au sugerat ca, după scufundare, să acostăm pe lângă insulă şi să ieşim la un picnic. E o insulă nelocuită, aşa că nu va trebui să ne facem griji că am putea deranja pe careva. Sunt destul de încântată. O insulă pustie numai pentru noi.

Ieşitul pe mare e uşor iritant, în sensul că, odată ce Bora Bora a dispărut din raza noastră vizuală, nu mai e nimic de văzut. Nimic în nicio direcţie, în afară de albastrul nemărginit. Acum înţeleg de ce marinarii obişnuiau să înnebunească pe mare. Se aseamănă cumva cu orbirea pe care ţi-o dă zăpada. Dacă nu ar fi existat punctul de pe GPS care se mişca în mod constant spre destinaţie, jur că aş fi zis că ne mişcăm la nesfârşit în buclă, în cercuri uriaşe.

La o oră după ce am plecat, vedem insula spre care ne îndreptăm ivindu-se dintre valuri în faţa noastră, la orizont. Ceea ce înseamnă că mai avem de parcurs cam trei mile. Linia orizontului este întotdeauna la aproximativ trei mile distanţă de tine atunci când o vezi de la nivelul mării. E bine de ştiut, nu-i aşa?

Epava după care am pornit astăzi se află la nord-vest de insulă, la o adâncime de numai douăzeci de metri, ceea ce Mark a promis că nu va fi o problemă pentru mine.

— Tehnic, nu ar trebui să coborâm la mai mult de optsprezece metri, îmi spune. Aşa că o să ne limităm la aproximativ douăzeci de metri în vacanţa aceasta, OK? Crede-mă, scumpo, nu o să explodezi automat dacă mergi mai jos cu doi metri peste limita maximă; limita trebuie să fie doar un punct de orientare. Douăzeci de metri e o adâncime în regulă. Şi o să fiu acolo cu tine, OK?

E încurajator. Ştiu că Mark e calificat să coboare la o adâncime de două ori mai mare.

O baliză roz decolorată de soare, plutind pe valuri, indică locul unde se află epava. Lăsăm ancora la o distanţă sigură de loc.

In timp ce ne echipăm, Mark mă priveşte scurt. Faţa îi este traversată de o umbră.

— Erin, scumpo? Vreau numai să te informez: să ştii că pe aici se presupune că există o mulţime de rechini, iubito.

Efectiv mi se taie respiraţia, iar el râde de expresia feţei mele.

— E în regulă! O să fiu complet cinstit, OK? O să-ţi spun exact ce se găseşte acolo, scumpo, ca să ştii. Bine?

Aprob din cap. N-aş putea vorbi nici dacă aş vrea.

— Ştii rechinii aceia negri care sunt în lagună? continuă el, cei pe care i-am văzut ieri?

Dau din cap că da.

— Cu rechinii ăştia negri de recif totul e în regulă, spune cu o voce liniştitoare şi calmă; sunt prietenoşi, nu? Nu muşcă oameni. Şi nici nu sunt aşa de mari, ca să zicem aşa - au cam aceeaşi mărime ca o persoană, aşa că... nu sunt cei mai mari rechini, dar e evident că nici nu au mărimea unor peşti. Oricum, sunt în regulă. Eşti atentă la ce spun, Erin?

Aprob din nou. Prima dată când am văzut un rechin negru în lagună luni, în timp ce făceam snorkeling, aproape că am avut un anevrism. Arată înspăimântători cap-coadă. Însă Mark are dreptate, după şocul iniţial, m-am simţit în largul meu în preajma lor. Nu ne-au deranjat absolut deloc.

— Ei bine, vor fi mulţi, continuă să spună.

Minunat...

— Şi s-ar putea să fie şi destui rechini lămâie. Ăştia au în jur de trei metri şi jumătate lungime - asta înseamnă lungimea unui hatchback. Nu au tendinţa de a răni oameni, dar... au totuşi trei metri jumătate lungime. Ca să ştii.

Uau. OK. Sunt mari.

— Dar sunt OK, Erin, ai încredere în mine. Şi ca să te simţi şi mai sigură... Nu le place nimic strălucitor, cum ar fi ceasurile, bijuteriile, chestiile de genul ăsta, aşa că...

Impacientată, îmi scot ambele inele şi i le dau lui.

— Ce altceva mai este acolo, Mark? îl întreb fiind pregătită de orice.

— Ar fi ceva şanse să întâlnim rechini gri de recif... doi metri. *În regulă.*

— Rechini albi, argintii... trei metri.

Nicio problemă.

— Şi poate şi... pisici de mare?

Minunat, astea arată ca alea din lagună, doar că sunt mai mici.

— Ţestoase, continuă înşiruirea.

Superb, îmi plac astea.

— Şi, poate, dar cel mai probabil că nu - şi, ştii, chiar dacă îi vedem să nu-ţi faci griji, deoarece o să se ţină la distanţă şi o să fie în regulă - dar am putea da şi peste rechini tigru.

Doamne fereşte.

Până şi eu am auzit de ăştia. Ăştia sunt rechini adevăraţi. Mari, de vreo patru sau cinci metri lungime.

Acum nu mai sunt chiar aşa de sigură de şedinţa asta de scufundări. Îl privesc pe Mark şi el mă priveşte înapoi. Se aude doar sunetul valurilor ce clipocesc izbindu-se de cala bărcii. Râde.

— Erin? Ai încredere în mine?

— Da, spun pe un ton neîncrezător.

— Ăştia ar putea să vină spre tine, însă nu o să te rănească, bine? spune susţinându-mi privirea fixă.

— OK, aprob. *Bine.*

Respiră doar. Asta este tot ce trebuie să faci, îmi spun. *Respiră. E fix ca în piscină. O să fie fix ca în piscină.*

Terminăm să ne îmbrăcăm cu echipamentul şi intrăm în apă. E mişto să-mi simt corpul din nou apropiat de al lui. Să mă simt în siguranţă. In plus, e plăcut la vedere. îmi susţine privirea. *Eşti OK? Sunt OK,* aprob din cap.

Apoi intrăm în apă şi coborâm uşor. Ochii mei sunt lipiţi de Mark; urmez orice semn făcut cu mâna, fiecare mişcare. După care îmi arată ceva cu degetul şi o văd.

De pe barcă, puteam să zăresc epava prin apă, dar acum că ne aflăm sub valuri, o văd limpede în faţa noastră. Coborâm şi mai mult. Pe măsură ce ochii mi se obişnuiesc cu lumina încep să observ peştii, ţintindu-ne bulele de aer ce se ridică la suprafaţă. Urmăresc un peşte rătăcit care se alătură unui banc de peşti aflat la umbra bărcii, o coloană argintie rotitoare.

Privesc înapoi la Mark, care ne ţine sub control coborârea, făcând-o frumos şi încet, fără mişcări bruşte. Are grijă de mine, chiar dacă are faţa înclinată la computerul de la încheietură, expresia figurii lui fiind una de o mare concentrare. Ajungem la o adâncime de cinci metri şi facem o pauză de verificare. Mark mă întreabă prin semne dacă sunt în regulă şi aprob că da. Ne descurcăm de minune.

Îmi semnalizează să ne continuăm coborârea şi o face în întregime după manual, încât nu mă pot abţine să nu rânjesc în spatele regulatorului de oxigen de la gură. Mă aflu pe mâini bune.

Privesc în jos şi văd corali pe unele aflorimente stâncoase aflate la o adâncime de încă cinci metri. Privesc în sus, iar suprafaţa e acum la vreo zece metri, dansând strălucitoare deasupra noastră.

Îl privesc pe Mark, suspendat în marele albastru, în afara timpului. Mă priveşte înapoi şi-mi zâmbeşte.

Ne cufundăm. Observ o mişcare periferică. Nu e un obiect, ci doar o schimbare de culoare dincolo de câmpul meu vizual.

Îmi întorc capul şi mă concentrez cu toate forţele la albastrul de nepătruns de dincolo de noi. Îmi forţez ochii ca să văd dincolo de apele umbrite. Apoi îi văd. Sunt peste tot în jurul nostru. Apar în câmpul vizual unul câte unul. Cu fiecare pe

care îl văd, mi se opreşte respiraţia o secundă. Adrenalina începe să-mi curgă prin vene. Apa este plină de rechini. Arcuindu-se în cercuri mari deasupra epavei şi în jurul recifului. Corpurile lor uriaşe atârnă de parcă n-ar cântări nimic în zona verde-albastră din jurul nostru. Aripi, branhii, guri, dinţi. Plutind ca pacheboturile. Rechini. Atât de mulţi rechini. Sistemului meu nervos central, care a preluat controlul, nu i se pare relevant ce fel de rechini sunt.

Nu mai respir. Muşchii mi-au îngheţat ca în coşmarul ăla în care nu poţi ţipa. Îl privesc pe Mark, care le aruncă o privire rapidă, evaluând ameninţarea.

Reuşesc să-mi ridic mâna, înspăimântată că mişcarea le va atrage atenţia. Întreb prin semne dacă e în regulă, şi-mi simt braţul tremurând dincolo de controlul meu.

Mark şi-a ridicat mâna. *Aşteaptă.* Ochii lui scanează apele din jurul nostru.

Privesc în sus. Sunt cincisprezece metri până la suprafaţă. *Respiră, Erin! Respiră, băga-mi-aş!* Inspir adânc. Aer rece direct din rezervor. Expir uşor şi cu calm. Îmi privesc bulele de aer ridicându-se la suprafaţă.

Bun. Bună treabă, Erin.

Mark se întoarce spre mine. *OK.*

E OK.

Zâmbeşte.

Întregul trup mi se relaxează. Toţi sunt în regulă. Noi suntem în regulă.

Îi privesc din nou. Seamănă cu o amintire îndepărtată a unei plimbări printr-o câmp plin de vite. Mărimea lor! Îngrijorarea vagă că ar putea în orice clipă să se întoarcă spre noi. Să vină la noi.

Apoi le observ aripile. Nu sunt negre sau argintii sau mai ştiu eu ce culoare. Sunt gri. E greu de văzut în perspectivă. Nu pot spune cât de departe sunt. Dar sunt mari. Cu adevărat mari. Rechini gri de recif.

Ei ştiu că suntem aici. Ne pot vedea. Dar o să fie OK. Nu vor veni să ne vâneze. Nu ne vor ataca. E OK.

Ne continuăm coborârea.

Trecem de un grup de peşti galbeni şi argintii, strânşi într-o grămadă densă cam de vreo şase picioare înălţime.

Când ajungem la fund, Mark îmi face semn să-l urmez spre epavă. Nu e foarte departe în faţa noastră acum, pe fundul oceanului. Se iveşte din ceaţă, intrând în câmpul nostru vizual, şi ne îndreptăm spre ea.

Privesc în sus la bancul de peşti şi la rechinii de deasupra noastră. Un perete de peşti, un zid ca de catedrală făcut din peşti, suspendat în apa limpede de deasupra. Uau!

Îl privesc pe Mark. Vede şi el. Fără un cuvânt, se întinde prin apă şi-mi apucă mâna înmănuşată într-a lui.

După scufundare, luăm prânzul pe insula pustie, după ce am adus barca noastră cât s-a putut de aproape de ţărm. Ne dăm jos costumele şi înotăm goi în apele

puțin adânci și ne îmbăiem cu lumina soarelui pe nisipul pustiu. Se face târziu până ce ne suim înapoi în barcă și ne îndreptăm spre Bora Bora.

Mark stă aplecat peste volan, cu privirea concentrată la distanță. Ar putea să ne ia mai mult de o oră să ajungem înapoi la hotel. Vântul îmi agită părul care-mi lovește ochii și îmi simt membrele extenuate, iar toate astea cuplate fac aproape imposibilă încercarea mea de a sta trează în timp ce navigăm în hopuri printre valuri. Cercul verde strălucitor al GPS-ului clipește lângă cel roșu. Pleoapele încep să-mi pice.

Nu sunt sigură dacă am ațipit, însă când îmi deschid ochii, motorul bărcii își schimbă tonalitatea și încetinim. Îl privesc pe Mark. încă nu am ajuns înapoi în Bora Bora. Nu se vede nimic în jur, doar mile peste mile de ocean în toate direcțiile. Apoi văd ce vede și el. Foi albe de hârtie peste tot în jurul nostru.

Ne apropiem de sursă, un cerc de hârtie de vreo zece metri lățime: nu pot să spun ce erau, reviste, formulare sau documente, deoarece cerneala a acoperit paginile, făcându-le negre și neinteligibile. Hârtiile stau la suprafața valurilor ca o peliculă de piele.

Mark îmi aruncă o privire. *Ce-i asta?* Putem vedea orizontul în toate direcțiile. Nimic decât albastru.

Să fie gunoi oare? Oprim în centrul rotocolului, iar acum barca se află în ochiul unui cerc gigantic de hârtie plutitoare. Mark oprește motorul. În felul ei, e ceva frumos, ca o instalație artistică ce plutește în mijlocul Pacificului de Sud. Mă întind peste marginea bărcii și pescuiesc o pagină udă din apă. Scrisul se dizolvă în fața ochilor mei în timp ce o ridic spre mine, cerneala curge rostogolindu-se pe albul umed. Cine știe ce scria? Nu putea fi atât de important, totuși, dacă și-a găsit sfârșitul aici, nu?

Poate că furtuna le-a adus aici. Cercetez rotocoalele de negru iligibile de pe paginile albe. Dacă a fost important, acum nu mai este. Ne privim înconjurați de liniștea groasă din jur. E o senzație stranie.

Brusc, îmi trece prin cap ideea asta nebunească, și anume că am murit. Poate că am murit și ne-am trezit în purgatoriu. Sau poate că e un vis.

Liniștea este spartă de o izbitură în partea laterală a bărcii, urmată de încă una. *Zbang. Zbang.* Valurile izbesc ceva în mod repetat în partea laterală a carenei. Privim în direcția din care vine zgomotul; orice ar fi, nu putem vedea dincolo de margine. *Zbang, zbang.* Mark se încruntă la mine.

Ridic din umeri. Nu știu. N-am nicio idee despre ce este vorba.

Însă ceva în comportamentul lui, ceva din poziția umerilor lui, îmi îngheață sângele în vine. Se întâmplă ceva nasol. Mark crede că se întâmplă ceva foarte rău.

Zbang, *zbang*. Acum se aude insistent. *Zbang, zbang*. Mark păşeşte în direcţia zgomotului. *Zbang, zbang*. Se ţine de barcă cu braţele îndepărtate, apoi inhalează brusc şi se apleacă peste partea laterală.

Nu se mai mişcă. *Zbang, zbang*. Se uită la ce o fi acolo jos îngheţat. *Zbang, zbang*. Apoi îşi schimbă poziţia şi, extrem de atent, îşi lasă o mână peste bord. Dispare din raza de vedere. *Zbang, zbang*.

Cu un mormăit ridică un obiect îmbibat de apă şi-l depune pe punte între noi, aterizând cu un zgomot ca o aspiraţie umedă. Câteva bucăţi de hârtie îmbibate stau lipite de el. Stăm locului şi ne holbăm. E o geantă de marinar din pânză neagră cu lungimea mai mică de un metru. E prea mare pentru o geantă de mers la sală, dar şi prea mică pentru o geantă de voiaj.

E clar de bună calitate, însă nu se vede nicio marcă, nimic scris. Mark se apleacă pentru a inspecta obiectul. Nicio etichetă. Nicio adresă scrisă de mână. Mark caută fermoarul, care e negru şi e mai complicat de găsit pe geanta neagră, dar o face. Fermoarul este prins de încuietoare cu un lacăt negru mat cu combinaţie. Ce?

OK. Evident e de valoare. E evident că nu e ceva de aruncat, nu? Mark priveşte în sus spre mine.

Să încercăm să-l deschidem?

Aprob din cap.

Încearcă să forţeze fermoarul cu tot cu lacăt. Nu cedează, aşa că încearcă din nou.

Priveşte în sus şi ridic din umeri. Vreau şi eu să-l deschid, dar...

Încearcă materialul din jurul fermoarului. Trage de el, dar nu cedează. Ridică parţial geanta în timp ce se luptă cu ea şi materialul umed se izbeşte de puntea din fibră de sticlă.

Geanta are ceva în ea. Pot să disting nişte forme unghiulare, dure, mişcându-se înăuntru în timp ce Mark încearcă să forţeze deschiderea sacului. Se opreşte brusc.

— Poate că ar trebui să aşteptăm, spune Mark cu o voce încordată şi îngrijorată. E clar că oricine o deţine nu vrea ca cineva să-şi bage nasul, nu?

Presupun că nu. Însă tentaţia de a descoperi ce e înăuntru e a naibii de puternică acum. Are dreptate, totuşi. Clar că are dreptate. Nu e a noastră ca să o deschidem, nu?

— Pot? întreb şi fac un gest în direcţia sacului.

Nu vreau decât să-l ţin, să-l simt. Poate că am să-mi dau seama ce e înăuntru după greutate şi formă. Aşa cum faci cu un cadou de Crăciun.

— Sigur, dă-i drumul. Se ridică şi se dă înapoi, lăsându-mi spaţiu. E mai grea decât pare, adaugă el chiar când ridic mânerele. Chiar este. Decepţionam de greu. O ridic încet şi atârnă pe lângă gambele mele. Umedă şi grea. Se simte de parcă ar fi... Se simte de parcă ar fi...

Îl las imediat şi izbeşte fibra de sticlă cu un *zbang* familiar. Mark se holbează la mine şi scutură din cap.

— Nu e. Ştie ce gândesc. Nu e, Erin. L-ar fi mâncat. L-ar fi mirosit şi l-ar fi mâncat. Mai ales rechinii gri. Nu e.

El insistă, însă e ceva în felul în care o spune. Ştiu că şi el o gândeşte.

Normal că are dreptate. Dacă ar fi fost un corp uman, rechinii l-ar fi înfulecat până acum. Nu e ceva organic. Sunt doar nişte obiecte înăuntru.

Probabil e vorba de evidenţa contabilă a vreunei afaceri a cuiva sau aşa ceva. Asta numai dacă mă iau după toată hârtia din jur. Poate că e vreo evidenţă contabilă dubioasă. Contabilitate la sfârşitul zilei. Sunt sigură că nu e chiar atât de interesant. Nu? Sunt doar nişte chestii într-o geantă.

Într-o geantă încuiată cu un lacăt, Erin. Plutind în mijlocul Pacificului de Sud. Înconjurată de zece metri de hârtii neinteligibile.

— Ce ar trebui să facem? îl întreb. Adică ar trebui să facem ceva? Ar trebui s-o aruncăm înapoi în apă şi, pur şi simplu, s-o lăsăm?

Mark îşi priveşte ceasul. Se face târziu de-acum; soarele o să asfinţească în următoarea jumătate de oră sau pe acolo, şi încă mai avem de mers vreo patruzeci şi cinci de minute înapoi. Nu vreau să fiu în mijlocul nimicului când se va întuneca. Şi nici Mark nu vrea.

— Trebuie să mergem. O să-mi notez coordonatele şi o să luăm geanta cu noi. O s-o dăm cuiva. Bine, Erin? O să spunem cuiva despre mizeria asta. Indiferent ce s-o fi întâmplat aici.

Mark ia un carnet de notiţe şi un pix din dulăpiorul de sub scaun. Notează coordonatele zonei de pe GPS.

Privesc hârtiile de pe apă, căutând un indiciu despre ce ar putea fi vorba cu situaţia asta ciudată. Însă nu văd decât familiarul albastru peste tot în jur. Nimic altceva care să plutească. Nimic care să se legene în derivă pe valuri. Doar hârtie şi culoarea albastră. Mă întorc spre Mark.

— Bine, OK. O să lăsăm geanta la hotel şi o să vadă ei despre ce e vorba, spun şi mă aşez la loc. Chiar nu e treaba noastră. Probabil că cineva l-a aruncat.

Mark se întoarce la volan şi o pornim din nou la drum, gonind înapoi către hotel şi către cină. Privesc geanta alunecând peste punte şi cuibărindu-se sub un scaun.

Mă încovrighez pe pernele de pe bancheta din spatele lui Mark şi-mi iau un pulover pe mine, trăgând mânecile peste mâinile mele reci. Părul îmi biciuieşte faţa şi îmi închid ochii.

DUMINICĂ, 11 SEPTEMBRIE

Ziua următoare

Ne ridicăm din pat dimineaţa devreme. Toate exerciţiile şi aerul proaspăt ne doboară, aşa că, de cele mai multe ori, dormim până la ora zece. Iar eu mă simt minunat.

Am predat geanta noaptea trecută când am ajuns la hotel. Mark a dat-o portarului şi i-am explicat că a fost găsită în apă. Mark nu credea că merita să-i spună individului de la debarcader despre coordonate sau despre documente. Mai bine să aibă o discuţie cu tipul cu scufundările despre asta - părea mai înfipt şi ar putea, de fapt, chiar să se ocupe de situaţie.

Azi, luăm micul dejun în restaurantul principal şi ne bucurăm de bufetul de duminică marca Four Seasons. E ridicol de opulent şi conţine tot ce ţi-ai putea dori să mănânci: homari întregi, clătite cu sirop, fructe exotice, mic dejun englezesc complet, sushi, tort curcubeu. Strigător la cer! Asta e alt lucru tare legat de tot acest exerciţiu: pot să mănânc cam tot ce-mi doresc acum şi nu o să fac nicio diferenţă.

Avem planuri incitante pentru azi, şi anume să facem un traseu off-road cu 4X4 prin pădurea de pe insula principală, urmată apoi de o drumeţie sus pe muntele Otemanu până la peştera sacră, după care să ne întoarcem la hotel pentru a cina la lumina lumânărilor pe plajă. Barca ne va prelua chiar după micul dejun, de la debarcader. Nu l-am văzut încă pe nicăieri pe tipul cu scufundările. Şi trebuie şi să mă grăbesc înapoi în cameră ca să-mi iau geanta şi loţiunea de soare, aşa că îl las pe Mark la restaurant şi fug înapoi în camera noastră.

La început, nu o observ.

Insă când ies din baie cu periuţa de dinţi în gură, aproape că rămân fără aer. Iat-o. Aşezată frumos pe podea la capătul patului. Geanta. Cineva a pus-o înapoi în camera noastră. Acum e uscată. Pânza neagră e încrustată de urme sărate ca de cretă. Lacătul e în continuare la locul lui. Probabil că au înţeles greşit ce le-a spus Mark aseară. Şi acum iat-o aici, returnată.

Mă gândesc la *zbang zbang-ul* de partea laterală a bărcii. Insistenţa. Nu m-aş fi gândit niciodată că o geantă poate fi atât de sinistră, însă iată. Trăieşti şi înveţi.

O să văd despre ce e vorba mai târziu. Nu am timp acum. Termin spălatul pe dinţi, apuc geanta şi o zbughesc către debarcader. O să-i spun lui Mark mai târziu.

După o călătorie scurtă cu barca dincolo de lagună, ne cocoţăm într-un vehicul de teren. Suntem patru alături de ghid în acest 4X4. Noi şi încă un cuplu de tineri. Sally şi Daniel. Pornim. Facem fotografii la junglă, la marginea oglinzii de pe

aripa jeepului, feţele zâmbitoare ies blurate, simt pielea neagră fierbinte pe coapse, mirosul pădurii calde în aer, vânt prin părul de pe braţ, hopurile peste colinele abrupte şi accidentate.

Apoi mergem în drumeţie, briza pătrunzând la noi de peste vârfurile copacilor, pietre cu forme schimbătoare şi praf sub picioare.

Discuţii înfundate, transpiraţia care-mi curge printre sâni, respiraţie greoaie, tricoul închis la culoare al lui Mark în faţa mea.

Mă extenuez până la sfârşitul drumeţiei, dar sunt satisfăcută, îmi simt picioarele grele şi instabile.

Obrajii lui Mark au prins un pic de roşeaţă de la soare, făcându-l să arate irezistibil de sănătos, cu un aer câmpenesc. Nu l-am mai văzut atât de fericit de mult timp. Bătrânul Mark. Nu pot să mă opresc să nu-l ating. Pielea lui maronie. Pe drum înapoi spre hotel, în barcă, îmi odihnesc o coapsă peste una de-a lui. Devin teritorială.

Îi spun despre sac; de fapt, i se pare chiar amuzant când i-am spus despre asta. Amuzant ca în Fawlty Towers[5]. Scăpări hoteliere amuzante. Niciodată n-am înţeles Fawlty Towers, ca să fiu cinstită; întotdeauna par atât de mânioşi. Disproporţionat de mânioşi. Poate că asta e atât de amuzant. Nu ştiu. îmi place Python, însă Cleese[6] are nevoie să fie mai temperamental puţin. Un Cleese cinstit e prea mult de suportat.

Odată ajunşi înapoi, ne aruncăm direct în pat, facem dragoste încet şi dormim până la asfinţit.

Îndată ce ne-am duşat şi ne-am îmbrăcat, Mark mă conduce pe terasă şi scoate o sticlă de şampanie. Şampania lui Eddie. Sau, după cum i-am spus lui Mark, „şampania lui Fred".

Îmi oferă un pahar plin, cu spuma dând pe-afară. Poţi să-ţi dai seama de calitatea şampaniei după mărimea bulelor, ştiai? Cu cât sunt mai mici, cu atât mai mult vor elibera aroma şi savoarea. Bulele cu dioxid de carbon culeg şi poartă moleculele savuroase; cu cât sunt mai multe, cu atât mai răcoritoare şi subtilă se va simţi savoarea în cerul gurii. Paharul meu e plin de viaţă. Fâşii lungi de bule micuţe ce se ridică la suprafaţă. Ciocnim.

— Să mă căsătoresc cu tine a fost cea mai bună decizie pe care am luat-o, spune zâmbind. Vreau să ştii că te iubesc, Erin, şi o să am grijă de tine, şi când ajungem acasă o să obţin un nou loc de muncă şi o să ne facem o viaţă ca lumea împreună. Sună bine?

— Da, sună perfect, îi răspund.

---

5 Serial britanic (n. tr).

6 Actor britanic în serialul de mai sus (n. tr).

Sorb o înghiţitură, bulele revărsându-se peste buze şi nas. E ca în rai. Zâmbesc. *Mulţumesc, Eddie.*

— Ce ar trebui să facem cu...? întreb şi-i fac semn cu capul în direcţia suitei.

— O să o duc la centrul de scufundări mâine, spune zâmbind, şi o să-i zic coordonatorului de scufundări unde se află zona. O să se ocupe el sau poate că o s-o pună înapoi în camera noastră. Sau şi una, şi alta.

Râde.

De peste lagună se aude muzică.

În nopţile de duminică, pe plajă are loc un spectacol cu cină tradiţională polineziană. Îi spun lui Mark că sună un pic precum cinele la teatru din anii optzeci. Insă el îmi reaminteşte că acesta este Four Seasons, aşa că o să fie o masă cu trei feluri de mâncare pe o plajă tropical iluminată de torţe, urmată de un spectacol polinezian tradiţional cu muzică la tobe umpute cu apă şi dans printre flăcări.

— Păi da, ca la cinele la teatru, zic. Aşa fac şi la cinele la teatru, nu?

Suntem aşezaţi la o masă aflată chiar la marginea apei. Mai sunt doar zece alte cupluri, răsfirate pe plaja iluminată de lumânări şi torţe aprinse, toate de-a lungul ţărmului. Salutăm cuplul care a fost cu noi în drumeţie, pe Daniel şi Sally, care ne zâmbesc şi ne salută la rândul lor. Cu toţii de-abia dacă ne mai simţim picioarele, dar suntem fericiţi. Aerul este plin de mirosul gardeniei tahitiene şi al focului.

Sorbim mai multă şampanie şi vorbim despre viitor, despre ce vom face odată ajunşi acasă. Îi spun lui Mark despre Alexa, despre planul ei de a rămâne însărcinată, îi spun despre Holli, îi zic totul. Nu menţionez prea multe despre Eddie, bineînţeles, şi nici despre darul lui. Mark mă ascultă vrăjit. Cred că, pe undeva, a uitat că încă îmi trăiesc viaţa în timp ce el a fost atât de înfăşurat în a lui, însă acum pare interesat de viaţa mea. Pe parcursul desertului şi al cafelei de după, mă întreabă de ce o eliberează pe Holli şi dacă eu cred că Alexa regretă ce a făcut. Apoi începe spectacolul.

Dansatori polinezieni, bărbaţi şi femei, îmbrăcaţi în costume tradiţionale, se întorc şi fac tumbe pe nisip, având torţe aprinse ţinute strâns în mâinile bronzate sau între dinţii încleştaţi. Sar în aer şi plonjează în apă. Percuţionişti aflaţi în valuri până la genunchi lovesc tobele plutitoare şi apa cu palmele deschise.

Muzica intră în crescendo şi îşi atinge climaxul în mijlocul valurilor ce, pentru o clipă, strălucesc roşiatic de la flăcări în faţa noastră, un cerc de flăcări albe, fierbinţi, ling suprafaţa apei. Apoi, întunericul, aplauze şi ovaţii.

După spectacol ne ducem la bar şi bem cocteiluri. Dansăm, vorbim, ne sărutăm, ne giugiulim, bem şi mai mult şi nu plecăm până nu rămânem ultimii în picioare, după care ne împletic pe debarcader până ajungem în camera noastră.

Şi acolo o vedem aşteptându-ne. Mă duc în baie şi iau o forfecuţă de unghii şi o deschidem.

LUNI, 12 SEPTEMBRIE

Rămăşiţe plutitoare sau deşeuri

Mă trezesc târziu.

Mark zace lat lângă mine. Peste noi planează mirosul greu de băutură. Am uitat să comandăm micul dejun şi să pornim aerul condiţionat înainte să ne băgăm în pat aseară.

Capul mi-e înceţoşat şi simt că mi-e foame. Se pare că aseară am comandat mai multe prin room service. Mă rostogolesc cu grijă afară din pat şi rătăcesc cu privirea pe deasupra căruciorului abandonat.

Îngheţată topită şi o sticlă de şampanie pusă cu capul în jos într-o găleată.

Cât am putut să bem? Isuse! îmi simt limba grea şi uscată în gură şi, în plus, am senzaţia totală că mor de foame. Iau decizia şi mă îndrept spre telefon.

Pe la jumătatea distanţei, simt o durere ascuţită care-mi străpunge piciorul. îmi pierd echilibrul şi mă prăbuşesc greoaie pe dalele de piatră.

*Bâga-mi-aş picioarele!*O bulă sângerie înfloreşte strălucitoare pe arcada tălpii. La dracu'! Zăresc foarfecă lângă mine. Bula de sânge începe să picure pe podea. Capul îmi pulsează.

Fute-m-aş pe chestia asta! Mă ridic încet, cu grijă, şi şchiopătez către telefon. După două ţârâituri mi se răspunde.

— Bună, aş putea să comand ceva prin room service, vă rog?... Da, exact. Da. Pot să primesc două mic dejunuri complete... fierte, cafea pentru doi, coş cu produse de patiserie... Da, exact, acela. Suc de portocale pentru doi. Ah, şi aveţi plasturi?... Nu. Plasturi Band-Aids?... Nu. Band-? Ca o trusă de prim ajutor sau... Ah, da! Da, asta ar fi minunat. Da, super. Mulţumesc.

Închid şi mă prăbuşesc înapoi în pat în timp ce piciorul îmi sângerează pe cearşafuri.

Mark se agită lângă mine. Mormăie.

— Douăzeci de minute, bombăn şi adorm.

Mă trezesc când Mark împinge căruciorul cu micul dejun prin cameră spre terasă. E îmbrăcat în halatul hotelului, de un alb strălucitor pe pielea lui bronzată. Apuc trusa de prim ajutor pe care mi-au trimis-o şi mă duc după el. Lenjeria mea de corp e acoperită de un tricou mult prea mare. Pe talpă am o crustă de sânge uscat.

Mâncăm în tăcere, privind zăpăciţi în depărtare. Şchiopătez înapoi pentru a căuta nişte pastile de durere. Apoi, după ce îmi pansez rana cu un plasture, mă întind scurt pe un şezlong şi adorm imediat.

Când mă trezesc, văd că Mark a tras umbrela de soare ca să mă protejeze. Doamne, cât îl iubesc. Îmi verific starea capului cu un scuturat blând. Da, e mai bine. Mult mai bine. Poate că un duș ar fi numai bun acum. Șchiopătez prin cameră, trec de Mark care se uită la Attenborough[7] la un program prin cablu și intru în sala de baie. În timp ce trec pe lângă el, mă sărută din vârful buzelor.

Las apa rece să-mi curgă peste față și păr. Mă săpunesc cu forță; masajul la scalp e minunat. Mă gândesc la noaptea trecută. Ce am făcut după ce ne-am întors? Nu-mi amintesc să fi mâncat înghețată. Îmi amintesc de foarfecă și că am făcut rost de ea ca să tai geanta. Asta este.

Mă învăluiesc într-un prosop și mă duc înapoi la Mark.

— Am deschis-o? îl întreb.

Chiar sper că nu am făcut-o. Nu mai avem cum să predăm geanta dacă am distrus-o.

Face o grimasă și pune geanta pe pat.

Are o gaură extrem de evidentă. N-am ajuns prea departe aseară. Doamne, oamenii beți sunt niște idioți. Observ că mâna lui Mark e înfășurată în doi plasturi Band-Aids. Bănuiesc că el s-a ocupat de foarfecă aseară. Mă așez pe pat și inspectez geanta. Gaura e inutilă. Nu pot nici măcar să-mi bag un deget ca să o lărgesc mai mult și nu pot să văd nimic prin ea. Impact maxim, rezultat minim.

— Putem să o mai predăm?

Îl privesc pe Mark.

— Da, normal. Zicem doar că am găsit-o în starea asta. Marea e de vină, înțelegi? Nu pare prea îngrijorat.

— Dacă găurica asta e acceptabilă, crezi că și una mai mare ar fi? îl întreb susținându-i privirea.

Ridică din umeri și-mi aruncă foarfecă de pe noptieră.

— Fă-ți de cap, zice, și-și mută din nou atenția la Attenborough. Numai că nu o fac. Sunt speriată. Nu știu de ce. Mi se pare greșit să deschid geanta. De ce oare? Nu ar fi ca și cum aș găsi un portofel? E OK să deschizi portofelul și să vezi ce e înăuntru, să afli cui îi aparține. Nu e OK doar dacă îți însușești ce e înăuntru. Nu vreau decât să știu. Iar asta e complet normal. Ar putea să ne ajute ca să-l returnăm. Dacă am ști cui aparține.

Așa că iau foarfecă și încep să tai geanta. După o vreme, ies pe terasă cu ea. Acolo se află un cuțit ascuțit lăsat mai devreme pe căruciorul cu mâncare. Îl găsesc și îl forțez să intre în mica crăpătură pe care am făcut-o deja și încep să tai. Înăuntru, îl aud pe Mark pornind dușul.

Continui să tai până când îmi bag o mână în gaură, apoi trag cu toată puterea, sfâșiind materialul. Pânza se desface cu un sunet baritonal. Gata. Mă întorc ca să-l strig pe Mark, însă el e la duș. Ar trebui să-l aștept înainte să mă uit? Nu.

7 David Attenborough, cunoscut realizator și narator de programe de televiziune (n. tr.).

Înclin geanta pe terasa de lemn şi privesc înăuntru.

Clipesc. Trece mai mult timp.

Mă gândesc să-l chem pe Mark, însă nu o fac şi doar privesc, înăuntru se văd patru obiecte. Cel mai mare, de departe, este cel spre care mă întind prima dată. E voluminos, dar e mult mai uşor decât sugerează mărimea lui. Ăsta e pachetul care ţinea geanta plutind la suprafaţă. Hârtie. Hârtie împachetată strâns. Mai specific, bani. Un pachet de bani sigilat în plastic. Dolari americani strânşi laolaltă, fiecare legătură marcată cu „10 000 $“ pe o etichetă. Bani adevăraţi. O grămadă de bani adevăraţi.

Chestia asta mă marchează visceral şi stomacul mi se întoarce pe dos. Alerg spre toaletă, încetinită de înţepăturile ascuţite din talpă, şi mă trezesc vomitând pe la jumătatea drumului, printre ţopăieli, în întreaga cameră. Cad în genunchi şi mă sprijin de podea. Muşchii stomacului intră în spasme incontrolabile. Fiere, simt fierea înţepătoare şi grea. Frica devine vizibilă. Suspin în timp ce mă lupt să-mi trag răsuflarea printre vărsături.

N-ar fi trebuit să deschidem geanta.

Îmi şterg gura de cearşaful de pe pat şi mă străduiesc să mă ridic. Mă întorc şchiopătând şi mă las pe vine lângă pachet. Mă holbez la bani. Cumva, apa nu a pătruns înăuntru, fiind împachetaţi în folie de plastic. Altfel, mă îndoiesc că am fi găsit geanta.

Următorul obiect este o geantă cu fermoar opalescentă de mărimea unui mic iPad. E plin de ceva piese mici. Ceva distrus, poate că e vreo sticlă sfărâmată. In această geantă a pătruns apa sărată şi a înceţoşat vizibilitatea plasticului, aşa că nu pot să văd cu adevărat ce e înăuntru. Fug înapoi în cameră şi apuc un prosop. Mă las din nou pe vine şi frec plasticul, însă ceaţa se găseşte şi în interior. Apuc foarfeca şi tai cu grijă colţul gentuţei. Vărs conţinutul pe prosop şi văd cum se rostogolesc diamante în faţa mea. Sunt foarte frumos tăiate şi lucesc în lumina soarelui. Sunt atât de multe. Nu pot să estimez numărul lor. O sută? Două? Sclipesc inocente în lumina soarelui. Sunt în principal pătrate şi ovale după câte văd, dar văd printre ele şi câteva în formă de inimă şi de pară. Mă pricep la tăietura, culoarea şi mărimea diamantelor. Împreună cu Mark, înainte să ne hotărâm asupra celui fixat în inelul meu, am studiat fiecare formă posibilă. Îmi privesc mâna la care propriul meu inel străluceşte în lumina soarelui. Toate sunt cam de aceeaşi mărime ca piatra de la inelul meu. Asta înseamnă că toate au cam două carate. Doamne! Privesc în jos la mormanul frumos strălucitor şi-mi ţin respiraţia. Soarele scoate culori lucioase din ele. Ar putea avea o valoare de peste un milion de lire. *Uau. Uaaaaau. Mama mia*

Îl strig în mod repetat pe Mark, un pic cam fals şi un pic cam prea tare. Vocea mea sună ciudat; o aud ieşind din mine, dar nu o recunosc. Mă ridic în picioare.

Mark iese alergând din baie cu pieptul gol. îmi ridic braţul şi îi indic movila dinaintea mea. Ochii lui îmi urmăresc direcţia degetului, însă nu poate vedea dincolo de geanta golită şi mototolită de pe terasă.

— Ah, ai grijă la vomă! strig.

O ocoleşte şi se holbează la mine de parcă aş fi înnebunit. Într-un final, iese şi el în lumina soarelui, complet confuz.

— Ce mama...

Apoi vede.

— Isuse Hristoase! Fir-aş al naibii! Ce?! Fir-aş... OK. Hristoase!

Se holbează la mine. Îi pot citi pe faţă uimirea, clară ca lumina zilei.

— Isuse!

Se lasă pe vine în faţa grămezilor, întorcând pachetul cu bani din nou şi din nou în braţele lui. Priveşte în sus spre mine.

— Ar putea fi vreun milion. Sunt pachete de câte zece mii de dolari, spune cu ochii lucind!

E încântat de-a binelea.

Pentru că, să fim perfect înţeleşi, situaţia asta e cu adevărat încântătoare.

— Ştiu. Asta m-am gândit şi eu. Dar ce zici de celelalte chestii? întreb şi mă pun rapid lângă el.

Răsfiră diamantele în jur pe prosop cu degetele. Işi înmoaie buzele şi mă priveşte chiorâş, orbit de soare.

— Sunt de două carate, aşa e? La asta te gândeşti? mă întreabă.

— Da. Câte pietre sunt?

— E greu de spus fără să le numărăm. Cred că sunt vreo sută cincizeci ori vreo două sute.

— Aşa m-am gândit şi eu, îl aprob. Deci, crezi că ar valora cam un milion?

— Da, poate mai mult. Dar mi se pare o apreciere OK. Fir-aş al dracu'!

Işi freacă ţepii de pe falcă.

— Ce altceva mai este înăuntru?

Nu ştiu; încă nu m-am uitat.

Apucă un alt pachet de plastic sigilat; de abia vizibil printre petele de sare se găseşte un stick USB. Sigilat cu grijă, încă neatins de apă. Îl pune la loc cu atenţie lângă diamante şi bani. Mă priveşte înainte să apuce ultimul obiect.

E o cutie grea din plastic cu mâner. O pune în faţa noastră. Ştiu ce e chiar de dinainte de a o deschide. Bucata de metal zace nemişcată, cuibărită într-o căptuşeală de spumă modelată. E un pistol. Nu ştiu de care. Nu mă pricep la pistoale. Pare genul de care vezi în filmele moderne, presupun. Insă ăsta e adevărat şi este pe terasă, în faţa noastră. Gloanţe împrăştiate cuibărite într-o cutie de carton curată lângă forma de spumă. Sigilate. In cutie se mai găseşte şi un

iPhone. Cutia de plastic a pistolului probabil că e vidată, deoarece tot ce se află înăuntru este uscat şi, îmi imaginez, încă sunt funcţionale.

— Bine, spune Mark închizând cutia. Hai să mergem un pic înăuntru, vrei?

Adună banii, USB-ul şi cutia cu arma în geanta de pânză sfâşiat şi mă grăbeşte să intru. Grijulie, duc şi eu înăuntru prosopul cu diamante.

— Închide uşa din sticlă şi pune geanta pe pat. Deci aşa, Erin. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să curăţăm locul de vomă, da? Să ne curăţăm pe noi şi camera. Apoi vom avea o discuţie, bine?

Mă priveşte încurajator. Îmi vorbeşte pe acelaşi ton egal, cumpănit, pe care l-a avut şi ieri, când îmi zicea despre rechini. E extrem de grijuliu să mă asigure că totul e bine atunci când trebuie. Da, o să fac curat şi nici nu-mi ia mult. Folosesc nişte dezinfectant din trusa de prim ajutor pentru a şterge podeaua. Mă spăl pe faţă şi pe dinţi şi mă adun. Între timp, Mark a făcut curat în restul camerei. Căruciorul cu mâncare a dispărut. Patul este şi el dezvelit de lenjerie, singurul obiect de pe el fiind geanta. Diamantele zac într-un pahar de whisky. Mark vine din zona de lounge ţinând laptopul meu.

— Mai întâi de toate, nu cred că ar trebui să contactăm poliţia până când nu ne dăm seama ce dracu' se întâmplă. Nu mi-ar plăcea să-mi petrec viaţa într-o închisoare polineziană pentru trafic de diamante sau ceva de genul. Presupun că trebuie să aflăm dacă îi lipsesc cuiva chestiile astea. Nu? Să aflăm dacă cineva ar putea şti că le avem, spune.

Iau laptopul pe care mi-l întinde.

Înţeleg, trebuie să facem un pic de documentare. Mă pricep la asta. Se aşază pe pat şi mă pun lângă el.

— Ce crezi că ar trebui să verific? întreb. Ştirile? Ce crezi? Vreun naufragiu? Persoane dispărute? Sau poate vreun jaf nereuşit? Ce căutăm?

Sunt nesigură. Îmi trec mâinile peste taste. Avem nevoie de ceva ca să continuăm.

El se uită din nou la sac.

Ei bine avem un telefon. L-a lăsat să zacă la locul lui. Da. Aşa e, avem un telefon, ceea ce înseamnă că avem un număr şi, probabil, avem şi o adresă de e-mail şi e-mailuri. Mai mult ca sigur, avem şi un nume.

— Să verific telefonul? Să vedem cine sunt? întreb.

— Nu încă. Aşteaptă. Hai să ne gândim logic, cu grijă. Încălcăm legea acum? O facem, Erin? Am făcut noi ceva greşit până acum?

De parcă aş avea de unde să ştiu. Bănuiesc că busola mea morală a fost întotdeauna uşor mai îndreptată spre adevăr decât a lui, însă doar puţin.

— Nu. Nu cred, spun. Am sfâşiat geanta, dar am făcut-o ca să aflu ce e înăuntru - ca să aflu cui îi aparţine. Ăsta e adevărul şi ar trebui să fie de-ajuns.

— De ce nu am predat-o direct poliţiei sau celor de la securitate?

— Dar am făcut-o, îi spun. Am înmânat geanta personalului hotelui imediat, dar ei ne-au returnat-o. Şi apoi ne-am îmbătat şi am crezut că o s-o scoatem la capăt singuri. E stupid, dar nu e ilegal.

Dau din cap. Cred că sună în regulă ce spun.

— Dar situaţia asta de acum e greşită, adaug.

Apoi o spun pe măsură ce o gândesc:

— Ar trebui să sunăm poliţia imediat şi să-i informăm. Arma şi banii sunt în mod cert nişte semnale de alarmă.

Cercetez geanta zdrenţuită. Văd colţul pachetului de bani prin pânza sfâşiată. Un milion de dolari. Îl privesc pe Mark.

— Stai o clipă, spun. Mi-am amintit ceva. A apărut în filmul despre pescarii norvegieni.

Caut imediat pe Google.

— În principiu, rămăşiţele plutitoare şi deşeuri, gunoaiele maritime, lucrurile recuperate, spune-le cum vrei, comorile, să zicem, sunt reglementate de dreptul maritim internaţional. Aici... citeşte asta.

Caut în josul paginii şi citesc de pe site-ul gov.uk.

„Rămăşiţă plutitoare este denumirea utilizată pentru a descrie bunuri arcuncate peste bord pentru a uşura încărcătura unui vas în caz de situaţii de urgenţă. Deşeuri este termenul utilizat pentru a descrie bunuri pierdute accidental de la bordul navelor în caz de situaţii de urgenţă. Bla bla bla. *Cel care le găseşte trebuie să le declare completând un formular tip raport de găsire în mai puţin de 28 de zile de la recuperare.* Bla bla bla. *În cadrul legii se consideră că bunurile revin celui ce le-a găsit în cazul în care proprietarul nu cere restituirea lor.* Aha, Ah, aşteaptă. Căcat! *În conformitate cu Actul de Navigare Comercială din 1995, această lege se aplică tuturor bunurilor salvate din teritoriul maritim al Marii Britanii -cu o limită depănă la 12 mile maritime.*" Legea britanică e complet irelevantă aici. Nu sunt sigură dacă în zona Polineziei nu cumva intrăm sub incidenţa legii franceze sau americane.

Caut noi informaţii în timp ce Mark se uită mut la sac.

— Iată! Departamentul de Comerţ al Statelor Unite. *Rămăşiţe plutitoare şi deşeuri sunt termeni care descriu două tipuri de reziduuri asociate cu vasele. Rămăşiţele plutitoare sunt definite ca fiind reziduuri aflate în apă care nu au fost aruncate în mod deliberat peste bord, ele fiind de obicei rezultatul unui naufragiu sau ale unui accident. Deşeurile descriu reziduuri aruncate în mod deliberat peste bord de către un echipaj al unei nave aflate într-o situaţie gravă, cel mai adesea pentru a uşura încărcătura vasului. În conformitate cu legea maritimă, distincţia este importantă.* Îl privesc pe Mark. *Rămăşiţele plutitoare ar putea fi reclamate de către proprietarul de drept, pe când deşeurile pot fi reclamate ca proprietate de către oricine le găseşte. Dacă acestea din urmă sunt de valoare,*

cel care le-a găsit ar putea încasa venituri prin vinderea obiectelor găsite. Mă opresc.

Mark priveşte laguna pe fereastră, fremătând.

— Aşadar, spune el în cele din urmă, presupun că întrebarea este ce sunt de fapt, rămăşiţe plutitoare sau deşeuri?

— Aha, îl aprob umezindu-mi buzele.

Trebuie să mergem înapoi acolo şi să aflăm. Trebuie să ne întoarcem mâine la cercul de hârtie şi să aflăm dacă e vorba de vreun naufragiu. Dacă proprietarul a fost prins de furtună şi şi-a pierdut acest sac, asta înseamnă un lucru. Dacă l-a aruncat peste bord, înseamnă altceva.

Dacă nu vom găsi nimic sub apă, sub toate acele hârtii, atunci suntem mai bogaţi cu două milioane.

— Dacă e vreo epavă acolo, trebuie doar să punem geanta înapoi şi apoi să raportăm situaţia. Însă dacă nu găsim nimic pe acolo... Dacă geanta a fost abandonată, cred că ne-am scos, Mark. Mă duc la frigider şi scot nişte apă rece ca gheaţa. Iau o înghiţitură şi i-o pasez.

— Bine? îl întreb.

Ia o înghiţitură şi îşi trece mâna prin păr.

— Bine, cade de acord. O să ne întoarcem mâine.

MARȚI, 13 SEPTEMBRIE

Un punct în mare

Mark introduce datele în GPS şi pornim la drum. E o altă zi perfectă, fiind înconjurați de un azuriu profund cât vezi cu ochii.

Noaptea trecută am căutat pe Google ştiri despre furtună. Nu am găsit nicio menționare despre vreun iaht sau vreo persoană pierdute pe mare. Nimic altceva decât fotografii pe Instagram, făcute de oameni în vacanță, ale norilor furtunii şi ale copacilor izbiți de vânt.

Zburând peste valuri în direcția noastră, mă gândesc la vasul fantomă din noaptea furtunii. Parcă fusese ancorat tot timpul, nu? Ar fi putut fi ei? Au plecat oare în timpul furtunii? De ce ar naviga în mijlocul furtunii? Oamenii nu fac lucruri de genul ăsta. Iahturile au nume, mişcările lor sunt înregistrate; sunt sigură că am fi auzit până acum despre un vas care a dispărut. Nu? Însă în mediul online nu găsesc nimic, nicio mențiune a vreunei ambarcațiuni care a dispărut.

Pe cine păcălim noi? Geanta nu provine de pe acel mic iaht de vacanță. Cercul de hârtie din apă, diamantele, banii împachetați în plastic vidat, telefonul, arma? Sunt destul de sigură că oricine este proprietarul acestui sac nu are obiceiul să-şi înregistreze traseul. Oricine ar fi ei, nu cred că ar fi lăsat vreo urmă convenabilă pe care să o găsim.

Am sentimentul că ne apropiem de ceva de care nu vreau să mă apropii. Ceva periculos. Nu prea pot să văd despre ce este vorba, dar o simt; se simte ca o haină trasă pe mine. Simt uşile de sub picioare din mintea mea scârțâind sub presiunea a ceea ce zace sub ele. Pe de altă parte, bineînțeles că ar putea fi vorba de bani gratis şi cui nu-i plac banii gratis? Poate că cineva a făcut o greşeală, şi dacă nu facem rău nimănui... atunci îi putem păstra. Bani gratis pentru noi. Şi nu e ca şi cum nu am avea nevoie de ei.

Azi ne ia doar cincizeci de minute să ajungem la locul cu pricina - Mark spune că are legătură cu curentul mareic şi plutitul, însă nu-l ascult pe bune. Când ajungem nu mai găsim nimic din cercul de hârtie. Nimic care să indice că a fost acolo. Nimic altceva decât mile de apă. Dacă sâmbătă Mark nu ar fi scris coordonatele, nu am mai fi găsit locul.

Încă de când Mark a sugerat să ne scufundăm ca să căutăm vreo epavă, am avut un sentiment îngrozitor pândind în subconştient. Nu vreau să găsesc niciun vas. Chiar nu vreau. Ba chiar mai mult de atât. Gândul pe care nu vreau deloc să-l gândesc este că vom găsr altceva. Şi, de data asta, nu e vorba de rechini care plutesc greoi în ape, e ceva diferit. Ceva mai rău.

Îmi poate simți tensiunea. Improvizăm în tăcere. Mark îmi aruncă priviri liniștitoare. Crede că aici adâncimea ajunge la vreo patruzeci de metri, adică cu doi metri mai mult decât statuia Mântuitorului Hristos din Rio. Eu nu pot coborî decât până la douăzeci de metri, iar el știe asta. În orice caz, vizibilitatea aici e aproape perfectă, așa că ar trebui să fim capabili să vedem până la fund fără efort sau cel puțin fără să fie necesar să coborâm până acolo.

Înainte să ne strecurăm în apă, Mark mă avertizează din nou în privința rechinilor, numai că azi nu mi se pare prea relevant. Mă holbez la cerul senin, lăsând cuvintele lui să treacă pe lângă mine. Respir. Încerc să-mi calmez vocea. Suntem amândoi agitați. Și nu e vorba de rechini.

Observă că tremur în timp ce ne facem verificarea corporală în apă. Mă apucă de mână și o ține strâns la pieptul lui pentru o secundă. Bătăile inimii îmi încetinesc. Azi, valurile sunt mari și se ridică la înălțime. Vântul bate cu putere, însă Mark promite că sub apă va fi liniște. Mă apucă de braț când terminăm.

— Erin, nu trebuie să faci asta, știi, nu? Pot să mă scufund singur și tu poți să rămâi în barcă. Mă voi întoarce în aproximativ cincisprezece minute. Atât o să dureze, scumpo.

Îmi aranjează o șuviță de păr ud după ureche.

— Nu, e OK, îi spun zâmbind. E în regulă. Pot să fac asta. Și, în plus, dacă nu văd cu ochii mei, o să-mi imaginez ce e mai rău, oricum.

Voce mea e distantă, ușor falsă.

Mă aprobă. Mă cunoaște prea bine ca să mă contrazică. O să mă scufund și eu. Își lasă masca în jos, îmi semnalizează că începe coborârea și se strecoară sub suprafața apei. Îmi pun și eu masca încet, ferm, fixându-mi-o strâns de obraji. Nu-mi permit niciun incident azi. Iau ultima înghițitură de aer dulce și proaspăt și-l urmez sub ape.

E mai limpede azi aici jos decât ultima dată. Limpede ca lumina zilei. Mark mă așteaptă chiar sub suprafața apei, pare un subiect ales într-un program despre natură cu o bună rezoluție, un corp plin de viață suspendat într-un ocean de nimic. îmi face semn să mă scufund și începem să ne controlăm flotabilitatea.

Coborârea noastră este fermă. Privesc în sus la valurile uriașe care se sfărâmă deasupra noastră; lipsa mișcării de aici e atât de stranie. Văzută de dedesubt, valurile mărețe par forjate din metal așa cum strălucesc în soare. Foi uriașe de aluminiu lustruit.

Totul e în ordine. Totul e OK până când ajungem la o adâncime de zece metri.

Mark se oprește convulsionându-se și-mi face semn să-mi mențin poziția. Îngheț.

Ceva nu e în regulă.

Brusc, sângele începe să-mi curgă în viteză prin vene, de parcă ar goni, mai repede decât oricând altcândva. De ce ne-am oprit?

Este ceva în apă? Am grijă să nu mă mişc, însă ochii mei cercetează în toate direcţiile să vadă ce ar putea fi. Nu pot să văd nimic. Ar trebui să ne întoarcem pe barcă? Sau, de fapt, totul e OK?

Mark îmi face semn că totul e în ordine. Şi atunci de ce ne-am oprit? De ce să aştept? Îmi face din nou semn să aştept. Apoi îmi face semn să rămân calmă. Asta nu-i a bună. îmi face semn să privesc în jos. Doamne! Doamne Dumnezeule! De ce să privesc în jos? De ce? Nu vreau să privesc jos. Nu vreau să privesc jos, Mark. Scutur din cap că nu o fac. Nu, nu o fac.

Se întinde şi mă ia de braţ. E OK, îmi face semn din nou. Ochii lui. *E în regulă, Erin,*

Aprob şi mă calmez. Bine. Pot să fac asta. Pot să fac asta.

Inspir adânc aerul chimic curat şi rece şi privesc în jos.

Este minunat. De jur împrejurul nostru văd hârtiile prinse într-un dans cu încetinitorul atârnând prin apă. Jumătate sunt scufundate, jumătate plutesc, sunt frumoase.

Apoi, printre spaţiile dintre hârtii îl văd sub noi. La vreo treizeci de metri, pe fundul mării, se află un avion. Insă nu e un avion de linie, ci unul mic. Unul privat, poate. Îl văd limpede sub noi. O aripă e ruptă, distrusă în nisipul de dedesubt. In corpul principal se vede o mare gaură şi întunericul dinăuntru. Expir, atârnând nemişcată în apă.

Inspir încet, cu calm. Privesc uşa avionului, care e închisă. Fir-ar! Simt panica cum mă cuprinde. O simt vibrându-mi prin muşchi, braţe, inimă, încleştarea, criza. Futu-i! Doamne fereşte!

Înăuntru sunt oameni.

Uşa capcană din mintea mea se deschide larg şi panica mă cuprinde cu totul. Prin minte îmi trec diverse imagini. Văd rânduri de oameni tăcuţi prinşi în centuri, în întuneric, la adâncime sub noi. Feţele lor. Fălcile blocate în mijlocul ţipetelor. *Stop!* Îmi comand.

Asta nu e real. Opreşte-te

Însă este, nu-i aşa? Este real. Ei sunt înăuntru; ştiu că sunt. N-au putut ieşi afară. Nici măcar n-au încercat. De ce ar fi încercat?

Îmi dau seama că nu mai respir.

Iau o gură mare de aer. Înghiţiturile vin una după alta într-o succesiune rapidă, pulsul panicat al vieţii. Mă agăţ cu disperare de respiraţie. Rahat rahat rahat. Privesc în sus. Soarele dansează argintiu deasupra. Zece metri mai sus. Trebuie să ies din apă. Acum.

Scap din mâna lui Mark, dând cât pot de tare din picioare pentru a mă îndrepta în sus. Sus şi departe de avion. Departe de moarte.

O mână îmi apucă glezna şi mă opresc zdrucinată. Mă trage în jos cu forţă. Nu pot să scap. E Mark care mă ţine în apă, protejându-mă să nu mă ridic prea rapid

şi să mă rănesc. Ştiu că e spre binele meu, dar nu mi-o doresc. Trebuie să ies din apa asta împuţită, chiar acum.

Suprafaţa este liniştită cam la vreo opt metri deasupra noastră, înghit guri de aer şi mă lupt să mă eliberez de el. Se ridică până la nivelul ochilor mei şi pune stăpânire pe umerii mei, cu forţă şi hotărâre, încercând să-mi amuţească panica. Să o oprească. Îmi surprinde privirea. *Opreşte-te, Erin. Opreşte-te,* îmi spun ochii lui.

Respiră.

Mă are în grija lui. E în ordine. Are grijă de mine. Sunt OK. Respir. Mă relaxez în mâinile lui. Mă calmez. Totul e calm.

Sunt OK.

Panica se retrage în gaura ei şi uşa capcană se închide cu zgomot în urma ei.

Nemişcare. Respir. Semnalizez că e OK. Mark aprobă satisfăcut. Işi slăbeşte strânsoarea.

Sunt OK, dar nu mai am de gând să merg jos. Nu-i nicio şansă pe lumea asta să cobor acolo jos.

Îi fac semn că vreau sus. O să merg sus.

Mă priveşte o perioadă înainte să-mi răspundă. Îmi semnalizează că e OK. Apoi îmi face semn că voi urca numai eu. El o să coboare în continuare. Singur.

Îl strâng braţele şi mă eliberează, îl privesc coborând în adânc în timp ce eu mă ridic la suprafaţă încet. Urc controlat. Acum, panica a dispărut. În timp ce eu mă înalţ, el dispare în întunericul obscur.

Îndată ce ajung la suprafaţă şi cât sunt încă în apă îmi îndepărtez imediat rezervorul şi apoi mă caţăr în barcă. Mă dezbrac de costum şi-l abandonez ca pe o coajă decorticată pe podea. Mă prăbuşesc tremurând şi gâfâind, luptându-mă să-mi trag răsuflarea. Îmi pun coatele pe genunchi şi încep să plâng.

Îmi trec tot felul de imagini prin minte. Feţele pasagerilor.

Distorsionate, dilatate. Groaza. Îmi izbesc picioarele tare cu pumnii. Durerea mă fulgeră în tot corpul. Aş face orice să opresc aceste imagini.

Mă ridic şi merg pe punte. *Gândeşte-te la altceva. Ce înseamnă, Erin? Da, gândeşte-te la asta, concentrează-te la asta. Ce înseamnă?* Înseamnă că geanta era în avion şi avionul s-a prăbuşit. O furtună în Pacificul de Sud. S-a întâmplat ceva şi nu au avut unde să aterizeze. Ne aflăm la o oră de zburat de Tahiti. Presupun că n-au putut ajunge. Sau poate că n-au vrut să aterizeze în Tahiti. Şi e evident că este un avion privat. Proprietarii aveau bani. Alţi bani decât cei din sac, normal. Poate că voiau să se ţină departe de aeroporturile publice. Mă gândesc la diamante, la bani, la armă.

Poate că au crezut că pot depăşi furtuna. Însă n-au făcut-o. Mă uit la ceas. Mark trebuie că a ajuns deja jos până acum. E cu ei. *Opreşte-te, Erin.*

Încep să mă gândesc la logistica zborului. Unde se duceau? Va trebui să fac nişte cercetări odată ce ne întoarcem. Caut prin dulapul din barcă până când găsesc un

carneţel şi un pix. Ştiu ce trebuie să fac, la ce anume să mă concentrez. În niciun caz la avionul de jos. Mark se ocupă de asta. îmi notez: *trasee aeriene peste Polinezia Franceză?*

Dumnezeule, îmi doresc să fi notat un număr inscripţionat pe coada avionului sau ceva asemănător. Sunt sigur că Mark o s-o facă.

Continui să-mi fac notiţe: *Tipul avionului, numărul lui, viteza maximă şi distanţa acoperită nonstop?*

Avioanele pot călători doar cât sunt alimentate. Putem încerca să aflăm unde s-ar fi putut îndrepta. Mă îndoiesc că zborul era monitorizat, însă pot să caut online să văd dacă cineva e dat dispărut.

Cel puţin, acum ni s-a răspuns la întrebare. Avem de-a face cu rămăşiţe plutitoare. E evident că geanta noastră nu a fost aruncată în mod intenţionat. Cumva, geanta aceea de pânză a plonjat, alături de maldărele de hârtii, prin crăpătura din corpul central al avionului direct sub soarele polinezian. Însă - şi avem de-a face cu un mare semn de îndoială - tehnic vorbind, situaţia prezentă nu defineşte nici rămăşiţele plutitoare şi nici deşeurile. Pentru că nu e vorba de naufragiul unei nave. Aici e vorba de un avion care s-a prăbuşit. Iar noi am pus mâna pe o geantă mare care este o probă dintr-un incident aviatic. Trag în piept aerul rece tropical şi mă cutremur.

Trăiesc cu senzaţia că luna noastră de miere e la milioane de ani distanţă şi, cu toate acestea, dacă am vrea, am putea să ajungem foarte repede la ea...

Mark iese din valuri pe la babord. Înoată spre barcă. Figura lui are o expresie imobilă, controlată. Pentru prima dată, apreciez cu adevărat cât de folositoare poate fi masca lui care-i ascunde emoţiile. Mă gândesc că dacă l-aş vedea cu adevărat speriat, atunci aş şti cu siguranţă că s-a terminat între noi.

Urcă extenuat pe scara de la pupa bărcii.

— Dă-mi nişte apă, te rog, spune în timp ce-şi lasă jos pe punte tubul de oxigen. Se dezbracă de costum, decorticându-se cum am făcut şi eu, şi se lasă greoi pe bancheta din lemn de tec. Aduc o sticlă de apă din cutia frigorifică şi i-o dau. Îşi ţine pleoapele apropiate, încreţindu-şi fruntea şi protejându-şi ochii de lumina soarelui.

— Eşti bine? întreabă privindu-mă îngrijorat.

— Da, da, sunt bine, spun. Scuze. Eu doar...

Nu sunt sigură cum să termin propoziţia, aşa că mă opresc.

— Da, totul e în regulă, adaug. Dumnezeule! Mă bucur că te-ai întors.

Ia o înghiţitură serioasă de apă din sticlă şi priveşte valurile. Din părul ud i se scurg picături de apă pe umerii goi.

— Drăcia dracului! spune.

Aştept, însă nu continuă.

— Sunt oameni înăuntru? întreb.

Trebuia să pun întrebarea. Trebuie să știu.

— Da, spune, și mai ia o înghițitură mare de apă. Doi piloți în față, trei pasageri. Asta e tot ce am putut să văd. O femeie și restul bărbați. Privește din nou valurile cu maxilarul strâns.

— Drăcia dracului!

Îmi dau seama prea târziu că sun ca un ecou. Nu știu ce altceva să spun.

— Nu erau niște oameni de treabă, Erin, spune privindu-mă.

Ce naiba înseamnă asta?

Vreau să știu mai multe, vreau să știu tot ce a văzut, însă nu mi se pare potrivit să întreb. Încă procesează. Aștept să-mi spună el. Totuși nu o face. Bea mai multă apă.

Cuvintele par să plutească în continuare în aer. Încerc să le prind înainte să dispară.

— Cum adică nu erau oameni de treabă? Ce vrei să spui cu asta, Mark?

— Mă gândesc la lucrurile pe care le aveau cu ei acolo jos. Nu erau oameni buni. Ce vreau să-ți spun e să nu-ți pară prea rău.

Îmi dau seama că, pe moment, asta este probabil tot ce pot să obțin mai mult de la el și nu vreau să lâncezesc prea mult cu gândurile la oamenii de acolo de jos. Încerc cât pot de mult să rămân concentrată. Schimb subiectul. Mă rog, oarecum.

— Sunt rămășițe plutitoare, Mark.

Pentru o clipă, se holbează în gol la mine. Am impresia că uitase deja cu totul de sac.

— Mă rog, un soi de rămășițe plutitoare, continui, pierdute printr-un accident într-o situație de urgență - pot fi reclamate de către proprietari. Dar, ca să zic așa, tocmai ce i-ai întâlnit și nu cred că vor reclama ceva vreodată. Nu?

Încercarea mea de umor negru. Nu sunt sigură că a sunat cum trebuie.

— Nu, n-o vor face, spune pe un ton plat.

— Mark, ai luat numărul de înmatriculare al avionului, continui rapid discuția, ceva ce putem folosi ca să-i identificăm, să aflăm cine erau? Ceva care să ne poată ajuta?

Scoate tăblița de scufundare de la cureaua rezervorului de oxigen și mi-o dă. Manufactorul, modelul și numărul de pe coadă. Normal că le-a luat!

— Sunt ruși, spune în timp ce notez informațiile în carnețel.

— De unde știi? întreb ridicând privirea.

— Am văzut niște pachete cu gustări pe care scria în rusește.

— Aha, aprob încet.

— Ascultă, Erin! Ai zis că nimeni nu va reclama geanta. Vrei să-mi sugerezi să nu raportăm acestea? Să nu raportăm un accident aviatic? întreabă privindu-mă încruntat.

La naiba, da. Credeam că asta sugeram amândoi, nu? Să păstrăm frumoasele diamante strălucitoare şi banii gratuiţi. Să ne plătim ipoteca şi să avem o familie, nu? Sau am luat-o razna? Poate am înnebunit.

Gândurile îmi zboară la oamenii de sub noi. Oameni morţi care putrezesc în apă. Oameni răi. Ar trebui să păstrăm banii oamenilor răi?

— Da, asta sugerez, îi spun lui Mark.

Aprobă încet din cap, procesând ce înseamnă asta.

— Sugerez să ne întoarcem la hotel, continui grijulie, şi să aflăm dacă au fost daţi dispăruţi şi dacă le lipsesc cuiva, apoi uităm de toate. Aducem geanta înapoi aici. Dar dacă nu, dacă doar au dispărut în ceaţă, ca să zic aşa, atunci da, zic să păstrăm geanta.

Noi am găsit-o plutind pe mare, Mark. O păstrăm şi folosim banii pentru un scop mai bun decât urmau să fie folosiţi.

Se uită la mine. Nu pot să-mi dau seama din cauza intensităţii soarelui ce vrea să spună expresia feţei lui.

— Bine, zice. Hai să aflăm cine sunt.

Trasee aeriene

Se pare că există o transmisie online live a fiecărui zbor monitorizat din lume. O urmăresc acum. Pe o hartă avansată tehnologic a lumii pulsează luminos triunghiuri purpurii de diferite dimensiuni. O versiune adevărată a jocului video Asteroids.

Cu o simplă atingere cu săgeata cursorului pe fiecare triunghi mai mare se afişează numărul zborului respectiv, punctul de plecare şi destinaţia lui. Triunghiurile mai mici reprezintă avioane private, iar când muţi cursorul pe ele, se afişează tipul lor - Gulfstream G550, Falcon 5X, Global 6000.

Avionul care ne interesează era, şi presupun că încă este, un Gulfstream G650. Îi caut caracteristicile online. Un G650 poate zbura opt mii de mile fără realimentare. Asta înseamnă cam distanţa din Londra până în Australia, ceea ce înseamnă o distanţă chiar lungă pentru un mic avion. Viteza maximă pe care o poate atinge este una supersonică de 0.925 mach. Asta înseamnă să călătoreşti cu o viteză apropiată de viteza sunetului. *Îţi poţi imaginai* Călătoria pe care o făceau ar fi trebuit să dureze puţin, indiferent de destinaţia lor. Presupun că au crezut că pot depăşi furtuna.

Caut cele mai comune motive ce cauzează accidente printre avioanele de mici dimensiuni şi găsesc pe Wikipedia următoarele informaţii:

La viteze supersonice poate apărea o instabilitate severă. Undele de şoc se mişcă prin aer cu viteza sunetului. Atunci când un obiect, cum ar fi un avion, se deplasează, de asemenea, cu viteza sunetului, aceste unde de şoc se adună înaintea vârfului avionului pentru a forma o foarte puternică undă de şoc. În timpul zborurilor supersonice, avionul trebuie să treacă prin această undă imensă de şoc şi, la fel de bine, trebuie să facă faţă instabilităţii cauzate de mişcarea aerului cu o viteză mai mare decât cea a sunetului asupra diverselor părţi din aripi şi cu o viteză mai mică asupra altor părţi.

Probabil că asta s-a întâmplat, nu? Au intrat pur şi simplu în furtună şi, la viteza aceea, au fost doborâţi din înălţimea cerului. Presupun că nu vom şti niciodată cu exactitate.

În continuare, trebuie să văd ce pot afla despre numărul inscripţionat pe coadă.

„R-RWOA”. Sper că e un sistem similar de înregistrare ca în cazul maşinilor. Sper că o să găsesc vreun soi de bază de date online.

După câteva tentative, devine evident că elementul R-R din înmatriculare este prefixul ţării. Avionul a fost înmatriculat în Rusia. Mark avea dreptate. E drept, în privinţa gustărilor, oamenii au tendinţa să devină un pic mai naţionalişti.

Verific baza de date a aviaţiei naţionale din Rusia şi, cumva, funcţionează, chiar funcţionează şi apar mai multe detalii. Nimic concret, bineînţeles. Avionul a fost înregistrat în 2015 sub egida unei companii numite Aegys-Mutual Consultants. Probabil, e numele cel mai lipsit de emfază pe care l-am auzit vreodată. Sună ca o companie de recrutare din Basildon. Numai că micile afaceri din Basildon nu-şi permit avioane în valoare de 60 de milioane de dolari. Mda. Cam atât valorează tipul ăsta de avion. Peste 60 de milioane de dolari. Casa noastră e cel mai scump lucru pe care îl deţinem şi valorează numai 1,5 milioane de dolari. Şi nici măcar n-am plătit ipoteca. Încep să mă întreb dacă, indiferent cine sunt oamenii ăştia, le-ar fi lipsit conţinutul sacului. E evident că nu e principala lor afacere, chiar şi numai dacă ar fi ceva colateral. Însă mă face să mă întreb dacă nu cumva cineva simte lipsa banilor şi a diamantelor. Pe undeva prin lume trebuie să fie cineva care îi caută. Un avion de şaizeci de milioane de dolari cu tot cu echipaj nu dispare pur şi simplu. Lasă un gol în urmă, nu?

Aegys-Mutual Consultants este o corporaţie înregistrată în Luxemburg. Are sens, bănuiesc. Nu ştiu foarte multe despre Luxemburg, însă ştiu măcar că e un paradis fiscal. Sunt destul de sigură că Aegys-Mutual este o societate fictivă. Mark mi-a explicat odată ce înseamnă asta; societăţile fictive sunt companii fantomă înfiinţate pentru a face tranzacţii, însă ele nu au bunuri şi nu oferă nici servicii - sunt ca nişte cochilii goale.

Redeschid pagina cu căile aeriene de zbor şi caut informaţii despre spaţiul aerian unde ne aflăm, o secţiune goală de culoare neagră a ecranului deasupra Polineziei Franceze: e complet goală pe moment, nu se văd avioane pe deasupra. Nu vor fi avioane de cercetare care să ajungă atât de departe de continent şi, după cum ne-a spus pilotul elicopterului, elicopterele zboară doar în regiunea insulelor. Rezervoarele acestora nu sunt destul de mari ca să zboare înapoi până pe continent decât dacă sunt realimentate pe un portavion. În cazul în care cineva caută informaţii despre avionul nostru, atunci, ca să zic aşa, zona dintre America şi Asia este o zonă destul de întinsă ca să fie cercetată. Dar dacă am avea vreo idee despre traseul lui, am putea afla cine erau oamenii dinăuntru.

Triunghiul cel mai apropiat de insula noastră de pe harta de zbor pluteşte momentan la o distanţă egală între Hawaii şi noi. Un clic dezvăluie că e vorba de un avion de pasageri care a plecat de la LAX[8] şi se îndreaptă spre Australia. Dacă e să mă iau după informaţiile transmise live e clar că sunt avioane care zboară peste întinderea nemărginită de ape a Pacificului de Nord şi de Sud. Întotdeauna am crezut că liniile aeriene încearcă să evite zona aceasta deoarece nu este niciun

8 Aeroportul Internațional Los Angeles (n. red.).

loc unde avioanele ar putea ateriza în situaţii de urgenţă. Nu ar fi mai bine să te afli deasupra uscatului dacă ceva nu merge în regulă? Cel puţin, în prezenţa uscatului ar putea exista posibilitatea aterizării - ceea ce ar fi mai bine decât să zbori pe deasupra apelor nesfârşite. Se pare însă că sunt totuşi câteva trasee aeriene de zbor pe deasupra Pacificului. Oameni transportaţi cu feribotul dintr-un loc în altul, deşi, e evident că pe aici sunt mai puţine zboruri decât deasupra Atlanticului agitat, care e plin de viaţă chiar acum, puncte colorate reprezentând avioane, ca un roi de furnici purpurii ce se târăsc de-a lungul ecranului. Pe deasupra noastră nu se vede mare lucru, totuşi, doar linii comerciale de la LAX sau San Francisco care se îndreaptă spre Sydney, Japonia şi Noua Zeelandă. Apoi surprind încă un triunghi, situat mai sus pe hartă decât celelalte. Pare să vină din Rusia. Mă mut cu cursorul asupra lui. Da, e un Guflstream G550, încă un avion privat, care se îndreaptă în sens opus faţă de majoritatea zborurilor de deasupra Pacificului, şi anume, spre stânga sau dreapta, spre America Centrală sau de Nord. Nu pot să spun încă în ce direcţie.

Mi-e greu şi să-mi dau seama de unde să încep să-i cercetez pe oamenii aceştia fantomatici. Google nu oferă nicio informaţie despre vreun avion dispărut în ultimele zile, în afară de o poveste despre un mic avion care a dispărut în Wyoming. Pot să spun cu certitudine că nu e vorba de cazul nostru. Presupun că a fost vorba mai degrabă de nişte indivizi care zburau ca să-şi satisfacă vreun hobby sau vreun fermier de culturi care a făcut o greşeală fatală. Sunt sigură că misterul se va rezolva. În orice caz, nu găsesc nimic în mediul online despre avionul care ne interesează.

Caut informaţii despre aeroporturi private din Rusia. Sunt o grămadă, bineînţeles, şi bănuiesc că dacă eşti plin de bani, cei de la controlul traficului aerian pot să nu treacă anumite informaţii în jurnal, dacă li se cere. Probabil că asta e adevărat oriunde în lume.

Brusc, îmi reamintesc de oamenii pe care i-am văzut în lounge-ul pentru călătorii de la clasa I la Heathrow. Milionarii care nu arătau ca nişte milionari. De ce nu zburau cu avioanele lor private? Sau de ce nu-şi închiriau unele? După o căutare rapidă aflu că închirierea unui avion privat de la Londra la Los Angeles costă în jur de patru mii de lire sterline pentru o singură persoană într-un loc special sau treizeci de mii de lire pentru întregul avion. Un bilet clasic la clasa I, fără puncte de reducere, costă cam nouă mii de lire sterline dus-întors. Dacă eşti destul de bogat ca să zbori la clasa I, atunci de ce să nu-ţi închiriezi un avion privat? La naiba, de ce să nu-ţi cumperi unul?

Poate că, de fapt, nu sunt destul de pricepuţi. Poate că nu sunt destul de bogaţi. Poate oamenii din lounge nici măcar nu plăteau pentru biletele lor.

Oricum ar sta situaţia, am o senzaţie diferită acum. Cumva, clasa I nu prea mai pare la fel de impresionantă. Prin comparaţie... mi se pare că sună un pic prostesc.

Aceşti oameni fantomatici trăiesc într-o lume despre care, până acum, n-am avut nicio idee că exista. O lume despre care nici măcar n-am idee cum aş putea avea acces la ea.

Nu sunt sigură dacă vom afla ceva ce oamenii aceştia nu vor să fie aflat. Hai să o recunosc, adevărul e că nu sunt spion; n-am acces la baze de date, la resurse.

Dar apoi... chestia asta îmi dă o idee.

Poate că Mark va fi capabil să-i recunoască. El i-a văzut, la urma urmei, le-a văzut feţele. Cu toate că le-a văzut în nişte circumstanţe destul de neobişnuite. Încerc să-mi imaginez ce a putut să vadă, acele cadavre umflate de apă, legănându-se ca nişte trestii. *Nu te duce acolo, Erin.*

— Mark, dacă îţi arăt nişte fotografii ai putea să-i recunoşti? Pe piloţi sau pe acei pasageri? Pe cei doi bărbaţi şi pe femeie?

— De ce? mă întreabă după un moment. Ai descoperit ceva?

— Nu sunt sigură încă. Dar crezi că ai putea să o faci?

Continui să tastez încercând să descopăr ceva.

— Da, sigur că aş putea. Sunt sigur că nu o să uit niciodată cum arătau.

Asta este prima dată când a vorbit despre ei în felul acesta, de parcă şi el ar fi bântuit de ei. Câteodată uit că şi el are sentimente. Sună ciudat asta? Însă ce vreau să spun este că se întâmplă câteodată să uit că are şi el frici, slăbiciuni. Încerc atât de mult să mi le suprim pe ale mele, încât uit că şi el face probabil la fel. Stă lângă mine la marginea patului, astfel încât să vadă ecranul. Am intrat pe site-ul Interpol. Dau click pe secţiunea Persoane Căutate din dreapta sus. Momentan, sunt 182 de fugari căutaţi, 182 de fotografii la care să se uite Mark. Cred că e destul de evident cu ce fel de situaţie avem de-a face. Ştiu că două milioane de dolari sunt o nimica toată pentru oameni care îşi permit avioane de şaizeci de milioane de dolari, însă am impresia că acest sac nu conţinea toţi banii rezultaţi din afacerile lor.

— Pe bune? întreabă Mark.

— N-o să doară, nu? Verifică.

Îi dau laptopul şi-l las să o facă.

Îmi apuc telefonul şi ies afară pe terasă. Vreau ca după asta să verifice lista cu cei căutaţi de FBI şi apoi pe cea cu cei căutaţi de Agenţia Britanică Naţională pentru Infractori. Le găsesc cu uşurinţă căutând pe Google pe telefon. Pe site-ul FBI se încarcă imediat liste întregi cu portrete, la fel ca pe site-ul Interpol.

Sunt o grămadă de feţe dubioase. Pe de altă parte, ca să fiu cinstită, presupun că poţi pune şi o fotografie cu faţa mamei lui Mark pe lista de căutaţi a FBI-ului şi, cumva, şi ea ar arăta dubios. Îl privesc prin uşa de sticlă. Are faţa luminată de strălucirea ecranului. Nu doare să verificăm, nu? Chiar dacă nu descoperă nimic, cel puţin am încercat. Şi, eventual, vom găsi ceva, sau va trebui să se scufunde din

nou acolo. Va trebui să descoperim nişte indicii despre cine sunt, sau va trebui să ne întoarcem la locul cu pricina, să aruncăm banii şi să uităm de toate astea.

Brusc, îmi amintesc de iPhone-ul care se află în continuare în cutia cu arma din sac, pe care am ascuns-o în partea de sus a şifonierului, în spatele pernelor de schimb ale hotelului. Fix în spate. Mark s-a opus deja ideii să-l folosim ori să-l pornim. Insistă că ar trebui să-l aruncăm. Totuşi, am putea câştiga mult timp dacă l-am folosi. Măcar o dată.

Bateria e moartă. Ştiu asta deoarece am încercat deja să apăs butonul de deschidere. Am încercat când Mark se afla mai devreme la duş. Însă telefonul nu e încărcat.

Dacă l-aş încărca, am putea afla imediat cine erau oamenii ăştia. Am putea să ne oprim din cercetat. Îl privesc din nou prin sticlă: are faţa concentrată. Îl îngrijorează vinovăţia, normal; ştiu asta. Se gândeşte câţiva paşi înainte, o face la modul practic: dacă se întâmplă ceva, dacă va trebui să ajungem la tribunal. Dacă deschidem iPhone-ul, va fi o dovadă solidă că noi avem geanta. Semnalul poate fi recepţionat şi contul telefonului va transmite când şi unde se găseşte. Chiar dacă le băgăm pe toate înapoi în avionul de sub apă. Va apărea pe serverul vreunei reţele de pe undeva că după prăbuşire s-a primit un semnal. Chestia asta va dovedi că cineva a descoperit locul accidentului, oamenii morţi, toate alea, şi nu a spus nimănui. Şi că ascunde probe.

Dar, încă o dată, s-ar putea ca totul să fie bine. S-ar putea să pornesc telefonul şi să aflu al cui este. Ce vreau să spun este că dacă mă asigur că telefonul este setat pe modul avion, atunci nu va transmite niciun semnal şi totul va fi în ordine. Nu va exista nicio înregistrare. Nicio probă. În mod cert pot să fac asta. Pot să repar asta. Ştiu că pot.

O să-l pun la încărcat la noapte.

17

MIERCURI, 14 SEPTEMBRIE

Telefonul

S-a întâmplat ceva foarte, foarte nasol.

Aseară, Mark s-a dus să ia o lecție privată de squash în complexul hotelului. Are nevoie de distracție... stresul pune stăpânire pe el și i-am sugerat că activitatea asta i-ar face bine. În plus, iubește squash-ul; pare cu adevărat un sport unde bărbații au aprobarea să țipe, nu?

În timp ce era ieșit, am profitat de oportunitate să scot din priză presa de pantaloni care e ascunsă în interiorul dulapului și să bag în loc iPhone-ul din geantă, utilizând încărcătorul nostru de schimb. L-am băgat în priză, am verificat dacă e setat pe silent și l-am ascuns într-o parte laterală a presei în caz că Mark se uita în dulap.

În dimineața aceasta m-am trezit mai devreme decât de obicei, cu gândurile anticipând ce urma să fac. Trebuia să aștept până când Mark își termina micul dejun și intra la duș ca să mă strecor în dulap și să scot telefonul din priză. Se pornise singur. Nu eram sigură dacă asta era ceva ce se întâmpla în mod automat - din câte știu, poate fi stricat. Și apoi, unde m-aș afla? L-am băgat în buzunar și am înlocuit încărcătorul de rezervă, pe care l-am pus în valiza noastră, și am băgat presa înapoi în priză.

Ceea ce am nevoie este să am mai mult timp cu mine, măcar vreo jumătate de oră, ca să verific telefonul. Însă e greu să te gândești la scuze ca să-ți petreci timpul singură în luna de miere, nu? Nimic nu poate părea destul de important ca să fie o distragere credibilă. Mă gândesc la eliberarea lui Holli de acum două zile. Are sens să-l sun pe Phil pe Skype ca să punem la punct logistica filmării cu ea imediat ce ne întoarcem, acum că am ratat eliberarea ei. Ăsta pare în mod cert un motiv destul de bun ca să plec din cameră și să fiu singură pentru o perioadă.

Îi spun lui Mark că o să am o ședință cu echipa mea pe Skype. Îi spun că o să am nevoie de o conexiune de tip Ethernet pentru internet... semnalul apelului va fi mai puternic, calitatea video mai bună. Iar pentru asta, în mod obișnuit, va trebui să mă duc la centrul de afaceri al hotelului.

Se oferă să vină și el, însă îi spun că va fi plictisitor pentru el, și poate un pic ciudat pentru Phil și Duncan. În plus, o să termin extrem de repede. Îi promit că o să mă întorc înainte să știe că am plecat. Pare mulțumit. Îi sugerez să se mai uite și azi prin secțiunea cu persoane dispărute de pe site-ul Interpolului. Așa, pentru orice eventualitate. Nu se știe niciodată. Însă știu... știu că nu se vor găsi pe lista aceea. Oamenii ăia nu vor fi dați dispăruți. Uite așa, pur și simplu.

Centrul de afaceri este într-o încăpere mică dotată cu un PC mare de culoare crem şi cu o imprimantă. În centrul camerei se află o masă de conferinţe care ocupă aproape întregul spaţiu. Nu pot să-mi imaginez că această încăpere chiar a fost vreodată folosită pentru o întâlnire de afaceri. Poate că e folosită pentru întâlnirile personalului.

Arunc o privire sumară colţurilor camerei, de sus până jos. Nu se vede nicio cameră de supraveghere. Asta e bine. Ceea ce o să fac poate părea ciudat şi nu vreau să existe vreo probă video legată de acţiunea mea. Ştii, doar în caz că toate astea vor lua o întorsătură proastă.

Mă conectez la computer şi deschid o pagină de căutare. Sunt gata. Am fost pregătită să fac asta toată dimineaţa.

Scot iPhone-ul din buzunar şi apăs butonul de deschidere. Ecranul este inundat de o lumină albă urmată de micul logo Apple. Va trebui să-l setez pe modul avion îndată ce apare ecranul blocat. Aştept ţinându-mi răsuflarea în timp ce se porneşte încet sistemul. Mă întreb cât timp a fost închis şi dacă durează mai mult să se pornească dacă a stat închis mai mult timp? Probabil că nu.

Apoi ecranul se aprinde. Nu este blocat. Nu am nevoie să introduc nicio parolă. Se văd doar aplicaţiile. Dumnezeule! Nicio parolă? Direct la aplicaţii? Asta e ridicol, cine mai face asta în vremea noastră? Apăs cu nerăbdare pe iconiţa Control Center şi apăs micul buton ce desemnează modul avion. Sunt în siguranţă acum.

Ar fi fost posibil să setez telefonul pe modul avion chiar dacă ecranul era blocat, ceea ce exact la ce m-aş fi aşteptat să fac. Planul meu era să trec de ecranul blocat. Aparent, e destul de uşor să o faci, dacă e să dai crezare informaţiilor de pe internet. Însă acum nu mai este necesar să o fac. Nu e nevoie să fac nimic dintre toate acestea. Evident, proprietarul nu era prea îngrijorat că i-ar fi cercetat cineva telefonul. Bănuiesc că punându-l într-o cutie alături de o armă e o măsură suficientă de securitate.

Inima îmi bate ca nebuna.

Am acces la tot. Nu sunt foarte multe iconiţe cu aplicaţii; pe unele le recunosc, unele îmi par străine, dar în esenţă sunt doar aplicaţiile specifice telefonului. Nu văd nimic în plus, nicio aplicaţie de tipul Candy Crush. Apăs iconiţa pentru e-mailuri. Imediat apare căsuţa inbox. Toate e-mailurile sunt în rusă, futu-i. M-am gândit că s-ar putea întâmpla una ca asta. OK, bine, bănuiesc că erau în rusă. Oricum, literele sunt dintr-un alfabet pe care nu pot să-l citesc. Bine. Cea mai uşoară modalitate să le citesc este să le iau cu copy-paste şi să le introduc în Google Translate. Nu e chiar o măsură elegantă, dar, lasă-mă să sublinez din nou, nu sunt spion.

Numai că nu pot să copiez e-mailuri de pe acest telefon direct în Google Translate deoarece nu mă pot conecta online şi, evident, nu le pot trimite pe adresa mea de e-mail ca să o fac de acolo.

Mă întorc la computerul hotelului şi încarc pagina Google Russia şi tastez furnizorul de e-mail de pe care au fost trimise e-mailurile. E vorba de furnizorul rusesc Yandex. Pagina care se deschide nu-mi spune nimic; scrisul este o brambureală de litere angulare, un nonsens pe care nu-l înţeleg, însă în colţul din dreapta sus descopăr simbolurile familiare unde se introduc numele utilizatorului şi parola. Tastez adresa de e-mail din telefon în prima cutiuţă şi tastez ca parolă, mai jos, semnele curbate iligibile. Parola se resetează. O trec şi aştept. Mă holbez la telefon.

Ah, fir-ar!

E evident că nu voi putea obţine e-mailul resetat! Ce stupidă sunt. Nu sunt online. Nu se poate face resetarea e-mailului. De ce naiba nu m-am gândit la asta? Idioată ce sunt.

OK.

OK.

Aşteaptă... Pot să mă cuplez la o reţea Wi-Fi chiar dacă telefonul e setat pe modul avion. Normal! In timpul zborului, Mark mi-a arătat cum se poate face asta ca să putem folosi reţeaua Wi-Fi din avion. Apoi nu voi putea primi niciun semnal de la vreo reţea. Telefonul nu va putea fi urmărit. Mă pot conecta cu telefonul la reţeaua Wi-Fi a hotelului, voi prelua e-mailul resetat şi apoi voi reseta parola. Da!

Trec rapid prin toate procedeele, conectez telefonul la reţeaua Wi-Fi a hotelului şi aştept să primesc confimarea e-mailului resetat. Pe telefon mi se descarcă un pachet de treizeci şi unu de mesaje, parola e-mailului resetata fiind ultimul dintre ele. Nimănui nu-i pasă încă de aceşti oameni dispăruţi. N-a mai accesat nimeni acest cont de zile întregi.

Fac resetarea prin link-ul cu e-mailul şi aleg parola G650. Pare potrivită. Îmi ţin respiraţia, aşteptând confirmarea. Merge. Acum pot accesa e-mailurile.

Trec rapid prin ele; în partea de sus a paginii citesc un mesaj afişat de la Google: *Această pagină este în rusă. Doriţi să o traduceţi?* Dau click pe Traduceţi.

Mă apuc să citesc.

Majoritatea dintre ele par să fie referinţe despre tot felul de chitanţe. Unele sunt itinerarii de întâlnire. Locaţii, ore şi oameni. Unele e-mailuri sunt spamuri. E amuzant că şi infractorii primesc spamuri. Totuşi, niciunul dintre aceste e-mailuri nu pare să fie personal. Nu găsesc niciun nume în e-mailuri. Văd vreo două referinţe la Aegys Mutual Consultants şi încă o corporaţie, Carnwennan Holdings Transactions între ele. O alta numită Themis Financial Management. Mă opresc din citit. Am nevoie de ceva mai mult, numele unei persoane, orice. Memorez numele unor companii; o să le caut mai târziu.

Şterg e-mailurile create de resetarea parolei şi ies din contul de e-mail; şterg istoricul din browser din PC-ul hotelului şi ies de pe pagina dedicată oaspeţilor.

Acum trec la verificarea mesajelor. Sunt destul de sigură că o să găsesc ceva în ele. Iconiţa verde a mesageriei îmi indică un număr de patruzeci şi două de mesaje noi. In viaţa mea nu cred că am adunat mai mult de zece mesaje necitite, dar oamenii ăştia nu mai sunt în viaţă, nu? îmi imaginez că s-ar putea ajunge la o acumulare cam nenaturală.

Deschid mesageria. Telefonul nu are numere salvate, aşa că mesajele apar toate sub numărul telefoanelor. Le caut pe Google. Codul + 1 - Statele Unite; + 44 - Marea Britanie; + 7 - Rusia; +352 - Luxemburg; şi +507 - Panama. Şirul de mesaje de la numerele din Luxemburg par să fie scrise în principal în franceză şi germană. Şirul de mesaje de la numerele din Panama sunt scrise în spaniolă şi punctate din când în când cu cuvinte în engleză. Mesajele de la numerele americane şi ruse par să fie direct în engleză. Oricui i-a aparţinut telefonul acesta era cineva care vorbea într-o mulţime de limbi şi ştia să jongleze cu mai multe mingi în aer, ca să zic aşa. Deschid primul mesaj, cel mai recent, de la un număr american, şi citesc:

AU FOST DE ACORD. VOR EXPEDIA IMEDIAT TRANZACŢIA. ZBOR BUN.

INFORMAŢIA NU A FOST RECEPŢIONATĂ DUPĂ RECOMANDARE

ESTE VREO PROBLEMĂ? UNDE EŞTI?

CONTACTEAZĂ-MĂ

SFAT, CHESTIA ASTA POATE LUA O ÎNTORSĂTURĂ URÂTĂ

Revin la meniul cu mesaje. Aleg următorul şir. Număr rusesc.

LOCUL ÎNTÂLNIRII A FOST STABILIT PENTRU AZI

PRELUAREA ARE LOC LA 22:30 LA HELIPORT.

ZBOR REDIRECŢIONAT? CARE ESTE LOCAŢIA TA ACTUALĂ? ESTE VREO PROBLEMĂ? VĂ PUTEM AJUTA?

UNDE EŞTI?

TREBUIE SĂ VORBIM, RĂSPUNDE IMEDIAT CE CITEŞTI MESAJUL ACESTA.

RĂSPUNDE

Dintr-odată apare dedesubt o iconiţă cu punctele ce indică faptul că cineva scrie. Ah, fir-ar, rahat!

Am uitat de conexiunea Wi-Fi. Cele trei punctele gri clipesc. *Cineva e acolo.* Apoi îmi amintesc că iPhone-urile trimit confirmarea citirii mesajelor celui care le-a trimis, asta în caz că nu schimbi asta de la setări. Şi toate mesajele acestea au fost marcate ca fiind citite.

Mă agit să închid telefonul. Dacă au luat urma la toate chestiile pe care le-am făcut? Dacă află cine sunt?

Dar n-au cum să o facă. Nu-i nicio cameră aici. Am folosit un computer public ca să citesc e-mailurile. Ar fi putut să o facă oricine altcineva din complex. Nu este nicio şansă ca ei - oricine sunt ei - să ştie că sunt eu. Dar dacă vin? Dacă vin aici şi o să caute prin înregistrările camerelor de supraveghere şi o să mă vadă intrând din zona de recepţie la ora asta? Ştiu că în zona de recepţie sunt camere de supraveghere. Fir-ar al dracu'!

OK, dar realistic vorbind, Erin, deci *realistic,* chiar dacă ştiu de unde s-a intrat pe e-mail, durează cel puţin o zi, de oriunde ai veni, ca să zbori până în Bora Bora. O zi întreagă. Apoi, vor trebui să intre în sistemul de supraveghere al hotelului şi să urmărească materialele video, după care vor trebui să-şi dea seama că eu sunt femeia din acestea. Ar putea să facă asta? Nici măcar nu ştiu că am văzut e-mailurile, nu? Tot ce ştiu e că au fost citite mesajele.

Trebuie să citesc ce au scris. Trebuie să verific.

Inspir adânc şi deschid din nou telefonul.

Ecran alb, iconiţa Apple, ecranul de bază, un mesaj necitit. Îl deschid.

UNDE AI FOST?

Nu ştiu că nu sunt cine cred ei că ar fi. Să scriu ceva? Ar trebui? Poate că ar trebui să le spun că am găsit geanta?

Nu, nu cred că e o idee bună. Nu.

Poate că ar trebui să pretind că sunt ei? Ar trebui? I-ar face să nu mă caute, nu? Zic dacă îi trimit pe o pistă greşită. Doamne, îmi doresc să mă fi gândit la asta dinainte. Nu pot să gândesc normal acum. *OK, gândeşte-te, gândeşte-te.*

Apar din nou cele trei punctele gri. Fir-ar! Trebuie să spun ceva. Deschid căsuţa unde se scriu mesajele. Cursorul pulsează.

Acum pe ecranul telefonului celuilalt vor apărea trei puncte gri. Va şti că de partea asta este în mod cert cineva. Încep să scriu.

ZBOR REDIRECŢIONAT. INDISPONIBILITATE PENTRU TRANZACŢIE.

Pare OK, nu? Destul de opac. Ar trebui să ne ajute să obținem destul timp ca să plecăm de aici înainte să vină cineva să ne caute. Apăs trimite și mesajul dispare, ajungând în eter. Părea OK. Da. Ar putea să se gândească oare că oamenii din avion se ascund sau așa ceva?

Apoi îmi pică fisa.

Se ascund? Ce mama mă-sii, Erin? Ce mama dracului faci de fapt? Să te ascunzi nu e o chestie. Ăsta nu e *The Third Man*[9]

N-ai nicio idee ce faci. Ești o absolventă de la școala de film aflată în luna de miere. O să te găsească și o să te ucidă. O să mori, Erin.

Și apoi se întâmplă ceva foarte, foarte nasol.

CINE EȘTI?

Punctele gri pulsează.

Pic. Pic. Pic.

Ah, nu.

Apăs cu putere butonul de închidere al telefonului.

Dumnezeule.

Pe drum înapoi spre cameră încerc să mă gândesc cum aș putea să întorc situația vizavi de ce am făcut. Cum să i-o spun lui Mark ca să nu mă facă să sun ca o mincinoasă sau ca o idioată; ca să fiu cinstită, însă, în această etapă este drept să spun că sunt și mincinoasă, și idioată. Am nevoie de ajutorul lui. Sunt speriată. Am nevoie să mă ajute să repar situația aceasta.

9 Film noir britanic (n. tr.).

— Ce ai făcut?

Mă holbez la el. Ce pot să spun?

— Eşti complet nebună? De ce mama dracului să faci aşa ceva? De ce ai minţit? Eu nu ştiu... Ăştia sunt oameni *adevăraţi,* Erin. Oameni adevăraţi morţi şi oameni adevăraţi în viaţă. N-avem nicio idee cine sunt sau ce fel de resurse au. Nu-mi vine să cred că ai putut să fii atât de proastă. De ce? De ce ai făcut-o?

Nu zic nimic şi doar stau locului, pur şi simplu. Ştiu! Sunt o idioată, are dreptate în întregime, dar acum trebuie să rezolvăm asta. Doar de asta îmi pasă. Să rezolv situaţia. Nu vreau să mor.

Mark se prăbuşeşte pe canapea. Suntem în lounge. L-am chemat de îndată ce am deschis uşa şi i-am spus totul, despre companii, e-mailuri, mesaje... totul. Acum stă şi se gândeşte, încruntându-se. Mintea lui a prins viteză.

— Bine, spune într-un final, OK, Erin, ce ştie el?

Ridic din umeri, îmi scutur capul.

— Nu ştiu. Nu am cum să fiu sigură de ceva.

— Nu, gândeşte-te scumpo, opreşte-te şi gândeşte-te. Ce ştie el? Mark îmi vorbeşte încet intenţionat.

Înghit în sec şi inspir.

— Ştie că o persoană, altcineva decât vreuna din avion, are telefonul.

Măcar de atât sunt sigură.

— Minunat, şi ce concluzie ar putea trage din asta? întreabă.

— Că am furat telefonul, presupun. Ori că i-am ucis pe oamenii ăia şi i-am jefuit. Astea două mi se par explicaţiile cele mai probabile, spun privind în sus spre el. Mă aprobă din cap.

— Aşadar o să caute să ne găsească, nu? Cum ar putea face asta?

— Prin semnalul telefonului, spun. Sau prin reţeaua prin care am accesat contul de e-mail. Astea sunt singurele legături.

— OK. Deci, computerul hotelului. Dar de unde ar putea şti că tu, mai degrabă decât oricine altcineva din hotel, ai fost la computer?

Înţeleg ce urmăreşte Mark.

— Ar fi înregistrarea de pe camerele de supraveghere din zona de recepţie şi din hol. Ora pe la care am trecut spre centrul de afaceri, ora la care am ieşit din el. Înainte şi după ora când am accesat contul.

Mă cutremur. Fir-ar! Chiar dacă în centrul de afaceri nu erau camere, tot sunt pe vreo înregistrare. Oricine m-ar căuta, m-ar vedea. Trebuie să scăpăm de înregistrare.

Observ că fac paşi mari în gândirea logică. Simplu ca bună ziua, sar de la o greşeală la comiterea activă a unei infracţiuni. Mă întreb dacă aşa începe viaţa infractorilor; mă întreb dacă aşa a început totul pentru Eddie. O greşeală, o muşamalizare şi apoi, inevitabil, se formează încet un lanţ inevitabil de evenimente. Nu m-am mai gândit înainte la aşa ceva, la impulsul de a scăpa de probele incriminatorii. Nici măcar nu ştiu cum trebuie să procedezi ca să scapi de înregistrările video. Bineînţeles că niciodată nu mi-a mai trecut prin minte, deoarece nu sunt decât o femeie obişnuită aflată în luna de miere şi, în afară de a merge câteodată cu o viteză de peste o sută treizeci la oră pe vreo autostradă, nici nu-mi trece prin cap să încalc regulile. Bine, poate uneori îmi mai trece prin minte, dar niciodată în realitate.

— Deci, asta ar fi singura legătură cu tine personal? Înregistrarea de pe camerele de supraveghere? În afară de asta, ar mai fi putut fi cineva în centrul de afaceri, la telefon sau la computer?

Mark îmi oferă un zâmbet încurajator. Nu foarte încurajator, doar destul de.

— Da, asta e singura legătură, îl asigur.

Ieşim la o plimbare. Ne îndreptăm spre recepţie, deşi nu avem nicio idee unde s-ar putea afla monitoarele de supraveghere şi echipamentul de înregistrare video. Faptul că s-ar putea găsi în camera din spatele recepţiei e o presupunere destul de logică. În cazul în care lucrurile nu stau aşa, o să-l urmărim pe tipul de la securitate ca să vedem unde merge.

Planul este simplu. Normal că e aşa, că doar nu suntem nişte minţi infracţionale. Dacă nu este nimeni la biroul de recepţie, atunci o să ne strecurăm în camera din spate, o să găsim sistemul video şi o să ştergem cât putem de mult din înregistrări. Nu poate fi atât de greu, nu? Şi dacă o să pot şterge o lună de înregistrări, cu atât mai bine. Va trebui să ne acoperim complet urmele, nu? În cazul în care s-ar afla cineva în camera din spate, atunci o să urmăm planul B.

Când ajungem în clădirea principală a hotelului, observăm că la birou sunt două recepţionere. Mark mă ia de mână şi ne apropiem de zona de recepţie. Mă ţine ferm şi mă conduce către sala de bibliotecă. Va trebui să apelăm la planul B. Acesta sună cam aşa: ne vom comporta ca şi cum eu am suferit o toxiinfecţie alimentară, iar Mark doreşte să formuleze o plângere. Speranţa noastră este că vom fi trimişi în camera din spate şi, vom putea astfel, să verificăm dacă sistemul de supraveghere este acolo. Nu e deloc un plan infailibil, dar ca să zic aşa, eu sunt o absolventă a şcolii de film, iar Mark e un bancher şomer, aşa că daţi-ne un pic de credit.

— Prefă-te că ţi-e rău, îmi şopteşte.

Îmi las capul pe spate şi inspir zgomotos pe nas. Îmi duc mâna la cap şi expir încet pe gură, asemenea cuiva care încearcă disperat să se adune. Mă uit în jur după un scaun, iar Mark joacă rolul soţului îngrijorat. Unde vreau să merg? De ce

anume am nevoie? Sunt tăcută şi palidă. Starea mea de greaţă trebuie să arate rău ca să fie convingătoare. Mă aşez cu grijă pe un scaun din afara bibliotecii hotelului. Una dintre recepţionere ne aruncă o privire şi înţelege situaţia. Îi aruncă o privire colegei, care e uşor mai în vârstă, fiind poate superioara ei în funcţie. Femeia mai în vârstă o îndeamnă să se ocupe de situaţia noastră cu o mişcare din cap, după care se cufundă la loc în hârţogăraia de care se ocupa. Recepţionera mai tânără se apropie de noi, aşa că ne pregătim să ne jucăm rolurile. Partitura mea în momentul ăsta este uşoară. Trebuie doar să par distantă şi să respir profund. Mark trebuie să interpreteze rolul mai dificil. Începe încă dinainte ca recepţionera să ajungă la noi.

— Scuzaţi-mă, am avea nevoie de un pic de ajutor, dacă nu sunteţi foarte ocupată. Tonul vocii lui e concis, din scurt. Va juca rolului unui client greu de satisfăcut.

Recepţionera îşi transformă paşii într-o alergătură graţioasă pentru a ajunge mai repede la noi. În spatele ei, cealaltă femeie, care în mod evident identifică posibilitatea apariţiei unui scandal, îşi adună hârtiile şi, pe nesimţite, se îndreaptă în sens opus pe coridor. Pun pariu că li se reproşează o tonă de căcaturi.

— Scuzaţi-mă, domnule, s-a întâmplat ceva? Vocea ei are o tonalitate caldă şi pare americancă după accent.

— Da, de fapt, da, spune Mark părând enervat, s-a întâmplat ceva grav, ca să fiu cinstit... Leila, adaugă, după ce-i citeşte numele de pe ecuson.

O văd oftând şi pregătindu-se de ce e mai rău. Tot respectul pentru ea, încă zâmbeşte.

— Ar fi trebuit să mă simt împreună cu soţia mea într-o lună de miere de cinci stele, dar ne-am blocat în cameră de două zile deja din cauza toxiinfecţiei alimentare provocate de mâncarea pe care aţi decis să ne-o oferiţi. Nu ştiu ce soi de local aveţi voi impresia că aveţi aici, dar ne-a ajuns.

Acest Mark e un ticălos pursânge.

— Îmi pare rău, domnule! Nu am ştiut că s-a întâmplat asta. Problema nu mi-a fost adusă la cunoştinţă, dar vă garantez că o să mă ocup să rezolv situaţia asta şi că veţi beneficia de tot ce aveţi nevoie.

— Apreciez asta, Leila, şi să ştii că, propriu-zis, nu e vina ta, dar ar fi trebuit să fii informată, nu? Am adus la cunoştinţă problema ieri şi nu am primit niciun răspuns. Nu s-a întâmplat nimic. Şi mi se pare mie că aici ar trebui să fie un complex de cinci stele, însă, sincer, nu-mi dau seama cum aţi obţinut stelele acelea dacă: a) nu comunicaţi între voi şi b) ignoraţi plângerile clienţilor când acestea nu vă sunt pe plac. Este dezgustător! Uită-te la nevastă-mea, Leila! Uită-te la ea!

Mark a ridicat tonul, e zgomotos de-a dreptul. În punctul acesta cred că, oficial, putem numi momentul o *scenă.* Leila mă priveşte de sus. Cumva, am început să

transpir; probabil că asta se datorează stresului planului nostru, însă bănuiesc că arată destul de convingător. O privesc de jos, cu un aer zăpăcit.

— Domnule, dacă doriți să mă urmați, spune ea luând o decizie, vom merge într-un loc mai liniștit și poate că pot să-i aduc un pahar cu apă doamnei...?

Leila se descurcă de minune. Este extrem de profesionistă. Dumnezeule, hotelul acesta este foarte bun.

— Pe bune? Pentru numele lui Dumnezeu, Leila. Roberts. Numele este Roberts. Domnul și doamna Roberts. Bungaloul numărul șase. Isuse Hristoase!

Mark pufnește. Un bărbat care de-abia se abține, fiind la limita exasperării cu dreptatea de partea sa. Mark joacă foarte bine. Dacă nu mai merge treaba cu băncile, ar putea să se facă foarte ușor actor.

— Domnul Roberts, bineînțeles! Bine, vă rog să mă urmați acum, o să mă asigur că vă voi rezolva situația. Haideți să vă dăm ceva de băut, doamnă Roberts. Leila ne face semn să o urmăm. Mark mă ridică de pe scaun, susținându-mi cu blândețe greutatea, înconjurându-mă cu brațul.

O urmăm pe Leila în camera din spate, care e mult mai mare decât ne-am imaginat noi. E o cameră în plan deschis, cu o ușă de ieșire spre care ne conduce Leila. Intrăm într-o cameră de ședințe, elegantă și bine dotată. O fi vreo cameră special desemnată pentru plângeri? Totuși, arată mai degrabă ca o cameră de check-in pentru VIP-uri, pentru oaspeți cu un profil de calitate, oameni la care poate că altora le-ar plăcea să caște ochii. Încep să mă obișnuiesc cu genul ăsta de lume, îmi dau seama cum funcționează.

Luăm loc, iar Leila trage încet jaluzelele la ferestrele care au vedere la camera din spate. Chiar când jaluzelele coboară reușesc să surprind cu ochiul un monitor de supraveghere video, care apoi dispare din vedere. Leila ia loc în fața noastră.

— OK, în primul rând, doamnă Roberts, pot să vă aduc ceva? Apă cu gheață, ceva dulce? Orice doriți.

Încerc să vorbesc, dar nu iese mciun sunet. Îmi dreg vocea; a trecut ceva timp de când n-am mai spus nimic. S-a adunat ceva. Aprob din cap.

— Îți mulțumesc, Leila, chiar apreciez asta, spun cu o voce răgușită.

Dacă Mark e polițistul cel rău, atunci eu joc rolul celui bun.

Sărmana doamnă Roberts.

— Leila, poți să-mi aduci un ceai fierbinte, te rog. Cu zahăr și mult lapte, dacă nu e prea mare deranjul. E OK?

Vorbesc ca de la egal la egal, pe un ton de iertare.

— Îmi pare rău că provoc probleme.

Leila pare ușurată. O prietenă, o aliată. Toate acestea, la urma urmei, ar putea avea un final fericit. Ar putea primi un feedback excelent mai târziu. O scrisoare de mulțumire. Poate că va fi aleasă angajata lunii. Îmi zâmbește.

— Nu e absolut niciun deranj, doamnă Roberts. Mă duc să-l aduc chiar eu. Vă rog, faceţi-vă confortabilă şi mă întorc imediat.

Îi cere aprobarea lui Mark înainte să iasă unduindu-şi şoldurile pe uşa camerei de check-in pentru VTP-uri, de unde intră în camera din spate şi apoi iese în zona de recepţie. Mark stă şi mă priveşte din pragul uşii sălii de şedinţe. Ajung la monitoarele de supraveghere video fix la timp ca să o văd pe Leila ajunsă în capătul coridorului în drumul ei spre bar. Minimalizez fereastra de pe ecranul computerului şi caut arhiva zilelor. Am de-a face cu material video corespunzător pentru şaizeci de zile. Ar trebui să şterg totul? Nu. Doar sejurul nostru? Nu. Ajunge doar o lună. Selectez perioada de la mijlocul lui august până la jumătatea lui septembrie şi apăs pe delete. Sunt sigură că vreau să şterg aceste fişiere? Da. Da, sunt sigură. Dau clic. Apoi, intru la secţiunea opţiuni şi curăţ directorul Recycle Bine. Gata. Cum stăm cu timpul? Dau clic pe ecranul minimalizat. Nicio urmă de Leila încă. Inima îmi bubuie. Intru înapoi în program. Trec prin opţiuni şi găsesc setările şi schimb păstrarea fişierelor de la şaizeci la şase zile. Asta ar trebui să-i bage în ceaţă. Până când cineva o să verifice informaţiile arhivate, se va trage concluzia că e o eroare de sistem. Nimeni nu stă să verifice ore întregi de material video, exceptând situaţia în care cineva caută pe cineva. Verific ecranele. În această cameră nu este nicio cameră. Suntem în siguranţă. Resetez ecranele la starea lor iniţială, încă nu se vede niciun semn de Leila. Vreau să mai fac doar un singur lucru şi cercetez cu privirea camera.

— Ai făcut-o, Erin? îmi şopteşte Mark cu un sentiment de urgenţă.

— Da, doar că mai trebuie să fac ceva. Încă un lucru... apoi îl văd. O cartotecă aflată în partea cealaltă a camerei. Verific ecranul. Leila părăseşte bar-restaurantul cu o ceaşcă şi o farfurioară în mână. Mai am la dispoziţie mai puţin de un minut. Fug în partea cealaltă a camerei, evitând scaunele. Deschid sertarul cu fişierul R şi caut printre dosare. Roberts. Iată-l. Îl scot şi iau fotocopiile paşapoartelor. Formularele cu adresele noastre. Aud ciocănitul tot mai puternic al tocurilor pe pardoseala din marmură din zona de recepţie. Fir-ar! închid uşa cartotecii şi sprintez către camera VIP-urilor şi mă arunc pe un scaun. Bag documentele în partea din faţă a pantalonilor mei scurţi, iar Mark se aşază lângă mine când Leila deschide uşa şi intră cu un zâmbet călduros.

— Iată, un ceai fierbinte foarte bun.

Mă scrutează cu privirea, îngrijorată.

Respir destul de agitată acum datorită alergăturii şi adrenalinei. Arăt speriată şi transpirată. Într-un anumit sens, arăt perfect.

Mă chinui să mă ridic.

— Îmi pare atât de rău, Leila, dar trebuie să mă duc din nou la baie. Unde se află cea mai apropiată toaletă?

O implor dându-mi suflul.

Pune ceaşca cu ceai jos, oferta păcii dintre noi, şi îmi oferă instant un zâmbet înţelegător. Presupun că toţi am mai trecut prin din-astea.

— Chiar lângă bibliotecă, pe dreapta. Vă aşteptăm aici, doamnă Roberts.

Ce doamnă drăguţă. O să-i dau un feedback favorabil.

În timp ce mă clatin spre ieşire, cu mâna plasată lejer în faţa pantalonilor scurţi, îi aud discutând o posibilă ieşire pentru situaţia cauzată de suferinţa mea imaginară. *Foarte bine, Mark, fii în continuare la înălţime.*

Petrec vreo zece minute bune în baie, înmuind documentele până se fac un terci, după care le bag într-o cutie de gunoi separată înainte să mă îndrept spre camera noastră.

Legături

În cele din urmă, revine şi Mark în suita noastră, plin de energie.

— Gata.

Se trânteşte pe canapea lângă mine. Îmi las capul să cadă pe umărul lui, extenuată de aşteptare şi de la starea tensionată. Cred că suntem din nou prieteni. Endorfinele provocate de stresul situaţiei luptă sau fugi au vindecat disensiunea cauzată de situaţia cu iPhone-ul de mai devreme.

— Bună treabă, îi suflu cu gura în umărul pe care i-l sărut prin tricou. În ce stare ai lăsat-o? îl întreb.

Nu mă interesează cu adevărat, nu vreau decât să-i aud vocea, vibraţiile din piept. Oricum, ştiu deja că şi-a jucat rolul fără cusur.

— Foarte bine, mersi de întrebare. M-am împrietenit la cataramă cu Leila. Ne-a dat o recomandare pentru două nopţi gratuite în orice hotel Four Seasons dorim noi. I-am spus şi eu că e un câştig pentru hotel şi că o să-l informăm şi pe manager de asta. În cele din urmă, părea destul de mulţumită.

— Mă sărută pe tâmplă. Te-ai descurcat superb, Erin, îmi spune, săltându-mi capul ca să-l privesc în ochi. Urmărindu-te făcând ce ai făcut... cu imaginile de supraveghere. Niciodată nu te-am mai văzut aşa. Nu-mi vine să cred că ne-am descurcat. Şi în plus ai luat şi informaţiile noastre de identificare, nu? Nici măcar nu m-am gândit la asta. Te-ai descurcat superb. Minunat. Se apleacă şi mă sărută.

Acelea erau singurele legături cu faptul că ne-am aflat aici. Asta în cazul în care va veni cineva să ne caute. Cel mai important lucru este că hotelul nu mai are copii după paşapoartele noastre şi nici adresa noastră îndosariate. Oricine ar putea veni să ne caute nu va găsi nimic. În plus, nu mai există nici înregistrarea video cu mine utilizând computerul în această dimineaţă. Telefonul a fost luat de o fantomă şi nu va mai fi nicio modalitate ca să-i afle pe oaspeţii care au ocupat camera noastră, asta doar dacă nu?... îmi dau seama brusc. O informaţie înspăimântătoare mă izbeşte ca un fulger venit de nicăieri.

— Am uitat de computere! exclam ridicându-mi privirea către Mark. Am uitat de sistemul lor de computere! Mark, în mod cert ne-au trecut deja informaţiile de check-in în sistemul lor. Nu contează că am luat dosarul, ei încă au informaţii despre noi.

Îşi ia ochii de la mine şi se îndepărtează. Trebuie să ne întoarcem. Băga-mi-aş! O ştie şi el. Se ridică şi începe să facă paşi. Trebuie să ne întoarcem şi, cumva, să ştergem acele fişiere. *Futu-i mama mă-sii*. Şi credeam că ne-am descurcat atât de

bine amândoi. Credeam că am fost atât de deşteaptă, când, de fapt, tot ce am făcut ar putea să ne pună şi mai mult pe tapet, subliniind cine suntem şi ce am făcut. Asta în cazul în care vine să ne caute cineva. Şi cineva va veni să cerceteze. Nu vor vedea că au dispărut dosarele noastre de înregistrare, dar vor afla detaliile privindu-ne pe noi din baza de date a hotelului şi vor şti că am încercat să ne acoperim urmele. N-am făcut nimic altceva decât să punem o lanternă pe noi. Asta doar dacă nu ne întoarcem la recepţie chiar acum şi ne ştergem complet numele din sistem. Dacă nu o face măcar unul dintre noi.

Mark mă priveşte din nou de sus. În mintea lui prinde contur un gând. Trebuie să meargă; de data aceasta el trebuie să o facă. Eu nu mă pot întoarce la recepţie. Eu ar trebui să zac la pat bolnavă; asta e povestea pe care am livrat-o. M-am dat bolnavă şi acum trebuie să zac la pat.

Mark păşeşte încet, gândindu-se. După câteva minute se duce în dormitor şi iese ţinând un cercel. Unul dintre cerceii mei de smarald, cadou de ziua mea de anul trecut. Îl ridică sus şi spune:

— Ai pierdut un cercel. Asta s-a întâmplat. O să merg să-l găsesc, adaugă dând din cap. Situaţia asta trebuie să aibă un final. Da, o să merg.

Se întoarce după patruzeci şi trei de minute.

— S-a rezolvat. Am schimbat numele, numerele, e-mailurile şi adresa noastră. Pe toate. S-a terminat. Pare extenuat, dar şi uşurat.

Dumnezeu ştie cum a făcut-o, însă am ştiut că o s-o facă. *Mulţumesc Domnului!* Zâmbesc.

— Mark, trebuie să vorbim despre problema cu individul de la telefon.

E timpul să ne oprim din a ne felicita reciproc şi să încercăm să ţinem situaţia sub control. De când a plecat, chestia asta mi-a tot trecut prin minte.

Mă aprobă din cap şi se aşază pe canapea lângă mine. Îşi umezeşte buzele.

— În ordine. Ce ştim? Hai să începem de aici. Ce ştim despre el? Sau o fi o ea? întreabă. O să rezolvăm situaţia.

— Numărul lui de telefon este înregistrat în Rusia, însă mesajele lui sunt scrise în engleză. Toate e-mailurile oamenilor din avion erau în rusă. Trebuie să fi fost ruşi cu toţii. Numai că şi-au scris mesajele în engleză. Aşa că mă hazardez să spun că e fie american, fie englez. Nu ştim dacă e aceeaşi persoană ca cea cu număr american. Ar putea fi acelaşi individ, dar cu două telefoane. Nu ştim. Pare că aranjează schimbul pentru oamenii din avion cu persoana cu număr american. Voia ca afacerea să aibă loc. Ştie că nu suntem vreunul dintre oamenii din avion şi mai ştie şi că pretindem că suntem...

Mark îşi ridică sprâncenele. Mă bâlbâi şi mă opresc.

— Hmm, OK, ştie că *eu* am pretins că sunt.

Mark aprobă din cap.

— Unul dintre oamenii din avion, continui. Va presupune că ne-am uitat prin telefon şi că fie i-am ucis din cine ştie ce motiv şi am păstrat geanta, sau că l-am găsit şi am văzut chestii pe care n-ar fi trebuit să le vedem. Indiferent de situaţie, suntem o ameninţare la adresa lui. Sau a lor. Şi o să încerce să ne găsească.

Mark se apleacă în faţă, încruntându-se şi plasându-şi coatele pe genunchi.

— Ar putea să ia urma semnalului telefonului? Mă rog, nu semnalul, nu foloseai vreun semnal, nu? Wi-Fi? Ar putea lua urma chestiei ăsteia cumva?

El gândeşte cu voce tare, dar îi răspund.

— Nu, nu se poate. Nu este nicio conexiune de tip iCloud pe telefon. Poţi lua urma locaţiei doar prin Wi-Fi cu o aplicaţie specială sau prin iCloud. Ce vreau să spun este că poate lua urma ultimului loc din care a fost recepţionat semnalul, doar că asta s-a întâmplat, poate, înainte ca oamenii ăia să se urce în avion. Oricum, cândva înainte de prăbuşire. Telefonul era împachetat şi închis când avionul a picat. Aşa că ar putea şti că, cel mult, la un moment dat s-a aflat pe undeva pe deasupra Pacificului.

Sunt destul de sigură că am dreptate. Mark mă aprobă din cap; e de acord cu mine.

— Aşadar, singura legătură de aici, cu hotelul acesta, este accesarea contului de e-mail din centrul de afaceri?

Îmi dau seama că încropeşte un plan.

— Da, IP-ul s-a înregistrat pe undeva. O să-ţi arăt de unde am intrat în cont. Presupun că oamenii ăştia au o modalitate de a afla. În orice caz, cu certitudine îşi pot permite un individ care poate, spun.

Ei vor veni. Nu e decât o problemă de timp. Poate că deja au IP-ul. Poate că sunt pe drum chiar acum.

— Aşadar, vor veni, spune; o poate citi pe faţa mea.

— Da, răspund.

Dă din cap căzut pe gânduri.

— În cazul acesta, plecăm noi.

Se ridică şi se îndreaptă spre laptop.

— Mark?

— E OK, spune. Acum avem scuza perfectă. Te-ai îmbolnăvit pentru că ai mâncat ceva stricat, aşa că scurtăm vacanţa ca să te ducem acasă la un doctor.

Zâmbesc. El chiar rezolvă o grămadă de probleme.

— O să schimb zborul. Am rezervat bilete cu schimbarea flexibilă a datei, aşa că nu e nicio problemă. O să încerc să găsesc nişe locuri pentru mâine. E bine aşa? întreabă.

— E perfect.

Mă ridic şi mă duc la baie. Presupun că a venit timpul să facem bagajele. E trist că trebuie să plecăm, dar dacă sau când vor sosi oamenii aceştia la hotel, aş

prefera să fiu oriunde altundeva pe pământ, preferabil chiar la mine acasă. Scot geamantanele noastre şi scot hainele noastre din şifonier. Mă uit la raftul de sus.

— Mark? îl strig intrând înapoi în lounge.

— Da? răspunde ridicând ochii din ecran.

— Îi păstrăm?

Nu e decât o întrebare. Oricum nu mai ştiu. Nu ştiu ce facem. Nu ştiu dacă fugim de aceşti oameni sau dacă nu cumva îi jefuim.

— Ei bine, nu-i putem lăsa pur şi simplu în cameră, nu? mă întreabă el. Asta doar dacă nu ne dorim să fim arestaţi în zborul spre casă. Dacă îi lăsăm, va trebui să-i ascundem, cred. Poate sub bungalou? Sau am putea să-i luăm şi să-i păstrăm? Erin, odată ce am plecat, nu mai este nicio şansă să ne ia urma.

Îmi studiază faţa. Întrebarea rămâne suspendată în aer.

Două milioane de lire sterline.

Nu vreau foarte multe în viaţă. Îmi doresc doar casa mea, pe soţul meu, vacanţele ocazionale... zborurile la clasa economică sunt numai bune. Nu-mi doresc să am decât o viaţă liniştită. Viaţa noastră.

Cu două milioane ne-am plăti în întregime casa. Ar fi şi de un fond pentru Mark în cazul în care ar vrea să înceapă o afacere sau pur şi simplu o rezervă până când îşi găseşte o slujbă nouă. Ar putea însemna un fond de studii pentru mai târziu pentru copilul nostru care, poate, deja creşte înăuntrul meu.

Poate că despre asta era vorba cu voma de ieri de dimineaţă. Nu mai iau anticoncepţionale de opt săptămâni de acum. Nu, nu, ar fi mult prea devreme pentru simptome. Sunt destul de încrezătoare că voma de ieri se datorează mai mult cocteilurilor pina colada şi a fricii. Presupun că timpul ne va spune ce şi cum.

Şi, îndată ce plecăm, nu va fi nicio şansă să ne ia cineva urma.

— Eşti sigur, Mark? N-ar putea să ne găsească după zboruri?

Poate că, chiar dacă am făcut să dispară informaţiile noastre de identificare de aici, ar putea totuşi să verifice cumva toate biletele de zbor de pe întreaga insulă? Să verifice toate zborurile sosite în căutarea unor nume şi să găsească două nume care nu apar în bazele niciunui hotel?

Mark priveşte prin uşile franceze spre lumina ce se scurge peste lagună. Sunetul valurilor lipăie înfundat şi constant sub bungalou.

— Sunt cam treizeci şi şase de hoteluri pe insula aceasta, răspunde încet. Nu e chiar vârf de sezon, aşadar să zicem că funcţionează la jumătate de capacitate. Acest hotel are o sută de suite, asta înseamnă două sute de oameni. Jumătate de capacitate înseamnă o sută de oameni. O sută ori treizeci şi şase de hoteluri vine cam trei mii şase sute de oameni. Cinci zboruri care sosesc şi cinci zboruri care pleacă zilnic înapoi în Tahiti. Asta înseamnă o grămadă de oameni diferiţi, o grămadă de nume de verificat. Trei mii şase sute de oameni al căror nume se

schimbă constant. Vor avea nevoie de mai mult ca să ne găsească decât să treacă prin toate astea. Ai încredere în mine.

Are dreptate, sunt mult prea multe variabile.

Am putea să luăm banii şi nimeni nu ar şti.

— Da, o să-i păstrăm. Mă duc să fac bagajele.

O spun limpede, aşa că, dacă se va pune problema cândva în viitor a cui a fost ideea, o să ne aducem aminte că a fost a mea. O să car crucea pentru amândoi.

Mark aprobă din cap şi zâmbeşte cu blândeţe.

Îi păstrăm.

JOI, 15 SEPTEMBRIE

La vamă

Ne-am rezervat locurile şi vom zbura la clasa I înapoi către Heathrow. Ultima noastră lăfăială în lux. Ultima din luna noastră de miere.

Am făcut bagajele noaptea trecută. Am înlăturat sigiliul de la pachetul cu bani împachetaţi în vid şi am tăiat căptuşeala de-a lungul cusăturii geamantanului meu cu forfecuţa de unghii. Am umplut căptuşelile de la geamantanul meu şi de la cel al lui Mark, punând la fiecare câte jumătate din bani, şi am băgat iPhone-ul şi USB-ul tot într-al meu. Deasupra şi dedesubtul banilor am împăturit câte un prosop, astfel încât să pară umplutura căptuşelii. Am împachetat totul strâns ca să nu se mişte din loc indiferent cât de tare ar fi aruncat hamalii geamantanele de colo colo. Apoi am cusut căptuşeala înapoi cu minisetul de cusut al hotelului. Va trebui să mai cerem unul ca să cos şi geamantanul lui Mark.

Am împachetat diamantele în cinci săculeţe mici separate, din acelea în care sunt puse la dispoziţie căştile de duş. Apoi am tăiat cinci tampoane igienice, am scos umplutura şi am băgat înăuntru săculeţele, câte unul într-o căptuşeală absorbantă. Le-am băgat apoi în învelitoarele lor purpurii şi le-am plasat la loc în cutia lor de carton. Tipii de la vamă ar trebui să fie al naibii de meticuloşi ca să găsească toate astea, mai ales dacă ţinem cont că vameşii nu prea au tendinţa să controleze geamantanele celor care zboară la clasa I. Trist, dar adevărat... pur şi simplu nu o fac.

Dar chiar şi dacă ar face-o, cred că va fi în regulă.

Problema principală este arma. Deşi o parte din mine îşi doreşte să o păstrăm, în caz că toate acestea nu merg conform planului, nu cred că este vreo şansă să o trecem de vamă, şi, în mod cert nu dorim să atragem atenţia asupra noastră, ţinând cont de ce urmează să cărăm cu noi. Aşa că în noaptea trecută am împăturit arma într-o faţă de pernă pe care am umplut-o cu pietre de pe plajă şi am aruncat-o în apele agitate ale oceanului dintr-o parte laterală a complexului. În întunericul adânc.

Leila soseşte de dimineaţă ca să ne ia bagajele şi ca să ne conducă la debarcader. E toată un zâmbet şi plină de urări de revedere în curând. Mark îi înmânează două plicuri cu emblema hotelului. Pe unul este trecut numele ei şi conţine cinci sute de dolari. Nu e neapărat un bacşiş foarte mare pentru un complex cum e acesta; sunt sigură că au primit şi mai bine. Însă e un bacşiş destul de consistent încât să fie mulţumită şi, pe de altă parte, destul de nesemnificativ ca să nu ne ţină minte.

Plecăm. Întâi spre Tahiti, apoi spre Los Angeles şi apoi către Londra. Apoi ne vom sui într-o maşină care să ne ducă acasă. Mi-e dor de casa noastră.

Pentru o clipă, când facem check-in-ul bagajelor în Tahiti, am impresia că privirea funcţionarei o surprinde pe a mea. Durează doar o fracţiune de secundă, dar cred că *vede.* Vede felul în care mă uit la bagaj, la ea, şi ştiu că ştie. Apoi însă o lasă baltă şi doar clatină scurt din cap. Probabil că se gândeşte că-şi imaginează faze. Sau poate că eu mi-am imaginat. La urma urmei, ce mama mă-sii ar putea să fure din Bora Bora o gagică aflată în luna de miere? Prosoape de hotel? Îmi recompun trăsăturile aşa cum ar trebui să arate, iar ea ne înmânează paşapoartele peste tejghea, zâmbind.

La Heathrow ne colectăm din nou bagajele. Alt zbor minunat. Şi aproape că am scăpat. Aproape am ajuns acasă. Mai este doar vama de care trebuie să trecem. Mă duc la toaletă înainte să trecem. Verific căptuşeala geamantanului meu; totul arată perfect cusut. Treaba e sigură. îmi trag fermoarul şi mă duc să mă întâlnesc cu Mark la caruselele cu bagaje. Şi atunci, simt telefonul vibrând pe picior. Mă opresc la jumătatea distanţei de ieşirea din toaleta doamnelor. S-a întâmplat ceva. Îngheţ, apoi îmi croiesc drum cu atenţie înapoi în baie. Încui cabina şi iau telefonul.

Nu mă sună Mark ca să-mi spună să arunc diamantele şi să trag apa ori să fug. Nu e decât viaţa care îşi reintră în drepturi. Viaţa noastră reală. E-mailuri de la prieteni legate de nuntă, muncă şi două apeluri pierdute de la Phil. Nicio urgenţă, doar chestii obişnuite.

Mark îmi simte starea când îl găsesc. Mă ţine de vorbă. Ştiu ce face şi funcţionează. Şi, din fericire, până să ridic privirea din pământ am trecut de culoarul cu „Nimic de declarat“ şi intrăm în holul terminalului.

Am făcut-o şi nici măcar nu a fost ceva aşa de greu.

Privesc în jur la oamenii bronzaţi îmbrăcaţi în culori vii care se întorc la o atmosferă cenuşie. Anglia umedă zace şi îi aşteaptă dincolo de panourile de sticlă uriaşe ale terminalului 5. Ne aşteaptă şi pe noi. Mă bucur că ne întoarcem. Afară, mirosul ploii atârnă în aer.

VINERI, 16 SEPTEMBRIE

Acasă

Ne-am întors. Casa este curată, exact cum am lăsat-o.

Pregătită pentru viaţa noastră de soţ şi soţie. Înainte să ne întoarcem, minunata Nancy a trecut pe la noi şi a umplut frigiderul cu câteva chestii de bază. Ne-a lăsat cheile de rezervă şi un mic bilet de întâmpinare. Foarte drăguţ. Va trebui să-mi amintesc să o sun şi să-i mulţumesc. Va trebui să-mi notez asta sau ştiu că o să uit, şi este important să nu uit. E important să revin la viaţa mea reală şi să nu mă port diferit. Cu toţii avem nevoie de organizare.

N-aş fi zis că o să se întâmple asta, dar azi-noapte am dormit buştean. E ciudat cum, în anumite perioade din viaţă, corpul pare să funcţioneze complet după propria lui voinţă, nu? În mod normal, ar fi trebuit să mă agit şi să mă întorc pe toate părţile toată noaptea, aşteptând să se prăbuşească totul în capul nostru, dar n-am făcut-o. M-am strecurat între aşternuturile curate şi m-am lăsat în saltea, dormind adânc, iar Mark a făcut la fel. Mi se pare că nici măcar nu s-a mişcat toată noaptea.

Dimineaţa a pregătit micul dejun. Ouă şi roşii pe pâine prăjită cu unt topit şi un ibric înalt cu cafeaua care ne place nouă.

Totul aşa cum ne place nouă, atât de sigur, atât de minunat de familiar. Soarele străluceşte prin ferestre, luminându-l, în timp ce păşeşte de colo colo cu lucruri delicioase. Pare calm, mulţumit, frecându-se prin jur în boxeri şi capot. Într-un târziu, se aşază în faţa mea şi mâncăm în linişte, răsfăţându-ne cu mâncarea britanică, mai puţin exotică, dar la fel de satisfăcătoare.

Îmi apucă mâna peste masă şi în timp ce mâncăm. Un gest inconştient. Ne îmbrăţişăm uşor, corpurile noastre căutând ceva familiar de care să se agaţe, în această lume ciudată, dar familiară.

După ce terminăm, mă uit pe fereastră la copacii de afară ale căror crengi par să penetreze cerul albastru senin. Este o zi senină. Mark îmi strânge mâna şi îmi zâmbeşte.

— Putem începe, nu? spune el.

Zâmbesc. Niciunul dintre noi nu o vrea, să începem, adică. Nu încă. Am prefera să stăm împreună şi să ne ţinem de mână. Dar o să o facem împreună. Eu şi cu Mark o să facem lucrurile să fie amuzante.

— Hai să începem, declar şi mă ridic de la masă, hai s-o facem.

Prima treabă de care trebuie să ne ocupăm este să despachetăm bagajele şi nu mă refer deloc la rufele curate şi murdare. Luăm foarfeci şi desfacem cusăturile de la

căptuşelile geamantanelor şi scoatem teancurile de bancnote. Mark aduce o geantă veche de weekend din şifonierul lui şi mă apuc să o umplu cu teancuri. Normal, geanta originală a dispărut de-acum, probabil într-o pubelă cu roţi de la subsolul hotelului Four Seasons din Bora Bora, sfâşiată şi goală, conţinutul fiind de mult mutat în siguranţă.

După aceea scot diamantele din pachetul cu tampoane. Le golim pe toate într-o pungă frigorifică din plastic, groasă. Continuă să strălucească în ciuda densităţii pungii. Mark bagă telefonul şi USB-ul într-o altă pungă frigorifică, după care iau ambele pungi şi le duc în pod, unde le ascund sub nişte materiale de izolaţie lăsate neglijent în colţul îndepărtat de sub streaşină. Ar trebui să fie în siguranţă. Îmi amintesc de toate lucrurile uitate în pod pe care le-am găsit atunci când am cumpărat casa. Lucrurile pot zace în poduri decenii. Nimeni nu pune, de fapt, în pod ceva de care ar mai avea nevoie, nu? Aşa că diamantele şi banii vor fi în siguranţă aici. Cobor scara şi un val de greaţă mă cuprinde cu totul. Nu ştiu de ce, poate că ceva îmi clocotea în străfundul minţii, dar, instinctiv, am senzaţia că ştiu despre ce este vorba.

Mă duc la baie şi găsesc ce caut în partea din spate a dulapului. Un test de sarcină, pe care îl ţin acolo în caz că. Întotdeauna mi-a displăcut ideea să mă târăsc până la un magazin şi să cumpăr un test din ăsta pe furiş într-o situaţie de urgenţă. Îmi place să fiu pregătită. Bănuiesc că aţi înţeles asta până acum. Sunt trei beţigaşe. Desfac unul şi mă piş pe el. Îl las pe marginea căzii şi aştept şaizeci de secunde. Mă gândesc la planul nostru şi la ceea ce urmează să facem.

Partea cea mai grea va fi să vindem diamantele, să le convertim din posibilităţi strălucitoare şi frumoase în bani grei şi reci. Asta o să ne ia ceva timp şi ceva dibăcie. Şi, bineînţeles, multă documentare pe internet.

Nu am nicio idee cum să vindem diamante sau cui să i le vindem, dar o să ajungem şi la asta. Mai întâi vom soluţiona problema banilor. Ne vom ocupa mai întâi de ăştia şi de acolo vom vedea noi. Numai că nu-i o sarcină uşoară nici să te ocupi de bani.

Din păcate, nu se poate să intri pur şi simplu într-o bancă şi să-i înmânezi casierului un milion de dolari. Chestia asta ar naşte suspiciuni. Proveniența lor ar fi una dintre problemele care s-ar pune. Taxele sunt o altă chestiune. La naiba, chiar şi rata de schimb valutar este o situaţie ce trebuie rezolvată.

Din fericire pentru noi, Mark se pricepe la bănci.

Au trecut cele şaizeci de secunde şi trag cu ochiul la beţigaş. Crucea e albastră.

Ce?

Încerc cu altul. Îl pun şi pe ăsta pe marginea căzii şi aştept.

Probabil că este defect. Ar putea fi defect. Cel mai bine ar fi să nu mă agăţ foarte tare de primul rezultat şi să mă gândesc la plan. Da. Planul.

După Mark, ar trebui să facem cam aşa: trebuie să deschidem un cont bancar la o bancă unde cei de acolo nu pun întrebări. Ăsta e de fapt punctul de vânzare al unei bănci. Să nu pună întrebări. Există bănci din astea, iar Mark o să găsească una.

Aveţi dreptul la un singur răspuns ca să ghiciţi ce fel de oameni nu sunt supuşi interogatoriilor. Corect. Oamenii bogaţi. Mai exact, oamenii foarte bogaţi. Bănuiesc că sesizaţi o tematică aici. Încep să-mi dau seama că să fii bogat nu înseamnă, de fapt, să ai bani ca să cumperi lucruri drăguţe, ci înseamnă să ai bani ca să eviţi regulile, care, sunt mai degrabă pentru ceilalţi oameni, cei fără bani, cei care vă conduc maşinile, care zboară cu avioanele voastre şi care vă gătesc mâncarea. Regulile pot fi încălcate cu bani, ba chiar e destul să existe o mistică ce înconjoară noţiunea de bani. Pot să dispară zboruri, oamenii pot găsi alţi oameni, oamenii pot trăi sau pot muri fără hârţuirea poliţiei, a doctorilor sau a birocraţiei. Asta, dacă şi numai dacă ai bani ca lucrurile să funcţioneze ca unse pentru tine. Cu averea de care dispunem acum, putem face ca asta să funcţioneze şi pentru noi.

Au trecut alte şaizeci de secunde. Verific beţigaşul. Crucea aceea e în mod evident albastră. Ce naiba?! Cum se poate asta, totuşi? Durează un veac să rămâi însărcinată? Bănuiesc că au trecut cam două luni de încercări. Nu se poate aşa ceva. Trebuie să o fi făcut greşit. Verific pachetul. Nu, n-am făcut nimic greşit; o cruce înseamnă că am rămas însărcinată. Alb nu înseamnă însărcinată. Ce?

A mai rămas un test, însă prea puţină urină.

Mai trec încă şaizeci de secunde.

Cruce albastră.

La naiba, o să am un copil.

Când, în cele din urmă, ies din baie, îl găsesc pe Mark în birou, rezervându-ne două bilete de avion pentru Elveţia. Stau aplecată peste umărul lui vreo câteva minute înainte să se întoarcă.

— Eşti bine? întreabă zâmbind.

Stau locului în linişte. Bănuiesc că se gândeşte că mă eschivez de la treburile mele în timp ce el robotește ca o albină.

Încerc să o spun, dar nu pot. Nu pot să i-o zic. Va da peste cap planul. Eu o să dau peste cap toate planurile.

— Da, sunt bine, scuze, spun. Sunt pe dinafară cu totul.

Chicoteşte, iar eu mă întorc în hol ca să despachetez restul lucrurilor.

SÂMBĂTĂ, 17 SEPTEMBRIE

O femeie frumoasă

Este ora opt dimineaţa în terminalul 5 al Aeroportului Heathrow. Am ajuns devreme aici; avionul nostru către Elveţia este programat să plece de-abia peste două ore.

Mark vorbeşte la telefon cu un bărbat pe nume Tanguy.

Richard, vechiul coleg bancar elveţian al lui Mark, i-a pus în legătură. Vi-l amintiţi pe Richard, cel cu curva din prima noapte când m-am cunoscut cu Mark? Ei bine, se pare că toate orele acelea în care Mark s-a ocupat de întâlnirile cu escorte ale lui Richard au dat roade, în cele din urmă. De data asta, Richard îl cuplează pe Mark.

Tanguy lucrează la UCB Banque Privee Suise. Astăzi, o să înfiinţez un cont bancar de afaceri. Este primul nostru cont fantomă. Va fi doar un număr de cont, fără nume, fără întrebări. Inofensiv. Astfel, voi putea să mă plătesc pe mine, sau pe noi, livrând banii prin contul nostru fantomă direct în contul meu de afaceri britanic. Asta lunar. Pot să plătesc taxe pentru activităţi independente pentru acele câştiguri. Pot să-mi spăl banii. îndată ce vor ajunge în contul meu, vor reprezenta un venit taxabil în mod tradiţional. Banii vor avea şi o documentare solidă în spate, totul va fi perfect legal, dacă nu în întregime etic. Vom putea plăti casa, să investim, să ne planificăm viitorul, atât pentru noi cât şi pentru mogâldeaţa vie care creşte încet în mine. Jumătate Mark, jumătate eu. Cu banii în bancă, Mark nu se va mai simţi presat să-şi ia imediat o nouă slujbă, oricare ar fi ea. O poate face fără să se grăbească şi să găsească ceva care să i se potrivească perfect. Putem fi din nou aşa cum obişnuiam să fim. O să avem bani pentru noua noastră viaţă împreună. Ceea ce acum mi se pare mai important decât oricând.

Însă mai întâi, trebuie să fac rost de ceva ca lumea să port pentru întâlnirea noastră. Trebuie să arăt fix ca o persoană de genul celor care ar deschide un astfel de cont, tipul de persoană care ar dispune de un milion de dolari în numerar. Trebuie să facem nişte cumpărături. Am nevoie să-mi iau un costum, iar Mark mă asigură că o să găsim ceva potrivit aici, în magazinele de designer din Terminalul 5. De aceea am sosit mai devreme.

Mark îşi termină convorbirea telefonică pe când eu mă uit la magazinele disponibile, la partea din faţă din sticlă curată şi cu un aer proaspăt al Chanel, Hermes, Prada, Dior, Gucci, Burberry, Louis Vuitton, Bottega Veneta, care se curbează în jurul holului principal uriaş. Toate au vitrinele umplute cu lucruri

frumoase şi scumpe. Magazine luxoase de pantofi, geci, rochii şi genţi. Un rai al consumatorului. Mark închide şi se întoarce spre mine cu sprâncenele ridicate.

— Am rezolvat. Gata, să mergem la cumpărături.

Rânjeşte şi mă ia de braţ.

— Cu care începem, doamnă Roberts?

Mai cercetez odată cu privirea holul principal. Brusc, mă cuprinde o uşoară agitaţie. O să facem cumpărături cu banii noştri, dar, la urma urmei, cheltuim banii pe care i-am găsit. Mă gândesc la avionul de sub ape, la pasagerii lui, şi-mi amintesc cuvintele lui Mark: erau oameni răi. Iar noi nu suntem, nu? Nu, nu e cazul, îmi scutur capul înlăturând gândurile.

— Chanel? sugerez eu. Pare cel mai mare dintre magazine şi e, de departe, cel mai impresionant.

— Atunci, Chanel să fie.

Îmi observă reticenţa şi-mi aruncă o privire încurajatoare.

— Aminteşte-ţi, nu ai de ce să îţi faci probleme. Oricum, în niciun caz în privinţa preţurilor. Aici e vorba de o investiţie; trebuie să arăţi cum trebuie, altfel nu o să funcţioneze. Putem să cheltuim mult, OK?

Îşi scoate cârdul de platină American Express din portofelul de piele. Hai să ne facem de cap.

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Undeva în adâncul meu, o puştoaică adolescentă ţipă.

Sunt sigură că ai văzut filmul ăsta; ştii cum decurg lucrurile. Soţul meu, cu un aer în stilul lui Richard Gere mă struneşte prin armura buticurilor de designer din Terminalul 5 către luminile strălucitoare ale magazinului Chanel. îmi place să mă flatez că întotdeauna am arătat destul de elegantă pentru nivelul financiar al hainelor mele. De obicei, sunt bucuroasă să cheltui cinci sute de lire sterline pentru o ocazie specială. O rochie de ocazie, o geacă de piele, produse Jimmy Choos, dar m-aş simţi jenată să plătesc, să zicem, două mii de lire sterline pentru o bustieră împodobită. Cheltui mai mult decât trebuie, ştiu, dar nici măcar eu nu am tendinţa să fac cumpărături în magazine care aduc şampanie pe tavă în cabina de probă cu covor pe jos. Însă azi am să o fac. Şi sunt OK cu ideea.

Magazinul e gol, exceptând două asistente de vânzare, dintre care una şterge sticla vitrinei cu bijuterii, iar cealaltă înlătură praful de pe genţile de mână de pe rafturile aflate la cea mai mare înălţime. Amândouă se uită la noi când intrăm şi ne măsoară din ochi, evaluând cu rapiditate, calculând. Credeam că am plecat de acasă în dimineaţa asta arătând destul de bine, dar în timp ce ne îndreptăm spre ele, ajung să mă simt dintr-odată ca un banal pieton. Simt cum starea mea obişnuită de încredere este dată peste cap. Privirea vânzătoarelor trece de la mine la Mark. Toată atenţia şi concentrarea lor este îndreptată spre el: minunatul Mark, care poartă un pulovăr elegant de caşmir, blugi şi o jachetă. Rolexul lui străluceşte

în luminile magazinului. Am fost cântăriţi şi s-a ajuns deja la concluzia că prietenul meu cu aer de gentleman joacă rolul de alpha; el este cel cu banii.

Mark se apleacă şi-mi şopteşte la ureche:

— Du-te şi aruncă un ochi, mă ocup eu de asta.

Mă sărută pe obraz şi continuă să meargă spre vânzătoarele care, acum, zâmbesc.

Mă întorc spre rafturi şi inspectez o bluză de mătase de culoare roz, cu o etichetă extrem de vizibilă pe care e trecut preţul de 2 470 de lire sterline. Cârdul de platină al lui Mark va primi o bușeală pe cinste azi.

Privirea îmi este atrasă de peretele opus, unde este expusă o plasmă uriaşă la care poate fi vizionată o defilare de modă colecţia toamnă/iarnă marca Chanel. Batalioane de fete subţiri îmbrăcate în tweed, piele şi dantelă, o armată într-un marş de un gust impecabil. Îl privesc pe Mark; s-a lăsat peste tejghea vorbind cu vânzătoarele, care roşesc şi chicotesc. Ah, Mark. Mă privesc cu toţii radiind. Deduc din expresia feţelor lor că le-a spus că suntem proaspăt căsătoriţi. Le răspund cu un zâmbet strălucitor şi salut uşor cu mâna, după care delegaţia impecabil îmbrăcată se apropie să mă cunoască.

Asistenta de vânzări blondă, cu funcţia superioară dintre ele două, vorbeşte prima.

— Bună dimineaţa, doamnă. Apropo, felicitări!

Priveşte înapoi spre Mark şi zâmbeşte. Asistenta roşcată preia semnalul şi îşi înalţă capul în concordanţă, în timp ce blonda continuă.

— Aşadar, am vorbit cu soţul dumneavoastră şi am înţeles că doriţi *trei* vestimentaţii de zi pentru astăzi. Aşa e? Pare încântată.

Privirea mea o caută surprinsă pe a lui Mark. *Trei vestimentaţii.* Mark rânjeşte şi ridică din umeri. Bine, înţeleg ce faci; ne distrăm. Asta facem. Nu ne facem de cap; chiar o facem. Inspir.

— Da, ar fi fantastic să-mi arătaţi trei vestimentaţii de zi, răspund, de parcă e genul de lucru pe care îl spun de obicei.

— Minunat. Ei bine, permiteţi-mi să aduc catalogul toamnă/ iarnă ca să aruncaţi o privire. Tocmai am primit noua colecţie în weekend, aşa că ar trebui să avem cam de toate. Ah, ce mărime purtaţi? Vă putem lua măsura, dar întreb ca pe o indicaţie.

— Mică, spun. Nu am propriile mele haine marca Chanel, dar ştiu bine ce măsură port.

Este adus catalogul şi mă uit în el. Sunt servită şi cu apă minerală.

Am nevoie să port ceva care să se potrivească situaţiei, ceva ce ar purta cineva cu un milion de dolari în numerar într-o geantă. Trebuie să arăt elegantă, aranjată cu totul, ca o persoană pe care nu ai lua-o la întrebări, una cu care nu ai vrea să te pui.

Începem proba cu o fustă până la genunchi din lână boucle şi o bluză roz de mătase. Dar, împreună cu Mark, ajung rapid la concluzia că ar putea fi puţin cam prea formală pentru cerinţele noastre. La urma urmei, nu vreau să arăt de parcă lucrez într-o bancă.

Următoarea vestimentaţie este o rochie de plajă de mătase de culoarea caramelei din colecţia primăvară/vară. În Geneva încă e destul de cald şi, alături de o jachetă, s-ar potrivi perfect. Îmi stă cum nu mi-a mai stat niciodată în vreo altă haină, atârnând lejer de bretele de borangic subţiri ca spaghetele, expunând la nivelul decolteului fix cât trebuie din bronzul obţinut în Pacificul de Sud, scufundându-se apoi cu graţie între sânii mei. Asistenta completează vestimentaţia cu o pereche de cercei groşi ca nişte cercuri din aur şi nişte espadrile de culoare crem. Când mă privesc în oglindă văd cât sunt de transformată într-o altă persoană, o altă versiune a persoanei mele. O moştenitoare grecoaică în compania unui tătic, pregătită de Santorini.

Am rezolvat o vestimentaţie. Au mai rămas două. Roşcata soseşte cu şampanie în pahare clare cu picior înalt. Mă gândesc la testul făcut ieri şi sorb uşor.

A doua vestimentaţie asupra căreia ne decidem este formată dintr-o pereche de pantaloni din piele neagră mulaţi pe picior, o bluză neagră subţire din caşmir cu guler răsucit, cu un şirag de bijuterii Chanel care mă împodobesc, ghete negre până la gleznă şi o mantie neagră. Minimalism sexy.

Ultima vestimentaţie pe care o alegem este compusă dintr-o o bluză boucle, inspirată de anii 1960, cu un guler ca de costum spaţial de lână neagră şi gri, cu paiete ascunse în ţesătura Chanel. Pe dedesubt, port pantaloni scurţi negri personalizaţi, ghete pe gleznă şi, peste toate acestea, un palton de iarnă clasic de-al casei, din acelaşi material ca bluza. Arăt ca o prinţesă sută la sută din Emirate. Perfect cizelată.

Îmi termin apa minerală în timp ce Mark plăteşte - nici măcar nu pot să-mi imaginez cât am cheltuit - şi ne luăm la revedere, lăsând două asistente de vânzări extrem de fericite în urma noastră.

Următoarea ţintă e magazinul Bottega Veneta. Avem nevoie de o geantă pentru bani; nu prea pot să iau vechea geantă de vacanţă a lui Mark cu mine la bancă. Am nevoie de ceva mai puţin vizibil, ceva care să se potrivească mai mult cu situaţia, ceva ce aş purta eu. Găsim mărimea şi forma perfectă, o geantă din piele împletită de culoare gri ca stridiile. O putem umple cu bani şi mă pot schimba, îndată ce suntem în siguranţă în camera noastră din Geneva. Şi cu asta, am terminat, chiar când se face auzit anunţul de îmbarcare pentru zborul nostru.

SÂMBĂTĂ, 17 SEPTEMBRIE

Banii

Acum mă aflu pe marginea patului din hotelul Four Seasons des Bergues din Geneva. Voucherul pe care ni l-a dat Leila s-a nimerit să ne folosească foarte rapid. Inima îmi bubuie.

Mark vorbeşte din nou la telefon cu Tanguy de la UCB Banque Privee Suisse.

Sunt îmbrăcată pentru întâlnire. Se simte un pic de răcoare în aerul de aici, aşa că decid să port a doua vestimentaţie aleasă, adică pantalonii din piele mulaţi pe picior şi caşmirul moale. Elegantă, sofisticată, sexy, arăt ca o femeie care ştie ce vrea. Chiar arăt ca acel tip de persoană care ar deschide un astfel de cont; lângă mine se află geanta Bottega Veneta, o geantă potrivită pentru comoara dinăuntru. Mă privesc în oglinda de mari dimensiuni în timp ce vocea lui Mark pătrunde până la mine din camera de relaxare a suitei. Femeia din oglindă este înstărită şi emană încredere. În mod cert, chiar dacă nu simt asta, cel puţin o arăt.

Mark termină de vorbit şi vine să mi se alăture. Azi, eu voi fi cea care va face treaba dificilă. Eu sunt cea care va trebui să intre în bancă singură şi să predea peste un milion de dolari într-o geantă Bottega Veneta. Numai când mă gândesc la asta, simt că am palpitaţii în adâncul pieptului.

— Nu te gândi aşa la asta, îmi spune Mark. Nu te gândi că predai o geantă incredibil de suspicioasă în mijlocul unei bănci, pentru că ei nu o să vadă lucrurile aşa. Vorbesc serios, Erin. Dacă ai fi văzut numai jumătate din ce am văzut eu că se întâmplă într-o bancă. Ascultă, odată, în Mayfair, am ieşit cu nişte indivizi implicaţi în afaceri cu petrol şi tipii ăştia cărau o sută de mii de lire sterline într-o geantă de mers la sală. Toţi banii ăştia numai pentru o ieşire în oraş. Ştiu că pare ireal pentru noi şi că banii dintr-o geantă au un aer extrem de ilegal, dar nu există nicio lege împotriva purtatului banilor în genţi, nu? Şi cum nu poţi să cari atât de mulţi bani într-o geantă de mână, normal că foloseşti o geantă mai mare. Corect?

Nu fac nimic altceva decât să mă holbez la el. S-ar putea să fie necesar să vomit din nou. Am mai făcut-o mai devreme.

Sunt doar nervii. Zic că de asta vomit, ca o floare delicată ce sunt. Primele semne ale sarcinii sunt crampele în valuri schimbătoare pe care le simt în adâncul pântecului meu. Durerile crescânde în esenţa mea. Le-am căutat pe Google azi-dimineaţă. Hormonii sunt de vină. Mi-am dat seama, calculând din prima zi a ultimei menstruaţii, că sunt însărcinată în şase săptămâni. Aparent, crampele sunt absolut normale în perioada aceasta. Presupun că trupul meu se pregăteşte să

creeze o ființă umană cu totul. Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta. Mark încă nu știe. Și nu prea pare timpul potrivit ca să-i spun, nu?

Mi se face greață. Valuri de rău urmate de un calm binecuvântat.

— Dacă mă întreabă de unde îi am? îl întreb.

— Erin, nu o vor face, pur și simplu nu o s-o facă. Dacă sunt bani obținuți ilegal, în mod cert nu vor vrea s-o știe. Gândește-te un pic la asta. Legea spune că dacă știi că banii nu sunt obținuți legal, atunci trebuie să alertezi autoritățile. Dacă ar întreba fiecare persoană suspectă care a deschis un cont la o bancă elvețiană de unde are banii, economia Elveției s-ar duce dracului. Nimeni nu deschide un cont bancar elvețian cu banii primiți de ziua de naștere. Haide, Erin!

Are dreptate, bineînțeles.

— Cred că ar putea presupune că sunt o escortă sau așa ceva. De unde și banii, spun.

— Mai probabil se vor gândi că-l sifonezi pe soțul tău înaintea unui divorț. Sunt sigur că au avut parte de multe situații din astea. Cel puțin, dacă te-aș vedea eu, asta aș crede.

Zâmbește. Uau! În momente din astea îți pui întrebarea cu cine te-ai căsătorit? Judecând după fața lui, cred că se gândește că tocmai mi-a făcut un compliment.

Un alt val de greață. Nu spun nimic până nu trece.

— Și în mod cert mă așteaptă individul?

Mă ridic încet din pat, grijulie să nu fac vreo mișcare bruscă.

— Da, nu știe că suntem căsătoriți; i-am spus că ești o clientă nouă. Știe că e vorba de un depozit meseriaș în numerar. Că e o situație delicată, toate alea.

Ia un măr din coșul cu fructe din partea casei și ia o mușcătură.

Știu că Mark nu are cum să meargă el, având o legătură directă cu banca, dar nu pot să nu mă abțin să nu observ că el, de fapt, nu lasă nicio urmă care să ducă înapoi la el. Cei de la bancă o să vadă fața mea, de mine o să-și amintească. Pe de altă parte, frumusețea contului elvețian este că, odată ce contul este deschis, informația aceea va fi protejată. Iar numele meu din pașaport este Locke. Încă nu l-am schimbat pentru numele Roberts. Cât privește vechile legături de muncă ale lui Mark, clientul pe care l-a menționat nu are nicio conexiune personală cu el. Erin Locke va fi cea care va deschide azi un cont, însă numele meu nu va fi deloc atașat contului. Contul va avea doar un număr. Care nu va putea duce înapoi la mine. La niciunul dintre noi.

Mă ridic și mă studiez pentru ultima dată în oglindă. Am făcut o treabă bună cu părul și machiajul. Arăt cum trebuie. Acum că mă gândesc la asta, arăt ca acel tip de persoană cum m-am așteptat să văd în lounge-ul de la clasa I în dimineața aceea de acum două săptămâni. Genul de persoană care ar fi trebuit să se afle în acel lounge. Asta, dacă lumea ar fi un loc diferit și dacă lucrurile ar arăta

întotdeauna aşa cum îţi imaginezi. Presupun însă, că la fel ca în producţia de film, unele lucruri arată mai real când nu sunt, de fapt.

Pentru o secundă o văd pe mama în reflexia mea, pe mama mea tânără şi frumoasă, însă nu e decât o amintire fugitivă, un val, care apoi dispare, fiind depozitată în siguranţă din nou.

Acum, greaţa se disipează. O să fiu OK.

— Atunci, plec, spun.

Mă aprobă energic din cap şi îmi înmânează geanta.

— Maşina ar trebui să te aştepte jos, spune în timp ce i-o iau din mână.

Şi cu asta, sunt pe cont propriu.

Stau singură în lift, reflectată la infinit în cutia cu oglinzi. În jurul meu e o linişte atenuată. Uşile se închid fără zgomot şi holul dispare din vedere.

Şi dacă nu o să-i mai văd niciodată modelul roşu sinistru? Dacă sunt arestată la bancă de îndată ce o să păşesc în zona de recepţie din marmură. Ce o să se întâmple cu mica cruce albastră din mine? Sau, şi mai rău, dacă persoana care a trimis mesajul pe telefon este acolo, aşteptându-mă? Îmi amintesc pulsând cele trei punctuleţe gri.

Dacă ştie cumva ce facem?

În capul meu e un „el“, dar, bineînţeles, ar putea fi o „ea“ sau „ei.“ *Ei* ar putea deja să ne cunoască paşii şi care ne sunt planurile. De ce nu? Este posibil să-mi fi scăpat ceva. Sau, mai degrabă, să ne fi scăpat ceva. Că deja am făcut o greşeală care înseamnă că am pierdut. La urma urmei, eu şi cu Mark nu suntem decât doi oameni obişnuiţi din zona de nord a Londrei, evident, uşor de găsit.

Acum, am o idee limpede despre cum funcţionează lumea lor, deşi, ar mai fi multe decât puteam să-mi dau seama înainte. Viaţa mea neînsemnată a fost aruncată într-un mediu cu furci ascuţite. Cine am fost înainte, în marea schemă a lucrurilor, faţă de cine sunt acum?

Noi, oamenii, avem o capacitate uimitoare de adaptare, nu? Asemenea plantelor, creştem ca să ne potrivim ghivecelor noastre. Însă, mai mult decât atât, ne putem alege propriile ghivece; unii dintre noi au această oportunitate. Bănuiesc că depinde de cât de departe eşti dispus să mergi, nu? Niciodată nu am înţeles asta ca lumea înainte. Mă gândesc la Alexa, la mama ei, la decizia lor, la rămasul lor bun. Câteodată, alegerile pe care le facem au o frumuseţe desăvârşită.

În situaţia de acum, pot spune că m-am adaptat. Am devenit o persoană mult diferită. O văd de jur împrejurul meu reflectată în oglindă. E o persoană puternică. Impecabilă.

Sau, cel puţin, aşa stau lucrurile la vedere. Înăuntru este diferit. Înăuntru nu e decât respiraţie şi tăcere. Pentru că sunt speriată. Simplu ca bună ziua, sunt speriată de parcă mă aflu înconjurată de rechini în apă. Dar o să răzbesc şi nu o să mă panichez şi nu o să mă gândesc la lucrurile pe care nu le pot controla. Nu e

foarte sigur să te gândeşti prea mult. Nu am încredere în mintea mea acum, cel puţin nu încă până când nu mă întorc în liftul acesta peste câteva ore. După aceea, voi putea să mă gândesc.

Totuşi, un gând nu-mi dă pace.

Se simte ca un ecou a ceva familiar.

Iar gândul este acesta: nu trebuie să mă întorc la liftul acesta deloc, nu? Nu am *nevoie* să mă mai întorc niciodată la hotelul acesta. Pur şi simplu, aş putea să plec. Aş putea să înfiinţez contul acesta şi apoi să plec. Să-mi părăsesc viaţa. Şi dacă dispar şi îl las pe Mark într-o cameră de hotel în Geneva? Aş putea să mă strecor cu geanta în mână şi să mă topesc în neant. Nici măcar nu trebuie să mai merg la bancă. Nimănui nu-i va fi dor de mine, cu adevărat, nu? Oare mi-ar simţi lipsa? Viaţa continuă. Viaţa întodeauna continuă. Sunt sigură că pot să-mi încropesc o viaţă bună pe undeva. Nu mă vor găsi niciodată. Nici Mark, nici prietenii noştri, oamenii din avion, poliţia. Nu mă vor găsi nici pe mine, nici banii şi nici pe copilul nostru nenăscut.

Apoi îmi vine în cap piedica. Mark şi viaţa noastră. Şnurul acela unic. Felul în care corpul meu se pierde când mă gândesc la el, de parcă aş păşi pe o pată de soare. Mark. Singura legătură cu acea veche viaţă, cu viaţa mea. O viaţă pe care, tocmai ce realizez, aş putea să o vântur ca pe o pleavă de demult.

Mark şi viaţa noastră. Şi copilul nostru încă nenăscut. Am putea schimba toate astea, nu? O să continuăm împreună.

Mamele nu fug. Soţiile nu fug. Asta doar dacă nu fug de ceva.

Iar Mark este tot ce am. De ce aş fugi de el? Dacă e să fugim, barem să o facem împreună. Toţi trei. Îmi las mâna liberă să se odihnească pe partea inferioară a abdomenului, pe pântec, înăuntru, în siguranţă, se află totul pentru care merită să lupt.

Îmi strâng ochii cu forţă; acesta este viitorul nostru, pentru noi, pentru familia noastră, pentru această familie pe care o creez din sânge şi oase înăuntrul meu. O să-i spun lui Mark în curând. O s-o fac. Dar pe moment, îmi place această conexiune mică. Doar noi doi, eu şi pasagerul meu. Încă puţin timp. Când toate acestea se vor termina, atunci vom împărtăşi secretul nostru. Când va fi sigur. Când se deschide uşa, mă apuc şi strâng mai tare mânerele genţii, încheieturile degetelor căpătând nuanţe de alb şi roz. Traversez cu paşi mari zona vastă de recepţie şi ies afară în aerul rece de septembrie.

E mult mai simplu decât mi-am imaginat!

Tanguy mă întâmpină pe scările băncii. Mă introduce Matildei, o mică brunetă cu un coc impecabil, care se va ocupa azi de contul meu. Este politicoasă şi eficientă, după cum remarc în timp ce-mi explică procedura de înfiinţare a contului.

Simt o mică adiere de ruşine când îi dau geanta cu bani, deşi deja ne aflăm în intimitatea unei camere pentru clienţi şi nimeni în afară de ea nu poate vedea. Matilda o ia impasibilă; nu era necesar să mă deranjez cu sentimentul de ruşine. Dacă mă iau după impactul pe care l-a avut, puteam la fel de bine să-i dau o geantă cu rufe.

Greutatea genţii o face să-şi lase uşor umărul în jos. Presupun că pentru ea nu e decât o afacere obişnuită.

— Durează doar o clipă. Îmi face un semn de aprobare din scurt din cap şi iese din cameră.

I-a luat ca să fie număraţi. Nu-i aşa că e amuzant cum în lumea bancară electronică şi a tehnologiei care evoluează constant, banii de hârtie trebuie să fie număraţi fizic? Ei bine, număraţi în mod electronic, evident, dar aţi înţeles ce vreau să zic.

Vor alimenta un aparat cu bancnotele noi, legătură după legătură, până când vor obţine cifra finală de un milion de dolari. Poate că este un individ pe undeva pe aici prin spate, a cărui singură treabă este să treacă banii prin acele mici aparate.

Stau singură şi aştept. Mintea mea o ia pe arătură şi am un gând vag că bancnotele ar putea fi marcate, că ar putea să ducă la vreo activitate ilegală din care au provenit. Poliţia, agenţiile guvernamentale - oricine, de fapt - poate marca bancnotele, fie în mod fizic cu un marker sau cu o ştampilă, ori înregistrând secvenţele numerelor seriei.

Însă peste toate astea, *ştiu* pur şi simplu că bancnotele nu sunt marcate. Nu se poate ca oamenii din avion să fi avut bani marcaţi de guvern sau de poliţie. E evident că ştiau ce fac. Luând în considerare toate lucrurile, în mod garantat, şi nu într-un sens aerian, ştiau să facă afaceri.

Bineînţeles că puteau să-şi marcheze propriii bani, nu? Dacă şi-ar fi dorit să le ia urma. Dar de ce să o fi făcut, totuşi? Nu ştiau că o să-i găsim. Nu ştiau că o să-i luăm.

Câteodată trebuie să mă opresc şi să-mi reamintesc că oamenii din avion nu erau atotcunoscători. Nu ştiau ce o să se întâmple. Ce li s-a întâmplat şi, în consecinţă, ce ni s-a întâmplat, a fost un eveniment întâmplător. Nu aveau de unde să ştie că o să se prăbuşească şi că noi vom găsi geanta. Toate au fost neprevăzute şi de neştiut. În mod cert, banii nu sunt marcaţi. Nimeni nu va veni să-i caute. Nimeni nu o să ne caute pe Mark şi pe mine.

Matilda se întoarce cu geanta golită, împachetată cu grijă, şi o plasează lângă o chitanţă încă fierbinte; este chitanţa cu suma depozitului trecută pe ea. Îmi dă un pix. Cifra pe care o caut se află în coloana din partea stângă sus: *1.000.000 USD - Depozit în Numerar.*

Semnez.

Decidem un ordin de plată lunar către contul meu de afaceri din Marea Britanie. Contul elveţian va achita un onorariu lunar nominal; menţionarea plăţii se va face în numele companiei fantomă. Plata o voi explica pentru taxe ca fiind oferită pentru consultanţă independentă la filme. Apoi, când vom solicita sume mai mari pentru casă sau altceva, le vom transfera şi le vom numi comisioane de proiecte. Vom emite nişte facturi pentru o companie fantomă - ceva arab. Trebuie să arate asemenea cuiva care ar da în mod credibil sume mari de bani unei documentariste britanice printr-un cont elveţian pentru proiecte de filme private de scurtmetraj. Nu-ţi face griji, o să plătesc taxe pentru toate. O să ţin o evidenţă. O să fiu foarte, foarte grijulie şi onestă. Toată corespondenţa va fi trimisă mai departe la o căsuţă poştală privată de aici de la bancă. Matilda îmi dă două chei mici pentru căsuţa poştală.

După ce rezolvăm şi partea de hârţogăraie, mai puţină decât şi-ar putea imagina cineva, ţinând cont de cantitatea mare de bani pe care tocmai i-am înmânat, bagă stiloul Montblanc înapoi în teaca lui şi zâmbeşte. Am terminat.

Dăm mâna profesionist ca doi oameni care au încheiat o afacere.

Sunt milionară. Banii aceia sunt în siguranţă; cum se zice, sunt „la bancă".

Ies afară plutind pe aripile succesului la maşina care mă aşteaptă. Mă simt despovărată de greutatea fizică a genţii. Numărul contului, codul SWIFT, numărul IBAN, parola şi cheile sunt toate în siguranţă în poşeta mea.

În timp ce ies din bancă şi păşesc pe treptele de piatră spre Mercedes, gândul acela iese din nou la suprafaţă, ca un fluture care dă din aripi, apărând şi dispărând din raza vizuală: *Nu te întoarce.* Nu intra în maşină. Nu te întoarce la hotel. Niciodată.

Nu ştiu de unde îmi vin gândurile acestea. De undeva din adâncul minţii mele, din creierul de şopârlă. Sistemul limbic, acea parte a creierului care îşi doreşte lucruri, partea egoistă care vrea lucrurile doar pentru ea. Instinctul nostru, reacţiile pe care le simţim ca nişte presimţiri, toate acele procese involuntare din subconştient, oferindu-şi înţelepciunea. Înţelepciunea primară. Totuşi, şopârlele nu sunt animale sociale, pe când oamenii sunt prin definiţie aşa. Cu toate acestea, simt o puternică tentaţie de a renunţa şi de a o lua la fugă, însuşindu-mi ce nu e al meu.

Mi-l imaginez pe Mark aşteptându-mă în camera de hotel, deplasându-se înainte şi înapoi, verificându-şi ceasul, ducându-se la fereastră, uitându-se în jos la străzile din Geneva, lumina soarelui care se pierde în noapte, luminile stradale aprinzându-se şi niciun semn din partea mea. Şi dacă nu mă întorc?

Aş putea să merg oriunde cu banii aceştia; Aş putea face ce vreau eu acum. Mă opresc pe scările din afara băncii în aerul curat. Aş putea fi oricine vreau eu. Am cu ce. Sunt atât de băgată în chestia asta. De ce m-aş opri acum? O mie de posibile viitoruri îmi inundă creierul. Vieţi frumoase, trăite în altă parte, pline de noutate şi

de aventuri. Potențialul se cască asemenea unei prăpăstii. înfiorătoarea libertate. Văd maşina care mă aşteaptă vizavi de stradă.

Eu sunt alegerile pe care le fac. Vreau această familie? Chiar o vreau? Sau îmi doresc altceva?

Continui să merg spre maşină, trag de mânerul uşii, mă strecor pe scaunul din piele şi trag cu putere uşa după mine. Douăzeci de minute mai târziu sunt înapoi în hotel, în braţele lui Mark.

DUMINICĂ, 18 SEPTEMBRIE

Încă n-am murit?

Ne-am întors deja de două zile acasă. Nu o să mint; e o senzaţie ciudată să te întorci de unde ai început. Şi poate că şi vremea şi lumina are legătură. Planul este să ne continuăm vieţile de parcă nimic nu s-a schimbat. Să ne îndeplinim obligaţiile, să ne vedem prietenii, să vorbim despre nuntă şi, bineînţeles, să ne întoarcem la lucru. Ei bine, cel puţin în cazul *meu.* Mâine-dimineaţă filmăm cu Holli, în casa ei - tehnic vorbind, casa mamei sale - şi am o grămadă de chestii de rezolvat în seara asta. Trebuie să încep să-mi resetez mintea din nou. E important ca nimic să nu pară diferit.

Mark începe procesul de a-şi înfiinţa propria companie de consultanţă financiară. Este o idee minunată; are talent pentru asta şi, cu siguranţă, are experienţa profesională pentru a conduce o companie a cărei scop să fie de a-i ajuta pe aceia care au pierdut deja o grămadă de bani prin intermediul investiţiilor cu risc. Ideea se coace încă de când a primit mesajul lui Rafie. Dacă Mark nu poate găsi o slujbă nouă, atunci o să-şi inventeze una! În plus, acum dispunem de fondurile necesare pentru a începe. Nu o să-şi consume perioada de şomaj zăcând; o să iasă în lume şi o să facă lucrurile să se întâmple. Planul lui este să-l ia eventual ca partener pe Hector, care, de când a fost concediat, s-a apucat să lucreze pentru un fond de investiţii. Parteneriatul ar trebui să înceapă din momentul în care Mark înfiinţează şi pune pe roate compania. În weekend, s-au întâlnit ca să încropească liste cu eventuali clienţi. Ca să fie mai uşor, spunem că aceşti „bani de început" sunt banii pe care Mark i-a încasat ca plată pentru concediere. Nimeni nu ştie că Mark nu a primit nimic după ce a fost pus pe făraş, cu excepţia lui Caro. Şi, la naiba, de ce nu? Lumea s-a îndepărtat de Mark; de ce nu ar încerca să o prindă din urmă?

Trebuie să-mi citesc notiţele înainte să merg mâine cu Phil ca să o intervievăm pe Holli. Este ciudat să mă gândesc că, în timp ce noi ne-am bucurat de valurile albastre-verzui în bătaia soarelui, Holli a ieşit de la închisoare în aerul rece şi cenuşiu din nordul Londrei pentru prima dată în cinci ani. Duncan, sunetistul meu, nu ni se poate alătura mâine, aşa că Phil se va ocupa şi de sunet. Phil e un soldat.

Am o grămadă de treburi de rezolvat înainte să sosească dimineaţa, dar mi-e greu să mă concentrez. Mintea mea continuă să hălăduiască între două lumi, adică între vechea mea viaţă şi asta nouă.

Îi arunc o privire lui Mark, care pescuieşte printre mormane de cărţi de vizită vechi ale oamenilor de afaceri. Are sute, mii de felul acesta, ca urmare a doisprezece ani de întâlniri, cine de lucru, funcţii, băute de socializare - fiecare

carte de vizită reprezintă o persoană, care ar putea să ne fie un potențial ajutor. Mark a păstrat fiecare carte de vizită pe care a primit-o. Îmi aduc aminte că prima dată când m-am uitat în sertarul unde le păstrează, m-a luat groaza. Acum le studiază, fiecare dintre ele formând în mintea lui o conexiune cu un anumit moment şi un anumit loc, cu o strângere de mână, o conversaţie, un zâmbet.

Mark a cunoscut o mulțime de oameni de-a lungul anilor şi poate că vom fi capabili să folosim contactele lui vechi de la lucru ca să găsim un cumpărător pentru diamante. Acum studiază vânzările legale de diamante; e uimitor cât de multe poți învăța de pe internet. Nu știu cum se pot descurca oamenii fără. Sincer, eu nu mi-aş putea face treaba fără internet. Şi, cu siguranță că nu am putea face ceea ce facem acum.

Am căutat pe Google Hatton Garden, districtul diamantelor din Londra, în lounge-ul aeroportului pe drumul de întoarcere din Geneva. Am făcut-o cu mintea aiurea, uitându-mă doar la locuri unde se vând pietre prețioase. Oricând pot spune că după nuntă, eu şi Mark am căzut de acord să vindem inelul de logodnă pentru a plăti o parte din ipotecă. Părea o cercetare firească pe Google, care să nu ridice prea multe suspiciuni; ar fi mai bine dacă am vinde diamantele printr-un dealer privat, un intermediar.

Mark încearcă să ne acopere toate urmele - ei bine, atât cât se poate. Aparent, ar putea fi complicat, însă nu este ilegal să vinzi diamante. Doar că e o treabă *extrem* de delicată. A pus mai multe întrebări timide. După ce terminăm cu toate acestea ne gândim serios să ne ştergem hard drive-urile.

Mă gândesc la computerul din centrul de afaceri al hotelului unde am stat în Bora Bora. Mă întreb dacă au aflat de unde le-au fost accesate e-mailurile. Dacă şi-au dat seama unde ne aflam. Dacă măcar ne caută cineva. Sau pur şi simplu ne-am evaporat? Caut pe internet numele companiilor pe care mi le pot aminti din e-mailurile traduse, dar nu găsesc nimic. Oamenii aceştia sunt nişte umbre, nişte fantome. Se face târziu când sună telefonul fix. Este aproximativ ora şase, iar lumina londoneză a dispărut deja, lăsându-ne în întunericul luminat doar de strălucirea albastră a ecranelor laptopurilor noastre. Tresar. Sunetul mă face să revin la realitate, însă Mark mi-o ia înainte. Aşteaptă un apel telefonic legat de diamante de la cineva.

Îşi schimbă instant comportamentul când aude vocea de la capătul celălalt al firului. Se relaxează.

— Ah, bună, ce faci? E mama lui, Susan. Pot să-mi dau seama după felul în care pronunță „ce faci", pe un ton prelungit şi jucăuş. Sunt foarte apropiați.

Încerc să mă cufund înapoi în munca mea de documentare, în timp ce îi spune lui Susan totul despre luna noastră de miere. Ştie că ne-am întors puțin mai devreme din cauza „toxiinfecției alimentare", iar aceasta este prima discuție reală pe care o au despre călătoria noastră. Aud câteva frânturi din conversație. Rechini,

pisici de mare uriașe, plaje goale, călătoria cu elicopterul, bronz și relaxare. Nu știu cât de mult durează conversația, însă devin brusc atentă când tonul lui Mark se schimbă.

— Ce au făcut?

E încordat, se transfigurează în tăcere, are figura concentrată în timp ce vocea înfundată repetă ce are de spus. Mark mă privește. S-a întâmplat ceva. Ceva nu este în regulă. Îmi face semn cu mâna să mă apropii și mă alătur lui lângă telefon.

— Mamă, Erin e aici. Ți-o dau la telefon. Spune-i ce mi-ai spus și mie. Te rog, mamă, doar...

Îmi dă telefonul, pe care îl iau confuză și-l ridic la ureche.

— Susan?

— Ah, bună, scumpo. Vocea ei este slabă și ușor confuză din cauza situației. Nu știu de ce s-a enervat Mark, eu doar ziceam despre luna voastră de miere...

— Ce?

Îl privesc pe Mark și mă întind pe canapea.

— Da, ziceam ce noroc că te-ai îmbolnăvit, ținând cont de veștile de ieri...

Se oprește de parcă eu aș ști despre ce vorbește.

— Ce vești, Susan?

— Din ziare, legate de ce s-a întâmplat.

Mă împinge să înțeleg, dar n-am nicio idee ce anume vrea să-mi spună.

La naiba! Ce *știri?* Îl privesc pe Mark. E vorba de avionul prăbușit? Au găsit avionul? A apărut în ziare?

— Scuză-mă, Susan, dar ce a apărut în ziare? încerc să-mi păstrez tonul ferm.

— Accidentul. Cuplul acela de tineri. Ziceam că ce noroc că voi nu mai erați încă pe acolo, deoarece știu că ai avut un accident la scufundări cu ceva timp în urmă și e așa un sport de periculos. E un noroc că nu erați și voi acolo.

Ah, Doamne. Un cuplu. Or fi OK?

— Ce s-a întâmplat, mai exact, Susan?

Îi fac semn lui Mark să caute pe Google.

— Hm, lasă-mă să mă gândesc. Ei bine, accidentul a avut loc sâmbătă. Cred că am citit despre asta în *The Mail on Sunday* în dimineața aceasta. Am ziarul pe aici pe undeva. Nu știam că o să fiți amândoi atât de interesați. Vreau să spun că, desigur, e teribil de trist, chiar e. Stai numai să-l găsesc.

O aud foșnind pe masa din bucătărie încărcată cu ziare. Mă uit la Mark, care e lipit cu ochii de ecranul laptopului.

Mă privește de jos - a găsit povestea. Îmi face semn să termin conversația cu Susan. O aud foșnind și aducându-și reproșuri la capătul celălalt al firului, și apoi o întrebare pusă pe un ton înfundat:

— Graham, mi-ai văzut ziarul *Mail* pe undeva?

Nu mai pot aștepta.

— Susan?! E OK, nu-ți mai bate capul. Pot să caut eu despre ce e vorba mai târziu.

— Ah, bine, scumpo. Îmi pare rău pentru asta. E groaznic, nu-i aşa? Uit că e posibil să-i fi cunoscut. Nu-mi amintesc numele lor, dar erau un cuplu de tineri, care arătau foarte drăgălaş. Era şi o fotografie cu ei. Păcat pentru familiile lor. Da, îi spuneam lui Mark că aţi avut aşa un noroc că nu mai eraţi pe acolo când s-a întâmplat. Foarte trist. Oricum, nu vreau să vă ştirbesc amintirile voastre frumoase, din câte spuneţi pare că amândoi aţi petrecut de minune. Să aduceţi fotografii de Crăciun, da? Mi-ar plăcea să le văd pe toate.

— Da, desigur. Aşa o să facem.

Profit de pauza naturală din conversaţie.

— Uite ce e, Susan, trebuie să plec. Îmi pare rău, însă am lăsat nişte paste pe foc şi Mark a plecat din bucătărie. Ar putea să te sune el mâine?

Mark îşi ridică sprâncenele auzindu-mă vorbind de paste. Ridic din umeri: *Ce altceva să spun?*

— Bineînţeles, scumpo, nu te mai reţin. Spune-i că sunt pe aici mâine-seară. De dimineaţă mă duc să joc bridge, aşadar, rămâne pe după-amiază târziu. Minunat. Pa, scumpo.

— Pa.

Închid şi explodez:

— *Băga-mi-aş*

— Vino şi aruncă o privire.

Mă aşez lângă el pe canapea şi trecem prin articole cu groază.

CUPLU BRITANIC UCIS ÎNTR-UN INCIDENT DE SCUBA-DIVING ÎN BORA BORA, *The Guardian.*

MOARTE ÎN PARADIS, *The Mail on Sunday.*

TRAGEDIE MORTALĂ PENTRU BRITANICI AFLAŢI LA SCUBA, the *Sun.*

Nu e ceva de primă pagină, dar majoritatea ziarelor au scris despre asta.

TRAGEDIE MORTALĂ PENTRU BRITANICI AFLAŢI LA SCUBA

Un cuplu de britanici s-a înecat în timp ce făceau împreună scuba-diving în Bora Bora, după ce s-au panicat la adâncime şi şi-au înlăturat echipamentul de respirat.

Un cuplu de BRITANICI a murit săptămâna aceasta într-un accident tragic de scuba-diving în timp ce se afla în vacanţă în insula Polinezia Franceză din Bora Bora.

Daniel, 35 de ani, şi Sally Sharpe, 32 de ani, au murit după ce au suferit un accident lângă luxoasa insulă Bora Bora. Când a avut loc incidentul, cei doi făceau scufundări împreună cu instructorul hotelului în care erau cazaţi, într-un loc de scuba din Pacificul de Sud, renumit în întreaga lume.

Conform martorilor oculari, cuplul s-a panicat, îndepărtându-şi echipamentul de respirat, pe când se aflau la optsprezece metri sub apă, la un loc de scufundări ce aparţine de Four Seasons.

Un purtător de cuvânt al poliţiei insulei a declarat că cei doi au înghiţit apă de mare, iar autopsia de mai târziu a dezvăluit că plămânii lor erau umpluţi cu apă.

Un site de ştiri local a raportat că nu este niciun semn de agresiune.

Biroul de medicină legală a examinat echipamentul purtat de cei doi, iar experţii au tras concluzia că nu au fost probleme cu echipamentul niciunuia dintre ei, dar că amândouă rezervoarele principale de oxigen ale lor erau goale.

Autorităţile au explicat că, în timp ce al doilea rezervor avea aer, cei doi nu au fost capabili să le acceseze, fiind în stare de panică.

Incidentul a avut loc în după-amiaza de sâmbătă, 17 septembrie, cele două săptămâni planificate de tânărul cuplu terminându-se tragic după nouă zile.

Problemele au început la zece minute din programul de jumătate de oră de scufundare, când Sally, manager de fonduri la Investex UK, a observat că indicatorul oxigenului indica zona roşie şi i-a făcut semn instructorului de scufundări că iese la suprafaţă după aer. În acest moment, Conrado Tenaglia, 31 de ani, intructorul de scufundări al complexului, a încercat să intervină. Însă în curând a devenit evident că Daniel Sharpe, soţul lui Sally, întâmpina şi el probleme. Instructorul nu a avut cum să-i ajute simultan pe ambii scafandri. Panica a preluat rapid controlul asupra celor doi tineri care, realizând situaţia disperată în care se aflau, s-au pierdut bâjbâind să se descurce cu propriul echipament. Martorii oculari din alte grupuri de scufundători au declarat că „lucrurile s-au întâmplat pe neaşteptate". Conform scufundătorului Kazia Vesely, 29 de ani, ambele măşti ale victimelor au căzut deoarece „se luptau", ceea ce ar fi putut escalada şi mai mult starea de panică. Instructorul a încercat să remedieze situaţia, însă, în curând lucrurile au scăpat de sub control.

„Noi, ceilalţi scafandri, am început să ne panicăm, pentru că nici noi nu ştiam ce să facem. Nu ştiam ce se întâmplă. Ne-am gândit că ar putea fi ceva aiurea cu rezervoarele noastre, aşa că am ieşit la suprafaţă ca să cerem ajutor celor din barcă. Instructorul ne-a făcut semn să urcăm încet deoarece toţi eram în stare de panică. A fost cu adevărat înspăimântător", a declarat Kazia agenţiilor de ştiri locale.

Primele ajutoare sosite la locul întâmplării nu au fost capabile să-i resusciteze pe cei doi turişti. Amândoi au fost declaraţi morţi la aducerea lor la Centrul Medical Vaitape.

Ambasada Marii Britanii din capitala Papeete a Polineziei Franceze a declarat că oferă suport consular familiilor.

Zona este o destinaţie preferată de cei aflaţi în luna de miere, precum şi pentru zborurile private cu cupluri celebre, cum ar fi Jennifer Aniston şi Justin Theroux, Benedict Cumberbatch şi Sophie Hunter, Nicole Kidman şi Keith Urban sau clanul Kardashian, toţi îmbulzindu-se la hotelurile luxoase de aici.

De asemenea, staţiunea atrage scufundători din întreaga lume, dornici să vadă natura sălbatică tropicală a insulei.

Locul de scufundare unde cuplul şi-a întâlnit tragicul sfârşit este o zonă descrisă drept potrivită pentru scufundători, indiferent de nivelul lor de experienţă, conform agenţiei International Dive Directory.

Reprezentanţii acestei agenţii au delcarat că locul cu pricina „nu este supus curenţilor" şi că are o adâncime de 18 metri - cea mai mare la care se poate coborî fără asistenţa unui instructor avansat de la PADI (Asociaţia Profesionistă a Instructorilor de Scufundări), posesor al certificatului de operare în largul oceanului, sau a unei licenţe de scufundări echivalente.

Uimiţi, ne cufundăm în tăcere.

Doamne fereşte! E vorba de cuplul drăguţ din drumeţie; cei doi au murit. Şi numai când te gândeşti la felul în care au murit. Complet îngrozitor. Am o senzaţie îndepărtată a panicii pe care probabil că au simţit-o. Băga-mi-aş! îndepărtez cât pot de mult senzaţia.

În aer stau suspendate două întrebări la care ne gândim amândoi. Au fost oare asasinaţi? Şi-a făcut cineva de cap cu echipamentul lor de scufundare?

— Ce crezi? sparg într-un târziu atmosfera densă.

Stăm pe întuneric şi doar ecranul laptopului ne luminează feţele palide.

— Ar putea fi un accident, spune.

Nu sunt sigură dacă e o întrebare sau o afirmaţie.

Un cuplu de tineri la treizeci şi ceva de ani au murit în staţiune la trei zile după ce am accesat contul de e-mail al oamenilor din avion şi la două zile după ce noi am părăsit insula.

— Aşa să fie oare? Mark, vreau să fie un accident. Spune-mi, te rog, că este un accident.

— Mă priveşte cu îndoială în ochi, dar se gândeşte la posibilităţi. Uite, accidentele de scufundare nu sunt neobişnuite. Sigur, e o coincidenţă uriaşă în privinţa timpului şi a locului, dar asta nu înseamnă că au fost în mod concret ucişi. Poliţia spune că parcă nu se pune problema unei crime, nu?

— Toată economia insulei se bazează pe turism, Mark! Doar nu o să spună presei că turiştii sunt *ucişi* acolo.

— Da, aşa e, dar, haide, nu e cea mai uşoară metodă ca să ucizi pe cineva, nu? Golind un rezervor de oxigen? Vreau să spun că oricine făcea scufundări putea ajunge să aibă rezervoarele acelea. Dacă nu s-ar fi panicat şi ar fi folosit rezervoarele de rezervă s-ar fi descurcat cu ele. Dacă ar fi făcut asta? Atunci n-ar fi fost morţi, nu? Nu prea mi se pare să fi fost ţinta unui atac.

Începe să creadă în el acum. Intră în detalii.

Are sens ce spune. Un rezervor golit de oxigen nu e chiar o armă a unei crime.

— Dar ei, oamenii cu avionul, dacă *ei* erau acolo, probabil că i-au urmărit, Mark. Probabil că ştiau că cei doi Sharpe nu ştiau să se scufunde. N-ar fi putut să le urmărească sesiunea de antrenament din piscină? Nu ştim, poate că au mai făcut asta înainte. Adică să facă lucrurile să pară un accident.

Simt o senzaţie ciudată că am pronunţat numele Sharpe cu voce tare. Îmi doresc să nu o fi făcut. Acum pare că pluteşte în aerul din casa noastră, ciudat şi greoi. Nu ştiam cu adevărat cine erau. Gândul la ei se simte ciudat şi incomod. Aceşti doi oameni morţi cu care împărţim amintiri. Străini, dar asemenea nouă, britanici aflaţi în luna de miere. Ca nişte surogate de-ale noastre. Ca noi, dar morţi.

Mi-i amintesc din staţiune. Relaţia dintre noi era la nivelul salutului din cap şi a conversaţiilor politicoase. Pe de altă parte, ei se aflau acolo doar de trei zile când noi am găsit geanta. Nu am fost chiar aşa de atenţi.

— Nu cred că a făcut cineva asta, Erin, sparge Mark liniştea. E mult prea ciudat că s-a întâmplat asta, nu contest, dar de ce să nu-i fi ucis pur şi simplu? Adică dacă cineva le-a dorit moartea? Haide, e un pic cam întortocheat, nu crezi, scumpo? De ce să nu o facă pe când dormeau sau de ce nu i-au otrăvit - nu ştiu! Dacă aceşti oameni sunt atât de bogaţi şi de puternici pe cât credem noi, de ce să o facă astfel? Şi de ce tocmai pe cei doi Sharpe? Isuse, nici măcar nu arată ca noi!

Acum este complet convins.

Numai că mă sâcâie o mică chestie în continuare.

— Mark, cum ar fi putut să ştie că un *cuplu* a găsit geanta? Apoi, mă mai pocneşte o suspiciune. Cum ar fi putut şti să caute un cuplu de *britanici,* Mark?! Simt cum creşte frica în mine. Pentru că, de unde ar fi putut şti? Asta dacă nu cumva am lăsat o urmă. Oare mi-a scăpat ceva? Am lăsat oare vreo dovadă crucială în urma noastră?

Mark îşi închide ochii încet. El ştie de ce. Dumnezeule. Mi-a ascuns ceva.

— Ce este, Mark? Spune-mi!

Nu mă mai prostesc; m-am ridicat în picioare. Apăs cu putere pe comutator şi camera este inundată de lumină.

— Ia loc, Erin. E... e OK. Te rog, scumpo.

Îngrijorat, bate cu palma pernuța de șezut de lângă el. Asta e o conversație pe care n-ar fi vrut să o poarte vreodată. Înainte să mă așez lângă el îi arunc o privire dură. Ar face bine să aibă o explicație bună.

Își freacă fața și se întinde pe spate suspinând adânc.

— Ah, futu-i! OK, iată despre ce e vorba. Când m-am întors la hotel, în Bora Bora, ca să șterg informațiile privind check-in-ul din sistem și ca să caut așa-zisul cercel pierdut de tine...

Expiră prelung pe gură, apoi continuă.

— Căcat! M-am întâlnit cu tipul cu sporturile acvatice, spune și mă privește.

— Paco? întreb.

— Da, zice și mă aprobă din cap, și m-a întrebat dacă am primit geanta înapoi.

La naiba.

— *A* spus că unul dintre portari a menționat că ne-am lăsat geanta lângă barcă. Paco se întreba dacă l-am recuperat în cele din urmă. Presupun că portarul căruia i-am lăsat geanta a înțeles complet greșit intenția noastră.

— Ce ai făcut, Mark? întreb.

Numai că nu vreau să aflu cu adevărat răspunsul, pentru că dacă îl aud, devine real.

— Trebuia să spun ceva. Așa că, nu știu, gândeam cu picioarele. Nu m-am gândit, știi, la implicații sau ceva asemănător. Eu doar... Pur și simplu a ieșit.

Aștept fără să spun nimic.

— L-am întrebat pe Paco despre ce vorbește și m-am prefăcut confuz și, apoi, dintr-odată am părut că-mi amintesc că celălalt cuplu britanic, Sharpe cred că îi cheamă, au menționat ceva despre o geantă în drumeția noastră. Ceva parcă despre găsirea unui sac sau așa ceva. I-am spus că portarul probabil că ne-a confundat. I-am mai zis că era amuzant că ne-a confundat, pentru că și noi mai avuseserăm o problemă similară înainte, probabil din cauza accentului. Iar el a râs. Și am lăsat-o așa.

Când se oprește din vorbit, camera este din nou inundată de liniște și noi ne scufundăm în ea.

— Și acum sunt morți, spun.

— Și acum sunt morți, repetă ca un ecou Mark.

Lăsăm asta și toate implicațiile să ne inunde.

Fie cei doi Sharpe au avut un accident de scufundare, fie au fost uciși deoarece cineva a crezut că ei sunt noi. E posibil să fi ucis doi oameni.

— De ce ai spus-o?

Îl întreb cu jumătate de inimă, deoarece știu că n-ar fi avut de unde să știe că se va întâmpla asta, nu? Aș fi făcut același lucru, fiind surprinsă așa, nu?

— Nu știu, spune scuturându-și capul... pur și simplu am făcut-o.

Își freacă fața și mormăie.

— Crezi că au fost ei? Crezi că ei i-au ucis?

Îşi lasă mâna să cadă şi se holbează la mine, sobru şi concentrat.

— Sincer? Sincer: îţi spun, Erin, n-am de unde să ştiu. Dar e o metodă destul de elaboiată ca să ucizi pe cineva. În cele din urmă, ar fi putut fi doar un accident. Însă - şi ştiu că e îngrozitor să spun asta - dacă ei au fost ucişi, aşa groaznic cum e, înseamnă că nimeni nu o să ne mai caute pe noi. Îndiferent cât de groaznic sună... Dacă a fost un act deliberat - dacă ei au venit ca să-i caute şi apoi au ucis „cuplul care a găsit geanta" - atunci s-a terminat. Nu? Cuplul a murit. Iar ei n-au găsit geanta pierdută. Suntem în siguranţă. Am făcut o greşeală, clar, dar mă bucur din toată inima că nu ni s-a întâmplat nouă, Erin. Mă bucur că nimeni nu vine după noi.

Ceea ce a spus are un sentiment al sfârşitului. Îmi ia mâna în a lui şi las privirea în jos spre pumnii noştri strânşi tare. Are dreptate. Şi eu sunt bucuroasă că nu a fost vorba de noi.Suntem morţi. Ei cred că noi suntem morţi. Şi - bizar, doar pentru o secundă - asta mă face să mă simt mai în siguranţă.

Sunt aproape sigură că n-am lăsat nicio urmă, doar că asta e chestia cu scăpările, că nu ştii că ai făcut una. Aud ce spune Mark, dar în inima mea ştiu, pur şi simplu ştiu, că ei încă ne caută. Poate că ar trebui să apelăm la poliţie.

Nu spun însă nimic. Mark s-a decis: nimeni nu vine după noi. Poate să-mi spună într-un milion de modalităţi că totul s-a terminat acum, dar eu nu o să-l aud. Eu o să ştiu că ei vor veni.

Aşa că nu insist. Las să treacă. Va trebui să ajung la concluzia lui pe cont propriu sau nu o să ajung deloc.

Dau din cap.

— Ai dreptate, spun.

Mă prinde în braţele lui puternice şi mă trage aproape de el. In casă este linişte.

LUNI, 19 SEPTEMBRIE

Urmărirea lui Holli

Apăs pe soneria de la intrare.

Phil şi cu mine stăm în afara intrării în blocul lui Holli Byford. Sau, mai degrabă, blocul în care locuieşte mama ei. Plouă cu picături mici persistente care ne-au acoperit hainele şi părul. Nu plouă destul de tare ca să fie necesară o umbrelă, dar destul de constant ca să mă răcească până la oase. Mă aflu încă în acea perioadă delicată de după vacanţă, în care ştiu că o să mă aleg cu ceva; nu e decât o problemă de timp. Poate că o să fie de ajuns doar că stau aici în ploaie.

Mă ţin de plan, adică mă comport normal ca de obicei. Aşa că iată-mă aici.

Privesc vizavi peste împrejurimile dezolante ierboase de pe proprietatea primăriei. Cred că pot să mă hazardez şi să le numesc „parcuri sociale".

În dimineaţa aceasta m-am trezit gândindu-mă la cei doi Sharpe. Am încercat să nu o fac, însă lâncezesc în mintea mea la vedere. Frânturi de panică, bule de aer în apă. După care văd două cadavre palide îmbibate de apă pe o masă de oţel fără pată. Din vina noastră.

Mă simt de parcă sunt urmărită. Mi se întâmplă asta încă de când am plecat de pe insulă şi, cu atât mai mult, după informaţiile aflate ieri. Scanez teritoriul şi clădirile dezolante în căutarea sursei senzaţiei, însă nu pare că am reprezenta un interes masiv pentru localnici. Nu ne urmăreşte nimeni. Dacă cei care i-au ucis pe cei doi Sharpe ne-au luat cumva urma şi dacă ne urmăresc, atunci nu lasă să se vadă asta încă. Bineînţeles, această senzaţie că te afli sub observaţie ar putea fi în întregime altceva. Mă gândesc la şampania rece pe care am băut-o în Bora Bora - să fi fost doar cu o săptămână în urmă? Şampania a fost trimisă din partea cealaltă a lumii. Sunt un punct de interes pentru Edie, nu? Ar fi putut să pună pe cineva să mă urmărească, acum că m-am întors? Să mă verifice? Să mă observe? Rătăcesc cu privirea prin complex. Lângă parcare este un tânăr alb care păşeşte de colo colo cu telefonul la ureche. Un negru, în duba de lucru, stă gata să plece. O bătrână intră în clădirea de vizavi, cu o geantă de cumpărături pe roţi în urma ei. Nu văd pe nimeni care să arate suspicios, care să arate ca un ucigaş. Nu m-a găsit nimeni; nu sunt decât o femeie udă până la piele care aşteaptă să răspundă cineva la sonerie. Mă uit în sus la sutele de ferestre care reflectă cerul cenuşiu în jos. Atât de multe geamuri. Sunt atât de departe de avionul aflat pe fundul Oceanului Pacificul de Sud.

Apăs din nou soneria, lung şi încet.

Phil oftează. Camera e al naibii de grea. Nu-l învinuiesc.

E ora 9 a.m. Ar fi trebuit să se trezească până acum. Eu sunt trează de la răsărit şi pot spune cu certitudine că episodul de acum nu e neapărat ideea mea de a mă reapuca lejer de lucru. Va fi o corvoadă azi. Din puţinul pe care l-am văzut la Holli, ştiu deja că va fi un episod extenuant. Însă, aşa cum spune Murakami, maestrul corvoadei dure: „Durerea este inevitabilă. Suferinţa este opţională"

Apăs din nou soneria.

— Ce? Ce mama dracului vrei? Ce? Vocea pârâie prin grătarul de metal al interfonului, abruptă şi agresivă.

Sună ca o femeie mai bătrână decât Holli, una morocănoasă şi zbârcită. Mă aventurez să ghicesc că am trezit-o pe doamna Byford.

Ţin apăsat butonul şi vorbesc.

— Bună, sunteţi Michele Byford? Eu sunt Erin. Erin Roberts. Am venit să o văd pe Holli. Trebuia să ne întâlnim la nouă pentru film. Mă aud vorbind şi tresar. Ştiu ce aud oamenii când îmi aud vocea. Aud condiţie privilegiată şi condescendenţă şi liberalism cu inima însângerată.

Dumnezeule, azi sunt toată o panică. îmi apar în cap imaginea lui Daniel şi Sally Sharpe. *Adună-te, Erin.*

E linişte, Phil oftează din nou.

— Ah, da. Tonul vocii s-a schimbat. Pare resemnată acum. Atunci aţi face mai bine să urcaţi, mormăie ea enervată. Uşa bâzâie şi cloncăne, iar noi o împingem şi intrăm.

I-am spus lui Phil la ce să se aştepte pe aici, dar nu poţi transmite chiar totul; mai mult decât orice altceva, o senzaţie generală pe care ţi-o transmite Holli. Starea şi zâmbetul ei. Phil a văzut primul nostru interviu, aşa că sunt sigură că s-a prins despre ce este vorba. Oricum, a fost avertizat: nu te implica în ceva.

Apartamentul familiei Byford se află la etajul al şaselea. Predictibil, liftul nu funcţionează. Aş fi surprinsă ca Phil să mai aibă energie să se implice în ceva după ce a cărat camera şase etaje pe scări.

Michelle ne aşteaptă în holul comun. Are papuci de casă îmblăniţi, un capot albastru prăfos şi pijamale „Dă-mi mai întâi o cafea".

Ne priveşte încruntată. Este evident că de-abia s-a trezit din somn. Nu se vede niciun semn de Holli. Poate că încă doarme.

Michelle arată extenuată. Din informaţiile pe care le-am adunat ştiu că lucrează cu program integral la un magazin general. Au trecut cincisprezece ani de când tatăl lui Holli a părăsit-o. Nu vreau să par necioplită, dar oare n-ar fi trebuit să fie deja la lucru?

— Bună, Michelle. Sunt încântată să te cunosc. Scuze că am venit atât de devreme.

Spre surpriza mea, mă salută dând mâna cu mine.

Sesizez un zâmbet distrat. Pare îngrijorată în legătură cu ceva. Gesticulează în direcţia camerei lui Phil şi spune:

— Presupun că mai bine ai porni aia întâi.

Schimb o privire cu Phil şi îşi plasează camera pe umăr. Se aprinde lumina roşie.

— Nu vreau s-o spun de două ori.

Michelle mă priveşte şi se încruntă ca pentru sine.

— Mai bine aţi intra. O să pun ceainicul pe foc. O urmăm pe pardoseala cu linoleum a apartamentului pe care îşi târăşte încălţămintea roz. Încep să am sentimentul că Holli nu e prezentă.

Michelle se grăbeşte să intre în bucătăria meschină.

— Chestia e că trebuie să anunţ poliţia dacă vine cineva să pună întrebări. Te superi dacă o fac repede acum?

Pare jenată, nu e decât o femeie forţată să urmeze un regulament pentru care nu s-a angajat.

Dau din cap că nu mă supăr. Însă cuvântul *poliţia* îmi urlă în cap. Nu e deloc un cuvânt pe care mă aşteptam să-l aud azi.

— Scuză-mă, Michelle, chiar n-am nicio idee despre ce se întâmplă. E vreo problemă?

Privesc înapoi la Phil ca să verific dacă el s-a prins care e faza. Mi-a scăpat ceva?

Pentru o fracţiune de secundă mă gândesc că ar putea suna poliţia din cauza mea, a planului şi al celor doi Sharpe. Numai că asta e absurd, bineînţeles. Michelle nu ştie. Nu mă cunoaşte deloc. Şi orice impuls concis pe care l-am avut ieri ca să sun poliţia după ce am aflat despre cei doi Sharpe s-a evaporat de mult. În mod evident nu e o idee bună să implic poliţia în această etapă. Michele îşi ridică un deget în aer cu telefonul la ureche. *Aşteaptă.*

— Bună, sunt Michelle Byford. Pot să vorbesc cu Andy, vă rog?

Urmează o pauză, timp în care aşteptăm cu toţii, suspendaţi, asemenea fumului stătut de ţigară din bucătărie.

— Mulţumesc. Bună, Andy, da, bine, mulţumesc. Nu, n-am, nu, nimic de genul ăsta, însă au sosit nişte oameni acum la apartament întrebând de Holli. Nu, nimic de genul. Da, da, ştiu.

Râde nervos.

— Nu, au legătură cu organizaţia de caritate a închisorii. I-au luat un interviu lui Holli în închisoare pentru un film. Da, Erin, da...

Când îmi aud numele menţionat îi arunc o privire lui Phil. Ofiţerul acesta de poliţie cu care vorbeşte ea mă cunoaşte. *Pe mine.* Ce mama naibii se întâmplă? Michelle îşi ţine degetul ridicat. *Aşteaptă.*

— Da, e şi un bărbat... Nu-i cunoaşte numele lui Phil. Am trecut rapid peste această formalitate.

— Phil, spune el. Cameramanul.

Concis ca întotdeauna.

— Phil, cameramanul. Da, da, o să le spun, o secundă, aşa e... aici în zece, cincisprezece, OK, o secundă.

Îşi îndepărtează telefonul de faţă şi ni se adresează:

— Andy spune să aşteptaţi zece, cincisprezece minute şi o să apară şi el. Vrea să vă pună câteva întrebări dacă se poate.

— Îl privesc pe Phil care ridică din umeri. Sigur, zic.

Ce altceva pot să fac? Să spun nu? *Nu, de fapt, mi-e frică să vorbesc cu poliţia, Michelle, pentru că tocmai ce am furat două milioane de dolari şi probabil că am cauzat moartea a doi oameni nevinovaţi.* Nu mi se pare că am altă soluţie decât să rămân pe loc şi să încerc să mă comport normal. „Sigur" acoperă toate astea.

Prima zi înapoi în câmpul muncii şi deja voi fi luată la întrebări de un poliţist. Stomacul mi se întoarce pe dos.

Michelle îşi duce telefonul înapoi la ureche şi vorbeşte cu Andy, încep să-mi dau seama ce se întâmplă; îmi dau prea mult credit. Bănuiesc că Holli a încălcat regulile eliberării. Asta trebuie să fie, ceva de genul, însă, dintr-un oarecare motiv, îmi transpiră palmele.

Între timp, Michelle vorbeşte la telefon în continuare.

— Da, Andy, da, totul este în regulă. O să fie aici. Nu, nu cred că o s-o facă. Bineînţeles. Normal că da. OK, atunci. Ne vedem în curând. OK. Pa!

Închide şi zâmbeşte privind în jos la telefonul lipsit de viaţă, îmi imaginez că îi zâmbeşte lui Andy, care se află într-un birou pe undeva. În cele din urmă îşi ridică privirea spre noi care stăm în expectativă.

— Scuze, scuze pentru asta. Cafea?

Se uită după ceainicul care pare cuprins de viaţă. Apa fierbe.

— OK, deci aşa, scuze. Presupun că v-aţi dat seama că Holli nu e aici.

Michelle priveşte profesionist printre noi. Da, ne-am dat seama, iar ea continuă aprobând din cap.

— Da, a plecat ieri. Pur şi simplu a dispărut. De dimineaţă i-am dus nişte pâine prăjită la pat, iar ea nu mai era acolo. O căutăm de atunci; nu ştim unde se află acum. Poliţia se ocupă de asta. Andy e cel care conduce căutarea. E...

Face o pauză şi se holbează afară prin fereastra cu geam termopan soios de deasupra chiuvetei. Apa din ceainic fierbe lângă ea. Se întoarce din nou la realitate şi zâmbeşte.

— Haideţi să luăm loc.

Pune cănile de cafea cu un aer ceremonios pe masa cu învelitoare cu model de frunze de pin şi ne aşezăm.

Phil continuă să o filmeze în timp ce ea soarbe din cana aburindă, pe care scrie „Cafeaua îmi face ziua mai frumoasă". Sper să se întâmple; până acum nu mi se pare că lucrurile stau chiar aşa, pentru niciunul dintre noi.

Privesc în jos la amestecul gri-maroniu dinaintea mea. Mici bucăţi de cafea încă ţin cu dinţii de viaţă agăţate de ceramica albă a căniimele.

La naiba! Nu-i în regulă. Acum m-aş simţi mai bine dacă nu aş fi aici. Mă gândesc la geanta ascunsă în podul nostru. Vina, ca prima piesă de domino, începe să dărâme o greşeală peste alta. Trebuie să mă concentrez. Trebuie să blochez această senzaţie înainte ca Andy, poliţistul, să ajungă aici.

Şi unde dracu' e Holli?

Michelle îşi pune cana jos grijulie, cu două mâini, şi explică.

— OK, iată ce ştim.

Îşi ridică privirea cu certitudinea cuiva care întăreşte linia oficială. A trecut prin asta de o grămadă de ori deja, stând trează toată noaptea. Pot să-mi dau seama de asta. Are privirea aia specifică. Până acum, am luat o mulţime de interviuri în cariera mea, iar ea a mai trecut peste aceşti cărbuni încinşi de câteva ori. Şi acum o face din nou, pentru noi.

— Aşadar, m-am întâlnit cu Holli, ştiţi, am luat-o din spatele închisorii pe la 8 a.m., pe 12 septembrie. Asta a fost cu şapte zile în urmă. Şi-a petrecut săptămâna mai mult prin apartament, uitându-se la TV, dormind. Nu cred că a dormit foarte mult în închisoare. Era extenuată. Apoi, alaltăieri, sâmbătă, am făcut aranjamente să trecem pe la apartamentul lui Sinead - e o prietenă de la lucru, care a fost pe vremuri coafeză - ca să-i aranjeze părul lui Holli. Pe Holli ajunsese să o îngrijoreze şuviţele ei cât timp a stat închisă, iar Sinead a spus că o să i le aranjeze pe gratis. Aşa că ne-am dus acolo. I-am adus câteva dintre hainele ei - chestii de la Adidas, pe care cu toţii le plac în zilele noastre.

Zâmbeşte ca o mamă atotştiutoare, apoi continuă.

— S-a schimbat cu ele şi, după aceea, ne-am dus la Nando's să mâncăm pui. Holli moare după Nando's. Se gândeşte la asta mereu. E cu adevărat încântată după puiul în sânge de la Nando's. Nu cred că mâncarea era de calitate în închisoare, îţi dai seama. Era slabă ca un pui când a ajuns acasă. Mă rog, ai văzut-o şi tu. În orice caz, îi place genul ăsta de mâncare, şi-a luat o jumătate de pui şi câte o porţie din fiecare garnitură. Era foarte fericită. Apoi, ne-am întors acasă şi a spus că doreşte să facă nişte apeluri de pe laptop, aşa că s-a dus în camera ei şi a făcut asta o vreme. Dup-aia, ne-am uitat la nişte episoade vechi din Clanul Kardashian ca să recupereze ce a pierdut. Era destul de obosită şi s-a dus să se culce pe la nouă. Nimic neobişnuit. Părea fericită. Părea să fie din nou Holli de demult. Şi când am intrat ieri-dimineaţă în camera ei am văzut că a dispărut. Nu a luat cu ea decât câteva lucruri. Nu a lăsat niciun bilet. Nimic. Însă i-am spus lui Andy ce anume şi-a luat totuşi cu ea: o fotografie cu mine şi cu ea făcută în

închisoare, pe care o ținea lângă pat. Îi plăcea fotografia aceea. Spunea că o bucura să se uite la ea când îi era dor de mine. Îmi amintesc chestia asta, pentru că de obicei nu spune astfel de lucruri.

Michelle ne privește. Asta este tot ce știe. Asta e povestea din perspectiva ei.

— Știi unde ar fi putut să plece? o întreb.

Privește din nou în jos la cana cu cafea și oftează.

— Nu, nu știu nimic sigur. Ar fi o teorie. Poliția se ocupă de asta și, ca să fiu sinceră, nu știu cât de multe mă lasă să știu. Andy face parte din SO15[10], așa că e un pic cam dificil să aflu ceva din partea lor. Nu știu dacă știți ceva despre asta, despre antitero.

Informația vine parcă din ceață, astfel încât aproape că-mi vine să râd. Aproape. Phil privește într-o parte. Băga-mi-aș, SO 15. Fața lui Michelle e impenetrabilă - secată și obosită. Nu glumește. Dau din cap. Nu. Evident, nu știu nimic despre antitero.

— Doar că... îmi vine foarte greu să cred că Holli e implicată în așa ceva. Niciodată nu s-a implicat în ceva asemănător, niciodată nu a menționat măcar numele lui Dumnezeu sau vreun soi de religie. Andy e un drăguț, dar se înșală în privința asta. Chiar am încredere în el, dar... nu știu. O să o aducă înapoi, și asta e cel mai important lucru. Asta este tot ce contează.

Michelle apucă un pachet mototolit de țigări din buzunarul capotului ei și scoate una. Mă gândesc pe neașteptate la testul de sarcină, la crucea albastră, în timp ce bricheta ei scoate scântei și un val proaspăt de fum umple camera. Acum, Michelle ne privește pe amândoi peste masă, se apleacă în față și se sprijină pe coate.

— Holli nu e cea mai deșteaptă persoană, știți, nu e decât gura de ea, desigur, însă e foarte ușor să fie dusă de nas. Întotdeauna a fost așa. E competitivă, știți. Are așa o latură. „Sunt mai puternică decât tine. Pot să o fac mai bine ca tine." Știți? Numai că lucrul la care se referă poate fi orice. Pot fi provocări, să incendieze un autobuz, sau mai știu eu ce altceva. Îi place senzația dramatică a chestiilor făcute. Doar că se dă mare. Asta e tot. Întotdeauna a fost așa. Doar că de la o vreme a împins lucrurile la extrem. Cu cât înaintează în vârstă, cu atât merge mai departe. Știu, probabil că e vina mea. Tatăl ei nu a fost un bun exemplu și apoi s-a îndrăgostit de Ash... scuze, Ashar... și gașca aia. E ciudat. Ash a fost un băiat atât de bun la școală. Provine dintr-o familie drăguță de turci. Am întâlnit-o pe maică-sa o dată. Doar că nu înțeleg. Poate că ar fi trebuit să fiu mai prezentă, însă cineva trebuie să muncească; tatăl ei, cu siguranță nu a făcut-o.

Se oprește. A luat-o pe varianta greșită. S-a pierdut în propriile ei tuneluri și ne-a târât și pe noi cu ea. Trebuie să se întoarcă înapoi la lumina zilei.

— Holli a plecat singură sau cu cineva? întreb.

10 Echipa operativă specială, secția contraterorism (n. tr.).

E următoarea întrebare logică pe care pot să o pun. Dar cred că deja ştiu răspunsul.

— Cu Ash... Ashar.

Aprob din cap. Toate se leagă cap la cap. Ash e prietenul lui Holli din înregistrarea video din autobuz. În tonul lui Michelle nu se simte vinovăţie, ci iertare de sine. Nimic din toate acestea nu i se pot imputa. Ce ar fi putut face ca să nu se întâmple? E vorba de Holli şi de Ash. În mintea ei, vina s-a redus la jumătate. Nu e vorba decât de nişte puşti care îşi fac de cap. Ameninţarea nu e reală, în ochii ei. Sunt doar doi copii care, de data aceasta, poate că au cam exagerat.

Bineînţeles, e imposibil să nu te afecteze ce se întâmplă aici. Piesele cad la locul lor, cum se întâmplă când joci Tetris. Sunt sigură că Andy de la SO 15 o să ne lumineze şi mai mult îndată ce soseşte. Dar n-am nicio îndoială că nu o să ne lase să-l filmăm. E clar că trebuie să adunăm cât mai mult material video înainte să vină şi să ne ceară să ne oprim.

Mă ridic în picioare şi preiau controlul, schimbând energia din apartamentul înghesuit.

— Michelle, trebuie să aruncăm o privire în camera ei şi să o filmăm.

Nu e o întrebare, nu-i cer permisiunea. Creierul meu de regizoare iese la suprafaţă. Trebuie să avem cât mai mult material pentru film, cât de mult se poate. Uite, nu vreau să profit de ea, dar e evident că Michelle are încredere şi are o relaţie bună cu autoritatea. Dacă ea crede că e de bine, atunci o să obţinem ce avem nevoie. Îi susţin privirea un pic cam mult. O fac în mod deliberat până când cedează şi priveşte în altă parte.

Funcţionează. Se ridică intimidată.

— Da, desigur. Poliţia a cercetat-o deja şi au făcut propriile fotografii, aşa că sunt sigură că e în ordine să faci ce ai nevoie să faci acolo.

Mă priveşte fix, căutând aprobare şi asigurare. Vrea ca noi să ştim că ea ne ajută şi că ea nu o să fie o problemă ca Holli.

Ne conduce afară din bucătărie şi apoi pe hol. Phil îmi aruncă ceea ce presupun că ar trebui să fie o privire acuzatoare. Nu i-a plăcut asta. Nu am făcut ceva ce mă caracterizează, ci a fost o acţiune crudă.

Mă fut! Nu sunt sigură că azi îmi pasă. Azi nu mă simt pe mine, indiferent ce înseamnă asta. Nici măcar nu mai sunt sigură cine sunt eu. Poate că am murit în Pacificul de Sud împreună cu Sally Sharpe.

Camera lui Holli e mică. E o cameră simplă de adolescentă. Phil o filmează încet. Pe pereţi sunt lipite fotografii din reviste. Priviri glaciale de fotomodel agăţate de sticle de parfum. Sexualitate. Bani. Abţibilduri strălucitoare. Muşte moarte pe pervaz. Un poster împăturit cu Harry Styles şi ochii lui de căprioară. Postere cu Kanye, cu Wu-Tang Clan. Grandioase. Periculoase. Un strigăt

îndepărtat din mohorâtul Croydon: toate fac parte din designul de dinainte de închisoare. Feţele de pe postere sunt înălbite de soarele care a încălzit vreme de aproape cinci ani camera goală.

Însă eu caut altceva şi simt că şi Phil face la fel. Chiar dacă îmi dezaprobă metodele, ştiu că se gândeşte la acelaşi lucru: Nu e nimic religios în camera asta? Chiar nimic? Mă uit prin jur, dar nu văd nimic. Lângă pat se găseşte un morman de cărţi, una de modă cu Victoria Beckham, una cu Garfield cu colţurile îndoite, *Puterea Prezentului, Cărţulia Calmului.* Ultima chestie pe care mă aşteptam să o găsesc printre lecturile lui Holli. Pe de altă parte, de ce nu? O încercare de autocunoaştere sau un cadou de la o mamă bine intenţionată? Oricum ar fi, niciuna dintre cărţile de autoajutorare nu pare să fie citită. Şi apoi, cine sunt eu ca să judec? Nici eu nu le-am citit. Oricum, nu ele sunt cauza întâmplărilor din prezent. Nu sunt chiar manuale de terorism.

Apoi mă loveşte ideea că nu o să găsim nimic aici. Holli nu avea decât optsprezece ani când trăia în camera aceasta. Aici sunt relicve ale persoanei care a fost. Acum are douăzeci şi trei de ani. Maturizarea te schimbă. Cinci ani în închisoare te schimbă. Cine ştie ce i s-a întâmplat în timpul ăsta?

Ce vreau să spun e că e suficient să mă uit la mine ca să îmi dau seama că întreaga mea viaţă s-a schimbat în nouă zile. Am devenit o mincinoasă şi o hoaţă. Dumnezeu ştie unde o să fiu peste cinci ani. Sper că nu în închisoare.

Se aude soneria de la uşă şi o privim pe Michelle. Dă din cap şi se duce să-l lase pe Andy să intre.

Phil lasă camera în jos.

— Ai văzut ceva? îmi şopteşte.

În ochii lui se vede o nouă urgenţă. Pentru el, acest documentar tocmai a devenit extrem de interesant. Deja poate adulmeca premiile din viitor.

— Nu, nu cred că este ceva aici, Phil. Nu a stat decât o săptămână înainte să plece. Trebuie să căutăm în altă parte, pe Facebook, Twiter, toate astea. Oricum, Holli nu e o proastă... nu mai este, vreau să zic. Dacă ar fi ceva aici, nu va fi uşor să găsim. Mă mai uit odată prin cameră, dar ştiu că am dreptate în privinţa asta; nu e niciun indiciu pe aici.

Când intrăm în hol, vedem un bărbat îndesat care vorbeşte încet cu Michelle, stând în pragul uşii. Andy. E mai scund decât îmi imaginam, dar arată atractiv. Are un farmec lejer care sare în ochi de îndată ce se întoarce să ne întâmpine. Are zâmbetul unui învingător. Poate că de asta a obţinut postul în care lucrează. E o persoană sociabilă. Michelle are dreptate, el chiar inspiră încredere. Aş spune că de-abia a făcut cincizeci de ani. Are mult păr pe cap. În aer se simte o mireasmă aproape iluzorie de săpun scump. Va trebui să fiu foarte atentă. E evident că e foarte bun în ceea ce face. O joacă pe Michelle ca un bătrân profesionist. M-aş hazarda să-mi dau cu presupusul şi să spun că Andy e unul dintre învingătorii în

lupta cu viaţa. Presupun că vede viaţa în culori trandafirii. Ei bine, hai să începem, Andy. Hai să trecem la treabă, pentru că eu nu mă duc la închisoare. Nu o să pierd lupta asta. Îmi bag mâna cu subtilitate în haină şi apăs cu grijă pe burtă. *E OK, puişor. Mămica are grijă de tine.*

În timp ce păşeşte zâmbind spre mine, îmi trag faţa mea de joc.

— Erin, Phil, sunt detectivul inspector-şef Foster, dar spuneţi-mi Andy. Mă bucur să vă cunosc şi mulţumesc că aţi mai rămas.

Ne strânge mâinile cu fermitate, după care ne ducem în camera de zi a lui Michelle, lăsând camera de filmat în hol. Phil nu mai filmează. Phil, Michelle şi cu mine luăm loc pe canapea, în timp ce detectivul Andy se cocoaţă cu faţa la noi pe un scaun scund din piele de partea cealaltă a mesei de cafea aglomerată.

— Aşadar, nu ştiu cât de multe v-a spus Michelle, dar Holli era sub supraveghere după eliberarea ei. Părăsind casa, a încălcat regulamentul şi, e cât se poate de evident că acum l-a încălcat şi pentru că a părăsit ţara, spune el cu lejeritate.

Băga-mi-aş! Treaba e puţin mai serioasă decât am sperat. Nu credeam că o să ajung atât de departe. Holli a zburat din ţară?

— Asta e una la mână, continuă el. Totuşi, încălcarea eliberării condiţionate este o problemă separată. Principala problemă cu care ne confruntăm acum este că suntem extrem de îngrijoraţi că Holli s-ar putea să ajungă în Siria cu Ashar Farooq. Ăsta pare să fie planul ei, dar şi al lui Ash. Ştim că s-a îmbarcat la zborul către Istanbul de la Aeroportul Stansted acum paisprezece ore. Cred că putem spune că suntem îngrijoraţi. Cam asta ar fi situaţia. Acum, tonul vocii lui este serios, ca al unui om de afaceri.

Siria. Asta e o chestie uriaşă, iar adevărul groaznic este că subiectul ăsta este visul erotic al unui documentarist. Evenimente care înlocuiesc o structură narativă planificată. Raiul autorului de film.

Cu toate acestea, în timp ce stau şi ascult, în mod cert nu simt asta. Văd ce poveste grozavă ar fi aceasta. O văd, însă tot ce simt este spaimă. Un zid drept de spaimă vine în viteză spre mine. Chestia asta e reală. Holli a făcut cu adevărat ceva rău. Va avea loc o investigaţie. Sunt implicată. Cu toţii suntem implicaţi. Iar sub izolaţia din podul meu se află o geantă mare cu diamante. Care ar arăta destul de incriminatoriu dacă poliţia decide să-mi cerceteze casa. Foarte incriminatoriu.

Îmi doresc din tot sufletul ca Holli să intre pur şi simplu pe uşă, chiar în momentul acesta, botoasă şi răutăcioasă, şi să se comporte necioplit cu noi toţi.

— Treaba noastră e simplă, continuă detectivul Foster. Mai întâi, trebuie să aflăm unde este Holli, să ne asigurăm că este în siguranţă şi, dacă e posibil, să o aducem acasă. În al doilea rând, trebuie să aflăm cu cine s-a asociat, în ce perioadă din închisoare s-a radicalizat şi cum a reuşit să părăsească Marea Britanie. Astea sunt informaţiile care mă interesează pe moment.

Şi cum crede că l-aş putea ajuta cu astea?

— Acum, vreau să fiu bine înţeles: în termenii lui Holli, pe moment încă nu a făcut nimic greşit. Încălcarea eliberării condiţionate este o infracţiune neînsemnată în comparaţie cu celelalte chestii care sunt în joc în situaţia asta; pe noi nu ne interesează să o pedepsim pe Holli pentru că a fugit. Este mult mai important să o aducem acasă şi să vorbească cu noi despre ce se întâmplă, despre cum şi-a făcut rost de documente, de contacte. Căutăm să o ajutăm, atât pe ea, cât şi pe orice altă fată aflată în această situaţie. Va trebui să aveţi încredere în mine când vă spun asta: acolo nu e deloc ce cred ele că este. Indivizii ăştia obişnuiesc să agaţe fete tinere, fete problemă, să le promită lucruri importante şi când ajung acolo e deja prea târziu ca să le schimbi mintea. Sunt deja prinse în capcană. Holli o să afle toate acestea destul de curând, dacă nu a aflat deja. Lor nu le pasă de aceste fete; ele sunt trofee de care te poţi descotorosi oricând.

Andy o priveşte fix pe Michelle şi spune:

— Şi de aceea trebuie să o aducem acasă pe cât de repede posibil.

Michelle s-a albit la faţă. Mâna ei bâjbâie spre pachetul de ţigări din buzunar; a uitat că l-a lăsat pe masa din bucătărie şi, dintr-un motiv oarecare, gândul acesta mă întristează nespus.

— Acum, Erin, spune detectivul, îndreptându-şi privirea intensă spre mine, nu ştiam că urma să filmezi în dimineaţa aceasta. Bănuiesc că Holli nu i-a spus mamei ei. Am vorbit cu tipii de la închisoarea Holloway despre interviul video cu Holli. Evident, nimeni nu l-a văzut încă, dar am fi extrem de interesaţi să aruncăm o privire. Mi-e teamă că ar putea fi singurul material video la zi cu Holli, în afară de cele de pe camerele de supraveghere, care nu ne sunt de mare folos, ca să zic cinstit. Am mai multe departamente interesate pe bune de ceea ce dispui tu. Mai ai înregistrarea?

Aprob din cap.

— Nu e editat. Pe moment, e doar material brut. Nici eu nu m-am uitat încă peste, aşa că nu pot spune dacă este ceva acolo care să vă ajute în termeni de...

— Asta nu e o problemă, mă întrerupe el şi-mi dă o carte de vizită.

Detectiv Inspector-Şef Andrew Foster. Numărul şi e-mailul lui.

— Transferă-mi orice ai cât de curând posibil.

— Nicio problemă.

Iau cartea de vizită şi fac un spectacol băgând-o în siguranţă în buzunar. Poliţiştii mă fac să mă simt agitată. Întotdeauna au făcut-o. Îl simt cercetându-mi faţa, căutând ceva, orice, un cârlig de care să agaţe vreo vinovăţie. Mă străduiesc să-mi păstrez chipul senin şi impenetrabil.

— Tu nu-ai fost prezent la interviul de la Holloway, nu? se întoarce Andy spre Phil. N-ai întâlnit-o niciodată în persoană pe Holli?

— Nu, niciodată. O s-o cunosc pe Alexa mâine, răspunde Phil imperturbabil.

Însă, pe de altă parte, el nu are legătură cu un avion prăbuşit, două crime, furt, fraudă şi trafic. Cred că tot ce a făcut mai nasol Phil vreodată a fost să fumeze un joint ocazional. Şi poate că a mai descărcat ilegal de pe internet vreo două chestii.

Detectivul îşi mută din nou privirea spre mine.

— Ah, da, documentarul tău.

Zâmbeşte. Nu prea pot să spun semnificaţia zâmbetului.

— Cine mai apare în el?

Ştie. Cu siguranţă că a verificat. Îi susţin privirea.

— Eddie Bishop la Pentonville, Alexa Fuller la Holloway şi Holli, spun repede.

Totul este înregistrat; am documente ca s-o dovedesc.

Andy dă din cap. E un grup bun. Ştiu că e un grup bun.

Se întoarce către Phil.

— În orice caz, Phil, tu poţi pleca mai devreme dacă vrei. N-am nevoie decât de Erin. Nu vreau să te reţin mai mult decât e nevoie. Aşa că simte-te liber s-o ştergi.

Pe faţă îi apare o frântură din zâmbetul acela al lui.

Phil se uită la mine şi aprob din cap. *O să fiu în ordine.* În timp ce pleacă priveşte înapoi cu sprâncenele ridicate. A fost o dimineaţă ciudată.

Documentarul acesta ar putea fi mai important decât şi-a imaginat vreunul dintre noi. Şi Phil ştie asta. Îndată ce o să găsească o cafenea cu Wi-Fi o să intre pe MacBook-ul lui şi o să se uite pe platformele sociale pe care era Holli.

Andy o trimite pe Michelle să facă, chipurile, mai multă cafea proastă. Îndată ce ea pleacă, el se întinde spre mine cu un aer serios, plasându-şi coatele pe genunchi.

— Aşadar, Erin, ai observat ceva anume în timpul tău petrecut cu Holli? Orice ar fi putut părea neobişnuit? A menţionat ceva?

Atunci când nu zâmbeşte pare mai bătrân. Un pierde-vară, dărâmat. Arată mai mult cum m-aş aştepta să arate un detectiv.

Mă gândesc la interviul de acum două luni. Ţinând cont de tot ce s-a întâmplat între timp, putea foarte bine să fie şi acum un an. Am observat oare ceva care ar fi putut să dea indicii în privinţa călătoriei în Orientul Mijlociu?

Prin cap îmi trece imaginea lui Amal, gardianul de serviciu din ziua aceea. Amal din Orientul Mijlociu. Amal înseamnă „speranţă" în arabă. Amal cel cu ochi blânzi.

Brusc mă simt ruşinată.

Alung gândul acesta. Nu sunt genul ăla de persoană. Refuz să fiu aşa. Amal nu e decât un londonez obişnuit care încearcă să-şi facă treaba; se întâmplă doar că are un nume arabic. *Opreşte-te, Erin.*

Andy aşteaptă un răspuns.

— N-aş zice că am observat ceva specific, nu. Holli era... ştii, uşor enervantă. Admit asta. Nu pot spune că era ceva definitiv, dar m-am pricopsit cu senzaţia asta din partea ei.

Mă opresc din vorbit. La naiba. Îmi ascult cuvintele din nou în mintea mea. Probabil că ar fi trebuit să spun doar „Nu, nimic", şi s-o las aşa. Idioato. Chiar n-am nevoie acum să fiu monitorizată ca făcând parte dintr-o investigaţie a poliţiei. Mark şi cu mine nu putem îndura mai multe săpături înainte ca situaţia s-o ia razna. Primul meu onorariu din partea companiei fantomă din Arabia Saudită va fi transferat în contul meu bancar în opt zile. Bani primiţi din Orientul Mijlociu după ce a dispărut o fată. Situaţia nu va arăta prea bine pentru un bărbat cum e detectivul Andy Foster.

— Enervantă? In ce fel? Pare îngrijorat acum. L-am făcut să se îngrijoreze. Da, se pare că am declanşat o alarmă. Fir-ar!

— E vorba doar de atitudinea ei, ştii, cumva în siajul infracţiunii anterioare. Am văzut materialul video cu ea privind autobuzul arzând. Atitudinea ei din ziua interviului. Ea e...

— Cuvintele mă trădează din nou. Ce e ea?

— Scuze, Andy. N-am cum să o spun altfel. E o ciudată. Îmi pare rău, dar asta e.

Unde merge mia, merge şi suta. Şi ştii ce? Dacă sunt un martor cu prejudecăţi, măcar nu o să ajung niciodată în faţa unui tribunal.

Chicoteşte.

Mulţumesc Domnului.

Faţa i se luminează din nou. Nu sunt decât o fată care face un documentar.

— A, da, am văzut chestia din autobuz, spune aprobând din cap. Suntem din nou pe aceeaşi lungime de undă. *Ciudată* e cuvântul potrivit, Erin. Însă ciudată nu înseamnă rea, nu cred. Ea e doar uşor de manipulat. Sper să-şi schimbe decizia înainte să treacă graniţa, deoarece odată ce ai depăşit genul ăla de linii, nu mai este cale de întoarcere. După aceea nu vom mai putea să o ajutăm. Nu vom mai căuta să o aducem înapoi, dacă mă înţelegi ce vreau să spun.

Andy vorbeşte pe un ton coborât. O pot auzi pe Michelle trebăluind de una singură prin bucătărie. Fumul de ţigară ajunge până la noi. Andy oftează.

Schimbăm o privire.

— Facem ce putem, Erin. Însă unii oameni nu vor să se ajute pe ei înşişi.

Cred că formăm o legătură. Cred că ne înţelegem.

— Ca să fiu cinstit cu Michelle, ea n-are nicio idee cine este fiica ei. N-ar fi putut să-şi dea seama că o să se întâmple astea. O vizită pe săptămână la închisoare vreme de cinci ani nu o transformă într-o mamă atentă.

Priveşte în direcţia bucătăriei, iar eu profit de ocazie ca să înghit în sec. Dorinţa mea de a arăta ca o persoană normală în timp ce sunt sub investigaţie mi-a transformat într-un mod ciudat funcţiile organice de zi cu zi.

— Holli s-a schimbat cam cu cinci luni înainte să fie eliberată, continuă el. Avem declaraţii din partea gardienilor închisorii şi din partea consilierilor. S-au întâmplat două lucruri în perioada aia. S-a înscris pentru schema de caritate a închisorii şi a fost de acord să participe la documentarul tău. Pot spune cu încredere că nu conduci o celulă Al Qaeda londoneză, Erin, dar mi-aş pierde slujba dacă nu urmăresc puţin situaţia. Tace şi mă priveşte. În colţul gurii îi apare o sugestie de zâmbet.

Aşadar deja m-au verificat. La naiba. Cât de mult?

— Sunt suspectă?

Ştiu că ar trebui să nu întreb asta, dar sunt? Simt cum mi se înroşesc obrajii şi cum gâtul mi se înfierbântă. Corpul meu acum este oficial lipsit de control.

El chicoteşte satisfăcut.

— Nu, Erin, e clar că nu eşti suspectă. Nici măcar nu l-ai întâlnit vreodată pe Ashar Farooq, singura ta întânire cu Holli e pe film şi toate apelurile tale telefonice către închisoare au fost înregistrate şi monitorizate la timpul lor. Le-am ascultat pe toate.

La naiba!

— Nu ai făcut nimic. Dar trebuie să-mi dai o copie a materialului filmat cât se poate de repede azi... şi după aceea nu o să mai stăm pe capul tău. În momentul ăsta, nu ne interesează persoana ta, câtuşi de puţin.

Întrezăresc umbra altui zâmbet. Acestea fiind spuse se ridică în picioare şi-şi trece palmele peste pantaloni, periindu-i. După aceea, îşi ridică privirea.

— Ah, şi nu e necesar să o mai spun, dar nu mai arăta materialul filmat nimănui. Niciunei agenţii de ştiri şi, evident, niciunui ziarist. În plus, până când investigaţia nu are un final, nu vei putea folosi materialul pentru documentarul tău. Şi ştii ce, chiar şi atunci, fă-mi o favoare şi sună-mă înainte, OK? Doar ca să verific. Nu mă uita.

Zâmbeşte. Chiar are zâmbetul unui învingător. Şi nici nu ai nevoie de o imaginaţie bogată ca să vezi că nici nu arată rău.

În momentul ăsta, n-am idee de ce spun ce spun, dar o fac.

— Andy. Când se termină vreau drepturi exclusive pentru asta, OK? înaintea oricui. Ar fi fantastic să-ţi iau un interviu.

Iată. M-am agăţat cu unghiile de stâlp.

Zâmbetul lui se lărgeşte. E surprins. Amuzat.

— Nu văd de ce nu, odată ce e de domeniu public. N-are cum să strice. Pare că faci un mic film drăguţ, Erin. Interesant. Sună-mă!

Şi cu asta, basta. Pleacă.

Când ajung acasă, primul lucru pe care îl fac este să mă grăbesc să ajung în pod. Din fericire, Mark încă nu s-a întors. Azi se întâlneşte cu foştii lui colegi, încercând marea cu degetul în căutarea unor contacte ca să vândă diamantele.

Între timp însă, diamantele sunt în continuare în pod şi asta mă îngrijorează. Marfa noastră. Dacă poliţia se decide să ne cerceteze casa o să le găsească. Mut o maşină de cusut veche deasupra instalaţiei lăsate de izbelişte. Stau cu picioarele încrucişate pe podeaua aşchiată, agonizând, neştiind dacă nu cumva, punând maşina de cusut deasupra nu o să ridice şi mai multe suspiciuni. Dacă cei de la SO 15 ne cercetează casa, oare maşina de cusut o să le atragă atenţia sau aş face mai bine să ascund zona cu izolaţia? Am căutat SO 15 pe Google în drum spre casă: e vorba despre o secţie de operaţiuni speciale din cadrul Poliţiei Metropolitane, aflată sub Comandamentul Contraterorist, un departament creat prin fuziunea dintre Secţia Specială şi vechea Secţie Antiterorism. E vorba de poliţia aia *serioasă.*

Mut maşina de cusut din nou.

În cazul în care poliţia decide că sunt o persoană de interes, nu este vreun loc în casa asta pe unde să nu se uite. Şi nici nu pot

să îngrop diamantele în grădină acum. Solul nu va arăta cum trebuie, iar poliţiştii adoră să dezgroape un patio, nu? Am văzut destule drame poliţiste ca să ştiu asta. Iar acum, n-am nicio şansă să zbor în Elveţia ca să le depozitez într-o cutie de valori, în nici un caz acum că sunt o parte din investigaţia lui Andy. O astfel de acţiune ar ridica mai multe semne de întrebare decât orice altceva. Trebuie doar să le mutăm din casa noastră cât de repede posibil. Ăsta e singurul răspuns. Trebuie să scăpăm de diamante.

Mă gândesc la avion, la oamenii aceia care sunt în continuare acolo, prinşi în siguranţă cu centuri de scaunele lor. În apa întunecată ca noaptea. Nu pot să nu mă întreb. Cine erau? Erau oameni răi, cum a spus Mark? *Arătau* ca nişte oameni înspăimântători. Mă bucur că nu i-am văzut. E greu să-mi păstrez gândurile la distanţă, aşa cum sunt. Văd figuri create de propria mea imaginaţie, cenuşii şi îmbibate de apă.

Îmi doresc să fi fost vreo modalitate ca să aflu cine erau. Am încercat fiecare chestie la care ne-am gândit, am verificat site-urile Interpol şi pe cele cu persoane dispărute când eram în Bora Bora. Mark este singurul care ar fi putut să-i identifice dintr-o înşiruire. Şi doar s-a uitat. Poate că ar trebui să-l rog să o facă din nou? Poate că eu ar trebui să verific site-urile de ştiri ruseşti, căutând persoane dispărute?

MARȚI, 20 SEPTEMBRIE

Pietrele

Mark a făcut rost de un contact pentru pietre. Unul din foştii lui colegi pe care i-a întâlnit ieri, în timp ce eu filmam acasă la Holli, a sugerat o posibilă soluţie. Fix la timp. Odată ce vindem diamantele putem să transferăm banii prin bancă direct în Elveţia şi am terminat şi cu asta. Cuibul nostru va fi în siguranţă. Nu i-am spus lui Mark despre Holli sau detectivul Foster. Să treacă mai întâi ziua de azi; nu vreau să se îngrijoreze în privinţa poliţiei până când nu se încheie afacerea. Sunt sigură că încă nu mă cercetează, şi dacă reuşim să rezolvăm situaţia cu diamantele azi, s-a terminat. Nici despre copil nu i-am spus încă lui Mark. Nu păstrez secrete în mod deliberat; vreau doar să aştept momentul potrivit. E o veste atât de importantă, încât nu-mi doresc să o întinez cu grijile. Vreau să fie ceva special şi pur.

Îi spun azi, îndată ce toate astea se termină, după ce vom vinde diamantele şi toate urmele care duc la geantă şi la avion vor dispărea. Diamantele sunt ultima treabă neterminată. Mark a găsit contactul printr-o fată pe nume Victoria, care a fost în acelaşi program de training ca şi Mark, la J.P. Morgan. S-a lăsat de cursuri destul de repede, s-a specializat, şi acum e agent economic pe cantitate în echipa de agenţi economici pentru capital algoritmic la HSBC. E iraniană şi are un frate vitreg care oferă sfaturi şi face comerţ cu bunuri materiale: asta înseamnă obiecte de artă, bunuri de lux, bijuterii, vase Ming, pălăria lui Napoleon, chestii de genul ăsta. E o glumă, în niciun caz pălăria lui Napoleon. Sau poate că da, de ce nu? Bunuri lichide ale celor ultra bogaţi, indiferent ce formă ar putea lua.

Fratele vitreg al Victoriei are un site.

Naiman Sardy Art & Asset Advisors. Pagina mea favorită de pe site este intitulată „Artă la amanet”. Mă întreb ce ar spune Monet, de Kooning, Pollock, Bacon şi Cezanne, cei mai valoroşi dintre artişti, despre faptul că lucrările lor sunt la amanet.

Citesc următoarele pe site:

Ca urmare a crizei financiare internaţionale, investitorii au început să vadă beneficiile introducerii bunurilor nemonetare, cum ar fi obiecte de artă, iahturi, bijuterii şi alte colecţii în portofoliile lor de investiţii generale. În orice caz, aceste bunuri materiale au nevoie de o îngrijire profesionistă şi management delicat, nu doar în zonele de depozitare, expunere, prezervare şi asigurare, ci şi ca bunuri comercializabile de o valoare substanţială. Acestea necesită acelaşi nivel de supraveghere de care au nevoie şi portofoliile exclusive de investiţii financiare.

Aici, la Naiman Sardy, ne asigurăm că obţineţi şi menţineţi un portofoliu echilibrat, sfătuindu-vă şi făcându-vă pe dumneavoastră, investitorul, conştient de valorile pieţei curente, consiliindu-vă când să cumpăraţi, când să vindeţi sau când să vă păstraţi bunurile, în timp ce vă oferim sprijin în fiecare etapă din domeniul achiziţiilor şi al vânzărilor.

Ei bine, iată. O companie fantomă pentru protejarea artei. Obiecte de artă folosite ca ţigările din închisoare.

Brusc, realizez şi alt sens al cuvântului „supraveghere". „ *Acestea necesită acelaşi nivel de supraveghere de care au nevoie şi portofoliile exclusive de investiţii financiare"*. Una dintre ironiile vieţii, presupun.

Mi-e teamă că, atunci când va veni revoluţia, clienţii de la Naiman Sardy Art & Asset Advisors vor fi primele ei victime, fie ele colaterale sau nu.

În orice caz, Mark i-a cerut Victoriei să-l contacteze pe fratele ei Charles pentru a-i găsi un „client" de-al lui. Mark şi Victoria sunt prieteni pe LinkedIn şi, la cafea, după o scurtă recapitulare a vremurilor de când nu s-au văzut, Mark a adus vorba despre asta. Ar fi interesat fratele ei să cunoască un potenţial client nou care caută să facă pierdute ceva bunuri pe parcursul următoarelor luni? Ideea a părut că a prins rădăcini. Mark mi-a spus că ea s-a îndreptat de spate un pic în cafenea şi că i-a plăcut foarte mult să joace rolul de intermediară. Se pare că afacerea fratelui ei fusese lovită destul de zdravăn de climatul actual, iar lui Charles chiar i-ar prinde bine un comision acum. Victoria i-a înmânat lui Mark o carte de vizită de-a lui Charles şi i-a spus să i-o dea acestui „client". Ba chiar i-a şi mulţumit că s-a gândit la Charles pentru asta.

Mark a telefonat şi a stabilit o întâlnire. Urma să merg eu, nu cu rolul de client, ci cu rolul de asistent personal al clientului, Sara. Până acum totul e standard; ştiam din poveştile lui Caro că majoritatea vânzărilor cu obiecte din galerie se fac la telefon sau prin asistenţii personali care cumpără la deschiderea expoziţiilor. De ce să-ţi cumperi singur obiectele când poţi să trimiţi pe altcineva s-o facă?

Mă întâlnesc cu Charles în această dimineaţă. Îl las pe Mark în Patisserie Valerie din Green Park şi mă duc singură pe strada Pall Mall.

Galeria de pe Pall Mall este discretă. Imediat ce intri, observi că arată mai degrabă ca o casă de licitaţii privată de lux. Vitrine sunt răsfirate prin încăpere, găzduind comori care, presupun, nu sunt de vânzare. Sunt mai degrabă totemuri plasate strategic ca să asigure clienţii că acesta este locul potrivit pentru ei, fluiere pentru câini specifice claselor sociale, trofee, embleme. Dar, ca să fiu cinstită, îmi imaginez că, la preţul potrivit, toate obiectele de aici pot fi cumpărate.

Ca de exemplu, o mască incaşă a morţii, lucind cald în lumina spoturilor, care se află în spatele unei vitrine de sticlă groasă de un inch.

Un alt exemplu ar fi o armură completă de războinic japonez.

În altă parte, un colier cu un diamant strălucitor în formă de pară, care atârnă greoi şi gros ca un şerbet de lămâie de un şirag de diamante mai mici ce sclipesc în luminile galeriei.

Mă întâmpină Charles, care e îmbrăcat cu pantaloni roşii şi are părul roşcat frumos aranjat. Emană un aer sănătos şi se vede pe el doar o idee de bronz obţinut prin sudul Franţei. Pare să fie singur. Poate că deschid magazinul doar pentru întâlniri. Nu-mi imaginez să fie mult trafic pietonal prin zonă, chiar dacă e strada Pall Mall.

Luăm loc în partea din spate a camerei la un birou de mari dimensiuni din lemn de mahon. În cazul în care nu e un Chippendale, atunci e clar în maniera lui Thomas Chippendale. Presupun că intenţia este să observi lucruri din astea; probabil că de asta au fost alese.

Stăm şi conversăm lejer în adâncul reprezentanţei cu covoare groase. Charles îmi face o cafea la capsulă. Îmi dau seama că mingea, în ce priveşte discuţia de afaceri, este în terenul meu. Sunt sigură că Charles poate întreţine flecăreala distrăgându-mă pe tot parcursul zilei dacă nu trec direct la subiect. În mod evident nu e genul care să aducă afacerile la început în discuţie - îmi imaginez că nu aşa se face în domeniul ăsta, adică să treci direct la subiect.

Chiar şi comercianţilor de la tarabele din piaţa din East End le place să trăncănească, nu? Bineînţeles, Charles nu e unul dintre ei, să fie clar. Are cu totul aspectul unuia care a studiat la Oxford sau Cambridge: este precis, isteţ, dar şi infestat cu o ruşine auto- impusă a propriului potenţial neperformant. Se pare că un dezavantaj în a avea toate oportunităţile disponibile în viaţă este că niciodată nu-ţi poţi satisface nivelul de aşteptare. Niciodată nu eşti mulţumit de potenţialul tău. Orice împlinire va fi privită cu un minimum de expectanţă, ţinând cont de circumstanţe, şi orice eşec se va datora pur şi simplu slăbiciunii caracterului.

Să fie clar, personal cred că Charles se descurcă foarte bine. Are un loc încântător aici. Pare să aibă o slujbă bună. Aş fi o mamă mândră de aşa un fiu. Asta e altă chestie cu şcolile particulare de băieţi. Mi se pare că te cam lucrează la corzile sensibile, nu? Ocolesc sexualitatea şi au linie directă cu mama. Băieţii ăştia nu se maturizează niciodată.

Scot săculeţul cu diamante din buzunarul hainei şi-l pun pe birou. Pietrele sunt depozitate în siguranţă acum, în portofelul de piele de culoare crem-pal, pe care l-am cumpărat cu Mark pentru acest scop. Punga de plastic nu era potrivită şi chiar dacă ne-a uşurat de 150 de lire, săculeţul dă cu totul o altă nuanţă efortului actual.

Charles devine atent. Ăsta este motivul pentru care se află aici, la urma urmei, şi, în plus, nu a avut parte de un an fericit.

Îi explic că familia pentru care lucrez caută să transforme ceva bunuri în bani lichizi în următoarele luni şi că îşi doresc să vândă iniţial diamantele ca să testeze piaţa, să vadă cât de receptivă este în acest moment.

Bineînţeles, în realitate nu mai există alte bunuri. Îmi doresc să fi fost. Îmi doresc să fi găsit mai multe genţi. Dar bănuiesc că ideea mai multor vânzări prin intermediul lui Charles ne vor aduce azi cel mai bun preţ pentru diamante şi va elimina natura suspicioasă a unei singure vânzări.

Lui Charles i s-a trezit interesul. Am ştiut eu că săculeţul de piele o să-şi facă treaba.

Charles aduce o tavă pentru bijuterii. Îi pasez săculeţul. Vreau să le scoată afară el, să aibă senzaţia pe care am avut-o eu prima dată când am văzut sute de diamante revărsându-se şi reflectându-se la lumină.

Scutură săculeţul cu blândeţe, iar diamantele se rostogolesc pe materialul de pâslă verde a tăvii.

Simte şi el senzaţia.

Mi se ridică părul pe braţe. O simt şi eu.

Oportunitate. Posibilităţi. Îşi umezeşte buzele. La suprafaţă, figura lui pare inexpresivă.

— Foarte frumoase, încântătoare.

Sub suprafaţa feţei se iveşte o nuanţă de încântare. Nu e jucător de poker, asta e clar.

Cădem de acord asupra unui comision de zece la sută. O să se ocupe imediat ce plec şi se aşteaptă să am câteva oferte până după-amiază. Lucrurile se mişcă foarte rapid în piaţa diamantelor.

Dacă familia pentru care lucrez ar fi interesată, ar putea să aranjeze o vânzare până la sfârşitul zilei.

Plec cu o chitanţă scrisă de mână în locul pietrelor preţioase şi mă duc înapoi la cafenea ca să mă întâlnesc cu Mark. Şi atunci simt o privire care mă urmăreşte. Mă opresc la intersecţia dintre străzile Pall Mall şi St. James şi, cu nervii sfârâind, mă prefac că-mi caut telefonul în geantă. Cei doi bărbaţi din spatele meu trec în faţa mea. Nu sunt poliţişti şi nu mă urmăresc, nu sunt decât doi bărbaţi bine îmbrăcaţi pe drum spre un prânz lung. Mă uit peste umeri înapoi pe strada Pall Mall până la piaţa Trafalgar, căutând cu privirea conturul îndesat al detectivului Foster printre puţinii pietoni. Din cei douăzeci şi ceva de trecători, niciunul nu se potriveşte. Detectivul Foster nu e aici. Nu mă urmăreşte.

Opreşte-te, Erin. Nu fi paranoică.

Inima mi se zbate în piept. Nu e decât un moment instinctiv fantomatic, nimic altceva. Mă îndrept spre St James ca să mă întâlnesc cu Mark.

Când mă vede intrând, se luminează la faţă. Vrea să ştie cum au decurs lucrurile cu Charles.

— Foarte, foarte bine, îl asigur. Caută cumpărători chiar acum. A fost extrem de încântat. A încercat să ascundă asta, dar mi-am dat seama. Am putea rezolva situaţia în câteva ore! Mă va sună în după-amiaza aceasta cu câteva oferte.

Mâinile îmi tremură uşor. Mark îşi întinde mâna peste masa de cafea şi-şi lasă palma să se odihnească peste a mea.

— Te descurci foarte bine, scumpo. Sunt impresionat, spune şi rânjeşte tăind afirmaţia.

Nu mă pot abţine şi rânjesc şi eu. Ce facem oare? E înspăimântător, dar este şi incitant cu totul. Nu pot să vorbesc în numele lui Mark, evident, dar până acum nu am fost amendată înainte decât pentru vreun bilet de parcare ocazional. Nu sunt o infractoare. Însă e uimitor cât de uşor vorbim despre toate acestea. Mă consolez că este OK să fii paranoică din când în când, ar fi o nebunie să nu fiu, luând în considerare ce facem. Am adus pericolul cu noi acasă, în Anglia.

— Ascultă, Erin, scumpo, ce ar fi să rămânem în oraş şi să aşteptăm telefonul lui Charles împreună? Şi dacă soseşte o ofertă, o acceptăm şi gata, bine? Şi ai putea să te duci înapoi la el să închei afacerea şi, începând cu seara aceasta, am scăpa definitiv de toate. Gata, nu mai avem diamantele în casă. Ne întoarcem la vieţile noastre normale. Mă rog, aproximativ normale.

Mark îmi oferă din nou acelaşi zâmbet.

Pe la unu jumătate îmi sună telefonul. E Charles, care deja mă caută. Recunosc ultimele trei cifre de la apelul efectuat de Mark de dimineaţă. Mark aprobă din cap să preiau apelul şi, după patru ţârâituri, răspund. Nu vreau să pară că suntem prea disperaţi.

— Alo? răspund brusc.

Nu vreau să pară că Sara, alteregoul meu, n-are nimic mai bun de făcut decât să-şi petreacă ziua aşteptând apelul lui Charles.

— Bună, Sara! Sunt Charles de la Naiman Sardy.

Pare nesigur.

— Fantastic! Bună, Charles, cu ce-ţi pot fi de folos?

Am un ton degajat, distant şi profesionist. Mark îmi surprinde privirea şi zâmbeşte. Îi place acest personaj foarte sexy.

Charles ezită din nou uşor şi totuşi surprind asta. O pauză infinitezimală înainte să se arunce în discuţie.

— Sara, îmi pare atât de rău, dar din nefericire nu pot să te ajut cu situaţia aceasta. Oricât de mult mi-ar plăcea, mi-e teamă că va trebui să zic pas.

Mi se întoarce stomacul pe dos şi-mi aţintesc privirea pe Mark, care deja a surprins schimbarea în energia mea şi, în tăcere, scanează feţele din cafenea. Am fost prinşi? S-a terminat?

Am fost un pic cam mult timp tăcută la telefon. Mă concentrez şi continui pe un ton calm.

— Este vreo problemă, Charles?

Încerc să am un ton uşor pasiv-agresiv. Sara nu pricepe motivul pentru care Charles i-a irosit timpul, dacă e incapabil să-i vândă diamantele.

Mark îşi aţinteşte privirea din nou pe mine.

— Îmi pare teribil de rău, Sara. E o mică problemă în ce priveşte proveniența lor, asta e tot. Sunt sigur că clienţii tăi nu ştiu că se află în posesia... ei bine, nu e necesar s-o spun, dar au fost câteva semne de întrebare în privinţa provenienței pietrelor preţioase, ceea ce ar putea cauza viitoare probleme. Aşa că în acest moment va trebui să mă retrag. Sunt sigur că înţelegi, spune Charles şi face o pauză lăsându-mă pe mine să o umplu.

Scutur din cap în direcţia lui Mark. Nu vindem. *Proveniența.* Mă încrunt şi apoi îmi dau seama. Charles mă lasă să înţeleg că el crede că facem trafic cu diamante pătate de sânge, că pietrele noastre preţioase provin din vreun vid etic din Africa. Bineînţeles, fără documente, fără nicio urmă, aşa trebuie să pară că stau lucrurile. Şi aş prefera ca Charles să considere că sunt diamante pătate de sânge decât să creadă că lipsa informaţiilor provenienței lor se datorează faptului că le-am furat. Normal că trebuie să fi suspectat că ceva nu e în regulă când i le-am dat. Şi pun pariu că îngrijorarea lui are mai mult de-a face cu faptul că diamantele cară în spate o încărcătură criminală mai mult decât cu etica. Dacă ar fi fost capabil să plaseze pietrele preţioase cuiva în ultimele ore, bănuiesc că ar fi făcut-o. Nu-l învinuiesc deloc pentru refuz. Dacă aş fi Charles m-aş ascunde în gaură de şarpe, mai ales că are un an prost. Oameni ca Charles nu rezistă mult în închisoare.

— Înţeleg. Ei bine, mulţumesc, Charles, ai fost de mare ajutor. Clienţii mei vor fi foarte interesaţi să audă asta, sunt sigură. Ai dreptate să presupui că n-am idee de originea lor. Aşa că îţi mulţumesc pentru discreţie.

Îl periez. Ştiu că nu o să spună nimănui, dar merită să-l bat cu palma uşor pe cap dacă asta îi face viaţa mai uşoară.

— Nu-i nicio problemă, Sara, spune el şi ghicesc în vocea lui un zâmbet de uşurare. Ai putea totuşi să-ţi informezi clienţii că aş fi fericit să mă ocup de orice alte bunuri materiale pe care ar fi interesaţi să le transforme în lichidităţi.

Îşi doreşte laurii, dar nu vrea să-şi mânjească mâinile. Te rog, Charles, prinde şi tu un loc la coadă.

— Da, bineînţeles, şi ştiu că o să-ţi aprecieze discreţia în această problemă, spun.

Mark dă din cap. Umflu egoul unui om care tocmai ne-a spus că suntem infractori, dar funcţionează. Oamenii sunt ciudaţi, nu?

— Minunat, mii de mulţumiri. Ah, Sara... te-ar deranja să vii să le iei de la biroul meu acum? Le-am pregătit deja să fie preluate. Probabil că aşa e cel mai bine.

Închid şi mă prăbuşesc peste masa de cafea. Doamne, este extenuant să fii infractor. Mark îmi ciufuleşte părul şi-mi ridic încet ochii spre el.

— Nu are loc nicio vânzare, spun pe un ton scăzut. Crede că sunt diamante pătate de sânge. Dar e în regulă, nu are intenţia să spună ceva. Trebuie să mă întorc să le iau acum.

— La naiba!

Nu e deloc ce voia să audă Mark. S-a străduit destul de mult ca să uşureze această tranzacţie. Partea aceasta ar fi trebuit să fie cea mai uşoară. Nu ştie că noi suntem vânzătorii, nu?

— Nu, răspund cu rapiditate. N-are de unde să ştie. Şi chiar dacă ar şti, în mod cert nu e genul care ar menţiona-o. Dacă e prea speriat să încerce să vândă diamantele pentru noi, atunci în mod cert o să fie prea speriat ca să nu-şi ţină gura în privinţa lor. Cine ştie cine puteau fi clienţii mei? Cine ştie de ce ar putea fi ei capabili?

Nu sunt îngrijorată câtuşi de puţin că Charles ar putea să ne toarne.

Îngrijorarea lui Mark se risipeşte şi-mi aruncă un zâmbet subţire.

— Şi ce naiba o să facem acum?

Ia situaţia în serios, absurditatea ei fiind evidentă în tonul lui. Pentru că, într-adevăr, ce o să facem de-acum? Nu ştim pe nimeni altcineva şi nu ştim cum să vindem diamante.

Chicotesc un pic. Îmi rânjeşte înapoi, încreţindu-şi colţurile ochilor. Doamne, ce superb e!

— Chiar am crezut că Charles o să fie soluţia; aproape că m-am aşteptat să-mi facă o ofertă pe loc, spun. Doamne, de ce nu poate fi aşa uşor?

— Şi eu am crezut că o să fie la fel. Cei din Elveţia ne-au răsfăţat, cred; acolo totul a mers ca uns. Totuşi, pentru astea, va trebui să urmăm şi alte căi. Încă nu s-a terminat. O să găsesc eu ceva. Tu du-te şi ia pietrele.

Îl las pe Mark să-şi frământe creierii, în timp ce eu mă îndrept spre biroul lui Charles ca să iau diamantele. Brusc, totul pare distractiv din nou. Aş putea face asta toată viaţa pentru Mark, să fiu o Daisy şi el un Gatsby.

Charles nu e prezent când ajung înapoi la galerie. Un gardian de pază răspunde la sonerie şi-mi înmânează săculeţul ofensator la schimb pentru chitanţa lui Charles. Se pare că Charles vrea să-şi acopere urma, să ia distanţă faţă de situaţie. În cazul în care Mark se va mai întâlni cu Victoria, va trebui să mimeze o ignoranţă totală. Să se comporte şocat şi uimit că contactul lui încerca să scape de nişte diamante pătate de sânge. Cine ar fi ştiut? Pare perfect plauzibil. Mark a fost destul de departe de focul acţiunii ca să joace cartea ignoranţei. Evident, sunt o grămadă de oameni bogaţi şi ticăloşi pe lume. În afară de faptul că e soţul meu, Mark nu are nicio conexiune tangibilă cu nimic din ce tocmai s-a întâmplat. Pe de altă parte, nici eu n-am fost aici. Sara a fost.

O frântură de voce din mintea mea îmi aminteşte că eu sunt constant cea apropiată de toate acestea, că eu voi suporta consecinţele, dacă toate merg prost. Eu sunt cea care apare pe camerele de supraveghere din Elveţia şi cea de pe camerele de pe strada Pall Mall. Nu e vorba de numele meu, ci de faţa mea. În timp ce mă întorc cu pietrele preţioase ca să mă întâlnesc cu Mark, mă întreb dacă a fost ideea mea asta, să risc atât de mult. Sau pur şi simplu mi-am intrat în rol?

Sunt eu mai curajoasă, mai pricepută decât Mark? Sau sunt mai proastă? De ce mereu trebuie să o fac eu?

Pe de altă parte însă, Mark e cel cu contactele, aşa că nu poate să facă el tranzacţiile, nu? Are sens. Şi, ca să fiu cinstită, nu-mi place să stau pe locul din spate în maşina de curse. De fapt, formăm o echipă perfectă.

Mark a rămas fără idei în privinţa diamantelor, aşa că atunci când mă întorc la el ne hotărâm să o terminăm pe ziua de azi. Creierul lui pare să se fi întors la griji legate de afaceri acum. Trebuie să se întâlnească cu un alt fost coleg de muncă în după-amiaza aceasta... ceva despre reglarea financiară în consultanţă. Faptul că pune pe roate noua afacere înseamnă şi că trebuie să treacă de mai multe hopuri. Îi propun să plecăm. Oricum, avem nevoie de mai mult timp ca să ne gândim la următoarea noastră mişcare cu diamantele. Îl sărut de rămas-bun şi mă îndrept spre casă cu diamantele adunate ca nişte ouă în cuibar în interiorul pielii de culoarea untului din mâna mea rece băgată în buzunar.

După o vreme, pe drum înapoi, spre metrou, mă pocneşte o idee.

Dacă Charles, care se mişcă atât de încet, poate vinde diamante, noi de ce nu am putea s-o facem? Charles e un intermediar, cineva care ia obiecte pe care oamenii foarte bogaţi nu le mai vor şi găseşte alţi oameni care să le cumpere. Face comerţ cu banii altor oameni. Dacă Charles poate pricepe esenţialul comerţului cu bunuri având doar un master în Arte Frumoase, sunt destul de sigură că nu e vorba de fizică nucleară. Aşa cum şi Mark obişnuia să facă în City, numai că Charles o face la o scară mult mai mică. Oricum, noi am mai cumpărat diamante înainte; cu-noaştem cei patru paşi necesari din toată documentarea pe care am făcut-o împreună despre diamante după logodna noastră. Ştim cu aproximaţie cam cât valorează pietrele astea, aşa că trebuie doar să găsim pe cineva care să-şi dorească să le cumpere. Şi, ce să vezi, în Londra este o întreagă stradă dedicată cumpărării şi vânzării diamantelor. Ne trebuie doar cineva care nu este prea îngrijorat în privinţa proveniênţei lor pentru a manifesta un interes. Cineva care, să zicem, e mai *proactic* decât Charles. Am putea măcar să încercăm terenul.

Intru pe o alee de lângă Piccadilly, iau un diamant mare în palmă şi pe restul le pun în buzunar.

De la staţia Farringdon o iau printr-un furnicar de străzi laterale până ajung în zona plină de viaţă Hatton Garden. E frig azi, vântul bate şfichiuitor. Strada e plină de evrei hasizi, care-şi ţin pălăriile cu boruri largi cu mâinile ca să nu le ia vântul, şi cu bişniţari londonezi înfofoliţi până la bărbie în haine de caşmir, toţi grăbindu-se să ajungă undeva.

Probabil că nu-i cea mai inteligentă idee să vin aici, dar pe de altă parte nici eu nu arăt ca o hoaţă de bijuterii. Adică de ce ar atrage atenţia o femeie bine îmbrăcată, la vreo treizeci de ani, care doreşte să evalueze un diamant în Gatton Garden? Oamenii fac asta în fiecare zi.

Îmi privesc inelul de logodnă; este frumos. Mark chiar a cheltuit mulţi bani pe el. E uşor să-mi dau seama de asta acum. Însă în momentul acela, îmi amintesc că m-am gândit la cât de mult mă iubeşte şi ce sacrificiu a făcut ca să-l cumpere. Orele pe care le-a lucrat ca să o facă. Cât de strălucitor şi de frumos e!

Văd acum că e ca un trofeu. Arată ridicol de bine. Munca grea depusă de Mark montată pe degetul meu. Dacă am fi avut nevoie de bani, l-aş fi vândut fără să clipesc. Dacă am fi avut nevoie pentru noi, pentru casa noastră ori pentru copilul nostru. Inelul de aur de dedesubt semnifică mai mult decât strălucirea diamantului. Oricum, după ce vom rezolva problema diamantelor nu o să mai am nevoie să fac asta. Presupun că după ce le vom vinde, nu va mai fi nevoie să mai vând vreodată ceva.

Prima dată încerc la piaţa de schimb de diamante. E un spaţiu cu aspect cavernos plin cu multe şi felurite tejghele cu diferiţi comercianţi specializaţi în diverse pietre şi metale preţioase. Evrei ortodocşi stau aplecaţi peste tejghele, lângă vânzători localnici îmbrăcaţi în costume elegante, un amalgam de afaceri de familie una lângă alta.

Nu ajung prea departe înainte ca un comerciant să mă abordeze. Deşi nu pare că s-ar uita la mine, mă simt că o vulpe care a nimerit în mijlocul unei partide de vânătoare.

— Cu ce te pot ajuta, drăguţo?

E un tip chel, cu accent cockney, care poartă cămaşă, cravată şi pulover de lână, practic, un bărbat care s-a îmbrăcat ca să facă faţă vremii. Are un zâmbet destul de politicos. Merge pentru ce am eu nevoie.

— Vreau să vând ceva, de fapt, am un diamant de două carate de la un fost inel de logodnă.

Bănuiesc că e o poveste cât se poate de onestă. Nimeni nu o să întrebe al cui a fost inelul. În mod logic, oricine l-a deţinut cândva, fie este mort, fie nu mai este căsătorit. Nu e genul de trăncăneală pe care şi-ar dori-o cineva la o vânzare, nu e chiar atât de folositoare ca să ungi rotiţele tranzacţiei. Şi faptul că piatra nu mai este montată pe un inel este de rău augur, poate fi vorba despre o situaţie din aia despre care mai bine nu întrebi. Am speranţe. Pe drum cu metroul m-am gândit la o poveste. Cred că e destul de bună.

— Două carate? Minunat. Lasă-mă să arunc o privire. Pare încântat pe bune. Bănuiesc că în acest domeniu al muncii nu ştii niciodată la ce să te aştepţi. Ceva din expresia feţei lui îmi aminteşte de acel episod faimos din Only Fools and Horses, cel în care Del şi Rodney găsesc ceasul şi devin milionari în cele din urmă. Tipul mi-a înghiţit găluşca.

Scot diamantul din buzunar şi-l pun pe tava cu postav de pe tejgheaua lui. Nici nu ajunge bine jos, că l-a şi înhăţat. Îl studiază cu lupa. Apoi, mă priveşte evaluându-mă. Nu sunt decât o femeie din clasa de mijloc, bine îmbrăcată, în jurul

vârstei de treizeci de ani. Înfăţişarea mea risipeşte orice l-ar fi pus pe gânduri, aşa că se concentrează din nou asupra pietrei.

Îşi cheamă partenerul, pe Martin, care mă salută prietenos cu un gest. E mai tânăr decât tipul în pulover, care îi pasează piatra. O fi fiul lui? Un nepot? Martin îşi scoate propria lupă şi cercetează diamantul din toate poziţiile. îmi aruncă o privire şi mă cântăreşte.

— Cât vrei pe el?

Martin are un aer mai profesionist acum decât atunci când m-a salutat. Bănuiesc că asta înseamnă că e ceva ce îşi doresc. Toţi avem mutre serioase.

— Nu sunt prea sigură, ca să fiu cinstită. Ştiu că are două carate. Tăietura şi culoarea sunt fără cusur. Cred că vreo... cinci mii?

Nu mă arunc foarte tare la preţ. Momentan testez terenul. Mă prefac că nu ştiu ce am în posesie, deşi ştiu. Charles mi-a confirmat asta înainte să zică pas. Acest diamant, ca toate celelalte din săculeţ, are culoarea D (fără culoare) şi claritate IF (fără cusur interior) sau VVS1 (cu un cusur aproape imperceptibil). Charles a scris specificaţiile exacte pe chitanţa pe care mi-a dat-o. O piatră rotundă simplă cu aceste specificaţii ajunge la opt mii, la nouă mii cinci sute cu tot cu taxe. Însă piatra pe care o ţin ei acum in mână este un diamant în formă octagonală, rectangular şi tăiat astfel încât să sublinieze strălucirea şi sclipirea. Acest tip de pietre sunt rare. Ele sunt mai strălucitoare. La o vânzare, pot ajunge până la optsprezece - douăzeci de mii fără taxe.

Tipilor ăstora nu le vine să creadă ce noroc a dat peste ei.

Tipul cu pulover îşi lasă buza să cadă cu un gest care pare să spună că cinci mii pare o sumă rezonabilă.

— Ce zici, Martin? spune privindu-l pe acesta, ne ţine buzunarul? E o piatră frumoasă.

Îşi joacă bine rolul. Dacă nu m-aş fi priceput, aş fi zis că-mi fac o favoare.

Martin se uită din nou la piatră înainte să expire zgomotos. Mă priveşte cu buzele strânse, cântărind decizia.

— Da, ne ţine, de ce nu? Sigur, hai s-o facem. O să scriu chitanţa, îi spune celuilalt.

Bărbatul în pulover îmi zâmbeşte voios.

— Îţi convine, scumpo? mă întreabă.

Îmi convine pentru că am obţinut ceea ce voiam să obţin. Aceste pietre pot fi vândute. Sunt oameni pe care nu-i interesează de unde provin, dacă obţin un chilipir. Chiar dacă le-am da pe toate cu cinci mii bucata, asta tot ne-ar aduce un milion în buzunar. Am putea obţine mai mult de atât, ştiu că putem, dar şi un milion e bun. Hai să nu devenim chiar atât de lacomi.

Dau din cap chibzuită, ca şi cum mă gândesc. Îi las să fiarbă pentru o clipă.

— Sună minunat, zic. Fantastic! O să discut cu soţul diseară şi văd ce spune şi el şi poate că revin mâine, adaug zâmbindu-le prietenos - aici, suntem cu toţii prieteni - şi-mi bag piatra în buzunar.

Normal, nu intenţionez deloc să mă întorc. N-am nicio intenţie să vând două sute de diamante, unul câte unul, pe la diverse pieţe de diamante. Şi, din câte am priceput, vânzătorii de lux nu se vor apropia de ele nici de la un kilometru. Aşa că ce trebuie să facem este să găsim pe cineva care, pentru un comision bun, va închide ochii în privinţa originii lor. Mă gândesc la toate poveştile pe care mi le-a spus Mark de-a lungul anilor despre oamenii pentru care a lucrat. Lucrurile pe care le fac şi cele pe care le-au făcut. Sunt sigură că o să găsim pe cineva.

Când ajung acasă, îl găsesc pe Mark în camera de zi, plin de o vigoare reînnoită. Aparent, întâlnirea lui de afaceri a decurs foarte bine; din fericire, mare parte din regulile industriei încurajează şi susţin afacerile noi; oamenii îşi fac propriile firme mai mult ca oricând şi, în atmosfera actuală, există o mare cerere pentru acestea. A lucrat şi la potenţiala listă cu clienţi. E plină de bogătaşi, îmi spune zâmbind. Norocul pare să-i surâdă din nou în cele din urmă. Aerul e plin de aroma bogată a cafelei. îmi dă o cană, un cadou de bun-venit.

— Tu ai avut vreun pic de noroc? întreabă.

Se lasă pe canapea cu braţele încrucişate la piept. Lumina difuză a asfinţitului îl luminează. În curând va trebui să aprindem veiozele.

E amuzant cât de mult ne place asta amândurora. A devenit un joc, unul al îndemânării, iar câteodată e un joc al norocului. Poate că ne place atât de mult pentru că acum îl câştigăm.

— După ce ne-am despărţit, mi-a venit o idee, spun nesigură. Ascultă numai! M-am dus în Hatton Garden. Nu te îngrijora. N-am făcut nicio prostie. Am vrut numai să testez terenul. Am vrut să văd dacă sunt oameni care ar închide ochii în privinţa originii diamantelor. Şi am aflat că sunt! În mod cert sunt!

Îi zâmbesc, simţind că mă înroşesc, numai că el nu zâmbeşte.

— Ceea ce avem nevoie, insist eu, este o persoană care încalcă legea ca să ni le cumpere. Cineva care vrea banii şi nu e foarte îngrijorat de proveniența lor.

Zâmbesc din nou timid, dar el mă priveşte cu faţa impenetrabilă. De ce nu vrea să fraternizeze?

Se ridică şi începe să meargă prin cameră. Mă priveşte cu o faţă pe care nu pot citi nimic.

— Ce e, Mark? Ce te deranjează?

Nu a ieşit cum mă aşteptam. Mark priveşte într-o parte. Am prea multe secrete, simt că presiunea e prea mare în capul meu. Trebuie să vindem diamantele astea cât de repede putem ca să ne putem întoarce la vieţile noastre adevărate. Nu înţeleg de ce nu vede asta. Ne distram atât de bine mai devreme. Nu înţeleg de ce se sustrage aşa brusc.

— Nu pot să cred cât de proa... spune întorcându-se spre mine. Nu-i nimic, e în regulă. Continuă, Erin.

Se opreşte. Se duce la biroul lui şi-şi caută de treabă prin hârtii.

— Cât de proastă, Mark? Ce vrei să spui? Scuză-mă dacă nu înţeleg, dar... Spune pur şi simplu ce vrei să spui, te rog. Am avut o zi grea azi şi cred că m-am descurcat destul de bine, aşa că dacă ai o problemă cu ceea ce fac, te rog să-mi spui. Sau şi mai bine, ce ar fi să-mi spui ideile *tale,* Mark?

Se opreşte din activitate şi mă priveşte.

— Erin, am găsit cartea de vizită a detectivului Foster în buzunarul celeilalte haine a ta.

O spune încet; nu e furios, e dezamăgit, ceea ce e şi mai rău. Nu s-a gândit că o să facem astfel de lucruri, să ne ascundem unul altuia chestii.

— Aveam nevoie de mărunţiş, ţi-o spun ca să nu te întrebi de ce am făcut-o. Când aveai să-mi spui despre el, Erin? M-am speriat de m-am căcat pe mine! Când ai început să nu-mi mai spui ce se întâmplă?

Mark mă priveşte cu privirea rănită.

— Mai întâi de toate, m-am gândit că ai vorbit cu poliţia despre geantă. M-am gândit că le-ai spus totul. A trebuit să-l caut pe Google pe individ. Am văzut că e de la contraterorism şi n-am ştiu ce naiba se întâmplă. Apoi am început să mă gândesc, oare are vreo aventură cu tipul ăsta sau ceva de genul? De ce are oare cartea lui de vizită? După aceea, ca un tâmpit patetic ce sunt, ţi-am verificat e-mailurile şi - slavă Domnului! Ţi-am citit e-mailul de ieri către Phil, cel despre Holli. Aşadar, cel puţin pe moment, ştiu că nu-mi spui doar chestii de la lucru. Ceea ce în regulă, Erin, numai că mi-aş dori să nu mă ţii pe dinafară, bine? Am dreptul să ştiu ce se întâmplă. Să ai secrete faţă de mine, în special legate de poliţie, într-un moment cum e ăsta... aşa încep să se strice relaţiile.

Se încruntă acuzator.

— Nu voiam să aduc vorba de asta, voiam să te las pe tine să-mi spui când ţi se părea momentul potrivit, dar bănuiesc că acum va trebui să vorbim despre asta. Aşadar, îmi pare rău dacă nu sunt totalmente în extaz în privinţa a ceea ce ai făcut tu azi toată ziua, dar cred că înţelegi de ce, nu? Ştii că o să fii pe toate camerele de supraveghere din Hatton Garden, nu?

O spune pe un ton calm, dar cu toate acestea cuvintele lui mă lovesc dur direct în moalele capului.

— Dacă o să înceapă să te ancheteze, nu o să dea prea bine asta. Şi e clar că nu o să arate bine dacă detectivul Foster o să găsească înregistrări video cu tine.

Are dreptate, bineînţeles. Mă comport ca o idioată. Dacă totul iese prost, am belit-o grupa mare.

— Spune-mi doar că suntem amândoi băgaţi în asta, Erin, că nu ai secrete faţă de mine, că e vorba doar despre mine şi tine.

E o cerinţă serioasă care necesită un răspuns serios. Simt importanţa momentului. Se bagă pe sine în tranşee; trebuie să-l iau cu mine sau să-l părăsesc. Nu-mi oferă jumătăţi de măsură.

Încă nu i-am spus despre sarcină şi nici că Eddie ştie unde locuim, că ştie totul despre noi, dar acum aş putea să-i spun, nu? Mă aflu deja pe teren alunecos. Eu sunt cea iresponsabilă; eu sunt cea care aleargă de colo colo prin oraş, riscând totul, minţind. Imaginează-ţi dacă ar şti că fac toate astea în timp ce port în pântece copilul nostru încă nenăscut. Dacă i-aş spune acum, aş putea frânge legătura asta fragilă pe care o avem, pe care am construit-o atâta timp.

Aşteaptă să-i răspund. E îngrijorat pe bune. Mă simt rău. Atât de rău.

— Îmi pare rău, Mark, atât de rău. Voiam să-ţi spun după ce vindeam diamantele. Pur şi simplu n-am vrut să te îngrijorezi. Şi dacă aş fi considerat că Andy - scuze, detectiv Foster - a pus pe cineva să mă urmărească, nu m-aş fi dus în Hatton Garden, îţi promit. Chiar trebuie să scăpăm de diamante, înţelegi asta, nu? În special acum.

E rănit. Văd asta, chiar dacă el nu vrea să o văd. Dar după un moment, mă aprobă din cap. Ştie că trebuie să scăpăm de ele.

— Aşadar, suntem de acord. Trebuie să le vindem cât se poate de repede. Trebuie să ne debarasăm de ele, să le scoatem din casă, şi avem nevoie de bani în bancă, cât de repede posibil, nu?

E o întrebare. Dacă vrea să termin cu toate acestea acum, o s-o termin. Îl iubesc prea mult ca să forţez nota.

— De acord, spune după ce face o pauză scurtă şi mă aprobă din nou din cap.

— Ar fi trebuit să-ţi spun despre detectivul Foster. Îmi pare atât de rău, Mark.

Tânjesc după o jumătate de surâs şi nu mă dezamăgeşte. Doamne, ce-l mai iubesc.

Traversez camera către el şi-l iau în braţe.

— Numai să nu-ţi faci un obicei din asta, doamnă Roberts. Mă trage aproape. Hai, atunci, să vindem nişte diamante din alea blestemate.

Uşurată, mă lipesc tare de el.

— Ştii pe cineva care ar putea să ne ajute? întreb.

— Dar tu? mă întreabă privindu-mă.

MIERCURI, 21 SEPTEMBRIE

Urmărind-o pe Alexa

Suvenirurile vieţii ei sunt aşezate pe tejghea. Stăm mai în spate şi o lăsăm să se uite printre ele, după care semnează de primire.

Camera filmează tejgheaua. Un Nokia 6100, unul dintre primele telefoane care se puteau conecta la internet. A fost cel mai căutat telefon al anului 2002, Alexa fiind printre primii care l-au avut. Numai că nu vedem niciun încărcător. Dumnezeu ştie cum va mai găsi unul în zilele noastre.

O poşetă Mulberry din piele maro, pe care o deschide. Cârduri American Express scoase din uz, bancnote şi monede. Mă întreb dacă şi bancnotele sunt scoase din uz. Cea de cinci lire a fost schimbată din nou în septembrie anul trecut; întotdeauna sunt schimbate. Mă gândesc la toate portofelele de aici, din depozitul închisorii, pline cu bancnote de cinci lire care sunt deja, sau care vor fi în curând, total nefolositoare.

O umbrelă pliabilă neagră. O jumătate de pachet de gumă de mestecat Wrigley's Extra. Bilete de călătorie decolorate pe alocuri. Şi asta e tot, asta e viaţa lui Alexa.

— Mulţumesc foarte mult, spune Alexa zâmbindu-i cald gardianului cu origini în Trinidad.

Par să se înţeleagă bine.

— Plăcerea mea, drăguţo. Să ai o zi bună! Şi sper să nu te mai văd niciodată, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Râde din gâtlej şi îi zâmbeşte frumoasei femei din faţa lui.

Alexa îşi adună bunurile într-o geantă de pânză mică, de culoare crem, şi se îndreaptă spre ieşire.

Se opreşte lângă uşă cât timp ultimul ofiţer de pază îi semnează documentele de ieşire. Phil, Duncan şi cu mine stăm în apropiere în spatele ei. Aceasta este singura eliberare pentru care am obţinut aprobare să filmăm. Alexa e singura dintre prizonieri care ne-a permis atât de mult. Cu toţii simţim intimitatea gestului. Ne strecurăm afară, ieşind în ploaie şi camera se întoarce ca să o filmeze când trece de pragul închisorii pentru a păşi în aerul tomnatic, umed. Uşa se închide în urma ei.

Gata, a ieşit.

Îşi ridică privirea, iar ploaia îi umezeşte faţa. Vântul îi răscoleşte părul. Respiră. Pieptul i se umflă şi se dezumflă cu blândeţe. Sunetul înfundat al traficului se aude hodorogit de pe Camden Road. Vântul agită crengile copacilor.

Când în cele din urmă îşi lasă privirea în jos, văd că are ochii plini de lacrimi. Nu spune niciun cuvânt şi rămânem cu toţii tăcuţi în timp ce mergem cu spatele, filmând-o. Un convoi care se îndreaptă spre stradă.

Când ajungem la stradă, faţa i se luminează de zâmbete şi lacrimile încep să i se rostogolească fără reţinere pe obraji. Îşi înalţă capul şi râde.

E contagioasă senzaţia, aşa că acum zâmbim cu toţii.Planul nostru este să transformăm libertatea Alexei, care se cască asemenea unui abis cu suspine, într-un drum de întâmpinare. Ne ducem la gara Waterloo East, unde Alexa va lua trenul spre Folkestone, în Kent. Spre casa familiei ei, noua ei casă. Călătorim împreună şi o să o tot filmăm următoarele două zile. E o uşurare să pleci din Londra pentru o noapte. Tot mă aştept ca Andy să năvălească pe uşă în orice moment. E incredibil de epuizant. Diamantele par să-şi croiască arzând drum prin podeaua podului ca inima care-şi spune taina din povestirea lui Poe. Călătoria aceasta o să-mi ia gândurile de la asta, o să mă ajute să mă concentrez la altceva.

Am închiriat o maşină care să ne ia de la gară, însă, mai întâi, Alexa doreşte să meargă un pic, aşa că o urmăm prin ploaia lejeră.

Se opreşte la o cafenea ca să cumpere un suc de portocale proaspăt stoarse. Stăm cu toţii şi urmărim cum feliile de portocală, ca nişte semilune, se transformă în lichid prin intermediul aparatului şi presei de făcut suc. Îl soarbe printr-un pai şi dă din cap aprobator.

— E bun, spune zâmbind.

Mai cumpără încă trei, câte unul pentru fiecare dintre noi, cu puţin din tandreţea legală a vârstei de paisprezece ani, şi mergem mai departe.

Ne oprim la parcul Caledoniei, unde găseşte o bancă umedă pe care să se aşeze, iar noi stăm retraşi, în afara razei ei vizuale, urmărind-o uitându-se la copaci, la linia orizontului, la oamenii care-şi plimbă câinii şi la cei care fac jogging. Le absoarbe pe toate.

— Putem să ne oprim o clipă? sparge ea tăcerea, în cele din urmă, întorcându-se către noi. Veniţi şi luaţi loc cu mine, spune bătând cu palma banca înnegrită de ploaie.

Toţi patru formăm o imagine ciudată, stând cot la cot pe banca din parc: supla Alexa, îndesatul sunetist Duncan din Glasgow, operatorul Phil şi cu mine. Privim cu toţii în faţă, de-a lungul parcului mohorât. Phil filmează în continuare priveliştea ţinând camera în poală.

— Vă mulţumesc că sunteţi aici, spune Alexa în timp ce ne holbăm la Londra cenuşie. Aceasta este cea mai frumoasă zi din viaţa mea.

Da, înregistrăm şi audio.

Din fericire, trenul nostru nu este foarte aglomerat. Atunci când se poate, capturăm diverse momente de-a lungul călătoriei: primul ziar, primul gin tonic şi primul baton de ciocolată din noua viaţă a Alexei.

Apoi filmăm în liniştitul sătuc Hawkinge, unde tatăl Alexei, David, stă şi o aşteaptă pe aleea din faţa casei. Alexa bâjbâie să deschidă uşa taxiului, reuşeşte în cele din urmă, şi iese afară ca un boboc în zona rustică din Kent. Cei doi aleargă unul spre celălalt. Bătrânul de şaptezeci de ani, rumen la faţă, îşi învălui fiica într-o îmbrăţişare de urs, agăţându-se unul de altul.

— Acum eşti acasă, spune el ca o promisiune, strângând-o cu putere. Eşti acasă în siguranţă.

Într-un final, David se întoarce spre noi, iar capul Alexei se potrivi perfect în îndoitura braţului său. Amândoi radiază.

— Haideţi cu toţii, haideţi să bem nişte ceai fierbinte! Se îndreaptă spre casă şi ne ghidează şi pe noi. Phil continuă să filmeze venind din urmă.

Pe înserate, îi lăsăm să-şi vadă de-ale lor, şi ne îndreptăm către luminile glamuroase de la Folkestone şi Premier Inn, unde vom dormi în seara aceasta. Aici, însă, nu-i nimic de primă mână, exceptând preţurile. Săpunul e o spumă antibacterială ce iese dintr-un distribuitor de perete. Îl sun pe Mark, aproape fără tragere de inimă. Mă simt atat de îngrozitor că l-am rănit ieri, şi el o să fie îngrijorat, aşa că mă forţez să sun. Mark îmi spune că a primit nişte veşti minunate legate de afacere. Azi, l-a căutat un potenţial client. Auzise de această nouă firmă a lui Mark printr-un coleg şi a spus că îl interesa să se mute la cea a lui Mark îndată ce era pusă pe roate. În plus, Hector a confirmat că vrea să se mute de la compania lui şi era încantat să i se alăture lui Mark. Urma să fie un nou început pentru amândoi. Sunt atât de bucuroasă că s-a hotărât să-şi ia viaţa in propriile mâini. Nu i-a mai venit nicio idee legată de diamante; a fost prea ocupat. Îi spun că o să găsim noi ceva, întotdeauna o facem. Trebuie doar să avem răbdare. Trebuie doar să termin aici cu Alexa şi să trec de filmarea cu Eddie de sâmbătă. Apoi o să am timp să găsesc o soluţie.

Această nouă companie este adevăratul traseu în viaţă al lui Mark. Piaţa locurilor de muncă e la pământ acum şi nu ştiu ce ar fi făcut fără asta. Îl sărut de noapte bună la telefon şi mă duc să mă culc pe patul dur ca piatra, zâmbind ca o idioată.

Programarea Alexei la clinica de fertilitate este mâine-dimineaţă, la 10:30, înapoi în Londra. Mi se pare amuzant că de când am vorbit ultima dată despre rămas însărcinată chiar sunt însărcinată. Pasagerul meu secret ne va însoţi în vizita noastră.

Alexa este tăcută în dimineaţa aceasta, are emoţii. În timp ce stăm in sala de aşteptare a Spitalului Lister, îşi strânge cu forţă mâinile. Astăzi avem permisiunea să filmăm întâlnirea cu doctorul. Am citit câte ceva despre fertilizare, dar n-am nicio idee la ce să mă aştept. După o anumită cantitate de remaniere, ne descurcăm cu toţii să ne strecurăm pe noi şi echipamentul de filmare în camera mică de consultanţă.

Doctoriţa Prahani, bine aranjată, la vreo patruzeci de ani, purtătoare a unui zâmbet serios şi reconfortant, îi oferă un scaun Alexei.

Îşi împreunează degetele manichiurizate şi le lasă uşor peste documentele ce-i acoperă biroul.

— Acum, principala ţintă a consultaţiei de astăzi este să stabilim dacă într-adevăr aveţi nevoie de tratament IVF sau dacă putem proceda cu metoda inseminării, care este mult mai puţin invazivă, şi pe care o numim, pe scurt, IUI. IUI este mult mai simplu decât IVF; este procesul selectării celei mai bune sperme din mostrele donatorilor selectaţi pentru tine din laborator şi apoi a introducerii mostrei direct în uterul tău, printr-un cateter. Va fi un proces cu puţine eforturi, noninvaziv, pe care l-am încheia în aproximativ cinci minute. Evident că asta ar fi metoda noastră preferată!

Alexa ridică din sprâncene cu speranţă şi aprobă o înţelegere ipotetică.

Testele sunt uşoare şi surprinzător de rapide. I se ia o fiolă de sânge. Apoi, este trasă cortina în jurul patului, iar Phil, Duncan şi cu mine privim pe monitorul suplimentar la imaginea granulată în alb şi negru a uterului Alexei.

E amuzant cât de puţine cunoaştem cu toţii despre fertilitate, sarcină. Este cel mai important subiect pentru întreaga umanitate şi, totuşi, mă simt de parcă încerc să citesc în urdu.

Numărătoarea ouălor ei este bună. Alexa se detensionează uşurată. Vor trebui să-i ia nivelul de AMH la testul de sânge de mâine ca să fie siguri, dar până acum pare foarte promiţător.Ne îmbrăţişăm în afara clinicii. Eu, cumva pe traseu, am trecut de la raportul profesional la cel personal cu ea. Au fost două zile emoţionante. Alexa glumeşte că ar vrea să-l păstreze pe Duncan ca pe animalul ei de suport emoţional, iar eu râd. E amuzantă. Aranjăm un apel pe Skype, nimic profesional, pe mâine-seară, îndată ce se întoarce în Kent, ca să văd ce mai face.

E ciudat; mă simt de parcă o cunosc, adică cu adevărat. Şi mai simt că ea ar putea să mă cunoască. Se potriveşte cumva, între veche mea viaţă şi aceasta nouă pe care o creez. Alexa pare mai plină de viaţă decât toate persoanele pe care le-am întâlnit. Şi, dintr-o dată, realizez că îmi pasă foarte mult de ce o să i se întâmple în continuare.

VINERI, 23 SEPTEMBRIE, A.M.

Lucruri ciudate

Când am ajuns ieri acasă, Mark lucra în biroul său. S-a oprit când am intrat şi ne-am dus împreună în bucătărie. Primisem pachete de ceai şi biscuiţi, cadou de nuntă, de la Fortnum & Mason, aşa că am pregătit un ceainic. N-a reuşit decât să ia câteva înghiţituri şi o gură dintr-un biscuit cu înveliş portocaliu. Nu ştiu de ce, dar să fiu departe de el, chiar şi pentru o noapte, m-a făcut să-mi simt disperarea după el. L-am condus în sus pe scări şi am făcut dragoste, în timp ce se întuneca. Poate că e vorba de toţi hormonii ăştia noi; asta şi faptul că nu ne mai culcaserăm împreună din Geneva, în urmă cu cinci zile. Aşa cum am zis înainte, oricât ar părea de dezgustător, asta e o perioadă lungă pentru noi. Aveam nevoie de asta. Nu ştiam că da, însă aşa era. După aceea, zăcând încolăciţi împreună pe cearşafuri, m-am gândit să-i spun despre copilul nostru. Dar nu am fost în stare să formulez cuvintele. N-am vrut să stric momentul. N-am vrut să-l fac să mă oprească să încerc să fac ce am nevoie să fac. Şi încă e timpuriu. Sarcina ar putea să nu ducă la nimic. Oricum, mi-am făcut o promisiune: o să merg la doctor şi o să-i spun totul lui Mark, îndată ce diamantele vor fi scoase din casă şi noi vom fi în siguranţă.

Pentru a pregăti interviul cu Eddie de mâine, am fost chemată să merg la închisoarea Pentonville la şapte patruzeci şi cinci în această dimineaţă. Toată săptămâna m-am trezit devreme.

Cum Pentonville este o facilitate masculină, mi s-a spus că sunt câteva unghiuri uşor diferite de care trebuia să ţin seama. De exemplu, mi s-a spus să port pantaloni, genul ăsta de chestii. Mai bine nu stau să analizez.

După o grămadă de ascultare, aprobare din cap şi sesiuni de semnat hârtii, am trecut de ultima uşă de securitate şi am ieşit înapoi în bătaia vântului rece pe Roman Road. Mă înfofolesc în haină, strângându-mi strâns eşarfa şi încercând să-mi amintesc unde trebuie să fiu în continuare, când mă aud strigată de o voce din spate.

— Scuză-mă, bună.

Mă întorc pe loc cu faţa spre porţile închisorii şi văd un bărbat cu aspect prietenos, la costum, alergând spre mine.

— Scuze, o secundă - îmi pare rău că te abat din drum, oftează el, cu obrajii rumeni de la vânt. Îmi întinde mâna. Patrick.

Dăm mâna. Nu cred că ne-am cunoscut înainte.

— Erin Roberts, spun.

Patrick radiază. Strângerea mâinii lui e fermă. Mâna mea caldă în mâna lui rece.

— Da, da, domnişoara Roberts, bineînţeles, spune trăgându-şi răsuflarea.

Gesticulează în direcţia închisorii aşa că întreb prompt.

— Am uitat ceva?

— Scuze, da. Mă întreb ce faceţi mai exact astăzi aici, domnişoară Roberts. V-am văzut numele în registru, dar bănuiesc că trebuie să fie vreo confuzie la nivel administrativ şi, din cine ştie ce motiv, am impresia că nu am fost pus la curent. Pare jenat.

— Ah, Doamne, îmi pare rău. Am vizitat-o pe gardiana Alison Butler legat de interviul cu Eddie Bishop de mâine.

Ochii lui se luminează de înţelegere.

— Corect, da, bineînţeles! Interviul. Iar tu eşti reporteră, da? întreabă privindu-mă cu suspiciune.

Ah, superb. Ultimul lucru de care am nevoie acum este să-mi revoce permisiunea de filmare. Oamenii m-au avertizat că Pentonville va fi un spin în coastă. Până acum am navigat pe ape calme.

— Nu, nu, e pentru documentarul despre prizonieri. Am obţinut permisiunea la sfârşitul anului trecut. Poate că ar trebui să-ţi trimit informaţiile pe e-mail, Patrick? Alison le are deja pe toate, sunt destul de sigură.

Aud în propria mea voce un pic de neîncredere în situaţie. Ce vreau să spun e că nu-mi doresc să-l enervez, dar ceilalţi ar trebui să se ocupe de asta. E o închisoare, pentru numele lui Dumnezeu, ar trebui să ştie foarte bine cine vine şi cine pleacă. Serios vorbesc. Mă gândesc la Holli şi, brusc, încălcarea ei bruscă a eliberării condiţionate nu pare chiar atât de neverosimilă.

Îmi surprinde tonul, dar nu pare ofensat. Mai degrabă, are o atitudine umilă.

— Ah, înţeleg. Corect, atunci asta e tot. Biroul meu are ceva probleme cu logările vizitatorilor, între noi fie spus. Îmi pare foarte rău, domnişoară Roberts. O să mă asigur că suntem toţi pe aceeaşi lungime de undă pentru săptămâna viitoare. În ce zi aţi spus că va fi?

Mă scrutează cu privirea orbit de lumina acestui septembrie rece.

— Este mâine, nu săptămâna viitoare. Sâmbătă, pe douăzeci şi patru. Eddie Bishop. Pronunţ încet şi cu claritate.

Patrick zâmbeşte şi aprobă.

— Perfect. Bănuiesc că ne vedem atunci. Îmi cer scuze pentru confuzie, Erin. Dă din nou mâna cu mine şi se întoarce spre închisoare.

Mă întorc şi eu şi o iau la pas. Să-i trimit un e-mail de confirmare când ajung acasă? Doar aşa, în caz de ceva. În felul acesta sunt acoperită complet, nu? Va fi o evidenţă pe hârtie. Şi atunci realizez că nu-i ştiu numele. Mă întorc ca să-l prind din urmă, dar nu-l mai văd nicăieri. Probabil că a dispărut în intestinele închisorii Pentonville. La naiba.

Patrick şi mai cum? Reiau conversaţia în minte. Nu şi-a spus numele, nu?

Apoi, o îndoială îmi luceşte în minte. Îmi aduc aminte cât de rece era mâna lui într-a mea. Nu ieşise din închisoare, aşa e? Dacă ar fi făcut-o, atunci mâinile lui ar fi fost calde ca ale mele.

Dar de ce să fi pretins că ieşise din închisoare? Şi atunci îmi pică fisa. Îmi ştie numele şi cu ce mă ocup şi unde o să fiu mâine. Cine naiba era?

Mă întorc la porţile închisorii şi sun ca să intru. Aud o voce puternică prin interfon.

— Bună.

— Bună, s-a întors Patrick înăuntru?

— Cine?

— Patrick.

— Patrick şi mai cum?

— Ah, nu ştiu, Patrick... Nu-i cunosc numele de familie, mă bâlbâi. Mai bine să fiu onestă.

— Aha. Scuze, tu cine eşti?

— Sunt Erin Roberts, tocmai ce am fost înăuntru? încerc să nu sun prea disperată, dar sunt pe deplin conştientă că sun deja ca o sonată.

— Ah, da, tocmai ce-ai semnat de ieşire. Scuze, care-i problema?

Gardianul sună amuzat acum. Îşi aminteşte de mine şi acum un minut în urmă nu sunam aşa nebuneşte.

— Hm, nu-i nicio problemă. Doar că... A intrat cineva de când am plecat?

Se lasă tăcere pentru o secundă. Bănuiesc că în mintea lui cântăreşte dacă sunt nebună sau nu. Fie asta, fie se gândeşte să mă mintă.

— Nu, doamnă, doar dumneavoastră. Să chem pe cineva ca să vă ajute? întreabă într-o doară.

Acum a băgat şi o „doamnă" la înaintare. La naiba! Sunt jucată pe degete. Trebuie să plec înainte ca lucrurile să escaleze.

— Nu, nu, sunt în regulă. Mulţumesc.

O las aşa.

Patrick nu lucrează pentru închisoare. Şi atunci, pentru cine naiba lucrează? Voia să-mi ştie numele şi voia să ştie de ce am fost acolo. Un gând rece şi aiurea mi se formează în minte: îşi vrea oare Patrick geanta înapoi?

Când ajung acasă sesizez că nu e totul tocmai în regulă. Casa este goală şi când păşesc în bucătărie, un vânt rece suflă prin uşa din spate, uşor întredeschisă. E deschisă. Mark n-ar lăsa niciodată uşa din spate deschisă. Altcineva a făcut-o. Altcineva a fost aici. Şi ar putea încă să mai fie.

Stau locului pentru o secundă, îngheţată de neîncredere, nedorind să accept implicaţiile a ceea ce înseamnă asta. Simt ceva mişcându-se în colţul camerei, în

spatele meu. Mă întorc dar, bineînţeles, nu e nimeni, doar frigiderul care clicăie în casa mea goală şi tăcută.

Verific cameră după cameră. Împing uşile şi năvălesc înăuntru cu bâta de cricket a lui Mark în mână, nu că mi-ar ajuta cu ceva. Adrenalina e dincolo de limite, bubuindu-mi în sistem. Caut în fiecare cameră, una după alta, pe cineva sau ceva, o dovadă că a fost cineva aici. Mă uit să văd dacă nu lipseşte ceva, dacă nu e ceva deranjat, însă nu iese nimic în evidenţă.

Într-un final, odată ce am verificat dacă întreaga casă este goală, îmi fac drum la palier şi trag de scara care duce la pod. Trebuie să verific şi sub izolaţie. In timp ce urc, repet în cap, din nou şi din nou, o propoziţie simplă. *Sper că n-aţi dispărut. Sper că n-aţi, dispărut.* Însă în timp ce mă apropii de zona în dezordine, unde sunt ascunse diamantele, mantra se schimbă, fără niciun alt gând în plus, în: *Sper c-aţi dispărut. Sper c-aţi dispărut.* Mă gândesc că dacă diamantele au dispărut, atunci oricine a intrat prin uşa din spate nu mai are niciun motiv să se întoarcă. Asta dacă nu îşi vor cumva şi banii înapoi.

Nu e nimic neschimbat sub izolaţia uscată. Diamantele zac strălucind în săculeţul lor cald, telefonul şi USB-ul sunt în continuare în siguranţă în cutia lor. N-am fost jefuiţi. Oricine a intrat ne-a verificat pe noi, nu a făcut-o ca să fure.

Însă, acum, sămânţa îndoielii este ferm plantată în mintea mea. Poate că mi-a scăpat ceva. Verific din nou întreaga casă şi fiecare cameră. De data asta mă uit mai atentă, căutând orice semn de interferenţă, orice posibil indiciu faţă de cine a fost aici. Şi atunci văd.

În dormitorul nostru, pe poliţa şemineului nostru georgian, lângă biletele noastre la concert şi lângă ceasul nostru antic, e un spaţiu gol,-evidenţiat de o formă rectangulară goală în praf. Fotografia noastră a dispărut, fotografia făcută în ziua logodnei noastre, eu şi Mark zâmbind către cameră. Cineva a furat o fotografie cu noi doi. Asta e tot ce au luat.

Jos, în camera de zi, lumina roşie a robotului telefonic se aprinde şi se stinge. Cinci mesaje. Stau în tăcere şi ascult.

Cel mai recent este de la Alexa. I s-a dat undă verde pentru IUI. Astea sunt veşti bune. Programarea este pentru săptămâna viitoare.

Robotul telefonic trece lin la următorul mesaj. La început, mă gândesc că poate fi un apel din greşeală. Aud zgomote înfundate în fundal, fragmente ocazionale ale unor conversaţii de-abia auzibile, zumzetul scăzut al unui loc mare şi aglomerat. O gară, poate? Un aeroport. Telefonul e în mişcare. Mă întreb dacă nu cumva mi-am format numărul din greşeală prin buzunar, la Waterloo East. Apelul a fost efectuat miercuri când eram în drum spre Folkestone. Ascult mai atentă pentru a ne descoperi vocile. Fantome din trecut. Dar nu pot auzi vocile noastre. Ascult mesajul întreg. Două minute şi jumătate de viaţă înfundată, pe undeva. Până când se aude tonul telefonului. Mă holbez la robotul telefonic. Nu e nimic

aşa ciudat la un apel din greşeală, nu? Se întâmplă tot timpul. Nu? Numai că par stranii câteodată, chiar şi în momentele bune, ca nişte porţi înapoi către viaţă. Sau poate că nu, poate doar că mă strecor singură afară.

Următorul mesaj începe să se deruleze şi lucrurile devin foarte ciudate. E la fel. Ei bine, aproape la fel.

Ştiu ce gândeşti, e perfect normal. Că oricine a format numărul din greşeală prima dată s-a atins din nou de aceeaşi tastă. Numai că al doilea mesaj este din ziua următoare. Exact la aceeaşi oră-11:03.

Eram la clinică atunci, cu Alexa şi echipa. Telefonul meu era închis. Aşa că e clar că nu aveam cum să-mi formez numărul de acasă din greşeală. Apelul acesta e diferit; e în natură. Poate într-un parc. Se aude şuieratul blând al brizei în receptor. Ţipetele ocazionale ale copiilor la terenul de joacă. Apelantul merge. După un minut, aud huruitul unui tren suprateran. Sau ar putea fi doar un tren; nimic în afara minţii mele nu-mi spune că apelul acesta a fost efectuat din Londra. Pietonul ajunge la un drum. Se aud maşinile trecând. Apoi, din nou, tonul telefonului. De ce ar suna cineva două zile la rând, exact la 11:03, fără să vorbească?

Începe următorul mesaj. A fost lăsat la 8:42 în dimineaţa aceasta, în timp ce eram la întâlnirea cu Alison Butler, gardiana de la Pentonville. Mesajul e mai liniştit, pare în interior, poate într-o cafenea? Mi se pare că aud clinchetul veselei pe farfurii şi conversaţia mormăită în fundal. Micul dejun pentru cineva. Mă strădui să aud mai bine, să surprind ceva din context, şi atunci aud o voce, nu însă a apelantului, ci a cuiva care vorbeşte cu acesta. E o voce atât de slabă că mi-ar fi scăpat dacă nu ascultam atât de atentă.

— Încă aştepţi? Să revin intr-un moment?

Apelantul mormăie ceva şi restul este doar zgomot de fundal. Aşadar, ştiu că în dimineaţa aceasta, indiferent cine e persoana care m-a sunat, e clar că aştepta să se întâlnească cu cineva. Pe la 8:45, într-un restaurant, pe undeva în Londra, dacă e să mă iau după accentul chelnerului.

Însă ultimul mesaj de azi, la 9:45, mă sperie cel mai mult.

Se aude, din nou, dintr-un interior. Zumzetul slab al unui obiect electric, vreun congelator industrial sau vreo cameră frigorifică, ceva de genul. Conversaţii înfundate în fundal. Un beep electric neregulat. Mişcări evazive ale oamenilor. Şi apoi, dintr-odată, un zgomot pe care îl recunosc. Un zgomot pe care îl ştiu foarte, foarte bine, care trece printre toate celelalte sunete din fundal. Tonul dublu, un *beep-beep* automatic, scos de uşa agenţiei de vânzare de ziare când se deschide. Apelul acesta a fost făcut din interiorul agenţiei, care se află chiar după colţ de casa noastră. Mă trece un fior pe şira spinării şi mă las greoaie pe scaunul biroului.

Eu am ajuns acasă la vreo cincisprezece minute după ce a fost înregistrat mesajul. Oricine ar fi persoana care a lăsat mesajul a fost *aici.* Mă gândesc să-l

sun pe Mark. Sau să sun poate la poliție? Dar ce mama mă-sii să le spun? Totul? Va trebui s-o fac. Nu, nu pot asta.

Pot să garantez că Mark nu are nicio idee de existența acestor mesaje; El nu verifică telefonul din casă, nici măcar nu-i dă cuiva vreodată numărul de aici, care, în esență, e numărul meu de lucru.

Mă gândesc la mâna rece a lui Patrick în a mea. Un număr necunoscut. Ar fi putut Patrick să vină aici după ce ne-am despărțit? Sau a trecut pe aici înainte să meargă la Pentonville? De asta știa cum arăt? Sau poate că Patrick ar fi trebuit numai să mă rețină în timp ce acea persoană care a fost în casă putea să-și facă treaba. Stau în lumina după-amiezii ce se disipează și ascult, din nou, mesajul, chinuindu-mă să identific un indiciu legat de ceva ce mi-a scăpat.

Încerc să-mi amintesc fața lui Patrick. Părul lui, hainele lui. Doamne. E amuzant cât de puține detectăm, nu? Nu găsesc nimic de care să mă agăț. Vârsta mijlocie, un costum, o strângere fermă de mână. Vocea lui de britanic cu o sugestie de ce altceva? Accent franțuzesc? Ori a unei țări de prin Europa? îmi vine să urlu. Sunt atât de idioată. De ce nu sunt mai atentă? Bănuiesc că am fost distrată: am vrut să trec mai ușor peste situație, așa că nu am fost cu adevărat atentă.

Ce a vrut oare? Să se prezinte? Să mă sperie? Sau poate voia doar să afle care era legătura mea cu închisoarea? Ar putea fi vorba despre Eddie? Poate că asta e. Poate că nu are nicio legătură cu geanta. Poate că are legătură cu Holli și SO 15?

Va trebui să-i spun totul lui Mark, știu asta, atunci când ajunge acasă.

VINERI, 23 SEPTEMBRIE P.M.

Oameni ciudaţi

Îi spun *aproape* totul lui Mark. Asimilează totul, calm, aprobându-mă cu capul să continui. Îi spun despre Patrick şi despre apeluri. Îşi verifică propriul telefon ca să vadă dacă nu apela el din greşeală. Îi spun despre uşa deschisă, despre fotografia lipsă. Ţin pentru mine însă despre suspiciunile privindu-l pe Eddie - ştiu că o să mă oprească să merg mâine la interviu, dacă îi spun cum Eddie ştia unde ne aflam din celălalt capăt al lumii. Cum mi-a monitorizat fiecare mişcare.

Nu vreau ca Mark să oprească interviul ăsta.

Şi nu-i spun nici despre sarcină. Îndată ce o să-i spun noutăţile, va trebui să opresc totul - documentarul, diamantele, totul. O să vrea să opresc totul.

Când termin de vorbit, Mark se lasă pe spate pe canapea, cu braţele împreunate la piept. Îşi ia un moment lung de respiro înainte să vorbească.

— Uite cum văd eu lucrurile. Înainte de toate, fotografia e în birou. Am scanat-o ieri pentru mama. Aşa că situaţia asta are explicaţie.

— Doamne, Mark! Deci nu ne-a luat nimeni fotografia?!

Îmi zâmbeşte amuzat şi simt cum îmi iau obrajii foc. Doamne, ce jenant! Îmi las capul să cadă în palme. Ce idioată paranoică sunt! Şi, dintr-odată, nu-mi mai dau seama cât la sută din toate acestea este real şi cât fabricat de valurile de adrenalină.

Înainte să continue, Mark chicoteşte.

— Da, fotografia e în siguranţă! În al doilea rând, nu sunt sigur că ar trebui să interpretăm aşa exagerat faptul că am uitat să încui uşa din spate. Ştii, mintea îţi poate juca feste când eşti stresat. Însă, spunând asta, să ştii că eu cred că individul pe care l-ai întâlnit azi sună ca o chestiune de luat în seamă. Cred că ai dreptate să ne îngrijorăm în privinţa asta. Vreau să spun că primul gând care mi-a trecut prin cap a fost, evident, că Patrick are legătură cu detectivul Foster şi cu investigaţia celor de la SO15 despre Holli. Nu crezi? Adică, pe bune, asta e singura explicaţie logică. Te-a urmărit şi te-a văzut la închisoarea Pentonville cu o zi înainte să fii acolo pentru marele interviu, aşa că se decide să intervină şi să-ţi pună nişte întrebări. Are sens. N-avea de unde să ştie că te-au sunat de la închisoare cu o zi mai devreme de întâlnirea aceea; n-ai aflat decât de-abia aseară. Aş spune că despre asta e vorba.

Are sens ce zice. Dar nu pot chiar să scap de senzaţia că e vorba de cu totul altceva.

— Dar de ce să nu se prezinte ca polițist, Mark? Și ce zici de mesajele de la robot?

— Ascultă, îmi dau seama că te gândești că sunt oamenii cu avionul, dar Erin, gândește situația logic. Dacă ar fi fost ei, dacă știau unde te afli, crezi că am mai fi aici? Crezi că ar mai fi chestiile alea în pod?

Întrebarea plutește în aerul stătut.

— Nu, nu cred că ar mai fi, spun dând din cap.

Răspund încet, realizând adevărul situației pe măsură ce o pronunț cu voce tare.

— Nu știu de ce nu s-a prezentat, continuă el repede. Presupun că a sperat că o să crezi că lucrează pentru închisoare, cum a spus. În fond, era sub acoperire, nu? Iar mesajele? Ar putea să fie doar o glumă proastă. Știu și eu, apeluri din greșeală? Și, în plus, haide, îți dai seama că acolo nu e la vânzătorul nostru de ziare, nu? Majoritatea magazinelor din colț din Londra au un sistem care scoate sunetul acela. Chiar nu cred că ne amenință cineva printr-un zgomot scos de o ușă. Poate că are vreo legătură cu vreunul dintre intervievații tăi? Adică, e clar o posibilitate, nu?

Mă gândesc, din nou, la Eddie și la șampanie. Da, clar e o posibilitate. Poate că Eddie vrea să vorbească cu mine? Dar cum ar putea apela de la un număr necunoscut din închisoare? Paznicii nu i-ar permite să aibă propriul lui telefon în închisoare. Și apoi îmi pică fisa. Eddie e un infractor. Normal că poate dispune oricând de o modalitate prin care să mă sune. Îmi amintesc că am citit despre metodele pe care le utilizează membrii bandelor ca să introducă pe furiș telefoane de unică folosință în închisoare. Evident, nu e un proces confortabil pentru cel care le introduce, dar sunt răsplătiți cum trebuie pentru deranjul lor, sau, cel puțin, nu sunt asasinați în paturile lor. Normal că poate fi Eddie cel care mi-a lăsat mesajele acelea.

— Erin, trebuie să te concentrezi la situația reală de aici, la bărbatul cu care ai vorbit azi, Patrick. Să zicem că cei de la SO 15 fac niște cercetări despre tine. Uită de fotografia din spate și de ușa din spate. Fotografia e în regulă, iar în privința ușii, ei bine, câteodată uităm să încuiem...

— Mark, eu nu. Eu nu uit să încui ușa, îi spun, dar simt cum convingerea mea se zgâlțâie.

— Ba da, Erin, o faci.

Mă studiază pentru o clipă, se încruntă surprins.

— Îmi pare, rău, scumpo, dar în mod cert ai mai făcut asta înainte. Știi că ușa aia se deschide dacă nu e încuiată ca lumea. Crede-mă... ai mai uitat să o încui.

Da? Are dreptate, ușa aia chiar se deschide dacă nu e încuiată ca lumea. Cum aș putea ști asta dacă nu am văzut-o eu? Poate că am mai lăsat-o neîncuiată. Apoi mă gândesc la fotografia noastră. Poate că nu a fost în cameră zile întregi și am observat că lipsește de-abia acum. Nici măcar n-am verificat robotul telefonic

până azi. La naiba! Poate că nu sunt nici pe jumătate aşa o bună observatoare cum mă credeam şi am fost şi destul de preocupată în ultimul timp. Doamne, sper că n-am rătăcit prin Londra făcând prea multe greşeli!

— Nu-ţi face griji, Erin, e în regulă. Concentrează-te numai la *persoana* cu care te-ai intersectat azi. La fapte. Tipul ăsta, Patrick, probabil că e de la SO15. Cine ştie, poate că se gândesc că ar fi o vagă posibilitate ca tu să treci informaţii de la o închisoare la alta, sau aşa ceva. La urma urmei, tatăl tău trăieşte în Emirate, nu?

Îi arunc o privire dură. Noi nu vorbim despre familia mea. E ciudat că a pus asta pe tapet acum.

— Erin, poliţia trebuie să urmărească orice tip de posibilitate, chiar şi dacă nu te suspectează. Trebuie cel puţin să cerceteze. Ar fi ridicol să nu te verifice poliţia. Aşa că, din această perspectivă, scumpo, cred serios că ar trebui să renunţi la povestea cu Holli. Uită de ea! E mult prea în centrul atenţiei acum, iar detectivul Foster n-are nevoie să sape prea mult ca să nu-şi pună nişte întrebări incomode în privinţa noastră, ca să mă exprim aşa, spune privindu-mă cu aceeaşi intensitate, cu nerăbdare, şi cu sprâncenele ridicate.

Are dreptate, bineînţeles. Tot ce au nevoie să ştie e că am călătorit în Elveţia săptămâna trecută.

— OK, aprob din cap, cu părere de rău.

— Bine, renunţă la povestea lui Holli, scoate-o din documentar, opreşte întreaga documentare, distanţează-te pe tine, dar şi pe noi.

Lucrurile trebuie să se termine. E convins că asta e soluţia. Ultimul lucru pe care îl ştiam era că Andy şi SO 15 aveau de-acum o înregistrare video cu Holli şi Ash părăsind aeroportul din Istanbul şi luând un autobuz către Gazientep, un sătuc turcesc din apropierea graniţei cu Siria. Lucrurile au devenit foarte serioase.

— Consideră că i-am pus punct.

Mă prăbuşesc pe canapea în faţa lui. Creierul îmi zbârnâie. O să mă întorc la Holi îndată ce situaţia noastră se linişteşte. Numai că ceva tot nu-mi dă pace. Nu sunt de acord că Patrick are legătură cu detectivul Foster. Nu cred că omul pe care l-am întânit azi are vreo treabă cu poliţia. Motivul pentru care nu pot scăpa de senzaţia provocată de ce s-a întâmplat azi este geanta. Şi că eu cred că cineva ne-a intrat în casă. Chiar dacă n-au luat ei fotografia aia, tot cred că a fost cineva aici. Indiferent ce spune Mark. Da, ştiu cât de paranoic sună. Poate că oamenii cu avionul ştiu că nu suntem morţi. Şi acum poate că ştiu că încă avem diamantele şi telefonul în casă. E adevărat că încă suntem în viaţă, dar poate că nu se grăbesc. Poate că ei caută cea mai bună metodă ca s-o facă. Mă gândesc la cei doi Sharpe; nu poţi spune că s-au grăbit cu ei, ci mai degrabă că au pus în practică o modalitate sigură ca să scape de ei, pentru că trebuia să le facă moartea să pară un accident. Pe de altă parte, poate că ceea ce s-a întâmplat cu cei doi Sharpe a fost doar un accident. Mark pare convins de asta.

Mai târziu, înainte să ne culcăm, Mark stă pe marginea căzii cu o şosetă în mână şi mă priveşte cum îmi periez dinţii. Îmi dau seama că vrea să spună ceva, doar că nu-şi găseşte cuvintele. Îşi ia un moment de respiro.

— Scumpo, sunt îngrijorat. Şi te rog să nu înţelegi asta aiurea, ştii cât de mult te iubesc, dar cred că ai putea să fii un pic copleşită de toate acestea. Gândeşte-te numai la faza cu fotografia de azi şi la robotul telefonic. Erin, ştii că nu vine nimeni după noi, da, scumpo? Nimeni nu ne urmăreşte decât poliţia. Şi refuzi să conştientizezi cât de periculos este asta. Tipul ăla, Patrick, de azi. Scumpo, va trebui să încetezi să mai faci lucruri care ar putea să atragă atenţia asupra noastră. Îmi promiţi asta, Erin? Am nevoie să te opreşti să mai faci lucruri pe care le-ar putea observa poliţia. Navigăm deja prea aproape de furtună, spune şi mă priveşte cu blândeţe. Mă simt proastă şi atât de vinovată în privinţa lucrurilor pe care nu i le-am spus.

E îngrijorat pentru mine. Se îngrijorează pentru noi.

— M-ai întrebat mai devreme, a continuat, ce cred că ar trebui să facem cu diamantele şi m-am gândit mult la asta. N-o să-ţi placă, dar cred că trebuie să le abandonăm, să scăpăm pur şi simplu de ele. Treaba asta devine prea nebunească. Ar trebui să ne facem pierdute urmele, să încetăm să căutăm să le vindem şi să le aruncăm pur şi simplu undeva. Nu cred că merită riscul. Avem deja ceilalţi bani, Erin. Stăm bine. Avem destul. Ar trebui să ne oprim.

Simt cum fac clăbuci la gură când spune asta. Nu ştiu de ce, dar mă enervează. Este pentru prima dată când mă frustrează ceva ce spune sau face Mark. Să aruncăm diamantele? De ce am face asta? Am ajuns atât de departe. Cum rămâne cu afacerea lui, cu planurile lui, dar cu ale noastre? Înainte era aşa de îngrijorat de situaţia noastră financiară, acum de ce nu mai este? Ceea ce avem în Elveţia n-o să dureze o veşnicie; avem nevoie şi de banii pe diamante, ca să-şi pună compania pe roate şi ca să ţinem toate astea in funcţiune. N-am putea mai bine să depozităm diamantele pe undeva? Apoi, realistic vorbind, ştiu că nu o să mai existe o ocazie mai târziu când, în mod magic, vom găsi o modalitate mai uşoară ca să le vindem. Şi îndată ce o să avem un copil n-o să ne mai putem asuma niciun risc. Ori încercăm să le vindem acum, ori va fi prea târziu.

Stă în boxeri lângă mine, cu şoseta încă atârnându-i din mână. Îl iubesc atat de mult. Are dreptate, este periculos, dar nu vreau să renunţ pur şi simplu. Nu după toate prin câte am trecut în ultimele luni. Şi dacă, Doamne fereşte, noua lui afacere se prăbuşeşte asemenea tuturor ofertelor de slujbe care nu s-au materializat niciodată? Nu, trebuie să continui. Însă... cu grijă.

— Desigur, iţi înţeleg punctul de vedere, Mark, chiar îl înţeleg, dar putem să mai încercăm, te rog, încă un lucru? O să-mi vină o idee, OK? Ceva sigur. Lasă-mă doar încă vreo câteva zile. Chiar cred că o să fac lucrurile să meargă. N-ar fi ăsta un final mai bun per ansamblu, dacă am face şi nişte bani de pe urma pietrelor?

Vorbesc cu calm, insă nu sunt calmă. N-ar avea niciun sens să renunţ acum.

Schimbăm un pic privirile între noi, apoi se uită într-o parte. Din nou, e dezamăgit. încearcă să ascundă asta, dar o văd licărind în ochii lui. L-am dezamăgit, din nou.

— Bine, cedează el. Dar asta e tot, da? Dacă nu-ţi iese, Erin, vrei să te opreşti? Te rog, scumpo, nu mai încerca mai mult, nu mai *insista.*

Nu se uită la mine, în schimb se ridică şi iese pe uşa băii. Distant. Singur. Am sentimentul că discuţia asta a fost cea mai apropiată chestie de o conversaţie onestă după ceva timp de acuma şi nu ne-a apropiat mai mult. Ceva s-a fisurat între noi. Cu cat ii spun mai multe, cu atât fisura se va mări. Ştie de Andy de-acum, ştie de Holli, ştie de Patrick, bărbatul din afara închisorii. Nu pot să-l las să plece. Trebuie să ne apropiem din nou; trebuie să ofer mai multe de la mine.

— Mark, chiar crezi că nu ne caută? izbucnesc.

Se întoarce surprins.

— Cine, scumpo?

Arată confuz.

Nu ştiu de ce, dintre toate posibilităţile, am apelat la oamenii cu avionul ca să mă apropii de el. Doar că îmi stau pe creier.

— Oamenii cu avionul. Poate că ai dreptate, poate că sunt nebună, dar simt că ceva ne încercuieşte, şi nu numai pe mine, ci pe amândoi. Nu e vorba doar de poliţie. Poate că e ceva la ce nici măcar nu m-am mai gândit. Nu ştiu. Ştiu că sună stupid şi paranoid şi că nu am nicio dovadă care să-mi întărească senzaţia, însă o simt peste tot în jurul meu. Ca şi cum ar aştepta o ocazie. Nu o pot vedea, dar o simt sosind...

Văzându-i faţa îngrijorată, încep să mă bâlbâi. Probabil că sună a nebunie curată. Şi ştiu că dacă ajung să simt aşa despre lucruri, atunci, în mod evident, va trebui să încetez cu toate acestea - diamantele, interviurile, cu toate, aşa cum zice el. Însă, în loc să mă opresc, mă scufund tot mai mult.

Mark intră înapoi în baie şi mă înconjoară cu braţele; îmi las capul să se odihnească pe pieptul lui dezgolit, ascultându-i bătăile inimii. Ştie că am nevoie de el.

— Nu vin, Erin, indiferent cine ar fi, nu au cum să ne găsească. Şi chiar dacă ne-ar putea găsi, ei cred oricum că am murit. Scumpo, nu ei sunt cei de care să ne îngrijorăm, ci mai degrabă de investigaţia SO 15. Iar personajul ăsta, Patrick, face mai mult ca sigur parte din echipa detectivului Foster. Gândeşte-te un pic. Dacă Patrick avea vreo treabă cu geanta, atunci presupun că poliţia l-ar fi observat atârnând prin jurul nostru, nu?Aprob din cap tăcută lipită de umărul lui. Are dreptate; într-un fel, detectivul Foster poate că ne ţine în siguranţă. Mark mă sărută tandru pe frunte şi mă conduce la pat. Ca prin magie, suntem din nou alături. Pentru moment, se pare că am reuşit să astup fisura.

Însă când mă întind în pat lângă el mă întreb dacă poliția ar observa dacă cineva mă urmărește? N-au observat cum, chiar sub nasul lor, o tânără vulnerabilă era radicalizată. N-au observat că Eddie mi-a verificat viața. Sunt o grămadă pe care nu le-au observat.

SÂMBĂTĂ, 24 SEPTEMBRIE

Interviul numărul trei

Aburii cafelei mele se înalţă în aerul rece al camerei de interviuri. Acest septembrie de care am avut parte a fost o lună arctică. Gardianul din camera cu mine, de aici de la Pentonville, seamănă cu un figurant din seria TV *T. J. Hooker*. Aspectul lui fizic pare să fie compus din zece la sută pălărie şi nouăzeci la sută motan încălţat. Poate că sunt nedreaptă? În mod evident, e mai concentrat în dimineaţa aceasta decât mine. Sunt pe jumătate adormită, blocată ca într-un decalaj de fus orar. Îmi amintesc cerul din Bora Bora, căldura de pe membrele mele, zilele clare şi strălucitoare.

Sper să mă trezesc în curând.

Dacă restul vieţii mele va fi un vis în stare de veghe, prinsă în capcană aici pentru totdeauna? Mă gândesc la Mark, acolo, în frig, undeva pe străzile aglomerate din Londra. În dimineaţa aceasta caută spaţii de birouri pentru noua firmă. Totul pare să devină o realitate acum. Se întâlneşte cu Hector la un notar, tot azi, ca să semneze nişte hârtii. Totul devine foarte incitant. Telefonul îmi vibrează în buzunar. Resping apelul. Este Phil, din nou. E furios că renunţăm la Holli pentru documentar; i-am trimis e-mail în dimineaţa aceasta, la prima oră, şi deja m-a sunat de trei ori. Nu-i deloc bucuros. Am un apel ratat şi de la Fred. Vrea să vadă materialul pe care l-am filmat până acum. E interesat. Va dori să disecăm şi nunta, n-am nicio îndoială. Se întâmplă destul de rar ca un regizor câştigător al Premiului BAFTA şi nominalizat la Oscar să acorde, asta în cazul în care ar face-o, vreun soi de interes trecător faţă de un film de debut, cum e al meu, dar asta înseamnă nepotism. Sau poate că nu e. Adică, nu suntem rude; mi-a dat însă primul meu job, cumva m-am descurcat să nu-l fac vraişte, şi de atunci îmi urmăreşte cariera. Mi-ar plăcea să-i arăt o parte din material, dar, normal, SO 15 a pus mâna pe cea mai mare parte. Să-i explic asta lui Fred, mi-ar lua mai mult timp decât am la dispoziţie acum.

Bâzâitul cuştii se aude în hol. Camera aceasta, spre diferenţă de cea de la Holloway, nu are uşă, ci doar o galerie acoperită care dă în coridor. Sar ca arsă cu faţa la zidul alburiu al închisorii şi-mi spun că trebuie să mă anim. Viaţa, evident, poate fi mai rea. Întotdeauna poate fi mai rău.

Se ude din nou bâzâitul.

Îmi ridic privirea şi îl văd pe Eddie Bishop, şaizeci şi nouă de ani, un individ arătos care merge prin coridorul cu linoleum scârţâitor, fiind condus de un alt gardian.

Deşi Eddie poartă aceeaşi costumaţie gri pământie pe care o poartă toţi deţinuţii, pe el nu stă chiar la fel ca pe ceilalţi. Ar putea, la fel de bine să poarte un costum din trei piese, unul dintre acelea pe care am văzut că le purta în nenumăratele fotografii pe care m-am uitat în timpul documentării. Are un aer pompos.

Mă gândesc însă că ar putea să-mi treacă din astea prin cap, pentru că îi ştiu crimele, îi ştiu istoria.

Arată ca un Cary Grant local, Dumnezeu ştie cum de se menţine atât de bronzat în închisoare.

Mă vede şi îmi zâmbeşte. De ce sunt băieţii răi atât de atractivi?

Presupun că, la sfârşitul zilei, dacă nu arăţi bine, nu te salvezi cu renumele de băiat rău şi ajungi să fii numit un golan.

Îşi trage scaunul şi se aşază. Iată-ne, în sfârşit, aici. Eu cu Eddie Bishop. Toată lumea zîmbeşte. Şi atunci, intră în rol T.J. Hooker.

— Totul e OK, Eddie? Ai nevoie de ceva? Apă?

Tonul este prietenos, amical. Aici, suntem cu toţii prieteni.

Eddie se întoarce încet, cu mişcări line.

— Nu, Jimmy, Totul e bine. Mulţumesc foarte mult.

Vocea lui este veselă. Azi e o zi bună.

— Nicio problemă, dă-mi doar un semn dacă ai nevoie de ceva.

Apoi, Jimmy se uită la celălalt gardian, cel care l-a adus pe Eddie aici, îl salută din cap şi o iau la pas amândoi prin galerie spre coridor.

— O să fim mai încolo pe hol, în camera de recreere.

Jimmy i se adresează lui Eddie, nu mie. Şi cu asta basta, dispar amândoi din vedere, cu pantofii scârţâind în depărtare, lăsându-mă cu ochii căscaţi în urma lor.

De ce pleacă? Nici măcar n-am pornit camera! Asta chiar că nu e normal. Nimeni nu mi-a zis nimic despre asta în informarea scurtă de ieri. M-au lăsat singură într-o cameră cu Eddie Bishop.

Oare să fiu speriată? Mă gândesc la mesajele de pe robotul telefonic. Eddie a ucis o mulţime de oameni sau a pus să fie ucişi o mulţime. Sunt tot felul de poveşti - cărţi întregi cu poveşti - de tortură, răpire, jaf şi toate câte s-au mai întâmplat în banda Richardson, timp de patruzeci de ani de activitate din partea lui Eddie. Mituri urbane. Nimic dovedit, normal, nicio dovadă puternică, niciun martor.

Presupun că ar trebui să fiu speriată, dar nu sunt. Şi dintr-odată mă luminez că nu mi-am dat seama de ce a acceptat Eddie să apară în documentar cu mine. Probabil că a mai avut un milion de oferte ca să-şi spună povestea, dar n-a mai zis da nimănui. Nu are nevoie de aşa ceva şi nicio înclinaţie să o facă, din câte pot să-mi dau seama. Însă acum, stând faţă în faţă cu mine, nesupravegheat, cu camera lângă mine nepornită încă, îmi dau seama că mi-a scăpat ceva important. Trebuie

să-i iasă ceva din întâlnirea asta. Eddie are nevoie de ceva. Şi, presupun, că şi eu am nevoie, nu? Inima îmi stă în loc pentru o secundă. Iată, a apărut frica.

Pornesc camera şi zâmbeşte.

— Lumină, camera şi acţiune, nu?

Îşi întinde încet mâinile peste masă. Are grijă să nu mă sperie. Probabil că ştie ce efect are asupra oamenilor. E numărul lui individual de magie.

— Mă bucur să te cunosc în sfârşit, Erin, scumpo.

Scumpo. Sunt o femeie milenară, mi-am făcut lecturile din Adichie, Greer şi Wollston, totuşi, cuvântul ăsta venit din partea lui nu mi se pare că sună chiar rău. Sună ciudat de inocent, venind din partea lui, un om din alt secol.

— Şi eu mă bucur să vă cunosc, în sfârşit, domnule Bishop, îi răspund.

Dau mâna cu el pe deasupra mesei Formica; îmi întoarce mâna şi-şi trece degetul mare pe dosul acesteia - e o strângere uşoară de mână, delicată, şi nu una fermă. Sunt o doamnă, iar el e un bărbat şi îmi aduce la cunoştinţă asta.

— Spune-mi Eddie.

Tot afişajul lui e atât de modă veche, încât e amuzant şi, totuşi, funcţionează. Îi zâmbesc în ciuda firii. Roşesc.

— Mă bucur să te cunosc Eddie, spun aproape chicotind.

Excelent, sunt o idioată. Îmi retrag mâna.

Concentrează-te, Erin, treci la afaceri acum. Îmi aleg tonul, îmi resetez figura de profesionistă.

— Presupun că mai întâi trebuia să scăpăm de formalităţi, nu? Îţi mulţumesc pentru şampanie, a fost foarte apreciată.

Ne intersectăm privirile; vreau să ştie că nu sunt intimidată, îmi zîmbeşte şmecherește şi aprobă. *Cu plăcere.* După o pauză, se adresează direct camerei:

— Mi-e teamă că nu ştiu despre ce vorbeşti, scumpo. Dacă nu vând chestia asta în magazinul închisorii, atunci nu-i de la mine. Sună totuşi, a cadou frumos. Cu ce ocazie? întreabă ridicându-şi sprâncenele.

Înţeleg. Camera funcţionează, aşa că ne jucăm şi noi un pic. Deci n-o să vorbim nici despre mesajele de pe robotul telefonic. Foarte bine. Îi fac semn din cap că înţeleg.

Mă întorc la scenariu.

— Doreşti să întrebi ceva înainate să-i dăm drumul? Sunt nerăbdătoare să încep, nu avem atât de mult timp pe cât mi-ar plăcea.

Se îndreaptă în scaun, se pregăteşte, îşi suflecă mânecile.

— N-am nicio întrebare. Sunt gata când eşti şi tu, scumpo.

— Bine, atunci, Eddie, ai putea, te rog, să-mi spui numele, condamnarea şi sentinţa?

— Eddie Bishop, sunt condamnat pentru spălare de bani. Am primit şapte ani. Voi fi eliberat înainte de Crăciun. Ceea ce va fi mişto. E perioada mea preferată.

Şi cu asta îi dăm drumul. Eddie e relaxat, are un aer lejer. *Ce urmează?* Pare să întrebe cu sprâncenele ridicate.

— Ce crezi despre proces, Eddie, ori despre condamnare?

Nu o să se incrimineze pe film, ştiu asta, dar o să-mi dea cât poate de mult. Îi place să joace periculos cu autoritatea - am citit asta în transcrierea procesului.

— Ce cred despre condamnare? Ei bine, Erin, e interesant că întrebi asta.

Zâmbetul lui e sardonic. E amuzat şi cu chef de joacă.

— O să fiu cinstit cu tine: nu prea multe. Nu cred foarte multe despre condamnare. Băieţii ăştia tot încearcă să mă prindă cu ceva de vreo treizeci de ani, au încercat orice şi am fost achitat cam de orice de-a lungul anilor. Sunt sigur că ştii asta. Eu cred că au o problemă ca un băietan din Lambeth să facă fapte bune, să ducă un trai cinstit. Nu cred că aşa ar trebui să meargă lucrurile, nu? Nu au făcut nicio scofală până acum. Orice alt bărbat poate că s-ar fi simţit uşor ofensat, dacă mă înţelegi. E doar o chestiune de timp până când se agaţă de ceva. Dacă vrei să cauţi ceva, acel ceva o să apară în cele din urmă. Într-un fel sau altul, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Propoziţia pluteşte în aer. Cred că ştim cu toţii că în anii şaizeci-şaptezeci poliţia mai planta şi probe incriminatorii, după cum îmi sugerează. Sunt de acord cu premisa lui.

— Însă ce pot să spun? Evidenţa mea contabilă nu e întotdeauna ce ar trebui să fie, la sfârşitul zilei. Mda, niciodată nu m-am priceput foarte bine la numere. Nu ştiu să calculez. N-am fost prea atent la şcoală, continuă să spună, umflându-şi destul de evident obrajii cu limba. Bineînţeles, însă, că pe vremuri discalculia nu era diagnosticată. Se credea ori că-ţi faci de cap, ori că eşti retardat. Iar eu eram un băiat iute, ştii, în alte feluri, aşa că au crezut că fac mişto de ei, întorcându-i pe toate părţile. Totuşi, acum e altfel în şcoli, nu? Am doi nepoţi. Eu n-am umblat prea mult la şcoală, nu mi se potrivea. Aşa că, într-un fel, presupun că nu a fost decât o chestiune de timp înainte să fac greşeli cu adunările, nu? Are un zâmbet cald şi larg.

Sunt destul de sigură că are un contabil, şi sunt sigură că şi contabilul a fost la proces.

E uimitor cum îşi bagă degetele în ochii oricui, aşa cum a făcut-o decenii la rând... ţepuind sistemul şi scăpând basma curată. Dar nu numai că scapă, dar *şi eu vreau* să scape. Simpatizez cu el şi toată lumea o face, simpatizez cu psihopatia lui stilată, locală. E *amuzant.* Nu pare deloc infractorul modern adevărat, dur, care-ţi bagă fiori în oase; seamănă mai degrabă cu un Pearly Kings, cu o plăcintă şi un piure şi cu *Eu-o-să-fiu-mama.* Aduce cu infractorul britanic de modă veche, de esenţă naţională. Pare genul de infractor jucat de Bob Hoskins, Danny Dyer, Barbara Windsor, într-un film ca *The Italian Job,* un infractor cu toporul în portbagajul maşinii.

— OK.

Mă înclin în faţă. Vreau să ştie că o să-i joc jocul.

— Nu o să-mi spui nimic despre Richardson sau altceva asemănător, nu-i aşa, Eddie?

— Vreau să ştiu ce soi de joc vom juca.

— Erin, scumpo, o să-ţi răspund la orice întrebare, draga mea. Sunt o carte deschisă. Poate că nu ştiu răspunsurile la unele dintre întrebări, dar am să încerc să ţi le dau. Aşa că ce zici acum să-mi zâmbeşti?

Îşi înclină şmechereşte capul.

Chiar nu pot să mă abţin. E ridicol, dar mă distrează astea, aşa că îi zâmbesc cu toată gura.

— Îţi mulţumesc foarte mult, Eddie. În cazul acesta, ai putea să ne spui ceva despre Charlie Robertson, capul bandei Richardson? Ce fel de om era?

Cred că înţeleg regulile acum. Pune întrebări despre diverse lucruri, cere-i opinia, însă nu-l pune să povestească fapte.

— Era un om îngrozitor... însă în cel mai drăguţ mod posibil. Dar îngrozitor câteodată, oftează el. S-a spus totul deja despre Richardson. Toţi cei implicaţi în poveştile alea vechi din East End au murit oricum de-acum... Nu poţi pârî morţii, iar de rău sigur n-o să-i vorbesc. Charlie, însă, era un individ nasol. Personal, nu l-am văzut niciodată torturând. Dar l-am auzit vorbind despre asta. Folosea generatorul de curent de la un bombardier din Al Doilea Război Mondial ca să-şi electrocuteze victimele. Îi tortura, îi tăia felii şi îi speria până ce îi spuneau tot ce voia să ştie. Odată l-am întrebat de unde ştie că nu îl mint când îi torturează şi mi-a răspuns că de obicei mint până în momentul când se transformă în nişte copilaşi şi tot ce mai pot face este să spună adevărul. Numai că, vezi tu, eu nu asta l-am întrebat, numai că lui Charlie nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că victimele ar putea spune adevărul de la început şi că n-ar fi fost necesar să-i tortureze până le ies maţele. Aşa că nu l-am mai întrebat nimic. Charlie era dintr-o generaţie diferită. Credea că ştie ce sunt şi cum stau lucrurile. Numai că tortura nu funcţionează niciodată. Trebuie să respecţi oamenii, Erin, nu? Dacă vrei respect, atunci trebuie să te asiguri că meriţi să fii respectat. Permite oamenilor să moară cu un pic de demnitate. De ei depinde dacă au trăit cu aşa ceva. Nimeni nu poate spune că ai greşit în viaţa asta dacă ai tratat oamenii cu respect.

Nu sunt sigură că asta e adevărat în întregime, dar pun un pic de presiune.

— Tu ai tratat oamenii cu respect, Eddie?

Mi se pare important să-l întreb asta. Mă priveşte cu ochii adumbriţi.

— Da, întotdeauna am făcut-o şi am să continui s-o fac. Nu te înrolezi la ceva anume, Erin, fără să ştii regulile. Iar dacă te-ai înscris ca să joci, atunci nu te poţi plânge dacă pierzi. Trebuie să pierzi cu demnitate... asta e tot; un bun sportiv îşi ajută concu- renţii să piardă cu demnitate.

Face o pauză şi mă studiază.

Mă cântăreşte. Vrea să-mi spună ceva. Îl las să o facă, dar pare că se răzgândeşte şi se uită în altă parte.

E liniște în continuare. Pare distrat, cu mintea aiurea. Simt că ne apropiem de terenul minat.

Schimb subiectul, vorbind despre ceva mai lejer.

— Ce crezi că o să faci mai întâi când vei ieşi? Ți-ar plăcea să faci ceva anume?

Ridic mingea la fileu, trebuie să mențin energia ridicată.

— Închide camera!

Mă priveşte cu duritate, fără să clipească. Farmecul lui s-a evaporat brusc. Simt cum instantaneu încep să transpir la ceafă.

Liniştea lăsată e densă. Inima îmi bubuie. Nu ştiu cum să interpretez situația. Nu am niciun indiciu cum să o citesc, n-am nicio referință la care să mă raportez.

— Închide camera acum.

E complet imobil. Un bloc solid, de nemişcat. E periculos.

Bâjbâi să o închid. Nu ştiu de ce, dar execut comanda. Asta e ideea cea mai proastă în situația aceasta, dar n-am altă opțiune. I-aş putea chema pe gardieni, numai că ar fi cam degeaba. Nu e o situație din aia. Aici se întâmplă altceva şi vreau să ştiu despre ce e vorba, aşa că fac ce-mi spune şi lumina roşie dispare.

— S-a întâmplat ceva, Eddie?

Nu ştiu de ce îl întreb asta. Pare perfect întreg. Eu sunt cea a cărei mâini tremură.

— Eşti în siguranță, scumpo, calmează-te.

Fața i s-a îmblânzit. Tonul lui e mai blând acum. Umerii mi se detensionează încetişor. Nu mi-am dat seama că eram atât de încordată.

— Scuză-mă că te-am speriat, iubire, dar uite cum stau lucrurile... Deci aşa... pare să ducă o luptă internă, după care începe. Vreau să te întreb ceva. Am vrut să te întreb şi înainte, la telefon, dar n-am avut cum s-o fac atunci şi nici nu vreau să apară pe cameră. Vreau să-ți cer o favoare. Dacă e să fiu complet cinstit, scumpo, acesta e singurul motiv pentru care dau interviul ăsta. Tu o să-mi dai ce vreau, iar eu o să-ți dau ce vrei. Aşa stau lucrurile. Acum ascultă-mă; n-am de gând să mă repet.

Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta. Deşi, ca să fiu cinstită, n-am nicio idee despre ce e vorba. Mă întreb dacă ăsta e motivul pentru care mi-a lăsat mesajele acelea. Asta în cazul în care a făcut-o el.

— Nu sunt obişnuit să cer favoruri, aşa că ai răbdare cu mine, spune şi îşi drege vocea. E o chestiune personală. Găsesc genul ăsta de situație chiar... stresant. Iar la vârsta mea încerc să mă stresez cât mai puțin. Vreau să faci ceva pentru mine, vrei, scumpo?

Mă urmărește cu privirea și înghit în sec, și apoi realizez că el, de fapt, chiar așteaptă un răspuns. Mintea mea se accelerează. Ce va trebui să fac? Doamne, sper că nu e vorba de ceva sexual.

Taci, Erin. Normal că nu o să fie sexual.

— Ăăă... Eu sunt... Ce anume?

Întreb pe un ton cât se poate de neutru.

— Am făcut câteva greșeli în viața mea, știi? Cu familia mea, poate, cu nevastă-mea sigur, dar știu că toate astea s-au terminat, totul e în regulă, sunt împăcat.

Dă gândurile astea la o parte și continuă.

— Am însă o fiică, pe Charlotte a mea. Lottie. Are douăzeci și opt de ani. Seamănă un pic cu tine. Are părul brunet și lumea la picioare. E o fată frumoasă. Noi doi nu vorbim în prezent, nu mă vrea în viața ei și nici în jurul familiei ei. Sunt sigur că înțelegi. Nu o învinuiesc; e o fată deșteaptă. Așa am educat-o. E cu un tip simpatic acum; se poartă bine cu ea și au și două fete. Uite, e evident că n-am fost cel mai bun tată, sunt sigur că ți-ai dat seama de asta. Oricum, pe scurt, vreau să vorbesc cu ea, spune și dă din cap ca un soi de autosusținere. A ajuns la capăt.

Vrea să vorbesc cu fiica lui înstrăinată. Excelent. Și mai multă dramă de familie. Nu e chiar ceea ce am nevoie acum, am parte destul de asta acasă.

Însă asta, în mod categoric, nu e la fel de rău pe cât ar fi putut fi. Pot să vorbesc cu fiica lui. De fapt, chiar plănuiam să-i iau un interviu. Asta doar dacă nu e vreun eufemism de-al lui faptul că mi-a cerut asta. Așa o fi? Va trebui să o ucid? Vrea el să o ucid? Doamne, sper că nu. Ar fi trebuit să fie mult mai explicit, nu? Chiar că e ciudat.

— Eddie va trebui să fii un pic mai specific. Ce vrei să spui prin *a vorbi* cu Charlotte? Să vorbesc cu ea pentru documentar sau ce altceva? Îmi aleg cuvintele cu atenție.

Evident, conversația asta i se pare complicată, faptul că trebuie să ceară politicos cuiva să-i facă un serviciu personal. Îmi imaginez că nu prea a mai făcut asta înainte. Chiar nu vreau să-l enervez.

— Nu, nu e pentru documentar. Îmi pare rău, scumpo, dar nu dau nicio ceapă degerată pe documentarul tău. Te-am cercetat un pic după ce a fost menționată povestea asta pentru prima dată; pari o fată destul de drăguță, genul de fată cu care fiica mea s-ar împrieteni. Poate că o să aibă încredere în tine. Ăsta nu e punctul meu forte; vreau doar ca ea să vadă că mă străduiesc, că îi sunt alături, un individ de treabă și că am totul sub control. Dacă o să faci asta, Erin, o să faci un bătrân tare fericit. N-am pe cine altcineva să-i cer asta, înțelegi? Nu am cine știe ce prietene care să mă viziteze, și chiar dacă aș fi avut, Lottie nu s-ar apropia nici la un kilometru de ele. Trebuie să știe că voi fi mai bun în viitor, îndată ce ies de aici. Că o să fiu acolo pentru ea. Că vreau să fac parte din viața ei, din nou. Vreau

să o ajut cu diverse. Să-i văd copiii, pe nepoții mei. Toate astea. Vreau doar să-i bagi mințile în cap. Fă-o să-mi mai dea o șansă. O să te asculte, o cunosc. Spune-i că sunt diferit, spune-i că m-am schimbat.

Se oprește, iar camera este cuprinsă de liniște. De ce naiba m-ar asculta fiica lui pe mine? De ce crede asta? Poate că nu e chiar în toate mințile cum am crezut. Apoi, îmi surprind reflexia în sticla plexiglas de pe un poster jerpelit de pe peretele închisorii. Sunt costumată, port o bluză, am pantofi cu cui, părul e aranjat fabulos, iar lumina soarelui erupe din inelul meu de logodnă. înțeleg ce vede la mine. Eu par pusă la punct, ca o tânără femeie care și-a preluat controlul vieții și se află în vârful a ceva. Profesionistă, dar și deschisă, dură, dar și blândă, mă aflu în acea perioadă a vieții de după tinerețe și dinaintea bătrâneții. Ar putea avea dreptate. Poate că fiica lui o să mă asculte.

Nu-i aud deloc pe gardieni. Mă întreb pe unde or fi. Le pasă de ce se întâmplă aici? A aranjat oare Eddie ca să nu fim între- rupți? Încă mai are putere în afara închisorii, nu? Îi arunc o privire. Normal că încă mai are. Probabil că vor trebui să aibă grijă în jurul lui; în două luni și jumătate va fi liber, de neatins. Și tocmai mi-a cerut o favoare.

— O fac.

Bagă-ți picioarele, norocul surâde curajoșilor.

— Bravo! exclamă zâmbind.

Stomacul mi se întoarce când realizez că acum aș putea găsi o șansă pentru mine și Mark. Aș putea să cer un favor la schimb. Ar trebui însă să o fac? O fi o idee bună?

— Eddie?

Îmi cobor vocea și mă aplec în față. Asta așa, în caz că ascultă cineva.

— Mă ajuți, dacă te ajut? Nu cunosc pe nimeni altcineva care să mă ajute într-o anumită problemă.

Vocea mea sună diferit în propriile mele urechi, pare mai serioasă, dar mai subțire decât de obicei. Neajutorată.

Își îngustează ochii și mă studiază. Sunt ușor de citit. Ce amenințare aș putea reprezenta eu? Vede asta, apoi i se ivește un zâmbet pe figură.

— Ce e?

— Ei bine, pe scurt, am niște pietre prețioase pe care le-am... găsit. OK, știu cum sună... faza e că nu pot să le vând. Sunt ilegale. Despre asta e vorba. Și trebuie să le vând... fără evidențe. Știi pe cineva, poate, care ar putea...

Șoapta mea e tărăgănată. Se pare că nu doar foștilor lideri de găști le vine greu să ceară o favoare.

Eddie îmi rânjește în față.

— Fetiță obraznică, ce-ai făcut? Întotdeauna cei tăcuți, nu? Îți spun ceva, e al naibii de greu să mă surprinzi, iubire, dar pe asta n-am prevăzut-o. Mi se pare mie

că ai o problemă de calitate, Erin, scumpo. Despre câte pietre vorbim şi de care sunt?Eddie se bucură de situaţie. E din nou în joc.

— Aproximativ două sute, sunt diamante, toate tăiate, fără cusur şi de două carate. Vorbesc cât pot de încet, dar ştiu din atitudinea lui că nu e nimeni care să ne asculte.

— Să-mi fut una! De unde naiba le ai?

Vocea lui îşi lansează ecoul prin galerie până la coridor. Chiar sper că nu ascultă nimeni, că altfel am supt-o.

Acum mă priveşte cu totul cu alţi ochi. E impresionat. Un milion rămâne un milion. Pe de altă parte, milioanele nu mai sunt ce au fost. Râde.

— De obicei nu mă înşel în privinţa oamenilor, dar fiecare zi de şcoală e una în care mereu înveţi câte ceva, aşa e? Foarte frumos. Da, Erin, scumpo, pot să te ajut cu mica ta problemă. Ai un cont cu număr?

Aprob din cap, iar el râde, din nou, încântat.

— Normal că ai, ce naiba? Minunat. Eşti o descoperire, Erin, scumpo, eşti o descoperire dată naibii. Aşadar, o să primeşti un apel săptămâna viitoare. Fă ce ţi se spune. Tipul ăsta o să te rezolve; o să pun eu o vorbă. OK?

Radiază tot spre mine. Mă bucur că o să scap de diamante aşa, dar toate sunt uşor deconcertante. Şi totul atât de uşor. Nu sunt sigură că ştiu cum s-a întâmplat.

Acum *e* rândul meu să-i răspund favorului.

— Pot să trec pe la fiica ta săptămâna viitoare. O s-o sun pe Charlotte în după-amiaza aceasta, ca să aranjez o întâlnire.

Ştiu că o să accepte. Nu i-am spus lui Eddie, dar noi două deja am vorbit pe scurt. Pare de treabă.

— Ai numărul? Adresa?

I-a dispărut bravada. Sună din nou ca un bătrân, speriat şi plin de speranţă.

— Da, le-am luat din informaţiile tale. O să am o discuţie ca lumea cu ea.

Dintr-odată îmi mai vine un gând. E aşa mai simplu, dar cred că uşurează treaba.

— Eddie, uite la ce m-am gândit. Ce ar fi să pornim camera şi să înregistrezi un mesaj pentru Lottie. O să editez eu restul interviului, iar ea o să-l poată vedea când ne întâlnim. Cred că asta ar conta diferit. Să o audă venind direct de la tine. Ştiu că pentru mine ar fi contat dacă ar fi fost vorba de tatăl meu.

Merită încercat. Sunt convinsă că el o s-o zică oricum mai bine ca mine.

Stă şi se gândeşte la asta, bătând darabana încet cu degetele pe masă, după care aprobă.

— Da, ai dreptate, hai să facem asta.

Are emoţii. Chiar are, fie el binecuvântat.

— OK, Eddie, o să repornesc camera acum, OK?

Mă aprobă din cap, îşi aranjează hainele, se ridică în picioare, se înclină în faţă.

Mă opresc cu degetul deasupra butonului de înregistrare.

— Eddie, pot să mai verific un lucru? Nu tu mi-ai lăsat mesaje pe telefonul de acasă, nu?

— Nu, iubire. N-am fost eu.

Ei bine, asta rezolvă o situaţie.

— OK, atunci. Nu contează. Aşa, bun, Eddie sunt gata când eşti şi tu.

Pornesc camera.

Când ajung acasă, îi spun lui Mark de înţelegerea făcută pentru noi. Ştiu ce ar trebui să urmeze, şi anume să mă pregătesc pentru asta. Ştiu că ceea ce am făcut este nebunesc, ştiu că este periculos, dar am încredere în Eddie, pur şi simplu am. Şi acum când ştiu că nu el ne-a sunat ca să ne lase mesaje, nici nu mai pare atât de ameninţător.

— Ştiu că ai gândit-o pe loc şi că ţi-ai jucat cartea, dar astea sunt momentele când oamenii fac greşeli, Erin. Dacă vede cineva că au loc aceste tranzacţii... dacă situaţia cu Holli ajunge la un final, nu ar trebui serviciile de spionaj să încerce să găsească cât mai mult material video de la camerele de supraveghere? Trebuie să fim mai atenţi. Sigur, dacă omul de legătură al lui Eddie o să ne rezolve şi cu alea, atunci e fantastic. Dar dacă nu o să se întâmple asta, când o să ne jefuiască, să ştii că nu prea o să avem posibilitatea la recurs. N-o să avem nicio ieşire, dacă detectivul Foster ne urmăreşte şi vede ceva din astea.

Nu zice nimic din lucrurile la care nu m-am gândit şi eu deja.

— Dar, dacă omul de legătură al lui Eddie ne jefuieşte nu ni se înrăutăţeşte situaţia, nu? Dacă tu vrei să scapi de ele, să le aruncăm pur şi simplu, atunci cel puţin prin felul acesta al meu avem o şansă să scoatem ceva pe ele. Aşa e?

E tăcut. Când începe să vorbească din nou, tonul lui e serios.

— Erin, contactul lui Eddie ar putea să te ucidă.

— Ştiu asta, Mark, dar chiar crezi că aş fi făcut această înţelegere cu cineva despre care cred că ne poate ucide? Acordă-mi un pic de încredere.

— Scumpo, oftează şi continuă, nu eşti chiar cea mai bună cititoare de caractere. Tu ai tendinţa să vezi numai ce este bun în oameni, ceea ce nu e bine mereu. Vreau să spun că trebuie să fim mai atenţi decât eşti tu. O să vadă extrasele de cont de la contul elveţian de pe numele tău de după răpirea lui Holli, o să te vadă în Hatton Garden încercând să vinzi diamante. Şi apoi, săptămâna viitoare te duci să discuţi cu şi mai mulţi criminali? Pentru ce? Să întâlneşti membrii reţelei? Să recrutezi? Cine ştie la ce s-ar putea gândi poliţia. Nu o să arate bine.

Vorbeşte de parcă am fost deja prinsă şi cumva condamnată. De parcă n-am nicio şansă.

— Crede-mă, Mark, ştiu şi eu chestiile astea şi, mai crede-mă, sunt cât se poate de grijulie. Ştiu că e un risc teribil, ştiu că e un pariu, dar o fac pentru noi. Pentru amândoi. Şi o mai fac şi pentru...

Aproape că zic „copilul nostru’’, dar mă opresc imediat. Nu pot să-i spun acum despre copil. Deja crede despre mine că sunt neglijentă. Nu pot să-i spun că risc şi copilul nenăscut încă.

Oare chiar fac asta? E prima dată când m-am gândit la asta în felul ăsta. Futu-i, poate că o fac. Eram sigură că făceam asta pentru noi toţi, dar acum mă întreb dacă nu cumva o fac numai pentru mine. Gândul acesta pare să absoarbă tot aerul din jurul meu. Mă ridic şi mă holbez la el. Gol. Ochii mi se umezesc, iar faţa lui se îmblânzeşte. Ceea ce vede el sunt lacrimi de iertare şi de remuşcare, dar nu despre asta e vorba. Sunt, mai degrabă, lacrimi de confuzie, deoarece nu pot spune nimănui de ce anume fac toate astea.

MIERCURI, 28 SEPTEMBRIE

Lottie

Presupun că de data aceasta, eu mă aflu de partea greşită a mesei.

Mă aflu faţă în faţă cu Charlotte Mclnroy, în bucătăria frumoasă a familiei ei, şi mă întreb ce sunt eu acum? În urmă cu mai puţin de o lună, nu eram decât o persoană obişnuită, o civilă, cineva fără nicio perspectivă. Stăteam de partea cea bună a mesei, iar de partea cealaltă erau infractorii, indiferent că erau oameni răi nativ sau erau răi din cauza deciziilor luate. E un subiect de dezbatere teoretică. Însă oricum ar sta situaţia, oamenii de genul ăsta erau diferiţi faţă de mine, diferiţi până în măduva oaselor. Eram o persoană normală. Acum Lottie e de partea mesei oamenilor cinstiţi.

Dar am fost eu vreodată o persoană normală? Nu-mi dau seama să mă fi schimbat atât de mult în interior, nu? Gândesc la fel, mă comport la fel. Vreau ceea ce vreau. Întotdeauna m-am comportat în concordanţă cu felul în care mi-am trăit viaţa. Au fost toate astea greşeli? Am greşit eu cu ceva? Am încălcat o mulţime de legi, niciuna prea serioasă, sper, dar una care m-ar trimite la închisoare. Eddie a luat şapte ani doar pentru spălare de bani; gândul mă cutremură.

Lottie e blândă şi strălucitoare şi pe atât de inteligentă, pe cât te aştepţi de la fiica lui Eddie Bishop.

Noi două chiar aducem un pic.

Lucrează ca doctor specialist asociat, pe secţia de intervenţie medicală rapidă, la urgenţe: lucrează mult, dar se bucură să mă strecoare şi pe mine în programul ei. Nu ştiu dacă în locul ei aş fi la fel de mărinimoasă. Însă ea vrea să ajute. E o persoană bună. Ea vrea să facă lucrurile cum trebuie, nu ca tatăl ei.

Brusc, mă întreb prin ce modalităţi eu şi Mark vom distruge viaţa copiilor noştri? Asta dacă Mark o să mai vrea copii de la mine, când o să-i spun în cele din urmă. Îmi las mâna peste pântec, o barieră suplimentară din piele, carne şi os care să-mi protejeze copilul nenăscut de lumea de afară.

Aseară, am vorbit cu Alexa despre programarea pentru IUI. E foarte posibil să fi rămas deja însărcinată. O să facă un test în două săptămâni şi o să aflăm. Ştiu că nu ar fi trebuit, însă i-am spus despre copil. Cumva, am fost cuprinsă de entuziasmul ei şi atunci i-am mărturisit micul meu secret. Trebuia să-l împart cu cineva. Acum sunt deja în opt saptamani. Îmi spune să merg să văd un doctor, să iau acid folic, să nu mănânc brânză moale.

Iau acid folie de când ne-am întors din Geneva. Îl ţin ascuns în spatele dulapului din baie. Dar are dreptate, ar trebui să merg să văd un doctor. Este important,

insistă Alexa. Îi spun că sunt mult prea ocupată, că au intervenit diverse chestii. Aş vrea să-i spun despre ce e vorba, dar n-o fac. Nu pot. N-am cum.

Fisura dintre Mark şi mine se măreşte. Cred că pun presiune pe el. Nu vrea ca nişte diamante să ne ruineze căsnicia.

— Suntem o echipă? m-a întrebat în şoaptă aseară în pat.

Am dat din cap că da, normal, doar că el a scuturat din cap.

— Atunci zic să aruncăm diamantele, spune pe un ton strict, încă avem timp ca să ne retragem din înţelegerea asta. Poate că poliţia este deja cu ochii pe noi, Erin. Cine ştie, poate că ai dreptate şi oamenii cu avionul stau cu ochii pe noi. Şi acum vrei să ne băgăm în pat şi cu sindicatul crimei din East End. Parcă te comporţi prosteşte cu bună-ştiinţă, Erin. Ne pui pe amândoi în pericol. Ţine-te de treaba ta cu Eddie, sigur, fă-i favoarea, dar spune-i că nu mai ai nevoie de ajutorul lui în treaba cu diamantele.

Are dreptate într-o singură privinţă. Cineva sigur ne urmăreşte, sunt sigură de asta. Săptămâna asta am primit deja încă două apeluri mute şi nu e Eddie. Şi nu ştiu dacă are ceva de-a face cu oamenii cu avionul sau cu SO 15. Însă cineva ne supraveghează, cineva ne trimite un mesaj.

E prea târziu ca să renunţ la afacerea mea cu Eddie. Nu poţi să te retragi din astfel de contracte, nu merge chiar aşa. Mark o să-mi mulţumească mai târziu. Ştiu că o s-o facă. Aşa că iată-mă aici, îndeplinindu-mi partea mea de înţelegere. Şi treaba asta va funcţiona.

Fiica lui Eddie îşi soarbe ceaiul cu capul pe gânduri, iar eu poziţionez trepiedul şi camera.

În cadru, Lottie este luminată din lateral de ferestrele franceze care dau direct în grădina tomnatică, umedă. E o lumină disipată, curată. Puternică, dar delicată ca un filigran.

Văzută prin lentile, pare relaxată. E acasă la ea. E un contrast faţă de interviurile mele din închisori. Pornesc camera şi încep.

— Lottie, l-am vizitat pe tatăl tău săptămâna trecută, la Pentonville. Mi-a vorbit cu mult drag de tine. Eraţi apropiaţi cât timp ai fost în creştere?

O s-o iau încet, să-i uşurez traseul. La urma urmei, n-am nicio idee faţă de ce simte în privinţa lui.

Respiră încet.

Ştia că vor fi puse întrebări, dar acum că ele sunt prezente în aer fac ca realitatea interviului să se lase peste ea. Întrebările importante au nevoie să primească răspunsuri importante. O călătorie abruptă în trecut.

— Eram apropiaţi, Erin. E greu să spun dacă eram mai apropiaţi decât alţii cu familii. Nu pot să fac comparaţie, nu prea am cu ce. La şcoală, copiii se ţineau la distanţă de mine. Înţeleg acum. Am eu însămi copii şi în niciun caz nu o să-i las să se apropie de oameni ca tatăl meu. Însă pe atunci, credeam că e vorba de mine, că

eu am o problemă, că toţi avem o problemă, că întreaga mea familie are una. Iar asta, evident, ne-a apropiat. Când mă gândesc la taică-miu, pot spune că eram mai apropiată de el decât de maică-mea. Mama era, cum să spun, o persoană dificilă şi întotdeauna a fost aşa. Cred că, totuşi, tata de asta a iubit-o. Îi plăcea provocarea. Îi plăcea plata. Obişnuia să spună că o îngrijire bună echivalează cu o performanţă bună. Ştii, ca o maşină. Oricum, mama era ciudată. În special cu mine. Numai că eu eram îngeraşul lui tata. Era un tată bun, chiar a fost. Mi-a spus poveşti, m-a băgat în pat. Era foarte bun cu mine. Aşa că, da, eram apropiaţi. Mă priveşte nerăbdătoare, aşteptând următoarea întrebare.

— Cât de multe ştiai despre ce făcea? Despre viaţa lui din afara timpului petrecut cu tine?

De obicei, cei cărora li se iau interviuri au nevoie de o perioadă de acomodare şi ca să-şi adune gândurile şi să ia în considerare ce vor să spună. Lottie, însă, ştie ce vrea să spună; aştepta doar şansa s-o facă.

Priveşte grădina pentru o secundă, apoi se întoarce spre mine.

— N-am ştiu nimic, poate până pe la vreo treisprezece ani, când am schimbat şcolile, fiind trimisă la una privată. Tata se descurca bine cu banii. Presupun că înainte credeam că e un om de afaceri. Toţi îl priveau de jos, toţi aveau încredere în opinia lui. Părea să fie şeful tuturor. În jurul casei se găseau mereu oameni îmbrăcaţi elegant, cu care tata avea întâlniri în camera de zi. Ai mei aveau camere separate. Cam aşa stăteau lucrurile, ştii? Mă întreabă cu sprâncenele ridicate.

Aprob din cap. Înţeleg. Era o căsătorie cu scântei.

Mama ei s-a recăsătorit în timp ce Eddie era în închisoare. Familia s-a separat după proces, fiecare mergând pe drumul lui.

— Deci ce ştiam eu despre tata? Îmi amintesc noaptea când mi-am dat seama în cele din urmă. După cum am spus, aveam treisprezece ani şi tocmai ce începusem cursurile la noua şcoală. Era într-un weekend. Prin jur erau diverşi oameni, din cei obişnuiţi, şi, în plus, cineva nou. Au intrat cu toţii în camera de zi a tatei, în timp ce eu eram în cea a mamei, uitându-mă la un film. La un moment dat m-am dus să mai iau popcorn din bucătărie. Era o casă mare, ştii. Atunci am auzit un zgomot ciudat, ca un strigăt, dar ca un strigăt înspăimântat, venind din hol. Nu ştiu, dar am presupus că toţi vizitatorii plecaseră deja, iar tata se uita la *Saving Private Ryan* sau la altceva, cu volumul dat tare. A văzut filmul ăsta de mai multe ori. Îi place de Tom Hanks. Aşa că mi-am luat popcornul şi m-am dus în camera lui de zi, unde l-am găsit pe tata aplecat peste biroul lui. înăuntru, erau şi trei dintre colegii lui de lucru. Televizorul era pornit, iar în faţa lui, pe podea, se mai găşea un om. Omul ăsta era în genunchi. Îngenunchiase pe o folie de plastic şi din gură îi curgea sânge. Suspina. Toţi din cameră au început să se holbeze la mine, stând îngheţată în pragul uşii, iar tipul ăsta continua să plângă de parcă nu se putea opri.

Tata nu a părut surprins să mă vadă. Era impenetrabil. Şi aş putea spune că încă mai are latura asta a lui. Chestia asta tot timpul m-a frapat. A continuat să-şi vadă de-ale lui de parcă se pregătea să plece in orice moment. De parcă nu ar mai sta. În clipa aceea, s-a întâmplat să apară şi mama de după un colţ. A văzut că m-am rătăcit pe unde nu trebuia şi m-a înhăţat. M-a dus la etaj. A fost blândă în explicaţii... mă rog, atât de blândă pe cât putea fi ea. Mi-a spus că omul pe care-l văzusem era un om rău, dar că tati se ocupa de toate. Zece minute mai târziu a urcat şi tata. A întrebat dacă sunt OK. L-am îmbrăţişat foarte tare, îndelungat, o făceam de parcă încercam să strecor ceva înapoi în el. Sau poate să scot afară din el. Şi atunci am ştiut că el era omul cel rău. Asta pentru că oamenii buni pur şi simplu nu fac lucruri din astea, nici măcar dacă e vorba de cineva rău. Pur şi simplu nu o fac. După aceea, m-am comportat diferit faţă de el. îngrijorată, cred. Mi-ar plăcea să-i dau credit personalităţii mele tinere şi să zic că el nu şi-a dat seama de diferenţă, deoarece n-am vrut eu să o arăt. Ştii? Încă îl iubeam. Niciodată nu aş vrea să-l rănesc. Se opreşte şi-şi mută concentrarea din trecut la prezent. Stai puţin, nu sunt sigură că poţi folosi tot ce am zis. Nu vreau să merg la tribunal sau mai ştiu eu unde. Nu ştiu exact ce am văzut. Era doar... destul ca să ştiu, spune zâmbind timid.

— E OK, oricum, până ce va apărea documentarul, vor fi aranjate mai multe detalii între avocaţi. Le voi atrage atenţia în privinţa materialului. Dacă nu va putea fi folosit din motive legale, putem cu uşurinţă să scăpăm de el. Ţi-e teamă să nu-l superi pe Eddie?

— Nu, spune hohotind uşor surprinsă. În mod cert nu sunt îngrijorată că l-aş supăra pe tata. Se întâmplă lucruri din astea. Dacă nu-i convin, asta e problema lui. Doar că eu nu o să depun mărturie împotriva lui. E o linie pe care n-am s-o trec.

Vorbeşte calm. Realizez că nu se întâmplă prea multe în viaţă care să o supere pe Lottie. Mărul nu cade departe de pom. Poate că au mai multe în comun ei doi decât ar putea ea să creadă.

Cred că acum este momentul potrivit.

— Lottie, ce vreau să fac acum, dacă eşti de acord, este să-ţi arăt un video. Este un mesaj de la tatăl tău, înregistrat în timpul interviului nostru de sâmbătă. Ştiu că a fost alegerea ta să nu-l vezi în ultimii şapte ani, şi dacă nu te simţi în largul tău, e OK. N-o să-ţi arăt videoul.

O iau uşor. Am nevoie de ajutorul lui Eddie, dar n-am să fiu o ticăloasă din cap până în picioare ca să-l obţin. Dacă nu vrea să-l vadă din nou, asta e problema lui, nu a mea.

Mă aprobă din cap, la început încet, apoi tot mai tare. Vrea să vadă.

— Bine, atunci, dacă eşti sigură. îmi scot laptopul şi-l pun pe masă. O să încarc materialul şi o să lăsăm camera să filmeze, dacă n-ai vreo problemă, bine? Vreau să o filmez cum se uită la Eddie. Vreau reacţia, vreau s-o vadă oamenii.

Am nevoie de favorul lui şi vreau materialul filmat, împing laptopul spre ea şi apasă pe play. Mâinile îi zboară la

gură, cu un gest de surprindere. Poate că arată mai bătrân? Mai trist? Poate că e costumaţia sau camera alburie goală. Poate că a mai slăbit şi o fi mai slăbit decât îşi amintea ea. Nu ştiu, dar şapte ani e o perioadă lungă. Îi urmăresc privirea ce o transfigurează şi ascult cuvintele lui de săptămâna trecută.

A văzut fotografii cu Ben şi de la nunta lor.

Ochii i se încreţesc şi în spatele mâinilor răsare un zâmbet.

Ben e un om bun. A nimerit bine, fata. El e mândru de slujba ei.

Ea se încruntă.

El e mândru de alegerile ei.

Ea îşi lasă mâinile să cadă fără viaţă pe masa dinaintea ei. E vrăjită.

Apoi urmează partea cărnoasă a mesajului.

A făcut lucruri pe care le regretă, dar o să se schimbe.

Ochii i se umplu de lacrimi. E complet încremenită. Lacrimile îi picură de pe gene pe masă.

Eu nu mă mai găsesc în cameră cu ea. Nimeni nu mai există de fapt pentru ea, decât ei doi.

El nu o să-i aducă pe cap lumea în care a trăit el. Ea o să fie în siguranţă.

Separaţi. Îşi şterge lacrimile şi se ridică în picioare cu solemnitate. Înspiră adânc. *El o să fie un bunic grozav.*

Nimic.

Totul e superb în jur. Izbucneşte într-un hohot reţinut de râs, care dispare la fel de repede ca o bucată de magneziu incediată.

El o iubeşte.

Linişte. Nimic.

Lasă capacul laptopului în jos până la capăt şi-mi zâmbeşte reţinut.

— Mă duc să iau nişte şerveţele, durează doar o clipă, spune şi iese din cadru.

Când se întoarce, are în continuare ochii roşii, dar pare să-şi fi tras suflarea. Poate că e un pic jenată din cauza afişării emoţiei. Pornesc din nou camera.

— Ce părere ai despre asta, Lottie? Crezi că i-ai mai putea da o şansă tatălui tău? Ai putea să-l laşi să facă parte din nou din viaţa ta îndată ce va fi eliberat?

Vreau să ştiu toate astea atât pentru mine, cât şi pentru Eddie.

Nu ştiu ce aş face eu în locul ei. Aş putea specula, dar realitatea nu se potriveşte niciodată cu speculaţiile. Cel puţin, nu în privinţa lucrurilor importante.

Zâmbeşte şi chicoteşte.

— Scuze, sunt multe de procesat. Doamne, am crezut că am terminat cu astea! Chiar am crezut-o! Care era întrebarea? Dacă o să-l las din nou în viaţa mea? Răspunsul e nu. Nu cred că e o idee bună. Sunt sigură că oamenii vor vedea asta şi vor ţine cu tatăl meu, cu cel aflat în dezavantaj. Ştiu că poate fi fermecător. Dar nu, n-am s-o fac. Şi o să-ţi spun de ce. Pentru că el chiar a ucis oameni adevăraţi. Scuze, se presupune asta! Nu folosi, te rog, asta, futu-i! Uite ce e, e un criminal condamnat. Nu e deloc de încredere, e manipulator, e periculos, iar eu am copii. Am doi copii mici şi un soţ pe care îl iubesc. Iar soţul meu are şi el o familie, şi n-aş vrea ca tata să i-o cunoască. Îmi iubesc viaţa. Îmi place fix aşa cum e. Mi-am croit-o singură, cu trudă. Aşa că te rog să nu mă înţelegi greşit, Erin, sunt recunoscătoare pentru educaţia primită, pentru oportunităţile pe care mi le-a adus, însă eu am muncit în fiecare zi pentru asta, în ciuda familiei mele, nu datorită ei.

Continuă privind direct în cameră.

— Tată, ştiu că urmăreşti asta. Aşa că iată. Te iubesc foarte mult, dar nu pot să fiu responsabilă pentru tine. Tu ţi-ai făcut alegerile în viaţă. Mă bucur că eşti mândru de mine. O să continui să te fac mândru, dar nu vreau să te am în viaţa mea. Te rog să conştientizezi asta şi să-mi respecţi decizia.

Îmi face semn că asta e tot ce are de spus, aşa că închid camera.

— Ştiu că tu crezi că e un tip de treabă, dar nu-l cunoşti cu adevărat, Erin. Crede-mă. Găsesc că e drăguţ că-ţi doreşti un final fericit pentru noi toţi, dar lucrurile nu funcţionează chiar aşa. El nu e deloc aşa. E nepăsător cu oamenii. Dacă se mai întâlneşte sau nu cu careva, lui îi este indiferent. Nu cred că asta e ceva în regulă, aşa că aş prefera să nu am de-a face cu el. Totuşi, apreciez efortul. Chiar da. Să-i spui că arată bine când îl vezi data viitoare. O să-i placă asta.

Mai vorbim un pic cât strâng genţile. Îmi împachetez materialul filmat de parcă ar fi praf de aur.

Am făcut tot ce am putut. Tipa nu e deloc o idioată, iar dacă eu l-aş mai fi ţinut în braţe pe el, şi-ar fi dat seama că ceva nu e în regulă. I-am dat informaţiile, i-am pasat cererea şi am lăsat-o să aleagă. Asta e tot ce am putut face. Sper doar ca asta să fie destul pentru Eddie.

MIERCURI, 28 SEPTEMBRIE

Un bărbat la uşă

Fix când descui uşa, începe să sune telefonul din casă. Mark e ieşit în după amiaza aceasta ca să se mai uite la spaţii de birouri. Ar trebui să se întoarcă într-o oră sau aşa ceva. I-am cerut să se întoarcă în jur de trei, în caz că lucrurile ar fi mers prost cu Lottie.

Telefonul sună de două ori înainte să ajung la el, gonind de la uşa de la intrare. Ar putea fi Patrick. Poate că de data asta îl voi prinde.

— Bună, Erin?

E o voce ţâfnoasă, cu accent local, a unui tip la vreo patruzeci de ani. Instinctiv, am ştiut că are ceva de-a face cu Eddie.

— Da, lă telefon, spun pe un ton cât mai profesional, ca şi cum ar putea fi vorba de un apel legat de muncă.

Chiar sper că Andy Foster nu-mi monitorizează apelurile, deoarece dacă o face, apelul ăsta ar putea fi foarte incriminatoriu.

— Bună, Erin. Mă numesc Simon. Ar trebui să iau un pachet de la tine, nu?

Se lasă o secundă de linişte.

— Acum, ştiu că eşti ocupată, dar sunt în zonă; ne-am putea întâlni? Probabil că şi el se aşteaptă ca telefonul să fie ascultat, deoarece se învârte în jurul cozii şi pare să sune doar ca un curier. Sau, dacă va trebui, cel puţin asta vom afirma la tribunal.

— Da, acum ar fi fantastic, în cinci, zece minute?

Încerc să-mi ascund uşurarea, încântarea mea la ideea că, în sfârşit, ne vom elibera de diamante.

Vor fi în faţa casei în mai puţin de o oră. Totul se va termina, toate astea cu geanta, cu avionul. Nu vor mai rămâne, ca probă, decât USB-ul şi telefonul cuibărite sub instalaţia din pod. îmi plasez telefonul pe umăr şi scriu nerăbdătoare numărul contului bancar din Elveţia pe o bucată de hârtie. L-am învăţat pe de rost, până acum. Nu există nicio dovadă a lui. Am dat foc tuturor documentelor acum o săptămână în groapa de grătar din grădina noastră. Toate informaţiile relevante sunt memorate. Numărul şi parola. La capătul celălalt al firului, aud motorul unei maşini prinzând viaţă.

— Bine, atunci, în zece minute. Ne vedem atunci, mai spune şi se închide.

Părea destul de prietenos, suna destul de lejer. Probabil că ştie despre ce e vorba. E favoarea pe care mi-o face Eddie la schimb pentru favoarea pe care i-am făcut-o.

La naiba, pe cine păcălesc? Probabil că Simon m-a urmărit toată ziua, nu? De aici la Lottie şi din nou aici. Mă întreb cine m-a mai urmărit. SO 15, Patrick şi acum Simon. Nu pot să mă urmărească cu toţii. Dacă unul dintre ei afla despre ceilalţi, toată casa de paie s-ar prăbuşi în jurul meu. Totuşi, e posibil ca Simon să mă fi urmărit azi, altfel, de unde să fi ştiut că tocmai am ajuns acasă? De aceea e *în zonă.*

Fac o grimasă şi mă gândesc că s-ar putea să fiu cea mai naivă infractoare din lume, complet neştiutoare. Sunt norocoasă că n-am murit încă.

Am la dispoziţie mai puţin de zece minute ca să mă pregătesc înainte să sosească. Îndes bucata de hârtie în buzunarul pantalonilor.

Pietrele sunt sus în pod, unde le-am lăsat după ce m-am întors de la Charles. Urc scările câte două odată. Trebuie să fiu pregătită înainte să apară Simon. Nu vreau să-l las nesupravegheat prin casă în timp ce urc singură în pod. Nu vreau să se uite prin jur. Nu pot să am încredere în el.

Dintr-odată mă gândesc dacă tipul ăsta o fi pe bune în relaţie cu Eddie. Mă mai întreb şi dacă nu cumva, o fi în relaţie, dar pe de altă parte să-i fi citit eu greşit personalitatea lui Eddie şi situaţia asta nu o să se termine cu bine pentru mine? Poate că nu e o situaţie sigură.

Mi-l imaginez pe Mark sosind acasă şi descoperindu-mi trupul mort, ca o păpuşă din cârpe, în hol, împuşcată o singură dată în cap, în stilul unei execuţii.

Numai că instinctul meu îmi spune că nu o să se întâmple asta. Dacă nu pot avea încredere în instinctul meu, atunci în cine să am? Sunt sigură că e în ordine. Sunt sigură, sigură, sigură.

Chiar şi aşa, mă grăbesc să ajung jos şi-mi apuc telefonul. Formez numărul lui Mark. Sună de trei ori până răspunde. Sună distant şi distrat, iar pe fundal se aud zgomote în surdină.

— Mark?

— Da, ce se întâmplă? Eşti în ordine? Cum a mers?

Se referă la Charlotte.

— Ah, da, foarte bine. Ascultă, a sunat cineva în legătură cu...

La naiba! Realizez brusc că nu pot vorbi despre asta la telefon.

Nu pot menţiona diamantele şi nici nu pot vorbi despre Eddie.

Dacă Andy mi-a pus telefonul sub urmărire, am belit-o. *OK, gândeşte-te. Fă-o rapid. învârte-te în jurul cozii.*

— Este cineva interesat de suvenirurile din luna de miere.

E OK să spun asta? Sigur că da - am adus suveniruri pentru apropiaţii lui Mark. Dacă le trimit în după-amiaza aceasta prin FedExed în East Riding, atunci apelul acesta se explică pe sine. Doamne, cât e de complicat! Să fii infractor e extenuant mental.

La capătul celălalt al firului, Mark tace. Îmi imaginez că încearcă să-şi dea şi el seama ce poate şi ce nu poate să spună la telefon. Mă bucur că m-am căsătorit cu cineva şiret.

— OK, asta e minunat, poţi să te ocupi tu de asta, scumpo, sau să vin să te ajut?

Vorbeşte pe un ton echilibrat, dar îmi dau seama că e îngrijorat. Şi-a exprimat limpede sentimentele în privinţa lui Eddie. Nu are deloc încredere în el.

— Nu, mă descurc. Totul e super, Mark, am vrut doar să ştii că se întâmplă acum. Totul e în regulă, mă descurc. Trebuie să închid acum, ar trebui să ajungă aici într-un minut. OK?

Vreau să-i dau lui Mark şansa să mă oprească în caz că mă comport ca o proastă. Oare sunt proastă că o să-i dau unui bărbat diamante în valoare de două milioane de lire şi că o fac în casa noastră?

— Super. Sigur, OK. Pare că te-ai ocupat de tot, scumpo. Ne vedem mai târziu, atunci, bine? Te iubesc?

Sună ca o întrebare. Câteodată aşa sună, nu? Sunt o grămadă de chestii nespuse într-o întrebare.

— Te iubesc şi eu, răspund.

Şi într-un răspuns sunt o grămadă de chestii nespuse.

La naiba, încheie apelul înainte să-l întreb cum s-a descurcat. Nici măcar n-am întrebat unde era. Părea undeva în exterior, într-un loc aglomerat, poate într-o staţie de ceva?

Oricum, n-am timp să elucidez misterul. Mă grăbesc la etaj şi trag scara de la pod.

Le găsesc exact unde le-am lăsat, în săculeţul lor ascuns sub un strat de izolaţie galben-pastel. Pietrele sclipesc în pielea de culoarea crem, fiind puţin încălzite de ţevile de încălzire. Le iau şi aşez instalaţia la loc.

Soneria de la uşă zbârnâie când cobor scările din pod. Sunt pe la jumătatea acesteia şi îngheţ. Simt un fulger de groază cum îmi străbate sistemul, asemenea unui glonţ.

Brusc, îmi doresc să fi păstrat arma - cea pe care am aruncat-o în apele din Bora Bora. Am fost proşti că n-am făcut-o? Am eu nevoie de ea? Dar pe de altă parte, ce să fac eu cu o armă? Nu ştiu cum să folosesc una. Nu aş şti nici măcar dacă e încărcată sau cum să o blochez sau mai ştiu eu ce.

N-am nevoie de nicio armă. O să mă descurc. Nu sunt decât paranoică. E ziua în amiaza mare. Cobor scara din pod, sar peste ultimele trei trepte şi sprintez pe hol.

Deschid uşa cu obrajii înroşiţi şi sunt recunoscătoare pentru vântul de septembrie care mă întâmpină. Simon arată inofensiv. Zâmbeşte de deasupra costumului cu cravată. Nu are deloc zâmbetul unui prădător, ci doar zâmbetul vreunui prieten nesigur de-al tatălui tău. Un zâmbet puţin cam prea cunoscător, dar inofensiv în cele din urmă.

Acum sunt sigură că n-am nevoie de o armă.

Comportamentul lui îmi sugerează că suntem amândoi băgaţi în asta; fac parte din bandă acum.

— Simon?

Trebuie să spun ceva; stăm tăcuţi de prea mult timp deja.

— Vinovat, spune şi rânjeşte.

Sunt sigură că a mai folosit replica şi înainte. Oricum, umorul lui inofensiv mă linişteşte.

— Super, aprob eu.

Nu ştiu ce să fac în continuare.

— Vrei să intri?

Mă hazardez. Cred că lui Simon îi este clar, cel puţin din tonul vocii mele, că n-am nicio idee despre cum se desfăşoară lucrurile astea. Sper să preia el controlul în curând.

— Nu, trebuie să o tai. Mulţumesc oricum, iubire. Am venit doar să iau chestiile şi dispar din viaţa ta, e OK aşa?

Se comportă frumos cu mine. Apreciez această abordare delicată a incompetenţei mele; într-un mod ciudat, îţi dă o senzaţie de siguranţă. Îi dau săculeţul şi îl ia. Mă simt despovărată. Asta e o jumătate de bătălie.

Dar cum rămâne cu banii? Să spun oare ceva? O fi nepoliticos? Oricum, mi-o ia în faţă.

— Ai un număr pentru mine? E cu un pas înaintea mea. E clar că a mai făcut asta înainte.

— Da, da, iată-l.

Scot bucata de hârtie din buzunar şi o îndrept frecând-o de coapsă.

— Scuze, e încreţită. Dar se mai văd numerele, nu? spun şi i-o înmânez.

Ne uităm amândoi la bucata de hârtie din mâna lui cu scrisul clar, lizibil printre îndoituri. Sunt o cretină completă.

— Da, e OK, mormăie el mimând un interes scăzut. Bine, atunci, o să plec.

Îşi cântăreşte greutăţile din mâini. Într-una are un bilet, în cealaltă are un săculeţ cu un milion de lire. Se întoarce zâmbind ca să plece, dar apoi se opreşte.

— Încă ceva, iubire. Cum a mers azi? Eddie ar vrea să ştie.

— Hm, nu cred că o să se rezolve, spun cu blândeţe, de parcă eu personal am inima sfârâmată în faţa acestei răsuciri crude a destinului.

Eddie, eroul reformat căruia i se refuză o a doua şansă cu fiica lui.

Pe Simon, răspunsul pare să-l confuzeze.

— De ce? Ce a făcut?

Mă priveşte întrebător.

— Ei bine, s-a uitat la înregistrare, apoi a plâns. Era extrem de supărată, dar era îngrijorată în privinţa copiilor şi...

— Ah, copiii, mă întrerupe. Bine, destul de corect.

Pare satisfăcut. Mă întreb dacă asta a fost investigația oficială despre Lottie sau m-a luat gura pe dinainte.

— Nu-ți bate capul cu copiii.

Simon zâmbește din nou.

— Poate să se descurce cu ei. Ai făcut o treabă bună, scumpo. Și zici că a plâns? Frumos. Ăsta e un semn bun. Lui Eddie o să-i placă asta. O să-l înveselească imediat. Dacă plânge, înseamnă c-am parcurs jumătate de distanță.

Radiază. Azi a avut o zi bună.

— Bine, atunci, drăguțo, o să plec de-acum, adaugă el. Ai grijă de tine.

Își ia rămas-bun salutându-mă vesel cu mâna.

— Mulțumesc, Simon, strig în urma lui. Nu știu de ce. Trebuia să spun ceva, nu? Nu pot să stau ca muta în timp ce el se îndreaptă spre Mercedesul lui negru, cu diamantele mele în palmă.

JOI, 29 SEPTEMBRIE

Lucruri nerezolvate

Primesc de dimineaţă un buchet foarte mare de flori.

Îţi mulţumesc pentru ajutor. Nu o să uit. E. Are stil, trebuie să recunosc. Mark nu e aşa de sigur.

— Nu e nimic ascuns prin ele? mă întreabă la micul dejun.

E îngrijorat în privinţa supravegherii poliţiei.

— Sunt doar nişte flori, Mark. În caz că interesează pe cineva, ar putea fi pentru interviu, trimise printr-un avocat sau aşa ceva. Sunt destul de sigură că la nivelul la care este în cariera lui, Eddie ştie deja cum să-şi acopere urmele. Mă rog, a ştiut mai puţin s-o facă cu evidenţa lui contabilă.

Zâmbesc. La urma urmei, am făcut-o. Nu? Plata integrală pentru diamante a intrat în cont la miezul nopţii aseară. Mult mai mult decât ne-am aşteptat. În mod cert, sunt mai mulţi bani decât am fi putut obţine noi. Două milioane de lire sterline. Pur şi simplu, nu pot să nu mă abţin să nu zâmbesc. Zece mii pentru o piatră. Eddie şi-a luat un mic comision. Plata către el s-a făcut printr-un alt cont aflat cine ştie pe unde şi-o fi ţinând el banii. Marile inteligenţe gândesc la fel, presupun. Doar Mark e îngrijorat.

— Sunt sigur că se va pierde urma cadourilor în ce-l priveşte pe el, Erin. Pe mine mă îngrijorează însă să nu aibă treabă cu noi. Dacă SO 15 te supraveghează o să-şi pună întrebări...

Mark gesticulează în direcţia buchetului uriaş.

— Nu e ca şi cum nu iese în evidenţă, nu?

Bănuiesc că are dreptate. Florile arată ridicol de ostentative.

— Hai, mă, Mark, chiar crezi că poliţia mă monitorizează nonstop? Serios? De ce ar face-o? Şi de unde ar şti Eddie asta?

— Da, cred că e posibil să o facă, Erin, numai şi dacă s-ar gândi că Holli ar putea să te contacteze. Şi dacă observă ceva ciudat? Ar putea să te supravegheze în eventualitatea în care ar putea să te sune sau, Doamne fereşte, să apară în pragul uşii.

— Dar de ce naiba ar face asta, Mark? Nu eram chiar apropiate, nu? Şi în plus ne-am întâlnit o singură dată. I-am luat un interviu timp de jumătate de oră, *o dată.* Nu cred că poliţia se gândeşte că o să se întâmple asta şi nici nu cred că suntem supravegheaţi de ei. Cel puţin nu în halul în care crezi tu. Poate că doar ne monitorizează telefonul din casă, dar am senzaţia că Eddie ar fi putut să se intereseze de asta înainte să ne ajute. Nu-i un idiot. Dacă SO 15 ne urmăreşte, cred

că am şti-o deja. In caz că ar conta, simt că prezenţa lui Eddie ne protejează de o grămadă de lucruri acum.

Mark priveşte distrat pe fereastră. Se uită cum plouă şi gândurile îi zbârnâie departe, în linişte.

De ce nu e fericit, Mark?

Îi ating timid braţul întins pe masă.

— S-a terminat. Avem toţi banii. Sunt în siguranţă. Combinat, avem în total aproape trei milioane de lire, cărora nu le poate fi luată urma. Sunt complet siguri. Am reuşit, Mark. Chiar am făcut-o! exclam, privindu-l şi aşteptând o reacţie.

Un zâmbet mic îi relaxează trăsăturile.

Îl strâng de braţ, iar zâmbetul lui se lăţeşte într-un rânjet. Aprobă din cap şi se întinde după cana cu cafea.

— Sunt mulţumit că s-a terminat. Normal! Dar, Erin, nu poţi să te mai ocupi cu chestii din astea. Ne-a mers de data asta, dar gata, da? Fără alte riscuri. Ai terminat-o cu astea de-acum?

Evident că e bucuros, dar îl îngrijorez şi nu pot să-l învinuiesc că n-are încredere în mine. Am tot avut secrete ascunse faţă de el. Au fost câteva momente când m-am gândit că poate are dreptate, că poate am exagerat cu toate astea. Dar acum, banii sunt la bancă.

— Da, am terminat-o, promit. Nu mai avem pentru ce să ne asumăm riscuri. Mă întind peste masă şi-l sărut pe buzele calde.

Îmi dau seama că nu e convins în întregime, însă zâmbeşte şi mă sărută înapoi. Vrea ca lucrurile să fie ca la început. Din fericire, ne vom întoarce acum la asta. În sfârşit.

Însă nici n-are timp să se aşeze gândul când îmi amintesc de acele lucruri nerezolvate de sus din pod. Probe ce duc înapoi tocmai pe fundul Pacificului de Sud.

Nu s-a terminat încă.

— Ce crezi că ar trebui să facem cu telefonul, Mark? Sau cu USB-ul? Ar trebui să le aruncăm? Sunt singurele noastre legături cu toată treaba. Trebuie să ne terminăm treaba ca lumea. Nu vrem să rămânem cu lucruri nerezolvate.

Îşi strânge pleoapele, realizând că încă n-am terminat-o. A uitat de astea.

— La naiba. OK, hai să ne gândim.

Îşi ia un timp, uitându-se la grădina udă prin fereastra pătată de ploaie.

— Poate că ar trebui să păstrăm telefonul, în caz de ceva. Nu pătim nimic dacă-l păstrăm. Şi dacă se întâmplă vreodată ceva, o să-l avem ca dovadă în privinţa originii oamenilor ăstora. Sau ca pe o monedă de schimb. Nu zic că o să avem nevoie de el, ci, mai mult aşa, ca pe o asigurare.

Face o pauză şi dă din cap.

— Ştii ce? Mai bine nu. Mai bine ne descotorosim şi de el. Scăpăm de toate, şi de USB şi de telefon. Trebuie să le scoatem din casă. În caz că, din cine ştie ce motiv, poliţia va dori să cerceteze casa. Trebuie să le scoatem pe toate astea din vieţile noastre. Vorbeşte pe un ton ferm. Nu vom mai discuta despre asta. Pentru mine e OK. Am terminat-o de-acum. Cu totul. Avem trei milioane în plus.

— Poate am putea să conducem împreună până la Norfolk, chiar acum, să rămânem peste noapte, să luăm o barcă de dimineaţă şi să le aruncăm în mare. Ce ar fi să ne petrecem ziua aşa, scăpând de lucrurile neterminate? îi sugerez.

Expresia lui rămâne imperturbabilă. Simt un junghi de frică.

— Trebuie să scăpăm de ele undeva, nu? Am putea sta câteva zile acolo. Ar fi mişto să plecăm undeva, doar ca să fim împreună pentru o vreme. Avem nevoie de asta. Mi-e dor mult mult de tine.

Se ridică, înconjoară masa şi-mi prinde faţa în căuşul palmelor lui. Mă sărută blând pe buze.

— Îmi place cum sună. Luna de miere, doar noi doi, par să se fi întâmplat de mult toate astea.

Ştiu ce spune. Luna noastră de miere, cea reală, înainte să apară geanta aia în vieţile noastre, înainte să se transforme în altceva. Tot ce vreau acum este să fiu în preajma lui. Mi-e dor de atingerea pielii lui pe a mea. Îmi lipseşte apropierea.

— Dacă mergem la Norfolk astăzi, atunci asta este. Telefonul şi stick-ul sunt ultimele lucruri şi după ce scăpăm de ele s-a terminat. Gata, promit. Putem să ne reluăm viaţa de unde am rămas.

Dar de data asta mai bine, pentru că de data asta nu va mai trebui să ne facem griji pentru bani niciodată.

Mark nu se va mai îngrijora vreodată că va mai pierde totul din nou. Nu va mai trebui să se îngrijoreze că ar putea ajunge să lucreze în vreun bar sau să aranjeze mărfurile pe rafturi. În Norfolk, în sfârşit, îi voi putea spune despre copilul nostru.

Mă priveşte, studiindu-mi faţa; în ochii lui se întrezăreşte o urmă de tristeţe. Bănuiesc că nu e convins că m-am hotărât să nu mai fiu aşa de nesăbuită. Poate că nu ne mai putem întoarce unde am rămas? Trebuie să-i dovedesc că mă concentrez la noi, aşa că îl presez:

— Trebuie să fim împreună, Mark, te rog.

Ochii lui se lărgesc aproape imperceptibil şi brusc îmi dau seama cât de mult l-am îndepărtat în ultimele săptămâni. Aproape c-am distrus lucrul ăsta pe care îl avem. Această legătură trebuie să fie tratată cu grijă, ca să-şi recapete viaţa. Se apleacă din nou şi mă sărută pe frunte.

— Ştiu. Şi oricât de mult îmi surâde ideea, scumpo, nu pot să merg azi. Ştii asta. Îţi aminteşti?

Doamne, am uitat complet. Mi-a spus săptămâna trecută. A menţionat-o. Mă simt îngrozitor, de parcă nici nu m-am simţit destul aşa deja. În după-amiaza

aceasta zboară la New York pentru o noapte. Evident, nu l-am ascultat cu atenţie când mi-a spus-o. Mă întreb ce altceva mi-a mai scăpat. Sunt cea mai rea soţie. Mâine toată ziua se întâlneşte cu nişte clienţi noi şi apoi o să se întoarcă cu zborul de noapte. Literalmente, o vizită între două zboruri.

O să rămân singură. Brusc, nu mă pot abţine să nu mă înspăimânt că poate Mark o să-şi continue viaţa mai departe fără mine. Evident, este vina mea. Ar fi trebuit să mă intereseze mai mult afacerea lui nouă în loc să-mi petrec tot timpul gândindu-mă la documentar, bani, diamante. Ar fi trebuit să fiu mai prezentă. Ar fi trebuit să fiu cu el. Vina mă învăluie cu totul. Va trebui să mă descurc mai bine. Totul va fi în regulă. Putem să mergem împreună în weekendul următor. Nu-i mare lucru. Doar că aşa se simte acum.

Zac întinsă pe pat, în timp ce el împachetează, privindu-mă. Îmi vorbeşte despre noile spaţii de birouri pe care le are în considerare, despre planurile lui măreţe.

— Vrei să vii să le vezi cu mine săptămâna viitoare?

E atât de încântat.

— Normal, de-abia aştept, îl asigur.

Sunt bucuroasă că mă lasă să-i pătrund în viaţă, din nou. Sunt bucuroasă că e din nou aşa de fericit. Poate că fisura se închide în cele din urmă.

— Îmi pare rău, Mark, dacă am fost absentă. Dacă nu am fost alături de tine... Îmi pare atât de rău, îi spun privindu-l de jos.

— E OK, Erin.

Faţa lui e plină de viaţă la gândurile legate de viitor şi toate cele pe care le-a plănuit.

— Ai şi tu multe de care te ocupi. E în regulă. Te iubesc.

Ne privim ochi în ochi şi mă simt iertată. Sunt o persoană foarte norocoasă. Mă gândesc din nou să-i spun totul. Despre sarcină. Dar nu vreau să înclin balanţa. O să-i spun după ce se întoarce. Weekendul viitor când vom fi singuri împreună.

— Şi eu te iubesc, Mark, îi spun, ridicându-mă din pat şi înfăşurându-mă în jurul lui.

Hormonii din mine o iau razna chiar acum, iar mai târziu, în timp ce taxiul lui trage lângă curba de lângă casa noastră, asta chiar doare. Tot trupul meu tânjeşte după el, după fantoma braţelor lui în jurul meu şi a mirosului apei de colonie care încă mi-e lipită de piele.

După ce a plecat, mă duc în pod ca să verific ultimele dovezi rămase.

În pod e cald. Sub izolare, telefonul e cald. Plicul separat în care se află USB-ul zace lângă el. O fi căldura din pod nasoală pentru memoria sau drive-ul telefonului? Ating cu degetul USB-ul prin plasticul plicului. E cald la atingere.

Mă holbez la ecranul inert al telefonului şi-mi aduc aminte de mesajul de acum două săptămâni. Felul în care mi-a întors stomacul pe dos. Acele trei punctuleţe gri, pulsând.

CINE EŞTI?

Mă întreb, din nou, cine or fi oamenii morţi din avion, cine o fi persoana de la celălalt capăt al firului, oamenii cu avionul. Am încercat să ignor întrebarea şi să ascult de sfatul lui Mark, dar aici, de capul meu, în podul prăfos şi încins, gândul se conturează puternic. Cine sunt ei oare? M-am uitat pe site-uri ruseşti de ştiri şi nimic. O fi Patrick unul dintre ei? Sau poate că Mark are dreptate. Ar putea fi un ofiţer SO 15 sub acoperire? El mă sună şi-mi lasă mesaje tăcute. Gândul ăsta bolnăvicios mi-a fulgerat ieri prin minte, şi anume că apelurile ar putea fi de la Holli. Mesaje telefonice disperate, tăcute, de undeva de pe unde o fi; poate că s-a întors înapoi în Anglia. Apoi însă îmi amintesc de replica mormăită dată chelnerului într-un mesaj. Şi apoi, Holli nu a avut niciodată numărul meu, aşa că nu poate fi ea. Mintea mea gravitează din nou asupra oamenilor cu avionul. Ar putea fi ei? Mark e sigur că nu. Dar poate că au aflat IP-ul hotelului? Poate că s-au dus acolo. Poate că i-au ucis pe cei doi Sharpe - dar s-ar fi oprit să caute după asta?

Cât de mult ar continua să caute? Cât valorau geanta şi conţinutul pentru ei? Şi apoi mă fulgeră cu o claritate uimitoare. Ei caută *încă*. Şi sunt singură acum. Mă gândesc la faţa lui Mark când se îndepărta cu taxiul. Ei ar putea să fie în continuare în căutarea noastră. Poate că şi-au dat seama că au ucis cuplul greşit. Şi acum iată-mă aici, singură în casă. Am fost atât de preocupată să fiu cu un pas în faţa poliţiei şi să convertim ce am găsit în bani adevăraţi, încât am uitat complet de posibilitatea reală să fiu descoperită de oamenii de la care am furat. Realitatea unui ciocănit în uşă, a unui glonţ în cap.

Mă gândesc la uşa din spate pe care am găsit-o deschisă acum şase zile. Şi acum nu sunt decât eu singură aici. Şi nu vreau să mor. Trebuie să aflu cu cine am de-a face, să ştiu cine ar putea veni după mine. Şi uite aşa iau telefonul jos, mi-l strecor în haină şi plec de acasă.

E timpul să-l deschid din nou, într-un loc sigur, aglomerat.

Când ajung la piaţa Leicester, îmi fac loc prin mulţime şi mă îndrept către parcul din centrul ei. Găsesc un grup de studenţi străini care vorbesc şi se joacă cu telefoanele lor, în timp ce-şi mănâncă prânzul pe iarbă. Stau aproape de ei, cât de acceptabil se poate şide-abia atunci pornesc telefonul. Se luptă să revină încet înapoi la viaţă. Ecranul se face alb. Apare logoul Apple. Apoi ecranul de pornire. Nici măcar nu-l mai setez pe modul avion. Las să-i fie prins semnalul, ceea ce se şi întâmplă.

Înţelegeţi ce vreau să fac: piaţa Leicester este zona pietonală cea mai aglomerată din Europa. Am căutat informaţii pe Google pe peronul staţiei de metrou. Nicăieri în Europa nu trec mai mulţi oameni printr-un singur loc cum se întâmplă la piaţa Leicester, pe unde, zilnic, trec cam 250 000 de persoane. Întru în parcul plin cu oameni cu telefoanele în mână, trecând unul pe lângă altul sau cu capetele plecate,

atingând display-ul cu degetul. În piaţa Leicester sunt 109 camere de supraveghere, dar provoc pe oricine să-şi dea seama care om e conectat la care telefon. Sunt o tonă aici. Mă ascund la vedere. Îi las să-mi prindă semnalul; nu o să-i ajute.

Ecranul prinde viaţă. Apare căsuţa cu mesaje. Sunt două.

OFERTA RĂMÂNE VALABILĂ CONTACTEAZĂ-MĂ

Sunt trimise de pe acelaşi număr de telefon ca înainte. Ăsta e numărul persoanei care ştie că cineva are geanta.

Dar nu înţeleg ce vrea să zică cu oferta. Caut printre mesajele de dinainte, dar nu găsesc decât vechiul mesaj din Bora Bora. Apoi observ că are un apel preluat. Verific şi văd că sunt două apeluri nepreluate de la acelaşi număr, de când geanta a fost la noi, de când am trimis acel mesaj ridicol în Bora Bora. Două apeluri vocale şi un mesaj în căsuţa vocală.

Îau loc pe o bancă şi ascult mesajul.

Prima dată aud vocea specifică reţelei de internet. E o voce de femeie, dar nu înţeleg limba. Sună oare din estul Europei? O fi rusă? După care se lasă un pic de linişte urmată de un beep lung.

Se conectează. Aud liniştea dintr-o cameră şi pe cineva care aşteaptă să vorbească în apropierea receptorului. E un bărbat cu o voce groasă şi calmă. Vorbeşte în engleză, dar cu un accent greu identificabil.

„Ai primit mesajul anterior. Oferta rămâne valabilă. Contactează-ne.“

Mesajul se încheie şi n-am nicio idee la ce se referă. Ce mesaj anterior, ce ofertă: Vocea sistemului începe să mitralieze în rusă, după care revine vocea bărbatului cu mesajul anterior.

„Ai ceva ce ne aparţine. Am vrea să ni-l returnezi“

Simt cum mi se opreşte respiraţia.

„Nu sunt sigur cum ai intrat în contact cu pachetul. In acest moment nu este important, dar va fi în interesul tău să ni-l returnezi”, spune el.

Dintr-odată, îmi dau seama că cineva a ascultat deja mesajele, de aceea nu apăreau ca noi. Cineva le-a auzit. Mă gândesc la uşa întredeschisă din spate, mă gândesc la mâna rece a lui Patrick în mâna mea caldă; mă gândesc la SO15, la Simon şi Eddie. Cine a fost în podul nostru? Cine? Apoi îmi dau seama că doar o singură altă persoană le-ar fi putut asculta cu adevărat. De ce ar avea sens ca bărbatul pe care îl aud în telefon acum, dacă într-adevăr ne caută, să pătrundă prin efracţie la noi şi să-şi asculte propriul mesaj? Sau dacă a fost detectivul Foster şi SO15, de ce nu ar fi pus imediat mâna pe tot ce ar fi putut fi considerate probe? Şi dacă ar fi fost Eddie cel care le-a ascultat, atunci de ce să ne mai fi dat două milioane de lire când putea să ia totul fără să plătească? Adevărul este că nu sunt singura persoană care are secrete. Mark a ascultat deja căsuţa cu mesaje.

„Te vom răsplăti cu un comision pentru deranjul găsitorului”

Mă uit prin piaţa din jur, iar inima îmi bubuie în piept. E o nebunie, ştiu, dar dintr-odată sunt convinsă că mă urmăreşte cineva, din nou. Mă simt brusc complet singură într-o mare de străini. Revin la vocea lui.

„Dacă ai stick-ul, contactează-mă pe numărul acesta. Oferta este de două milioane de euro”. Dacă vorbeşte de euro, înseamnă că e din Europa, nu? Sau ştie că noi suntem? Ştie oare că suntem din Marea Britanie? Atunci când Mark a accesat telefonul, putea să i se ia urma semnalului. Până acum, ar trebui să ştie că suntem din Londra.

„Suma este nenegociabilă. Dacă ne poţi oferi stick-ul, vom face schimbul. Nu ne interesează să te urmărim; nu vrem decât USB-ul. Oricum, dacă o să ne onorezi cerinţa, depinde de tine. Contactează-mă. “

Mesajul se încheie.

Stick-ul? Am uitat complet de USB. Nu a menţionat nimic de bani şi nici de diamante. Nu vor decât stick-ul? Mai mult decât diamantele şi decât banii? Dar ce naiba e pe USB? Nu pot să-mi ţin răsuflarea. Dar vreau oare măcar să ştiu? Rahat!

Închid telefonul, în caz de ceva. Niciodată nu se ştie.

De ce nu mi-a zis Mark nimic despre asta? De ce a deschis telefonul, în primul rând? Şi când a făcut-o? Normal, el e mai prudent decât mine. Şi el s-ar fi dus într-o zonă aglomerată, e un tip deştept. Dar de ce? Ca să afle ce? Apoi îmi dau seama că şi el era îngrijorat să nu vină cineva după noi. Normal că era îngrijorat. După accidentul celor doi Sharpe, s-a simţit responsabil, cumva, pentru ce li s-a întâmplat. Ştia că a făcut ceva deliberat şi asta l-a speriat. Aşa că s-a prefăcut, pentru mine. Mark e foarte convingător când vrea. Aşa că a verificat telefonul ca să vadă dacă ne caută cineva. Iar ei ne căutau, iar el a ţinut asta ascuns. Ca să mă protejeze pe mine. Ca să nu mă înspăimânt. Remuşcarea se adună ca un ghem dureros în piept. Nu-mi vine să cred că Mark a trecut prin toate astea singur, în timp ce eu, nesăbuita, mă dădeam în spectacol.

Apoi îmi dau seama că probabil de asta nu mi-a spus, nu? Adică pentru că nu a vrut să mă apuc să văd ce e cu oferta aceea. Ştia că mi-aş fi dorit s-o fac, să fac schimbul, şi acum că mă gândesc la asta, de fapt, chiar vreau să-l fac. Dacă vom juca după reguli, dacă ne vom descurca cu această ultimă situaţie, atunci vom câştiga totul. Oricum, nu ne putem opri acum. Nu e sigur s-o facem. Dacă nu le dăm înapoi ce vor, o să ne caute tot timpul. Ştiu că Mark nu mi-a spus de căsuţa vocală pentru că e evident că e o prostie. Şi ştiu asta, deoarece ei nu ştiu unde ne aflăm. În caz contrar, şi-ar fi recuperat deja USB-ul. E o prostie şi pentru că nu mai avem nevoie de alţi bani. Iar eu sunt proastă pentru că eu am condus toate astea încă de la început şi am ajuns în situaţia asta şi, acum că am auzit mesajul vocal, singurul lucru la care mă gândesc este să fac tranzacţia. Poate că nu ştiu unde ne aflăm, dar o să continue să ne caute şi vreau să se oprească. Mark mă cu-

noaşte foarte bine, mai bine decât mă cunosc eu, şi de asta nu mi-a spus. Deoarece ştia că în mod cert o să fac ceva nesăbuit. Apoi mă întreb dacă mesajul în care cer USB-ul este o ameninţare, dar nu mi se pare. Poate că e un avertisment: nu ne vor pe *noi*, ci doar stick-ul. Dar dacă o să îngreunăm situaţia, poate că avertizarea va deveni o ameninţare.

Stai un pic, a zis două milioane de euro? Dar ce mama naibii e pe USB? Asta e întrebarea care mă torturează în timp ce ies în fugă din piaţa Leicester, îndreptându-mă spre podul nostru din nordul Londrei.

JOI, 29 SEPTEMBRIE

O domnişorică stresată

Ridic izolaţia, scot plicul cald şi îl deschid, doar că nu mai este niciun USB. Obiectul îndesat pe care l-am simţit mai devreme prin plastic nu e decât cutia lungă şi goală. USB-ul a dispărut din aceasta.

Mă holbez, neîncrezătoare. Ce înseamnă asta? Mă aflu în pod, gâfâi din cauza alergăturii de la staţia de metrou, transpiraţia îmi curge pe piele, mă chinui să respir. Unde a dispărut? Deja l-au luat? Nu, n-au cum. Ar fi luat şi telefonul. Ne-ar fi făcut ceva. Îmi amintesc că n-a mai fost nimeni în casă cu excepţia mea şi a lui Mark. Trebuie să fi fost Mark. Ce a făcut? L-a aruncat, l-a ascuns în altă parte? În cazul în care citesc mesajele şi încerc să aflu despre ce e vorba? Ce a făcut cu stick-ul? Îmi deschid telefonul şi verific ora. Zboară acum. Nu pot să dau de el. Simt cum mă ia un nou val de greaţă şi mă prăbuşesc pe o grindă din pod. Ar trebuie să o iau mai lejer. Să alerg mai puţin, îmi privesc din nou ecranul telefonului şi îi scriu un mesaj:

AM AUZIT CĂSUŢELE VOCALE! DE CE NU MI-AI SPUS? UNDE E?

Mă holbez la mesaj cu degetul mare peste trimite. Nu, nu e corect aşa. E prea furios, prea panicat. Probabil că a avut un motiv destul de serios pentru care nu mi-a spus... nici eu nu i-am spus mai multe. Şterg mesajul şi scriu altul:

MARK, SUNĂ-MĂ CÂND ATERIZEZI.

TE IUBESC XXX

Îl trimit. E mai bine aşa. Îmi poate explica mai târziu. Probabil că a ascuns USB-ul în caz că o să încerc să fac o prostie. Mă gândesc unde ar putea fi. Mă întreb dacă nu cumva ştie ce e pe el. Trebuie să fie prin casă pe undeva. Trebuie.

Încep din dormitor. Caut prin toate ascunzătorile lui obişnuite. Locuim de patru ani deja şi sunt destul de sigură că i le ştiu pe toate. Îi verific noptiera şi cutia mică cu cifru dinăuntru. Codul este data lui de naştere, însă în afară de nişte valută, nu găsesc nimic. Mă uit pe sub partea lui de saltea - odată a ascuns nişte bilete la un concert cu Patti Smith pentru aniversarea mea - dar nimic. Îi caut prin buzunarele paltonului lui de bunic din şifonier, mă uit prin cutiile vechi de pantofi de pe dulap.

Apoi trec în baie şi caut într-o cutie de aftershave aflată în partea din spate a dulăpiorului. Mă uit prin biroul lui, prin vechea lui servietă... nimic, nimic, nimic. L-a ascuns bine. Sau poate că l-a luat cu el. Poate că nu are deloc încredere în mine. Dar ştiu că nu ar fi luat USB-ul cu el; dacă ar fi o şansă să-l piardă, nu l-ar

lua cu el. E ascuns de mine pe aici pe undeva, trebuie să fie aici... undeva în casa asta.

Şi atunci mă enervez şi întorc casa cu susul în jos. Niciun centimetru nu rămâne necercetat. Scot totul afară. Golesc saci de orez, desfac paturile, verific cusăturile draperiilor şi ale genţilor.

Nimic.

Stau transpirată şi răvăşită în mijlocul casei întoarse pe dos. Sunt ameţită şi mi-e greaţă. Nu aşa iau lucrurile mai uşor. Trebuie să-mi ridic glicemia, chiar acum, dacă nu pentru mine, atunci pentru mogâldeaţa care creşte în mine. Mă prăbuşesc acolo unde mă aflu, în mijlocul camerei de zi, şi trag spre mine o geantă Liberty of London plină cu cadouri de la nuntă. Caut pe la fundul genţii şi apuc o cutie cu trufe. Cu şampanie roz. O să-şi facă treaba. Ridic capacul şi bag mâna înăuntru. Şi atunci îl găsesc. Aşa simplu. Cuibărit la fundul cutiei cu trufe. *Fir-ar tu să fii, Mark, ce joc joci?*

Epuizată, îmi mănânc trufele într-o linişte triumfătoare, având companie doar USB-ul. Lumina zilei se stinge în jurul meu.

Cum stăteam aşa prin întuneric, la un anumit moment, începe să-mi behăie telefonul. Mă apuc să-l caut printre urmările căutării mele. E Mark. Probabil că a aterizat.

— Da?

— Bună, scumpo, totul e OK? mă întreabă pe un ton îngrijorat.

Ar putea şti că l-am găsit?

— Mark, de ce l-ai ascuns?

N-are sens să mă învârt în jurul cozii. Sunt terminată şi rănită.

— Ce să ascund? Despre ce vorbeşti?

Pare amuzat. Pot să aud forfota din fundal. Se află în capătul celălalt al pământului.

— Mark, am găsit USB-ul, de ce m-ai minţit? De ce l-ai ascuns? De ce nu mi-ai spus despre mesaje? Simt cum îmi dau lacrimile, dar o să mă abţin.Ah, da... Mă întrebam când o să apară situaţia asta. L-ai găsit? Te-ai uitat ce e pe el?

— Da. Nu. Doar ce l-am găsit.

Mă uit la el, în penumbră, aşezat inocent în palma mea: un mister.

— Îmi pare rău, Erin, scumpo, dar te cunosc mult prea bine. Am ascultat mesajele. A trebuit s-o fac după ce s-a întâmplat cu cei doi Sharpe. În mesaj zice că vrea doar stick-ul, nimic altceva. Trebuia să văd ce e pe el, de ce însemna atât de mult pentru el. Aşa că m-am uitat, Erin, şi ceea ce am văzut m-a îngrijorat cu adevărat. M-a speriat cu totul. N-am vrut decât să te protejez. Dar ştiam că mai devreme sau mai târziu urma să te uiţi şi tu, iar dacă ai ascultat mesajul n-ai cum să te abţii să nu o faci. Aşa că am ascuns USB-ul.

Mă lasă o secundă să procesez ce mi-a spus.

— Dar am impresia că nu am făcut-o destul de bine, glumeşte el şi râde.

Se străduieşte să îmblânzească atmosfera.

— Erin, scuză-mă, dar te rog promite-mi că nu o să te uiţi, scumpo. Te rog. Lasă-l acolo până când mă întorc. Şi când mă întorc, îi dăm amândoi foc. Nu face nimic. O să punem telefonul şi USB-ul în groapa pentru grătar şi împreună o să le urmărim cum ard, OK?

Acum are un ton liniştitor.

Doamne, chiar mă cunoaşte bine.

— În regulă, şoptesc.

Sunt tristă şi nu ştiu exact de ce. Poate pentru că nu pot fi de încredere.

— Te iubesc, Mark.

— Super, ascultă, Erin. Îmi pare rău. N-am ştiu ce să fac altceva. Poate că ar fi trebuit să-ţi spun.

Nu, are dreptate, aş fi făcut toate lucrurile acelea.

— Ai făcut ceea ce trebuia, iar eu te iubesc, spun din nou.

— Şi eu te iubesc, scumpo. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Te iubesc, mai apuc să spun înainte să se întrerupă.

Sunt distrusă, confuză şi mi-e incredibil de sete. Îmi torn un pahar cu apă rece ca gheaţa din frigider. Mă holbez la bucătăria noastră frumoasă. Suprafeţele lucrate manual, frigiderul de vinuri integrat, pardoseală din dale de ardezie, căldura care radiază prin pardoseală şi-mi încălzeşte picioarele prin şosete. Mă uit la bucătăria noastră făcută vraişte de căutarea mea nebună, acum unde zac împrăştiate peste tot oale şi tigăi, pachete de mâncare şi produse de curăţenie. Şi acolo, între toate astea, zace laptopul meu. Nu mai pierd vremea ca să mă gândesc. Mă împiedic până la el şi-l deschid. Scot USB-ul din învelitoarea lui şi-l bag în portul de la laptop.

Pe desktop mi-a apărut o nouă iconiţă. Dau dublu click şi se deschide o fereastră cu fişiere. Apăs pe primul şi se deschide.

Văd un text encriptat. Pagini nenumărate de text encriptat. Fişiere peste fişiere, toate cu texte encriptate. E un nonsens. Nu ştiu ce e în ele. Nici măcar nu ştiu ce sunt.

Nu înţeleg, nu-mi dau seama şi asta mă îngrozeşte.

Poate că Mark ştie ce înseamnă. Poate că-i vreo chestie bancară. O chestie cu numere? Atunci însă de ce m-a avertizat să nu mă uit? Nu ştiu la ce mă uit. Respir cu greu, pentru că până şi eu pot să-mi dau seama că astea sunt importante. Chiar şi eu înţeleg asta. USB-ul ăsta n-ar trebui să fie în posesia noastră. Nu e pentru oameni ca noi. Şi nu pot să-i spun lui Mark că m-am uitat. Acum ştiu limpede ca bună ziua că nu sunt întreagă la cap.

Cine sunt ei? Şi ce sunt astea? Pentru astea i-au ucis pe cei doi Sharpe? De ce este atât de important pentru ei? De ce nu sunt îngrijoraţi în privinţa banilor sau diamantelor? De ce valorează astea două milioane de euro?

O să murim pentru astea?

Trebuie să mă gândesc. Scot USB-ul şi-l bag înapoi în plasticul lui. *Respiră, Erin, gândeşte-te.*

OK, ce ar trebui să fac?

Mai întâi de toate, trebuie să ştiu ce e pe USB. Dacă pot afla, o să ştiu cu ce fel de oameni am de-a face. Îmi amintesc e-mailurile pe care le-am văzut în Bora Bora, alea despre companiile fantomă, îmi amintesc toate hârtiile alea plutind în apă. Cine sunt oamenii ăştia? De ce anume sunt ei capabili? Cât de periculoasă e situaţia noastră? Dacă aş reuşi cumva să decriptez fişierele, atunci aş afla. Dacă e ceva îngrozitor, poate că ar trebui să mă duc la poliţie. Poate chiar acum? Insă vreau să ştiu. Trebuie să ştiu despre ce este vorba.

N-am nici cea mai mică idee cum să decriptez fişierele. Dar cred că s-ar putea să cunosc pe cineva care ştie. Îmi bag USB-ul în buzunar şi-mi apuc haina. Pe dosul cărţii de vizită primite azi odată cu florile este trecut numărul de mobil al lui Eddie. Eu, Erin Roberts am acces direct la telefonul cu cartelă ilegal, din închisoare, al lui Eddie Bishop. Ce sens are să ai contacte dacă nu le foloseşti? Scot cartea de vizită dintre flori în timp ce merg pe hol şi ies afară din casă.

Pe Lordship Road se află o cabină telefonică distrusă. Am trecut cu maşina pe lângă ea de destule ori ca să mă întreb

a) de ce nu mătură nimeni şi nici nu repară geamul făcut ţăndări şi

b) cine naiba mai foloseşte aşa o chestie terifiantă ca aspect.

Ei bine, în timp ce mă îndrept cu paşi mari pe lunga stradă suburbană spre ea, realizez că astăzi, acea persoană norocoasă sunt eu.

Sincer, nu-mi amintesc când am folosit ultima oară o cabină telefonică. Poate când eram la şcoală? Atunci când stăteam cu monedele mele de zece pence aliniate împreună pe etajera din cabină?

Când ajung la ea, îmi dau seama că arată mai rău decât îmi aminteam. Cutia e o cuşcă de plastic goală, cu un covoraş pe jos din sticlă lăptoasă sfărâmată şi smocuri de buruieni ce ies prin asfaltul crăpat. De cadrele geamurilor atârnă în aerul umed păianjeni înceţi şi derutaţi. Tot e bine că circulaţia aerului disipează miasma împuţită de pişat.

Caut prin haină după ceva mărunţiş şi găsesc o monedă groasă de două lire. Perfect. Formez numărul lui Eddie.

Atunci când răspunde îmi dau seama că mestecă ceva. Mă uit la ceas şi-mi dau seama că e ora prânzului, 1:18. Ups!

— Bună, Eddie, scuze că te deranjez. Sunt Erin. Am numărul dintre flori; sunt la o cabină telefonică, aşa că...

Mă gândesc că asta înseamnă că putem vorbi în siguranţă, dar ce ştiu eu? El o să judece situaţia.

— Ah, da, bună, drăguţo. Totul e OK, scumpo? Probleme ceva?

Se opreşte din mestecat. Îl aud pe Eddie, undeva în Pentonville, ştergându-şi gura cu un şerveţel de hârtie. Ştiu oare gardienii de telefonul lui mobil? Nu m-ar surprinde să ştie şi să închidă ochii.

— Nu, nu sunt probleme, însă am o întrebare. Nu ştiu dacă ai putea, dacă cunoşti pe cineva care ar putea şti să... pot vorbi la telefonul ăsta?

Nu vreau să mă incriminez. Nu vreau să înrăutăţesc lucrurile.

— Da, scumpo, cred că e OK. E cineva pe lângă tine? Care să te urmărească, zic? Sau sunt camere de supraveghere pe stradă?

Scanez partea de sus a stâlpilor de iluminat de pe strada rezidenţială, ţinându-mi respiraţia. Am ales strada asta deoarece e cea mai goală de lângă noi, de-abia vezi vreun trecător, dar acum

Încep să mă întreb dacă străzile din Londra au toate camere de supraveghere de vreun fel sau altul. Oricum, cele care se rotesc sau cele mici ca nişte semicercuri circulare după care mă uit acum, nu par să fie pe aici. Cred că suntem în siguranţă.

— Nu văd niciun om şi nicio cameră, spun în receptor.

— Asta e bine.

Pot să jur că zâmbeşte. I-am trezit curiozitatea.

— Îmi pare rău că te deranjez din nou, doar că am o mică, ei bine... o situaţie de rezolvat. Ştii ceva despre fişiere criptate, Eddie? Sau ştii pe cineva cu care aş putea să vorbesc despre asta?

E important. Trebuie să-mi ascund tonul de urgenţă din voce. Nu vreau să-l sperii şi nici nu vreau să par foarte familiară. La sfârşitul zilei, îi cer încă o favoare şi de data aceasta chiar n-am nimic să-i dau la schimb.

— Chestii cu computere? Da, avem un tip. Uite ce e, spune-mi despre ce e vorba şi îl sun pe omul meu şi vedem de-acolo. Apropo, ţi-au plăcut florile, scumpo? Le-am cerut ceva frumos şi cu gust, dar n-ai de unde ştii ce o să trimită florăriile astea.

Eddie e un bărbat foarte dulce. Mă gândesc la buchetul monstruos din hol. În alte circumstanţe, cred că eu şi cu Eddie ne-am fi înţeles de minune.

— Scuze, Eddie. Da, mi-au plăcut. Sunt superbe, e un buchet cu gust, îţi mulţumesc mult. Mă bucur că am putut fi de ajutor.

— Ai fost, scumpo, ai fost. Fiica mea înseamnă totul pentru mine. Acum, zi-mi care-i problema.

— OK, deci, am un USB encriptat. Pe scurt, nu ştiu exact cu ce am de-a face aici. Trebuie să ştiu ce e pe stick. Iată, împart o problemă cu Eddie, care îşi drege vocea şi mi se adresează pe un ton serios.

— De unde îl ai?

— Nu pot să spun. Nu știu exact cu cine am de-a face și ca să-mi dau seama trebuie să mă uit pe USB.

— Ascultă, Erin, va trebui să te opresc chiar acum, scumpo. Nu trebuie să știi nimic. Așa că fă un favor tuturor și renunță la idee. Dacă obiectul ăla aparține altcuiva și s-au străduit să-l encripteze, nu vrei să știi ce e acolo. Deoarece dacă e de rău, atunci e ceva ce nu vor să fie citit de oricine.

Mă întreb dacă Mark a citit? Mă gândesc la paginile nesfârșite cu text codat. Oare Mark și-a dat seama ce vor să zică? Deja știe el prea multe?

— Instinctul îmi zice, continuă Eddie, să copiezi ce ai. Bănuiesc că o să predai originalul? Poate la schimb?

— Da, o s-o fac.

Nu m-am gândit așa de mult înainte. Pentru o clipă, mă simt atât de ușurată încât amețesc. Am făcut bine că l-am sunat pe Eddie, el știe cum să se descurce cu tipul ăsta de oameni.

— Bine, atunci... faci schimbul unu la unu. În cazul în care nu vor să respecte regulile, ia-ți o acoperire. Faci exact ce spun ei. Și nu preda nimic până când nu ai banii. Ai făcut greșeala asta ieri, cu Simon, am auzit totul. E înduioșător, dar nu așa se rezolvă lucrurile. Faci schimbul după ce intră banii în cont, nu înainte. Înțelegi?

Întrebarea pare suspendată pe linia dintre noi.

— Da, mulțumesc, Eddie, îi spun.

E o senzație ciudată să fii atât de onestă cu un criminal. I-aș putea spune mai multe decât i-aș spune vreodată lui Mark. Știu că are dreptate. Trebuie să accept propunerea. Să mă asigur că-mi acopăr toate urmele. Asta ar face și Eddie.

— Ai nevoie de cineva care să te ajute cu predarea? Aș putea să-l rog pe Simon să te ajute.

Vocea lui e blândă. De parcă e ceva personal. Eddie își face griji pentru mine.

— Hm, cred că mă descurc, Eddie, dar te pot ține la curent.

Sunt conștientă cât de fragilă sunt. O domnișorică stresată.

Mi-ar plăcea să spun că e o mișcare manipulatoare intenționată pentru a-mi câștiga publicul, dar nu e. Așa cum am spus, am pierdut șirul. Dar nu-i pot lăsa pe Simon și pe Eddie să mă ajute. Nu pot să fac față la mai multe fronturi deodată. Nu știu dacă pot să am încredere în Eddie și banda lui față de situația asta. La urma urmei, e un infractor. Înțeleg ironia afirmației, dar știi ce vreau să spun. Va trebui să rezolv singură situația asta.

— OK, scumpo. Știi unde să mă găsești dacă ai nevoie de mine.

— Ah, Eddie, știi de unde aș putea să-mi fac rost de, hm, protecție?

Cred că asta e cea mai puțin convingătoare cerere pentru un pistol formulată vreodată, dar cred că aș putea avea, în mod cert, nevoie de unul.

Tace pentru o secundă.

— Ştii cum să foloseşti unul?

— Da, îl mint. Ştiu.

— Am zis eu că eşti plină de surprize. Nicio problemă, scumpo. Simon o să-ţi lase în seara asta ceea ce ai nevoie. Ai grijă de tine, scumpo. Protejează-te. Când vrei să mai vorbim, data viitoare foloseşte o altă cabină telefonică dintr-o altă zonă. Gata cu Lordship Road. Amestecă-le.

De unde ştie de unde sun? Pentru o clipă, mi se face rău.

— Aşa o să fac. Mulţam, Eddie, apreciez.

— În regulă, iubire, pe curând.

Apelul se întrerupe.

Trebuie să pun capăt acestei situaţii. O să-i pun capăt atât pentru mine, cât şi pentru Mark. Nu ne putem ascunde de ceea ce vine. Mark nu ştie ce face. Nu putem să vârâm USB-ul înapoi în cutii de ciocolată şi să sperăm la tot ce e mai bun. Trebuie să încheiem ce am început şi să o facem ca lumea, deoarece acum sunt absolut sigură că nu se vor opri până ce nu vor avea USB-ul. Am deschis telefonul deja de două ori. Trebuie să ştie că sunt în Londra. Acum e vorba doar de o chestiune de timp şi de loc ca să ne întâlnim. Şi în condiţiile cui o s-o facem.

Mă gândesc la cei doi Sharpe, la destinul lor. Acele ultime disperate înghiţituri de apă sărată şi, apoi, nimic. Diferenţa dintre Sharpe şi mine este că ei nu s-au aşteptat la ce li s-a întâmplat. Nu erau pregătiţi şi s-au panicat. N-au avut nicio şansă, însă eu am.

Mă îndrept către gara St Pancras şi acolo, în mulţimea de sub ceasul uriaş, pornesc telefonul. Pasagerii se revarsă din trenul Eurostar prin uşa de sticlă din faţa mea. Apăs iconiţa cu mesaje, apăs pe cel mai recent mesaj şi scriu:

AM USB-UL.

GATA DE SCHIMB.

VOR URMA INSTRUCŢIUNI PENTRU ÎNTÂLNIRE.

Apăs pe trimite şi închid telefonul. Mi-l bag în buzunarul hainei. Acum am nevoie să găsesc un loc unde să ne întâlnim.

Acasă, îmi petrec seara uitându-mă la clipuri de pe YouTube ca să mă pregătesc. Dacă e un lucru la care mă pricep, acela e că ştiu să fac muncă de documentare şi niciodată n-o să înceteze să mă uimească câte poţi învăţa de pe internet. Mă uit la clipuri despre asamblarea armelor, în special la asamblarea şi dezasamblarea unui Glock 22.

Acum două ore, Simon mi-a adus un Glock 22 cu două cutii de cartuşe. I-am făcut o cană de ceai şi a plecat cu cana.

De atunci mă uit continuu la clipuri despre curăţarea unui Glock, sau cum să manevrezi o armă de mână, la trăsăturile de siguranţă ale Glock-ului, cum să împuşti cu o armă şi cum să-ţi protejezi arma înainte şi după folosire. După două ore de cercetări, sunt bucuroasă să spun că e la fel de greu să desfaci şi să

asamblezi la loc o armă de mână pe cât e de greu să schimbi un filtru de apă la un aparat Brita. Asta în caz că te interesează.

Aparent, WD-40 este un înlocuitor acceptabil pentru uleiul de pistol atâta timp cât intenționezi să-l ungi din nou și să-l cureți după trei-patru zile. Arma mea trebuie să funcționeze doar pentru o zi și sper că, de fapt, nu va fi necesar să funcționeze. Nu pot să risc să mă duc mâine-dimineață să cumpăr ulei de pistol din Holland & Holland în Piccadilly. Asta în caz că m-ar supraveghea SO 15 sau Patrick sau oricine altcineva.

Pierd încă un apel de la Phil. Deja m-a sunat azi de două ori ca să discute cu mine de ce renunțăm la materialul despre Holli. Îi iese fum pe nări de când i-am spus asta și pot s-o dovedesc cu mesajele vocale. Încă nu l-am sunat înapoi. Poate să mai aștepte. Toți pot să aștepte.

E absurd de ușor să folosești un Glock 22. Nu au multe butoane. Nimic în care să-ți blochezi mintea. Chestia cu un Glock e că n-are siguranță. Știi momentul acela din filme când eroina, în sfârșit, trebuie să-și folosească pistolul și și-l ridică în direcția personajului negativ care se ivește, apasă pe trăgaci și... canei. Nu iese nimic pentru că e trasă siguranța. Ei bine, asta nu se întâmplă când ai un Glock. Cu un Glock, capul tipului explodează. Dacă magazia e plină și e înarmat, asta e tot. Ochești și tragi. Și nu trage decât dacă un deget apasă pe trăgaci. Poți să-l scapi sau să te agăți de trăgaci, sau să ți-l vâri la centură, indiferent, nu o să tragă de nebun. Sistemul cu trăgaci dublu înseamnă că degetul tău trebuie să apese pe trăgaci până la capăt. Doar așa se trage cu un Glock. Dar dacă atingi trăgaciul când apuci arma din greșeală din centură, atunci sigur nu o să mai ai copii. Nicio siguranță înseamnă fix asta.

Îmi sună din nou telefonul mobil. De data asta e Nancy, soția lui Fred. Fir-ar al naibii! Am uitat să le mulțumesc că ne-au supravegheat casa cât timp am fost în luna de miere și că ne-au lăsat de mâncare. Probabil că sunt îngrijorați. Mark are dreptate; sunt o uitucă. Las să intre căsuța vocală.

Dacă o să găsești vreodată un Glock o să știi imediat că e vorba de un Glock, datorită logo-ului din partea de jos din dreapta mânerului. Un G mare cu un lock mic scris în interiorul lui. Dacă o să găsești unul, uite ce trebuie să faci. Mai întâi, apucă arma ținându-ți mâna la distanță de trăgaci. Chiar lângă degetul mare ar trebui să fie un buton mic pe mâner. Cu butonul ăsta scoți magazia dinăuntru. Pune-ți cealaltă mână sub partea din fund a pistolului și apasă butonul cu degetul. Dacă magazia e încărcată complet, o să vezi un glonte în partea de sus a magaziei. Acum lasă magazia undeva în siguranță. Următorul pas este să verifici și să golești camera, adică să verifici dacă nu a rămas un glonț pe țeavă, iar dacă a rămas, scoate-l. Faci asta trăgând de secțiunea de sus a țevii înapoi față de partea din vârf a armei. Ar trebui să se crape o mică fereastră în partea de sus a armei în timp ce o armezi. Dacă a mai rămas vreun glonț în urmă, acesta ar trebui să sară în

siguranță. Armează ca să verifici din nou dacă e goală camera. Acum arma ta e în siguranță. Apoi, ca s-o încarci, scoate glonțul din vârful magaziei pe care ai pus-o deoparte. Bagă magazia înapoi în fundul pistolului până când se aude un clic, armeaz-o din nou, ţinteşte şi trage.

Repetă procedeul de vreo douăzeci de ori şi o să fii la fel de convingător ca orice actor din Full Metal Jacket. În afară de asta, îţi calmează gândurile în privinţa motivelor pentru care ai nevoie de o armă.

Mark mă sună înainte să mă culc să vadă ce mai fac. Ăsta e singurul apel pe care îl preiau.

— Da, sunt bine. Mă uit la chestii pe computer.

Teoretic, e adevărat.

— Cum te mai simţi? mă întreabă.

Nu vrea să forţeze nota, încă e nesigur, îmi dau seama.

— Sunt bine, scumpule, serios. Nu te îngrijora pentru mine. Sunt complet în regulă.

Îi spun că-l iubesc şi el îmi răspunde la fel.

Când mă simt destul de sigură cu arma, o curăţ în profunzime din nou şi aplic o bandă adezivă argintie din cutia cu scule a lui Mark pe mânerul armei. Secţiunea cu asperităţi de pe fundul armelor nu poate reţine amprente, dar zonele line din faţă şi din spate pot. Aflu de pe internet că va fi mai uşor să scot banda adezivă după ce trag cu arma decât să o smulg de pe armă în urma unei altercaţii. Mă cunosc destul de bine ca să ştiu că nu o să gândesc ca lumea după ce o să se întâmple. Dacă o să se întâmple asta. Banda o să fie de ajutor.

Îi las un bilet lui Mark pe scările din hol. O să se întoarcă de la New York mâine-noapte, iar eu nu o să fiu aici. În bileţel i-am scris că-l iubesc din toată inima, că îmi pare rău pentru deranj, că nu am vrut să stau singură în casă şi că o să dorm la Caro în noaptea aceea. Să nu se îngrijoreze. O să ne vedem în curând.

Încep să adun ce am nevoie din mijlocul haosului care este acum casa noastră. Descarc o aplicaţie de localizare a coordonatelor GPS pe telefon; am nevoie să aflu coordonatele locului de întâlnire. Umplu un rucsac cu arma, gloanţele, telefonul şi USB-ul. Pun şi un schimb de haine. Articole de toaletă. Un ceas vechi galben cu alarmă pe care îl am de când eram mică, hainele şi ghetele mele de drumeţie, şi o lanternă. În timp ce umblu prin casă ca să adun toate astea, mă întreb în ce punct au început toate astea. Dacă ar fi să merg înapoi, cât de departe aş merge? Până la momentul când am pornit telefonul? Când am deschis geanta? Până la cercul de hârtii plutitoare? Până la nuntă? Până la ziua când m-a sunat Mark din toaleta bărbaţilor? Ar fi destul?

VINERI, 30 SEPTEMBRIE

Ţinteşte şi trage

La ora 7 a.m. încarc maşina şi plec. Drumul spre Norfolk e aproape gol, mormăiala moale de la emisiunile de la Radio 4 umplu aerul maşinii, iar eu mă gândesc cum să fac. Îmi imaginez că Norfolk este un pariu sigur. E un loc izolat. Nu am parte de poliţişti. Ştiu să mă descurc prin pădurile de aici. În plus, nu e nicio cameră de supraveghere. Nu mă va supraveghea nimeni. Dacă cineva mă urmăreşte o să fiu sigură că ştiu asta. Opresc pe banda de refugiu de pe autostradă şi scriu un mesaj către numărul din telefon. Specific doar o oră pentru mâine şi un loc general. În dimineaţa întâlnirii, voi trimite mai multe coordonate GPS detaliate.

Mark nu pleacă din New York până diseară şi nu o să ajungă acasă decât după miezul nopţii. încerc să nu-mi imaginez faţa lui, ochii lui când o să mă vadă mâine când o să ajung în cele din urmă acasă, după ce s-au terminat astea. Va şti că l-am minţit. Va şti că nu am fost la Caro, nu-i idiot. Şi va trebui să-i spun totul. Îmi promit că odată ce toate astea s-au terminat o să fiu sinceră; nu o să mai mint niciodată. O să fiu cea mai bună soţie din lume. Promit.

Am luat o cameră la hotel. Nu e acelaşi hotel unde am mai stat înainte, ci unul la care n-am mai tras niciodată. Plănuiesc să stau doar o noapte. Am fixat întâlnirea pentru mâine-dimineaţă la ora şase şi au confirmat. Am primit şi un mesaj vocal nou, în care aceeaşi voce masculină de dinainte îmi cere să-i dau mâine şi coordonatele pentru locul unde s-a prăbuşit avionul. Asta e parte din înţelegerea noastră, acum. Din fericire, am informaţia.

Vor avea timp să ajungă la întâlnire până mâine-dimineaţă, indiferent de unde vin. Din majoritatea locurilor din lume poţi să ajungi în doar câteva ore cu un avion supersonic privat. Din Rusia durează patru ore, nu zile. Au timp mai mult decât suficient ca să ajungă aici.

Pentru întâlnire, am ales o zonă izolată, în pădure, şi am ales ora 6 a.m. deoarece cu cât e mai devreme, cu atât mai bine. Nu vreau să fim întrerupţi; îmi ajunge câte am pe cap şi aşa. Rucsacul meu se află pe scaunul din spate al maşinii, cu o haină groasă care-l acoperă protectiv. înăuntru se găseşte o mică geantă cu mancare şi o sticlă de apă pentru situaţii de urgenţă. Afară e frig şi am multă treabă azi. Stick-ul e cuibărit în buzunarul din faţă, cu fermoar, al rucsacului. E în siguranţă şi am acces uşor la el. În compartimentul din interior pentru laptopuri am arma în cutia ei, lângă gloanţe şi telefon. Este tot ce am nevoie pentru mâine.

La hotel ajung pe la 10 a.m. Nu am niciun mesaj vocal. Fac check-in rapid. Recepționista este o dulce și anul ăsta e evident unul în care își ia o pauză. E total dezinteresată, ceea ce îmi convine pentru orele care au mai rămas.

Camera mea e mică și drăguță. Patul este un cuib adânc și gros de vrafuri de cearșafuri de bumbac apretate și pilote. În baie este o țeavă din cupru strălucitoare. Foarte drăguț. Perfect.

Verific din nou dacă am stick-ul și arma, mă strecor în haina mea groasă, trag rucsacul în spate și pornesc. Vreau să fac traseul până la locul întâlnirii de mâine. Conform GPS-ului de pe telefonul meu, aș putea să fac tot traseul prin pădure, fără să utilizez vreun drum. Asta e opțiunea cea mai sigură, să rămân în apropierea câmpiilor și a pădurilor.

Îmi ia o oră de mers alert ca să ajung la zona împădurită pe care o caut. Pentru schimb va trebui să-mi găsesc două seturi de coordonate GPS. O să trimit mai întâi unul, pentru locul de întâlnire, îndată ce ajung mâine. Ar fi stupid să le dau timp suplimentar ca să arunce o privire înainte să ne întâlnim. Al doilea set de coordonate este pentru zona exactă a USB-ului, pe care o să-l îngrop azi în apropierea locului de întâlnire. îndată ce îmi dau banii, îndată ce ajung în contul nostru din Elveția, o să le trimit printr-un mesaj al doilea set de coordonate, cum a spus Eddie. În felul acesta o să evit o confruntare față în față. După aceea, o să le trimit în sfârșit un mesaj cu coordonatele avionului, și cu asta am terminat.

Aleg această zonă pentru că știu că e izolată. Am făcut multe drumeții cu Mark prin pădurile de aici. Poți să umbli o jumătate de zi până să mai dai peste altcineva. Singurele zgomote sunt sunetele scoase de chestiile care se furișează prin iarbă și sunetele purtate de vânt ale împușcăturilor de carabină. Aici, nimeni nu se gândește de două ori înainte să tragă. Face parte din viața de zi cu zi. Alt motiv pentru care am ales locul ăsta.

Sunt băgată adânc în pădure, la vreo douăzeci de minute de mers până la cel mai apropiat drum secundar. Scot rucsacul din spate și scot cutia cu arma cu grijă. Iau o foaie A4 din partea din spate a genții, e biletul de întâmpinare de la hotel, și o piuneză pe care am luat-o de la panoul cu informații turistice din zona de recepția a hotelului. Prind bucata de hârtie de cel mai mare copac pe care-l văd.

Trebuie să exersez. Trebuie să trag măcar de câteva ori înainte să îl îndrept spre o persoană.

Eddie a zis ceva de acoperire, să nu o fac fără acoperire. Ei bine, asta e acoperirea mea.

Am o magazie preîncărcată cu cincisprezece gloanțe, plus încă o cutie nedesfăcută. Asta înseamnă douăzeci și șapte de gloanțe. Simon nu s-a zgârcit la gloanțe, slavă Domnului! Cred că a ghicit că aveam nevoie să exersez.

Pentru întâlnire, o să am nevoie să am o magazie plină, asta în cazul în care o să ajung să folosesc arma.

Aşa că uite o problemă de mate: dacă Erin vrea să păstreze o magazie plină pentru mâine, câte cartuşe poate consuma Erin azi?

Azi, Erin poate folosi 12 gloanţe. 12 trageri de exersare. Înlătur trei gloanţe din magazia plină şi le pun în siguranţă, în buzunarul rucsacului, alături de cutia nedesfăcută cu 12 gloanţe.

Sper din toată inima să nu trebuiască să pună în practică mâine şedinţa de antrenament de azi, dar prefer să fiu pregătită decât deloc.

Bag magazia în pistol şi ţin arma în faţa mea cu braţele întinse, la nivelul ochilor. Aliniez punctul alb şi cutia care formează cătarea Glock-ului cu ţinta de hârtie de pe copacul din faţă.

Videoclipurile atenţionează în privinţa reculului Glock-urilor, dar poziţia pe care trebuie să o adopţi ca să le contracarezi nu e cea la care te-ai aştepta. Nu e deloc cum ai văzut la TV sau prin filme. Stai drept, nu într-o parte, şi în niciun caz ca şi cum ai păşi în lateral ca un cadet cu lanternă de la FBI. Picioarele tale trebuie să fie echivalent depărtate de şold şi să-ţi ţii genunchii relaxaţi. Mâna mea dreaptă e pe mâner, arătătorul întins de-a lungul ţevii, departe de trăgaci; cu mâna stângă strâng puternic mânerul. Umerii sunt proiectaţi în faţă, coatele sunt nemişcate. Poate că nu arăţi cool, dar o să-ţi nimereşti ţinta. Cel puţin, asta e ideea.

Respir încet. Va fi zgomotos. Mult mai zgomotos decât ţi-ai închipuit. Recul o să lovească înapoi ca un pumn. Dar trebuie să stai ferm, să cedezi doar puţin, dar să rămâi în picioare.

Inhalez adânc. Îmi strecor degetul deasupra trăgaciului. Expir şi trag.

Împuşcătura se risipeşte prin pădurea din jur. Recul armei mă loveşte ca un pumn zdravăn pe care îl primesc de la un bărbat matur. Inima îmi explodează de adrenalină, ochii îmi sunt orbiţi. E uimitor, dar n-am căzut. Sunt în regulă. În faţa mea, văd marginea hârtiei făcută zdrenţe, o bucată mare de scoarţă făcută aşchii dintr-un unghi ciudat. M-am prins. Dacă era un om, îl nimeream. Mă inundă o roşeaţă de bucurie. Scap însă rapid şi mă concentrez. Realiniez toate şi apoi mai trag de încă unsprezece ori.

Până la finalul după-amiezii nu a rămas niciun pic din hârtie, iar copacul e vraişte: iau decizia să merg mai mult înainte să notez datele GPS. Nu vreau ca ei să vadă copacul ăsta. Găsesc un loc bun după încă vreo cinci minute, un luminiş mic şi noroios. îmi trec datele GPS în notiţele iPhone-ului. Apoi încerc să găsesc încă un loc unde să îngrop USB-ul într-o pungă de plastic. Aleg un stejar impozant, departe de luminiş, lângă un şanţ. Aş putea să mă ascund acolo mâine. Mă aşez pe vine lângă stejar şi sap o mică groapă în sol cu mâinile goale. Pun USB-ul în cutia lui mică de plastic şi apoi în pământ şi acopăr locul cu ţărână şi frunze, integrându-l înapoi în solul pădurii. Notez coordonatele în iPhone şi după aceea plec la hotel.

Ajunsă în cameră, pregătesc totul pentru mâine. Probez alarma la ceas de câteva ori şi, miracol, încă funcţionează. Îl setez pentru 4:30 a.m. şi-l pun pe noptieră, lângă lampa ornată de lângă pat a hotelului. Pun arma şi cartuşele rămase în seif.

După ce comand room service, îl sun pe Mark pe mobil, dar îmi intră direct căsuţa vocală.

— Bună, Mark, eu sunt. Bănuiesc că deja ţi-ai luat zborul, dar am vrut să ştii că totul e în ordine. Eu sunt bine şi mi-e dor de tine şi te iubesc. Ascultă, casa e un pic cam vraişte, apropo, ca să te avertizez. O s-o aranjez la loc mâine. Zbor lin. Te iubesc. Ne vedem în curând. De-abia aştept.

Închid. Când o să ajungă acasă o să găsească biletul în care i-am spus că rămân la Caro peste noapte. Sper că toate astea or să meargă. Chiar sper.

Îmi vine mâncarea şi halesc în linişte, fără muzică sau TV. Mă gândesc la Eddie şi la Lottie, la Holli şi la prietenul ei Ash, care sunt cine ştie pe unde. Mă gândesc la Mark cum zboară peste Atlantic, la oamenii din avionul din adâncul Pacificului de Sud. Mă gândesc la Alexa şi la posibila ei sarcină. Cât de fericită trebuie să fie! Mă gândesc la omuleţul pe care îl port chiar eu. Am un soi de ameţeală, dar mă străduiesc să mănânc, pentru fiinţa care creşte în mine. Va trebui să am mai multă grijă de amândoi. Şi, cu asta în minte, după cină mă duc şi pregătesc o cadă cu apă fierbinte în care mă cufund. Las căldura să mă înmoaie şi-mi las gândurile să hălăduiască, în timp ce mă holbez absentă la secţiunea cu sticlă mată şlefuită a uşii de la baie. Flori căţărătoare încâlcite şi păsări sălbatice gravate, o scenă într-o pădure. E drăguţă imaginea. E un hotel drăguţ ăsta. Şi lui Mark i-ar plăcea aici. Sau poate că nu. La urma urmei, chiar acum fac fix lucrul pe care am promis că nu-l fac. Mă ridic din apă gândindu-mă la asta, am pielea toată roşie. Mă învălui cu un prosop şi mă pregătesc să mă culc devreme.

SÂMBĂTĂ, 1 OCTOMBRIE

Ceva în întuneric

Stau cu ochii larg deschişi în beznă. Nu văd nimic în întunericul dens cu excepţia luminozităţii braţelor fosforescente ale ceasului cu alarmă. Nu ştiu ce anume m-a trezit, dar s-a întâmplat brusc. Acum sunt trează. Ceva nu e în regulă în întuneric. Pot să simt că e cineva în cameră cu mine. Nu ştiu cât de mult am dormit, dar pe la marginile draperiei nu se mai întrevede niciun pic de lumină. Arma este unde am lăsat-o, în seiful din şifonier. N-am cum să ajung la timp la ea. Ar fi trebuit să o ţin cu mine. Ar fi trebuit, aş fi făcut, aş fi putut. Nu aud niciun zgomot. Nicio mişcare. Niciun sunet în afara tic tac-ului înfundat al ceasului de plastic. Apoi se aude un foşnet, o bucată de material, în colţul din dreapta camerei.

Rahat, rahat, rahat! E cineva aici! E cineva în camera mea! Adrenalina începe să-mi pompeze instantaneu prin sistem şi prin inima micuţă din interiorul meu. Simt o frică totală. Trebuie să mă străduiesc din toată fiinţa să nu sar în aer. Îngheţ. Îmi dau seama că oricine ar fi, ei cred că sunt adormită. Asta îmi dă timp să mă gândesc. Să planific ceva. Poate că dacă nu mă mişc o să plece. O să ia ce vor şi o să plece. Numai că eu nu sunt adormită.

Mi se pare imposibil să nu detecteze schimbarea din aerul îngroşat acum de groază. Se aude din nou foşnetul slab.

Dar ce fac ei?

Ce ar trebui să fac eu? O să mor aici, singură, într-un hotel pentru escapade de weekend? *Aşa vrei să mori, Erin?*

Gândeşte-te.

Continui să respir profund, de parcă aş dormi.

El e, bărbatul de la celălalt capăt al firului, el trebuie să fie. M-au găsit.

Care e ultimul mesaj pe care l-am trimis azi? Cel cu locul întâlnirii de mâine? Mă gândesc disperată cum de s-a putut întâmpla asta, dar nu ştiu de ce nu mă pot concentra. Contează cum? A dat cumva de urma mea. Doamne, sunt aşa o idioată!

Nu-i nici cea mai mică şansă să ia doar ce are de luat şi apoi să mă lase dormind. Ştiu asta. Ştiu asta deoarece ceea ce vrea nu e aici. E îngropat în pădure. Aşa că nu o să mă lase. În cele din urmă va trebui să mă trezească. O să mă facă să-i spun unde e.

O să mor.

O s-o facă rapid, poate că o să mă sufoce cu o pernă sau în cadă. Ceva care să pară un accident. Ceva care nu o să ridice semne de întrebare. O s-o facă de parcă nici n-a fost aici.

Pieptul stă să-mi erupă din cauza tensiunii controlării şi a încetinirii respiraţiei mele. Degetele mele tânjesc să se târâie prin întuneric până la telefonul care e pus la încărcat pe noptieră. Transpiraţia îmi înmoaie tricoul sub pilota grea umplută cu puf de raţă. Trebuie să mă gândesc.

Nu vreau să mor.

Se aude un fermoar. Nu pot să ignor sunetul... e prea zgomotos. Scot un suspin adânc şi mă foiesc. M-a deranjat, dar nu m-a trezit. S-a oprit şi el.

Ce naiba descheie? *Gândeşte-te?*

Trebuie să mă folosesc de elementul surprizei; asta e tot ce am. Dacă pot, o să-l surprind. O să-l lovesc cu ceva dur, o singură dată, şi apoi voi fi pe poziţie de superioritate. N-am nevoie decât de o lovitură zdravănă.

Dar cu ce? Cu un căcat de pernă?

Lângă veioză e un pahar cu apă. Aş putea să-l arunc?

Şi ce-i cu asta, Erin, o să-l uzi un pic?

OK, poate că nu-i o idee bună. Dar dacă arunc cu veioza? îmi amintesc că e o lucrare barocă mare din metal cu un soclu din marmură. Da! Dacă o să o apuc şi o s-o smulg cu destulă forţă, priza ar putea avea efectul unei lovituri.

Acum, zgomotele se aud de lângă uşa băii, în apropierea rucsacului. Brusc, telefonul meu, care stă inocent pe noptieră, se aprinde şi luminează întunericul din cameră. Foşnetul se opreşte şi amândoi ne îndreptăm privirea către lumină. Într-o fracţiune de secundă, apuc să citesc un pic din mesaj. E de la Mark.

Ştiu unde eşti. Eu o să...

Numai că nu am timp să citesc restul. Bărbatul din cameră ştie că m-am trezit. E acum sau niciodată. Îmi strâng tare pleoapele, îmi împing cu forţă palmele în saltea şi sar în sus şi afară din pat, îndreptându-mă spre masă.

O mişcare bruscă se grăbeşte în direcţia mea. Fuge către mine. Orbecăiesc în căutarea veiozei, apuc şi o rotesc orbeşte spre intrus cu toată forţa. Simt tensiunea şi momentul când mufa iese din priză, urmată de bufnitura soclului de marmură ce muşcă din carne.

Se aude un strigăt gutural. Dă înapoi, împiedicându-se.

— Curva dracului!

Vocea este joasă şi plină de ură, dar are ceva familiar. Se repede din nou spre mine. Nu pot să-mi dau seama pe întuneric cât de aproape este sau dacă are vreo armă. Tot ce pot să fac este să-mi rotesc din nou braţele şi să lovesc cu toată puterea. Obiectul contondent face priză, marmură pe os. Se aude un sunet ca un plescăit umed.

Se împiedică. Îi aud reaspiraţia grea venind de jos; e în genunchi.

Am nevoie de lumină. Trebuie să văd ce se întâmplă, să văd cine e, să văd dacă are vreo armă. O iau la fugă spre uşa băii şi bâjbâi înăuntru căutând întrerupătorul.

Camera este inundată de lumina rece din baie.

Iată-l. Stă ghemuit la capătul patului, cu mâna la cap. Are părul închis la culoare şi poartă o haină neagră. E alb, mare, puternic. Nu pot să-i văd faţa. Poartă barbă?

Încă ţin pregătită veioza în mână. La baza ei se vede o pată de sânge licărind. Se întoarce spre mine acum. Îşi ridică încet faţa în bătaia luminii. Mă clatin. E Patrick, bărbatul din afara închisorii. Nu eram paranoică. Chiar m-a urmărit. Şi acum ştiu cu certitudine că nu e din SO15. E clar că nu e poliţist. Din rana proaspătă de deasupra ochiului îi curge sânge, întinzându-se pe faţă şi mânjindu-i părul. Se şterge de sângele din ochi, apoi mă priveşte impenetrabil şi rece. Treaba asta nu se va termina decât într-un singur fel.

Nu-mi vine să cred ce proastă am fost. Mă gândesc la toate greşelile pe care le-am făcut. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să se întâmple asta. Mă cuprinde un val uriaş de greaţă. O să mor. Inima îmi duduie ca nebuna în urechi şi genunchii îmi cedează. Individul se întinde spre mine în timp ce mă prăbuşesc.

Îmi pierd cunoştinţa.

SÂMBĂTĂ, 1 OCTOMBRIE

Vine Mark

Când deschid ochii, nu văd decât alb în jurul meu. Zac întinsă pe pardoseala din baie, luminile din tavan strălucesc orbitor. Stau cu obrazul lipit de dala albă rece. Mă ridic în picioare ca să o iau la fugă, dar sunt singură. Uşa băii e închisă. Întunericul este vizibil doar prin partea de sus a sticlei, acolo unde este ornată. Mi se învârte capul din cauza mişcării bruşte. Pe partea de chiuvetă de lângă mine văd sânge, o pată urâtă, lungă şi amprenta unei jumătăţi de mână. Simt durere într-o parte a capului şi după ce îmi ating fruntea, văd că mi-am mânjit mâna cu ceva roşu întunecat şi cleios. Probabil că m-a dat cu capul de chiuveta de porţelan. O lovitură la cap. Rănile la cap sângerează mult, am mai auzit asta, sau poate că am văzut-o în vreun film. Nu-mi amintesc. Dar de obicei nu sunt atât de serioase pe cât arată, nu? Pe de altă parte, poate că m-am ales cu o contuzie. încerc să evaluez daunele, durerea. Mă simt de parcă sunt beată şi mahmură în acelaşi timp. Mă gândesc la bebeluş şi-mi pun mâna pe burtă. Şi apoi o cobor repede între picioare, însă din fericire nu dau de sânge, ceea ce înseamnă că n-am pierdut sarcina. Mulţumesc Domnului. *Fii în siguranţă, micuţule, te rog să fii OK.*

Mă târâi către uşă, cu capul pulsând şi năucită de valuri de greaţă. Din camera cealaltă nu se aude niciun zgomot. Îmi şterg cu blândeţe sângele şi transpiraţia din ochi cu tricoul meu, apoi îmi lipesc urechea de uşă şi aştept. Nu se aude nimic. Cred că a plecat. Mă rog să fi plecat. Nu ştiu cât timp am zăcut inconştientă, dar cred că a trecut ceva timp. Sângele de pe dalele albe s-a uscat şi a prins coajă. Mă ridic uşurel în genunchi şi mă uit prin sticla întunecată a uşii. Nu se vede nicio mişcare în cameră.

Încerc mânerul uşii, dar ştiu că e încuiată încă dinainte să o trag spre mine. Mica cheie de metal care, de obicei, se află în interiorul băii nu mai este acolo. Individul m-a încuiat înăuntru.

Încerc din nou mânerul uşii. E solid. Sunt prinsă în capcană. Tipul vrea să mă ţină aici. În cazul în care nu găsesc USB-ul. Ăsta e singurul motiv pentru care mai sunt în viaţă. După ce o să-l găsească, o să se întoarcă.

Cine e Patrick? O fi oare bărbatul de la celălalt capăt al conexiunii telefonice? Indiferent cine e, acum ştiu că lucrează pentru proprietarul genţii. Am pierdut. Au totul. Telefonul meu cu coordonatele locului era pe pat. Sunt sigură că se vor uita prin telefonul meu. N-o să treacă mult şi o să găsească coordonatele GPS-ului şi o să verifice ambele zone din luminişul acela până ce o să găsească stick-ul. I-am condus direct la el.

Trebuie să mă dau jos înainte să se întoarcă. Trebuie să mă îndepărtez de toate astea. Să las totul şi să plec acasă. Să alerg, nu altceva. Şi apoi să merg cu Mark la poliţie, să explicăm totul. În acest moment, nu-mi mai pasă de consecinţe. O să ne descurcăm cu astea mai târziu; poate că putem negocia cu informaţiile pe care le avem. Indiferent de situaţie, acum avem nevoie de protecţia poliţiei. Nu vreau să mor ca soţii Sharpe.

Apoi îmi amintesc mesajul de la Mark, că e pe drum. Pe drum unde? Vine aici? Dar cum ar putea şti unde mă aflu? Cum ar putea şti că mă aflu aici în Norfolk? Mă gândesc că odată ajuns acasă şi-a dat seama ce aveam de gând, dar cum ar putea şti că se întâmplă aici?Îîmi scrijelesc creierii şi apoi îmi amintesc. E atât de simplu. Acum vreo trei ani, mi-am pierdut telefonul mobil după o ieşire în oraş, iar când mi-am luat un telefon nou, Mark a instalat o aplicaţie de găsire a telefonului, astfel încât să-i dau de urmă chiar dacă îl pierdeam. Nu trebuia decât să-mi deschidă laptopul de acasă şi să dea click pe aplicaţie. Şi zbang, iată-mă.

Iar el e pe drum şi vine ca să se întâlnească cu mine. Slavă Domnului!

Îndată ce o să ajungă aici, o să sunăm la poliţie. Ar trebui să ajungă în curând. Şi apoi îmi pică fisa. N-o să vină aici. O să se ducă acolo unde se află telefonul. Doamne fereşte! O să se ducă direct la ei.

Trebuie să-l opresc. Trebuie să ajung acolo unde se află ei înaintea lui. Trebuie să-l avertizez, altfel o să le cadă în plasă. Trebuie să-l salvez. Asta e numai din vina mea.

Mă apuc şi scutur cu mai multă forţă uşa băii. Sunt prinsă în capcană. Scot un geamăt mut de frustrare. Mă uit prin gaura cheii. Cheia nu e nici de partea cealaltă. N-am nicio şansă să scot cheia pe partea cealaltă, împingând-o, pentru ca apoi să o agăţ pe sub uşă, ca în filme. Patrick a aruncat-o sau a luat-o cu el. Mă uit la geamul din uşa băii, cu acele păsări ale paradisului complicate îngheţate în cântec deasupra mea.

Mă ridic cu greutate în picioare în timp ce baia se învârte ameţitor în jurul meu. Aştept să-mi dispară ameţeala.

Apuc un halat gros de pe balustradă şi-l înfăşor în jurul săpunierei de ceramică. Sper că zgomotul n-o să trezească pe nimeni. Dau drumul şi la duş ca să acopăr sunetul, în caz de ceva.

O ploaie de sticlă se sfărâmă şi se împrăştie peste dalele din baie şi covorul pluşat din dormitor. Am cioburi peste tot prin păr şi pe obraji. închid duşul şi-mi ţin respiraţia, ascultând. Nu aud nimic. Nu se deschide nicio uşă pe coridor, nu se aude nicio voce. Trag găleata de gunoi din baie spre uşă şi păşesc cu grijă pe ea. Las un alt prosop peste cadrul geamului zimţat ca să mă protejez de tăieturi. Apoi mă caţăr cât de repede pot prin geamul distrus şi intru înapoi în cameră. Aşa cum mă aşteptam, telefonul meu a dispărut. Ignor rana proaspătă de la braţ şi alerg la telefonul de lângă pat ca să-l sun pe Mark şi să-l avertizez. Apoi, însă, mă opresc.

Nu pot să-l sun pe Mark. Numărul lui e în iPhone-ul meu. Nu-l ştiu pe de rost. Tehnologia modernă. Nu ştiu nici măcar numărul de telefon al soţului meu. Îmi doresc mai mult decât orice să-l fi memorat. Dar n-am făcut-o. Aşa că nu-l pot suna. Nu-l pot avertiza. Singura modalitate ca să ajung la Mark e să mă duc la coordonatele unde am îngropat USB-ul. Trebuie să merg acolo, să-l găsesc pe Mark şi să-l avertizez înainte să fie prea târziu. Trebuie să-l opresc să meargă pe urma telefonului meu ca să nu cadă în mijlocul la toate astea, direct în pericol.

Scanez camera. Mi-a dispărut rucsacul. La naiba! Insă altceva îmi opreşte inima în loc. Uşa seifului este deschisă, iar seiful e gol. Asta mă năuceşte. Acolo îmi ţineam Glock-ul şi acum a dispărut. De unde ştia Patrick codul? Păi cum să nu-l ştie dacă îl folosesc peste tot? Folosesc codul pe care îl avem acasă, cel care e atât de uşor de spart încât te umflă râsul. E vorba de data de naştere a lui Mark. Poate că Patrick chiar a fost la noi în casă în ziua aia. Fie aşa, fie a aflat cumva de data de naştere a lui Mark. Probabil că a încercat combinaţiile obişnuite apoi a ţintit pentru medalia de aur. Iar acum, n-am armă. Nicio armă, niciun telefon şi niciun plan.

Pe jos pe covor e sticlă sfărâmată. Pe aşternuturi e sânge. Am făcut ceva dezordine şi aici; va trebui să curăţ la un moment dat, dar n-am timp acum. Ceasul de pe dulapul de lângă pat indică ora 4:18. Alarma va suna peste doisprezece minute, aşa că o opresc din timp şi arunc ceasul pe pat. Va trebui să-l iau cu mine, fiind singura modalitate prin care pot spune cât e ceasul.

Văd în oglindă că partea din stânga sus a frunţii mele, la baza părului, este înroşită, umflată şi are o crustă neagră. Pentru o clipă, fiind copleşită, mă gândesc să sun poliţia şi să o trimit în pădure. Dar am nevoie, mai întâi, să-l iau pe Mark de aici. Nu vreau să fie prins în haosul provocat de împuşcăturile poliţiei.

În loc de asta mă îmbrac în grabă, mă încalţ şi îmi pun fesul cu cozoroc ca să acopăr restul dezastrului pe care mi l-a făcut Patrick la cap.

Doisprezece minute mai târziu deschid zăvorul de la intrarea din faţă a hotelului. Pe clanţa uşii camerei mele pline de probe am agăţat semnul Nu Deranjaţi. E tot ce stă între mine şi intervenţia poliţiei. Îmi va lua o oră ca să ajung la locul acela din pădure şi nu am niciun telefon ca să-l sun pe Mark sau pe Eddie sau pe oricine ne-ar putea ajuta, nu am niciun GPS ca să mă ghideze şi niciun plan legat de ce o să fac când voi ajunge acolo. Nu am decât un singur gând: *Salvează-l pe Mark.*

Afară e încă întuneric. Respiraţia mi se face abur în aer. Ora cinci a.m. chiar e genul acela de oră care parcă te face să-ţi pui întrebări despre viaţă, iar în dimineaţa asta, cu atât mai mult. Am luat decizii rele în viaţă, dar cel puţin, acum că ştiu asta, le pot corecta.

Fără telefon sau ceas, trebuie să mă bazez pe micul ceas cu alarmă din plastic. Dacă alerg, ar trebui să-mi înjumătăţesc timpul, aşa că alerg o bună bucată de

timp. La 5:43 încep să mă panichez. Am mers cât am putut de mult pe drumul pasager. Cred că am trecut de loc şi l-am ratat. Intru în pădure.

La 5:57 aud voci. Se aud din partea dreaptă, cam la vreo o sută de yarzi dintr-o zonă cu pante. Mă las în genunchi şi mă târâi pe o pantă până în vârf şi arunc o privire. Văd în luminiş doi bărbaţi care vorbesc. Niciun conflict. Nicio armă la vedere.

Nu identific feţele în întunericul de dinaintea răsăritului, dar ascult. Mă apropii mai mult, fiind disperată să rămân ascunsă, chiar dacă strivesc frunze şi resturi forestiere sub greutatea mea. Vocile se aud mai limpede acum, însă mă opreşte locului ceva.

Vocea aceea. O ştiu, o iubesc. E a lui Mark. Mark a sosit deja. Vreau să sar şi să mă lansez în luminiş direct în braţele lui. Dacă e în pericol, o să-l înfruntăm împreună.

Ceva, însă, mă opreşte.

Tonul lui.

Are o voce precaută, ca de afacerist. E evident că face ce i se spune. Am ajuns prea târziu. Căcat. Probabil că a dat peste ei, încercând să mă găsească pe mine. Îl obligă să le găsească USB-ul. Mă caţăr pe culme. În lumina subţire, îl văd pe Mark şi pe încă un bărbat stând în genunchi, răscolind pământul din pădure cu mănuşile din piele, periind printre frunze şi sol sfărâmicios. Al doilea bărbat mi-a citit notiţele din telefon şi ştie că am îngropat USB-ul şi acum îl obligă pe Mark să-l ajute să-l găsească. Are ambele seturi de coordonate; e o chestiune de minute înainte să-l găsească. La naiba. Trebuie să mă gândesc la o soluţie ca să-l scap pe Mark din toate acestea.

Apoi, pe semiîntuneric, văd faţa individului care are telefonul meu. Mă pişc ca să nu ţip. Nu e Patrick. Nu e bărbatul care m-a atacat în camera de hotel. Mă cuprinde panica. Sunt mai mulţi?

Mark ştie? Unde *este* Patrick? Îmi încerc norocul aruncând o privire în spatele meu, dar pădurea este mortal de tăcută. Oare Patrick a plecat? Şi-a făcut treaba şi a plecat sau o fi pe undeva prin întuneric, supraveghind? Mark şi celălalt bărbat s-au ridicat şi s-au mutat la o altă zonă din luminiş. Bărbatul acesta nou e mai înalt decât Mark şi părul închis la culoare împiestriţat cu fire gri; observ că pe sub palton poartă costum şi cravată. E îmbrăcat scump şi, cu toate astea, îngenunchează încet lângă Mark şi continuă căutarea prin frunze şi ţărână. Îmi aminteşte de Eddie, dar cu o tentă continentală. Sunt sigură că ăsta trebuie să fie bărbatul de la telefon. Patrick i-a dat telefonul meu lui şi de atunci ei caută USB-ul. Aplicaţia mea de pe telefon probabil că l-a condus pe Mark direct la ei şi acum este forţat să ia parte la căutarea lor.

Acum pot să-i văd trăsăturile lui Mark, sumbru şi determinat, căutând prin pământul din pădure. Se întreabă oare unde sunt? O fi speriat? O ascunde bine,

dar încă îi pot citi frica pe faţă. Îl cunosc atât de bine. Ştiu că îşi foloseşte toată voinţa ca să reziste.

Poate că are un plan. Îmi amintesc cum a prostit-o pe recepţionera de la Four Seasons acum în urmă cu vreo două săptămâni, îmi amintesc cât de bine s-a descurcat să-şi joace personajul. Este inteligent. O să aibă un plan. Doamne, sper că are un plan. Scanez luminişul disperată să-mi concep propriul meu plan, dar ce pot să fac? N-am nicio armă. Nu pot să năvălesc pur şi simplu. N-o să obţin decât moartea noastră. Trebuie să mă gândesc la ceva. Trebuie să opresc ce se întâmplă, înainte ca ei să decidă că USB-ul şi Mark sunt dispensabili. Asta înainte să se întoarcă Patrick în cazul în care e pe aici pe undeva. Pot să fac asta împreună cu Mark, trebuie doar să mă gândesc.

Mă decid să mă târâi în apropierea USB-ului. M-am descurcat să folosesc întunericul ca o acoperire, însă lumina devine tot mai puternică şi în curând voi fi expusă. Mă răsucesc într-un mod ciudat, cobor panta şi mă îndrept către al doilea spot GPS, către copacul pe care mi l-am ales ieri ca punct de reper, acolo unde este îngropat USB-ul. Vocile lor se pierd în depărtare şi mă rog să am dreptate, în sensul că bărbatul cel înalt n-o să-i facă nimic lui Mark, cel puţin până când vor găsi USB-ul. Găsesc un loc ascuns într-o scobitură adâncă în spatele copacului. De aici am o vedere perfectă la locaţia de pe GPS.

Sesizez mişcare, crengi rupte, paşi care se apropie. Mă lipesc cu forţă de pământul rece şi tare; îi văd peste creasta şanţului. Au renunţat la primul loc şi se îndreaptă spre al doilea set de coordonate. Se îndreaptă direct spre mine şi se lasă la pământ ca să-şi continue căutarea. încep să sape în linişte. Mark e atât de aproape de mine acum. Vreau să strig: „Mark, fugi te rog!“, dar ştiu că vieţile noastre depind de capacitatea mea de a nu face ceva atât de stupid. Care o fi planul lui? Nu ştiu ce să fac. Toate astea sunt din vina mea. Doamne, trebuie să fie atât de îngrijorat în privinţa mea. Oare unde crede că mă aflu? Crede oare că ei au pus mâna pe mine? Că m-au ucis? E destul de aproape de mine încât să-l ating. Aş putea doar să mă întind ca să ştie că sunt aici.

Şi în momentul acela Mark găseşte USB-ul. Văd cum se întâmplă ca în reluare. Îl palmează şi aruncă o privire peste umăr bărbatului înalt neştiutor încă şi care îşi continuă căutarea. *Bună treabă, scumpule, mă gândesc. Haide, bagă-l în buzunar, câştigă puţin timp pentru noi. Loveşte-l când nu se uită.*

Însă nu face asta. Mark nu face asta. Ceea ce face Mark are darul să mă amuţească.

În loc să bage USB-ul în buzunar, începe să râdă. Râde şi-l ridică în aer, ca un copil care a descoperit o comoară. Zâmbetul natural i se lăţeşte pe faţă. Stă încântat, periind frunzele şi jegul de pe genunchi. Ce se întâmplă? Bărbatul cel înalt aprobă din cap. Pe faţă îi apare un zâmbet strâns şi-mi aruncă iPhone-ul

printre frunzele de pe jos, în apropierea picioarelor lui Mark. Nu mai are nevoie de el; a obţinut ce şi-a dorit. Mark se apleacă şi-l ridică.

Bărbatul înalt bagă mâna în buzunar. Mă chinui să văd ce scoate, rugându-mă să nu văd luciul familiar al unui pistol de metal.

— Nu este nicio copie a fişerelor? îl întreabă pe Mark.

Observ că tremur: frunzele din jurul braţelor mele par să ruginească atât de încet.

— Nu, nu sunt, răspunde el dând din cap şi băgând telefonul meu în siguranţă în buzunar.

Oare joacă un rol? Nu înţeleg ce se întâmplă.

Bărbatul înalt aprobă mulţumit.

E ceva în tonul vocii lui Mark, în postura pe care o are. Ceva nu e în ordine. Nu sună deloc speriat. Nu sună nici măcar îngrijorat. Ce face oare? Nu ştie că ei o să-l ucidă?

Doamne! Cred că planul lui Mark este să încerce să ajungă la o înţelegere. Cum de s-a descurcat? Ce s-a întâmplat înainte să ajungă aici? Ce mi-a scăpat? De ce ar face o înţelegere acum când au toate cărţile în mână?

Celălalt bărbat vorbeşte la telefon pe un ton tăios, într-o limbă pe care nu o înţeleg. închide atunci când pare să fie satisfăcut.

— Gata, verifică-ţi contul, îi spune lui Mark.

Mark scoate un alt telefon acum, încet, demonstrativ, arătând că nu-i o armă. Pare calm şi stăpân pe situaţie. Fiecare centimetru din el ţipă a om de afaceri. Nu e câtuşi de puţin speriat sau panicat. Prin minte îmi trece un gând îngrijorător. Cei doi bărbaţi, Mark şi individul înalt arată la fel, par să aibă aceeaşi origine.

Bărbatul priveşte liziera.

— Unde e nevasta ta? întreabă pe un ton conversaţional.

Îmi ţin respiraţia. *Ai grijă, Mark, nu te lăsa prostit.* Bărbatul acela ştie exact unde mă aflu, adică unde m-a lăsat Patrick. Mark n-are nicio idee despre ce mi-au făcut ei şi nici că Patrick m-a atacat şi a luat totul. Ştie, totuşi, că au telefonul meu. Ştie că aşa a ajuns aici, urmărindu-i semnalul. *Nu-i lăsa să te prindă în capcană.*

Mark verifică telefonul.

— Nu ştie nimic, spune privind scurt în sus. Am avut grijă de asta, ai încredere în mine. Nu o să ne mai facă probleme, adaugă cu o voce plictisită.

Îşi îndreaptă încet privirea înapoi către telefon. *Ai dreptate, Mark. Bine jucat.* Doamne, ce bine se pricepe. Îl privesc verificându-şi în continuare telefonul, aşteptând confirmarea plăţii. E atât de calm, atât de adunat.

Aşteaptă, însă. Ceva nu e în regulă aici. De ce îl plătesc? De ce m-ar ataca pe mine şi ar fura coordonatele şi ne-ar plăti totuşi după aia? Au tot ce îşi doresc. De ce să-l plătească pe Mark? Adică, Mark nu are niciun pistol îndreptat spre ei. De ce i-ar da lui banii?

Mă cuprinde o încărcătură profundă de tristeţe, lăsând în urmă o goliciune de care nu mi-a fost dat să mai trăiesc până acum. Şi, dintr-odată, toate încep să aibă sens.

Mark n-a venit aici ca să mă salveze. A venit ca să mă oprească să fac afacerea, a venit ca să se ocupe el de asta. Nu-i pasă ce mi-au făcut. Nu-i pasă că ei m-au rănit. Nu-i pasă deloc de mine. Iar acum face afacerea cu ei pe la spatele meu. Ah, Doamne! Mark tocmai a făcut schimbul numai pentru el.

Vreau să urlu şi vreau să ţip. Îmi astup gura cu mână înmănuşată. Deoarece bărbatul acesta care e aici în pădure este Mark şi, în acelaşi timp, nu este Mark. Bărbatul acesta este un străin.

Mintea mea se ambalează gândindu-se la fapte. Cine e bărbatul cu care m-am căsătorit? De cât timp mă minte? Cum a făcut asta?

Mintea mea revizitează toate întâmplările care au avut loc în ultima lună. Când a început? Mark a fost singurul care s-a uitat în interiorul avionului. Ce a văzut printre sfărâmături? Mark este cel care a lăsat o urmă care a dus la cei doi Sharpe. El este motivul pentru care oamenii aceia sunt morţi. Mark a fost cel care m-a trimis să deschid un cont bancar, cel care m-a trimis să mă întâlnesc cu Charles. Mark a insistat că nimeni nu ne căuta. Nici pe noi şi nici geanta. El a vrut să scăpăm de diamante. Oare ca să le vândă el însuşi? Mi-a ascuns mesajele despre USB. A ascuns USB-ul de mine. Îl voia numai pentru el. Şi-a acoperit propriile urme încă de când am plecat din Bora Bora, aranjând totul astfel încât eu să fiu persoana de faţadă tot timpul şi, în acelaşi timp, să poată avea acces la bani fără mine.

Şocul m-a anesteziat. Nu-mi vine să cred cât de proastă sunt. N-am observat nimic din toate astea. Insă l-am iubit, am avut încredere în el, e soţul meu şi se presupune că suntem băgaţi împreună în asta. Pe de altă parte, e adevărat că niciodată nu m-am priceput să citesc oamenii, pe când el, a ştiut *întotdeauna*. Prostuţa de mine. Prostuţa de Erin. Când îmi dau seama de asta simt cum parcă inima îmi urcă în gât. Nu-l cunosc deloc pe acest bărbat. Bărbatul pe care credeam că-l cunosc, bărbatul de care m-am îndrăgostit, bărbatul cu care m-am căsătorit: n-a existat niciodată.

— S-a rezolvat, spune Mark aprobator şi bagă telefonul în buzunar. Banii au intrat în contul nostru din Elveţia. Uite stick-ul, adaugă, ţinându-l la o lungime de braţ de bărbatul înalt.

— Te superi dacă verific şi eu? întreabă bărbatul arătând spre stick.

Vrea să se asigure că funcţionează. Nu are încredere în Mark.

De ce ar avea? Nici eu n-am încredere acum în Mark, iar eu sunt căsătorită cu el.

Bărbatul se îndepărtează de Mark, atent să nu-şi întoarcă de tot spatele. Acum văd că se îndreaptă spre geanta de pânză neagră lăsată în urmă, la marginea luminişului. Se apleacă şi scoate un laptop argintiu subţire.

Ține laptopul deschis pe braț și bagă stick-ul în el. In timp ce soarele răsare, ambii bărbați stau în tăcere în pădure și așteaptă ca USB-ul să se încarce.

— Văd că l-ai deschis. Dar nu l-ai descifrat... Ești înțelept. Asta ușurează lucrurile, nu? întreabă el zâmbindu-i lui Mark, cu un zâmbet fără haz.

Mark zâmbește la rândul său. Deci m-a mințit și în privința asta. Nici el nu l-a descifrat. Doar și-a dat cu presupusul. Nu știe mai multe ca mine despre ce se află pe USB. Știe doar că valorează două milioane de euro.

— Nu-i treaba mea, prefer să nu știu, răspunde Mark.

Celălalt bărbat pare distrat pe moment, concentrându-se mai mult la laptop. Mă întreb ce vede derulându-se pe ecran. Mă întreb ce secrete valorează două milioane de euro? Presupun că nu o să știu niciodată.

— Mulțumit? întreabă Mark.

Se pare că tranzacția se apropie de final.

— Da, mulțumit.

Bărbatul își bagă laptopul și USB-ul în siguranță înapoi în geanta lui.

În acel moment realizez că nu o să-l mai văd niciodată pe Mark. N-o să-l mai ating niciodată și nici n-am să-l mai sărut. N-o să mai adorm niciodată lângă el. N-o să ne vedem niciodată copiii crescând; n-o să ne mutăm niciodată la țară și nici n-o să ne luăm un câine mare. Niciodată n-o să mai vedem un film împreună și nici n-o să mai ieșim să bem ceva. Și n-o să îmbătrânim niciodată împreună.

Toate lucrurile bune pe care le-am simțit n-au fost decât minciuni. Iar acum nu mai este niciun recurs. Mi-a luat toată viața pe care mi-am imaginat-o cu noi doi. Și acum o să ia și restul. Nu că ar mai conta în acest moment, însă are acces și la contul elvețian, pe care nu l-am mai verificat de câteva zile. L-ar fi putut sifona deja de bani, bani pe care putea să-i trimită în cine știe ce alt cont. Poate că acolo tocmai i-au fost trimiși două milioane de euro.

Și ce a făcut ieri în New York? Nu cred că plănuise un schimb cu ruși, deoarece nu și-a luat USB-ul cu el. Poate că încerca să găsească un alt loc unde să trăiască? Poate că de-acum acolo se va derula viața lui? Mă întreb ce a făcut pe bune în ultimele trei săptămâni.

Sunt întrebări la care n-am răspuns. Ar fi trebuit să fiu mai atentă și să fiu mai neîncrezătoare. Prea târziu de-acum.

Mark va dispărea, iar eu voi rămâne singură, neavând nimic altceva decât o casă mare pe care nu mi-o permit.

Sau poate că va veni după mine. Poate că va dori să scape de lucrurile nerezolvate.

De cât timp plănuiește asta?

— Am nevoie acum de celelalte coordonate.

Se lasă o liniște stranie.

O pasăre țipă în depărtare.

— Ce coordonate? întreabă Mark ridicându-şi sprâncenele.

Ha, Mark n-are nicio idee despre ce vorbeşte tipul ăsta. Îmi vine să râd ca un ciob de o oală spartă. Nu ştie că bărbatul înalt are nevoie şi de coordonatele avionului. Acel ultim mesaj vocal, cel primit ieri-dimineaţă a fost ascultat numai de mine. Mark nu ştia decât de schimbul pentru USB. N-are nicio idee despre ce coordonate vorbeşte celălalt bărbat.

— Cele ale locului unde s-a prăbuşit avionul, spune bărbatul.

Îl priveşte pe Mark, aşteptând de la el să spună ceva.

Mark nu ştie coordonatele. Iniţial, el le-a notat, dar eu am fost cea care le-a memorat, în cazul în care aveam nevoie să ne întoarcem. Păruse important pe moment, în cazul în care i-ar fi păsat cuiva de oamenii aceia. Am ars hârtia cu informaţiile în aceeaşi zi în care am dat foc în groapa de grătar la tot ce avea vreo legătură cu contul nostru elveţian. Eu sunt singura persoană din lume care ştie unde se află avionul şi unde zac pasagerii aceia morţi.

Mark a făcut o greşeală. Acum nu ştie ce să spună, aşa că o să se prefacă, o să joace la cacealma, ştiu. Îl cunosc.

Liniştea se întinde. Bărbatul înalt începe să realizeze că nu e chiar totul în regulă. Mark tocmai s-a ales cu o problemă.

Îmi ţin respiraţia. Chiar şi acum, după toate astea, inima mea vrea să ţipe şi să-l ajute, însă mintea mea urlă: *Taci în pula mea din gură.*

— Coordonatele avionului. Ţi-am cerut coordonatele. Unde ai găsit stick-ul ăsta? Unde e carcasa avionului? Vrem zona, înţelegi?

Lucrurile se precipită. Se simte în aer că pot deveni nasoale. Foarte nasoale.

Mark nu are nicio carte în mânecă. Nu ştie unde e avionul. Fie blufează, fie se pliază. încearcă să le facă pe amândouă.

— Nu am coordonatele, adică nu le mai am, dar aş putea să-ţi zic cam pe unde...

— Opreşte-te, latră bărbatul. Opreşte-te din vorbit.

Mark se supune.

— În mesaj spuneai că ai coordonatele, iar acum zici că nu le mai ai? Te rog, explică-mi, de ce. Asta dacă nu cumva intenţionezi să vinzi coordonatele altcuiva. Sper că înţelegi că banii ăştia sunt pentru stick *şi* pentru locul unde se află avionul. Mi-e teamă că nu se poate altfel. Ori îmi dai coordonatele, ori o să avem o problemă foarte serioasă, spune uitându-se fix în ochii lui Mark, demascându-i cacealmaua.

Stau în tăcere, tensiunea crescând spre un ceva inevitabil.

Într-o fracţiune de secundă, celălalt bărbat îşi bagă mâna în buzunar şi scoate un pistol. Asta nu-i nicio surpriză. Cred că ştiam cu toţii că avea unul acolo. Surpriza e cât de repede au escaladat lucrurile. Îl ridică până la nivelul lui Mark, care stă îngheţat, tulburat de această întorsătură urâtă a evenimentelor.

Îmi doresc din toată inima să am acum pistolul meu, dar nu-l am. Patrick îl are, oriunde o fi.

Instinctiv, mă uit în spate, dar nu văd pe nimeni. Când mă întorc cu privirea la scenă, observ că Mark s-a mutat. Şi-a întors corpul într-o parte şi acum ţine şi el o armă în mână. Arma mea. Văd banda adezivă argintie. Se pare că a luat cumva Glock-ul meu de la Patrick. Aşa *s-a ocupat de mine* Mark. De aia *nu o să fiu o problemă.* L-a trimis pe Patrick să se ocupe de mine. Brusc, un porumbel de pădure se înalţă în aerul din spatele lor, după care se întâmplă mai multe lucruri dintr-odată. Mişcarea neaşteptată l-a făcut pe Mark să tresară şi, probabil că şi-a strecurat degetul pe trăgaci, deoarece în timp ce sare surprins, arma se descarcă, ecoul împuşcăturii auzindu-se ca un tunet în pădure. Ţi-am spus: Glock-urile nu au siguranţă.

Bărbatul înalt trage şi el aproape instantaneu. Cred la momentul ăsta se poate spune că e autoapărare. În ceea ce-l priveşte, glonţul lui Mark de-abia l-a ratat, iar el a tras să se protejeze. Un bujor roşu înfloreşte în pieptul lui Mark. Se întâmplă atât de repede şi încerc să-mi spun că nu e adevărat. Mark se împiedică, în timp ce-şi întinde un braţ într-o parte, căutând să se agaţe de un copac. Se lasă cu toată greutatea pe el, numai că îi tremură genunchii. Mark cade la pământ cât ai zice peşte. Cele două împuşcături continuă să-mi reverbereze în urechi.

Înainte să se apropie de mâna lui Mark, care acum zace întinsă pe noroiul de pe jos din luminiş, bărbatul înalt scanează cu privirea copacii din jurul lor. Se apleacă. Mark geme şi de-abia mai respiră, îngheţând în aerul rece.

Bărbatul bagă în buzunar Glock-ul meu. Trebuie să-mi încordez toţi muşchii cât pot de tare ca să nu ţip.

Işi ia o clipă ca să se uite la Mark. Mai trage un foc direct în corpul lui Mark, care tresaltă în mod ciudat deasupra frunzelor.

Nu mai respir şi nici nu-mi dau seama de cât timp. Lângă mine văd o urmă de sânge proaspăt care mi se scurge pe încheietură şi provenind de la pumnul strâns. Mi-am înfipt unghiile atât de tare încât mi-am tăiat pielea. Rămân cât pot de nemişcată. Nu o să ţip. Nu o să strig. Nu o să mor pentru Mark.

Nici el n-ar fi făcut-o.

Mă afund mai tare printre frunze, îmi închid pleoapele şi mă rog să se termine toate astea. Aud foşnete în luminiş. Bărbatul îşi adună lucrurile. Stau lipită cu obrazul de pământul ca de mosc. Apoi, aud paşi care se retrag, care se îndepărtează în pădure, peste frunze moarte şi crengi rupte. Apoi se lasă liniştea.

Stau nemişcată mai multe minute ce par să treacă asemenea unor decenii, dar nu mai vine nimeni. După un timp, mă ridic încetişor. Iată-l cum zace în noroi şi printre frunze boţite, în costumul lui cel mai bun şi îmbrăcat cu palton. Mark al meu. În apropierea corpului lui nemişcat se vede rucsacul meu, cel pe care l-a luat

Patrick. Până acum nu l-am observat. Bănuiesc că Mark l-a avut tot timpul. Mă împiedic în drum spre el.

E un sentiment ciudat, nu sunt sigură cum să-l descriu. Dragostea pe care o simt pentru el încă există. Aș face orice ca să ne întoarcem în timp, dar nu putem. Mă apropii cu precauție și timiditate. Dacă e în continuare în viață, ar putea să încerce să mă ucidă, să termine ce a început. Numai că nu se mai mișcă deloc, nici când sunt lângă el. Cumva, asta e și mai rău.

Mă ghemuiesc lângă el și-l privesc. Are aceeași față atrăgătoare, același păr, aceiași ochi. Aceeași piele caldă.

Îi ating brațul cu blândețe. Nu răspunde. Capăt curaj și-mi apropii capul de-al lui, obrazul de gura lui, reversul unui gest pe care l-am făcut de mii de ori. Însă acum, în loc să mă las sărutată, încerc să văd dacă îi simt respirația caldă pe obraz. Încerc să-i aud respirația. Îmi lipesc capul de pieptul lui, grijulie să evit balta de sânge cald. Aud o bătaie înfundată, delicată. Încă e aici, încă mai trăiește.

Îi dau cu tandrețe părul peste cap, eliberându-i fruntea.

— Mark? Mă auzi? șoptesc, însă nimic.

Mă apropii mai mult.

— Mark? Sunt Erin, poți să...

Și atunci ochii i se deschid. Se holbează la mine cu încetinitorul și ametit. Tușește cu putere și se strâmbă din cauza durerii. O să moară. Nu avem decât o clipă.

Privirile ni se intersectează și, pentru o secundă, ca o amintire uitată a unui bolnav de Alzheimer, e din nou Mark al meu. Apoi dispare. O altă privire îi adumbrește ochii. Mă privește într-un fel pe care n-am să-l uit niciodată. Înțeleg acum. Ce simte cu adevărat pentru mine. E efemer, dar de netăgăduit. Și apoi moare.

O pasăre țipă în adâncul pădurii și mă face să tresar. Scanez din nou copacii; nu văd pe nimeni. Mă ridic cu greu în picioare și stau locului. Sunt pierdută, distrusă, inertă.

În momentul acela, îmi apuc rucsacul și o iau la goană.

La început nu știu în ce direcție alerg, însă odată ce mă mișc, se formează un plan. Autoconservarea își scoate nasul. Trebuie să găsesc un telefon cu plată, unul căruia nu i se poate lua urma. Pe la jumătatea drumului, aproape că mă împiedic de trupul lui Patrick. Zace prăbușit la pământ, cu brațele îndepărtate de corp și cu gâtul tăiat. Continui să alerg.

În cele din urmă, ajung la drum, extenuată și tremurând toată. Mă aranjez un pic. Îmi trag șapca de lână peste rana de la frunte, îmi șterg de pe obraji sângele lui Mark și mă îndrept spre telefonul cu plată din sătuc.

Este ora 6:53. Răspunde după opt țârâituri.

— Eddie? Sunt Erin. Sunt la un telefon public. A ieşit prost, Ed. Ăăă... a ieşit prost.

Nesiguranţa vocii mele mă face să plâng. Sunt precum cineva de la ştiri, ca o refugiată sau ca victima unui bombardament. Presupun că sunt în stare de şoc. Zdruncinată, ţipătoare, fără respiraţie. încercând cu disperare să mă agăţ de ceva care să semene cu normalitatea, chiar după ce întreaga mea viaţă a fost distrusă. Observ că-mi vibrează mâna, aşa cum stă deasupra slotului şi strângând următoarea monedă şi numărul mototolit al lui Eddie între degetele tremurătoare. Ce naiba tocmai s-a întâmplat?

— E în regulă, iubire, calmează-te. Totul e OK acum, da? Eşti în siguranţă?

Eddie e de partea mea. Tonul lui e îngrijorat şi încurajator. *Totul o să fie bine de-acum. E Eddie aici.*

— Da, sunt bine. Capul... dar e OK. Nu ştiu ce să fac, Eddie. Mi-e greu să mă pot concentra la ceva, la ce anume e important. Cât de multe pot spune şi cât nu.

— În legătură cu ce, iubire? Cu banii?

Are răbdare cu mine, dar îmi dau şi eu seama că sun ca o nebună, iar el nu citeşte minţile.

— E el... şi încă cineva. Nu ştiu ce ar trebui să fac. Nu vreau să merg la închisoare, Eddie.

Iată cum a răsărit adevăratul motiv pentru care l-am sunat pe el şi nu poliţia.

— E în regulă. Fără îndoială. Nu mai vorbi despre asta. Mai întâi de toate, Erin, trebuie să te calmezi, bine? Poţi să faci asta pentru mine, scumpo?

Cred că-l pot auzi dându-se jos din pat. Aud scârţâitul arcurilor. Undeva în Pentonville, două labe de picior tocmai au păşit pe pardoseală.

— Da, OK, înţeleg. Mă calmez.

Mă lupt să mă concetrez la respiraţia mea, să o las mai moale, încep să observ tufele de pe marginea drumului, liniştea de dimineaţa devreme. Aud un căscat în capătul firului şi un ecou metalic reverberând în celulă. Mi-l imaginez pe Eddie stând cu pieptul păros deasupra telefonului lui cu cartelă, în inima închisorii Pentonville.

— Bun. Unde este... unde sunt acum? Tu unde eşti?

Va rezolva el situaţia, o simt.

— Norfolk, în pădure, spun.

Se lasă linişte. Bănuiesc că nu e chiar locul la care se aştepta.

— Bun, corect. Şi eşti singură?

— Da, şi cu el, şi mai este unul. Cred că e limpede din tonul meu că nu vorbesc despre oameni, ci despre cadavre.

— Doi? Împuşcaţi?

— Da. Nu, doar unul e împuşcat. Iar celălalt şi-a încasat-o de la un cuţit. Are o rană de cuţit. Îmi dau seama că trec cu bine conversaţia asta. Inspir, expir.

— OK, eşti singură?

— Da.

— E izolat locul?

— Foarte.

— Perfect. Ce vreau să faci acum scumpo este să-i îngropi, înţelegi? Întoarce-te şi îngroapă-i. Vezi că asta o să dureze un timp.

Nu mă pot concentra acum. Nu pot gândi. Sunt bucuroasă să primesc instrucţiuni. O să fac tot ce trebuie să fac.

— E vreo casă prin jur, iubire?

Mă uit şi văd o biserică vizavi de cabina telefonică. Mai în jos pe stradă, se mai vede o clădire, o cabană vai de capul ei, ponosită şi invadată de buruieni.

— Da, este o casă.

— OK. Uită-te prin spatele ei şi vezi dacă nu găseşti o lopată sau aşa ceva. Ia-o cu tine. Acum, ascultă-mă: fii grijulie, scumpo. Va trebui să-i îngropi ca lumea. N-o să fie uşor, dar o s-o faci. Sună-mă îndată ce ai terminat. Adu-ţi aminte să o faci de la o cabină telefonică diferită. O s-o scoatem la capăt, nu-ţi face griji.

Sună încrezător. E incredibil cât de reconfortant poate fi încât îmi vine să ţip. Acum, aş face orice pentru Eddie.

— OK, OK, te sun după. Pa. Închid şi mă îndrept spre cabana din grădină.

Ştii ce se întâmplă în continuare.

SÂMBĂTĂ, 1 OCTOMBRIE

Fac curat în urma mea

Când ajung înapoi la hotel, sunt roşie în obraji şi acoperită cu noroi. Rana mea este în continuare bine ascunsă sub căciulă. Apariţia mea poate fi uşor explicată printr-o drumeţie pe cinste. O pot dovedi cu transpiraţia mea.

În rucsac, am înălbitor şi alte produse de curăţat pe care le-am cumpărat de la o staţie de alimentare pe lungul drum din pădure înapoi. Dacă ai nevoie vreodată să cumperi ceva suspicios, o să-ţi prindă bine să cumperi şi nişte tampoane în acelaşi timp. Casierii par atât de jenaţi la vederea acestora încât nu mai sunt atenţi la ce ai mai cumpărat. Ai zice că mai degrabă de-abia aşteaptă să-ţi bage cutia aia în geantă. Încearcă.

Din fericire, camera mea este la fel cum am lăsat-o. Semnul cu Nu deranjaţi şi-a făcut treaba. Sânge, sticlă, semne de luptă. Găsesc cheia de la baie în coşul de gunoi. Probabil că Patrick a aruncat-o acolo înainte să plece azi-noapte. M-am uitat prin telefonul cu cartelă al lui Patrick înainte să-l trag în mormânt după Mark, care îl plătea ca să mă urmărească. Patrick nu lucra pentru oamenii cu avionul. Mark îl plătea ca să mă urmărească. Patrick m-a atacat în noaptea trecută la ordinele lui Mark, care a vrut să mă scoată din schemă... Nu m-a vrut moartă, să fim cinstiţi, ci doar destul de rănită ca să nu mă mai bag. Plănuia oare să mă ucidă chiar el mai târziu? Am lăsat întrebarea pentru altă dată.

Şi-au trimis mesaje tocmai din a doua zi din luna de miere. Doar că tonul lui Mark se schimbă după ce am evaluat diamantele în Hatton Garden şi a aflat de detectivul Foster şi investigaţia lui Holli de către SO 15. Întâi devine mai întunecat, apoi mai furios, spunându-i lui Patrick ce să facă, să mă ţină sub observaţie şi să mă sperie. Îmi amintesc cum Mark încerca să mă convingă să sunt în pericol şi că Patrick avea legătură cu investigaţia SO 15 despre Holli. Patrick suna acasă, el lăsa acele mesaje pe robotul telefonic. Mark era persoana pe care o aştepta Patrick în acel restaurant, într-unul din mesaje. Mark încerca să mă îngrozească, să mă sperie cu adevărat. El a lăsat uşa din spate deschisă. Cel care a mutat fotografia, care a încercat să mă convingă că înnebunesc. Cel care voia să mă facă să renunţ la diamante, care voia să le aruncăm. Astfel încât să se întoarcă singur, să le recupereze şi să le vândă el însuşi, fără să mă facă suspicioasă. Probabil că s-a temut că o să-i spulber planurile dacă investigaţia dispariţiei lui Holli ajungea prea mult în apropierea mea şi, astfel, a lui. Şi-a creat propriul cont elveţian. Probabil că a făcut-o când am plecat de la hotel ca să depun banii şi să înfiinţez contul nostru elveţian. Am aflat toate astea de pe telefonul cu cartelă al

lui Mark. Plănuise să-şi alimenteze contul cu banii de pe diamante şi apoi să înceapă să sifoneze contul comun elveţian. Asta de-a lungul a mai multor luni. În cele din urmă, voia să negocieze singur pentru USB. Însă, aşa zăpăcită cum sunt, am găsit noi modalităţi ca să rămânem amândoi implicaţi. Am vândut diamantele prin Eddie. Apoi, am găsit USB-ul şi am plănuit să-l vând şi pe ăsta. Probabil că l-a înfuriat asta, să stau în calea planurilor lui, aşa că a trebuit să acţioneze.

Înainte să-l îngrop, i-am controlat buzunarele, căutând un indiciu, cred, ceva, orice care ar putea dovedi că totul nu a fost decât o neînţelegere. Că, de fapt, m-a iubit. Am sperat că o să găsesc ceva care ar fi arătat, cumva, că Mark a făcut totul pentru mine. Evident, n-am găsit nimic de genul. Numai că Mark avea două telefoane la el. iPhone-ul lui şi noul telefon cu cartelă, pe care l-a folosit ca să-l contacteze pe Patrick şi ca să verifice contul elveţian în timpul tranzacţiei. Era deştept. Propriul lui telefon era trecut pe modul avion; cred că a făcut asta după ce mi-a trimis mesaj azi-noapte. N-am nicio îndoială că şi-a setat telefonul pe modul avion în Londra, înainte să vină după mine, astfel încât să nu-i poată fi urmărit semnalul şi să nu se ştie unde a fost. Ultimul mesaj pe care mi l-a trimis era deştept de vag, ar fi fost o probă circumstanţială la tribunal. *Ştiu unde eşti. Mă întorc curând, scumpo xxx.* Dacă mi se întâmpla să dispar în excursia mea la Norfolk, Mark putea să joace cartea ignoranţei. Îşi acoperise urmele.

O trecere rapidă în revistă a e-mailurilor de pe telefonul cu cartelă mi-au dezvăluit că el fusese să se uite la apartamente în Manhattan în ultimele două zile. Case noi pentru viaţa lui nouă... fără mine.

Mă întreb cu ce am greşit, când anume l-am îndepărtat? Mă întreb cum de m-am putut înşela în halul ăsta în privinţa noastră. A lui. Chiar am crezut cu adevărat că mă iubeşte. Mai mult de atât, am văzut-o. Mă jur că am văzut-o. Ştiam că mă iubeşte, nu?

Dar nu e momentul acum. Trebuie să termin cu asta, pentru că lucrurile pot deveni mult mai rele dacă nu sunt rapidă şi nu am grijă. Trebuie să fac curat în urma mea. Greşelile apar din trei motive:

1) lipsa timpului,
2) lipsa iniţiativei şi
3) nepăsarea.

Desfac patul şi înmoi cearşafurile cu pete de sânge în chiuvetă. Le las să se usuce pe uscător şi încep să înălbesc chiuveta şi dalele.

Frec soclul veiozei şi o pun la loc pe noptieră. Marmura groasă e intactă după ce a intrat în contact cu craniul lui Patrick. Curăţ totul, pun toate lucrurile în ordine, rearanjez patul şi apoi mă dezbrac ca să fac duş.

Stau cu fruntea sub jetul de apă fierbinte. Tăietura pulsează. Toţi muşchii mi se zbat şi urlă sub duşul fierbinte. Nu mă pot relaxa încă. Mă uit în oglindă şi-mi deschid rana de pe frunte până când apare o picătură de sânge. Mă asigur că este

apă pe jos, iar apoi izbesc de pardoseală ce a mai rămas din geamul uşii de la baie. Am obţinut o crăpătură satisfăcătoare.

Telefonez la recepţie şi vorbesc cu o voce tremurândă. Am nevoie de ajutor.

Recepţionista vine să vadă despre ce e vorba. E o fată diferită faţă de cea de ieri. Aceasta e mai în vârstă şi mai prietenoasă. Stau tremurând învăluită în prosop. Explic cum de-abia ce am ieşit de la duş, am alunecat pe pardoseala udă şi am intrat în geamul uşii. De pe frunte îmi curge sânge în păr şi pe obraji. Femeia e perplexă şi trece de partea mea.

— Pardoseala cu dale nu ar trebui să fie alunecoasă!

Nu-şi mai găseşte cuvintele tot cerându-şi scuze. Îmi oferă o rambursare.

Îi spun că e în regulă, sunt bine, doar un pic zguduită.

Îşi sună managerul care îmi oferă un sejur gratuit. Refuz. Îmi oferă o cină gratuită, atunci. Pe asta o accept, tremurând toată în prosop. Mi-a scăzut glicemia; chiar am nevoie să mănânc. Am mâncat deja toate dulciurile din minibar acum vreo oră. Mă îmbrac şi cobor ca să mănânc în pub-restaurantul de jos. Am rezolvat problema cu uşa distrusă. Am rezolvat şi problema mâncării. Mi se dă un plasture pentru rana mea. Recepţionera insistă să-l aplice ea.

Pe Eddie îl sun de abia când ajung din nou pe autostradă, în drum spre casă, şi mă opresc la o cabină telefonică de la o staţie de alimentare.

— S-a rezolvat. Mulţumesc. Iţi mulţumesc că m-ai ajutat. Chiar apreciez, să ştii.

Mă simt foarte apropiată de Eddie. Am trecut prin câteva situaţii împreună.

— E în regulă, scumpo. Sunt bucuros să ajut. Dar nu-ţi face un obicei din asta, spune râzând subţire în receptor.

Zâmbesc tăcută. Evident că nu o să-mi fac un obicei din asta.

— N-am să-mi fac, promit eu cu blândeţe.

Nu pot să zic cât de mult m-a ajutat, cât de datoare îi sunt. Totuşi, pare că vrea să culeagă roadele pe parcurs.

— Ascultă, iubire, nu ţi-am spus nimic ce nu ai fi putut face şi tu. Doar că erai în stare de şoc. Îmi aduc aminte cum a fost prima dată pentru mine. Senzaţia aceea. Şocul poate face unele chestii simpatice minţii. Acum însă eşti în regulă?

Revenind la realitate, are, din nou, un ton morocănos. Gata cu sentimentalismele.

— Da, sunt mai bine. Trebuie să te mai întreb un singur lucru, Eddie. Cât timp trebuie să aştepţi înainte să raportezi pe cineva ca fiind dispărut?

Aproape că-l aud clipind, aşa o linişte se lasă pe fir, după care spune simplu:

— N-o faci.

— Dar dacă trebuie? insist.

Se lasă iar un moment de linişte pe fir, şi apoi îl aud punând lucrurile cap la cap. Îi pică fisa. Cineva pe care eu îl cunosc nu se mai întoarce.

— Aha, înţeleg, corect, spune şi începe să mă înveţe.

Imediat ce ajung acasă sun iPhone-ul lui Mark şi intră direct căsuţa vocală, de la trei picioare adâncime în pădurea Norfolk.

Îmi dreg vocea.

— Bună, scumpule, tocmai am ajuns acasă. Mă întrebam pe unde eşti. Sper că întâlnirea din New York a fost super. Tocmai m-am întors din Norfolk. Pe unde eşti? Să-mi spui dacă să-ţi păstrez cină. Ne vedem în curând. Te iubesc.

Transmit un ţucăit şi închid. Am terminat prima etapă. În a doua etapă îmi pun casa în ordine. Ard bileţelul pe care l-am lăsat pe scări în şemineu. N-am fost la Caro. Am să spun poliţiei că am fost în Norfolk, într-o minivacanţă în timp ce Mark călătorea în interes de serviciu. Curăţ casa. Aranjez la loc toată dezordinea provocată de căutarea USB-ului.

În cele din urmă, când am terminat cu toate, mă prăbuşesc extenuată pe canapeaua din camera goală şi mă holbez la pereţii zugrăviţi într-o nuanţă de alb pe care am ales-o împreună.

DUMINICĂ, 2 OCTOMBRIE

O persoană dispărută

A doua zi dimineaţă mă trezesc devreme. Am dormit profund şi acum toţi muşchii mă dor. Mă simt sfâşiată şi maltratată ca urmare a numeroaselor ore de stres şi efort. Mă ridic şi-mi fac o ciocolată caldă. Am nevoie de zahăr. Am nevoie de căldură.

La şapte şi cinci îl sun pe Mark din nou.

— Mark, sunt Erin. Nu înţeleg ce s-a întâmplat. Încep să devin un pic îngrijorată. Poţi să mă suni, te rog?

Închid şi mă duc în camera de zi unde aprind focul. Azi, stau acasă. Toată ziua.

Verific contul elveţian. Ieri-dimineaţă au intrat două milioane de euro. Probabil că planifica să-i transfere pe toţi în noul lui cont, după schimb. Observ însă că lipsesc cam 800 000 de lire, pe care nu-i găsesc nici în contul de economii al lui Mark şi nici în contul lui curent. Probabil că sunt culcuşiţi deja prin vreun cont elveţian, cine ştie pe unde. N-am cum să aflu, dar în schimb se nimereşte cu ce intenţionam să fac.

Acum că mă gândesc la asta, îmi dau seama că se potriveşte perfect, şi-şi va găsi locul şi povestea lui Mark.

O să spun că Mark s-a apucat să se intereseze de un client care să schimbe diamante, un client care să aibă nevoie de ajutor cu anumite bunuri. Va arăta suspicios. Ceea ce este ideal. Soţul meu s-a băgat într-o poveste care nu era de nasul ei şi a şters putina. Sau poate că s-a întâmplat ceva mai rău. Poate că s-a implicat cu oamenii cu care nu trebuia. N-o să ştim niciodată. Poliţia va veni, va cerceta, însă nu va găsi nimic.

În realizarea unui documentar sunt trei etape ce trebuie urmate: documentarea şi pregătirea; răbdarea în timp ce povestea se deschide şi, în cele din urmă, şi categoric cel mai important, editarea materialului pentru a crea o naraţiune lucidă şi captivantă. Ştiu că viaţa nu este un documentar, dar dacă procesul funcţionează, de ce să nu-l pun în practică. Şi crede-mă, n-am vrut niciodată să spun povestea asta, dar iată-mă aici; cu asta va trebui să lucrez şi asta e naraţiunea pe care am ales-o. E o naraţiune pe care cred că şi poliţia o s-o accepte.

Văd pe desfăşurătorul contului bancar că a luat trei sute de lire de la un bancomat din apropiere, după ce s-a întors de la New York. Presupunerea mea e că a luat un taxi care să-l ducă până la Norfolk. Ştia unde sunt datorită telefonului meu, sau datorită lui Patrick, care mă urmărea şi care m-a urmărit până la Norfolk. Patrick i-a trimis un mesaj lui Mark ca să-i spună, numai că la ora aceea cred că

era sus în zbor. Mark ar fi putut şti unde mă aflu şi fără să pornească aplicaţia de urmărire a telefonului meu. Patrick este partea pe care nu o înţeleg. Nu sunt sigură cine l-a ucis pe Patrick şi l-a lăsat vraişte în pădure. Mark sau bărbatul înalt? Poate că Mark s-a întâlnit cu Patrick după ce ăsta m-a atacat la hotel. Poate că atunci a pus Mark mâna pe rucsacul, telefonul şi arma mea. Poate că atunci i-a tăiat Mark gâtul? Am găsit cuţitul printre frunzele din apropierea cadavrului şi l-am îngropat cu amândoi. Poate că Mark nu voia să riște să-şi împartă câştigurile? Sau poate că bărbatul înalt l-a ucis pe Patrick. Poate că ăsta din urmă a auzit împuşcăturile, a venit să vadă despre ce e vorba, dar a dat peste bărbat chiar când pleca. Fiind prea aproape de drum ca să tragă cu pistolul, poate că bărbatul înalt i-a tăiat gâtul lui Patrick şi l-a lăsat să sângereze pe frunze.

Oricum ar fi, Patrick e dovada vie a genului de bărbat cu care m-am căsătorit. Încă nu-mi vine să cred că Mark a făcut ce a făcut. Dar poate că Mark nu a avut niciodată încredere în mine. E amuzant: cu cât îi chestionez motivele pentru care ar fi putut să mă trădeze, cu atât mai limpede mi se pare povestea lui, atât de limpede încât mă şochează că nu am văzut ce o să se întâmple. Cum de n-am observat? Am fost, însă, atât de fericită; l-am iubit atât de mult.

În timp ce am curăţat casa, mi-am tot amintit de o ceartă pe care am avut-o acum vreo două luni, după ce am fost să degustăm meniul pentru nuntă. Cea mai stupidă ceartă pe care am avut-o vreodată. Am încercat să uit ce a spus în ziua aia. Aproape că am reuşit. O pun pe seama stresului şi a fricii de după ce şi-a pierdut slujba. Dar acum stau şi mă întreb dacă nu cumva toate astea au început atunci. Îmi amintesc că n-am ştiut ce să fac ca să-i absorb furia îndreptată împotriva mea. În ziua aia toate au mers prost şi n-am ştiut cum să repar lucrurile.

Îmi amintesc că a ţipat la mine de mi-a stat inima în loc. Îmi amintesc că mă gândeam că Mark a plecat, pur şi simplu aşa, şi că altcineva era în camera de zi. Respiram dificil şi-mi amintesc că am avut un puternic sentiment că sunt singură. Complet singură. Mi-am spus să nu plâng, să fiu puternică. Pentru că, probabil nu a fost vina lui, ci a mea. Îmi amintesc însă şi înţepăturile lacrimilor din ochi. M-a privit ca un străin şi s-a întors cu spatele. Atunci i-am spus că nu-mi vine să cred ce mi-a zis.

Acum, însă, are sens.

Nimic nu-l leagă pe Mark de Norfolk. Mult noroc poliţiştilor care vor încerca să găsească taxiul care l-a dus pe Mark până în Norfolk, mai ales că nici nu ştiu că a luat un taxi. Tot ce pot afla e că Mark a ajuns la Heathrow cu avionul, a luat un taxi până acasă, după care a luat bani de la bancomat şi a dispărut. Nu m-a mai sunat niciodată şi nici nu ne-am mai văzut. Ultimul lui mesaj spunea doar că ştie unde sunt şi că o să ne vedem mai târziu, după care a dispărut.

Şi în timp ce se întâmplau toate astea, eu eram în Norfolk. Am chitanţe de la cardul de credit. Am martori. Recepţionera hotelului poate să bage mâna în foc că am alunecat în baie şi m-am ales cu o rană la cap. Sunt în siguranţă.

Îmi salvez toate fişierele pe care vreau să le păstrez, ca să le trec de pe laptop pe un hard. Eddie o să trimită pe cineva care să-mi curețe computerul şi să-l reinstaleze. Asta, după prânz.

Mi-am anulat onorariul transferabil din contul elveţian în al meu. O să mă ţin la distanţă până când se termină toate.

La o oră jumătate după primul telefon de azi, îl sun din nou pe Mark.

— Mark, unde eşti? Te rog, sună-mă. Am verificat zborurile şi nu am găsit întârzieri. Ţi-ai pierdut zborul, scumpule? Încep să mă îngrijorez, ai putea să mă suni? O să sun la linia aeriană şi o să verific din nou.

Închid şi sun la British Airways, unde aflu, desigur, că a debarcat.

Aşadar, unde o fi Mark?

Îi sun pe părinţii lui. Prima dată răspunde maică-sa, dar trebuie să închid şi să alerg la toaletă ca să-mi vomit fierea în WC. Când sun a doua oară, reuşesc să mă abţin.

— Bună, Susan. Da, da, este. Hi, hi. Hm, am o întrebare mai ciudată, Susan, dar ştii ceva de Mark?

Îi explic despre călătoria de afaceri la New York şi că, în mod cert s-a aflat în zborul înapoi spre casă, dar că încă nu a apărut. Pare uşor îngrijorată, dar mă asigură că o să apară. Probabil că şi-a pierdut telefonul sau poate că lucrează ceva. Chestia asta îmi dă o idee, aşa că-l sun pe Hector. Petrecea atât de mult timp cu Mark, încât mi se pare normal să-l sun pe el următorul.

Nici Hector nu a auzit de el.

— Ultima dată când v-aţi văzut a fost în weekend? întreb.

Se lasă liniştea în partea cealaltă. Apoi, Hector îmi spune ceva la care nu mă aşteptam deloc.

— Erin, nu l-am mai văzut pe Mark de la nunta voastră. Pare uimit şi, pentru prima dată de la evenimentele din Norfolk, sunt surprinsă cu adevărat.

Şi atunci pe unde a umblat în zilele când zicea că se vede cu Hector? Îl punea la punct pe Patrick? Îşi aranja noua viaţă de la New York?

— Deci nu te-a sunat în legătură cu slujba?

— Nu, a găsit ceva nou? mă întreabă bucuros că poate schimba subiectul. Poate că bănuieşte că Mark m-a înşelat şi îl folosea pe el ca scuză. Cine ştie? Însă e clar că Mark nu voia să înfiinţeze o afacere cu el. Bun. Pot să folosesc asta. Continui.

Ultimul apel.

— Mark, nu ştiu dacă asculţi mesajele astea, dar nimeni nu ştie unde eşti. Tocmai am vorbit cu Hector şi zice că nu te-a mai văzut de la nuntă. Nu ştie nimic

de nicio afacere nouă. Ce dracu' se întâmplă? Trebuie să mă suni, te rog. Mi-e teamă. Sună-mă!

Închid. Cărarea a fost amenajată, iar soțul meu a șters-o.

Mâine-dimineață merg la poliție.

LUNI, 3 OCTOMBRIE

Goală

După ce sun, zac în liniște. Casa goală e ca o cochilie în jurul meu. Poliția va sosi aici cam într-o oră, așa au spus. N-am nimic de făcut, așa că stau și aștept.

Mi-e dor de el. E amuzant cum lucrează creierul, nu? Mi-e atât de dor de el încât mă doare.

Mă doare și nu-l înțeleg. Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Presupun că nu poți cunoaște cu adevărat pe cineva, nu?

Când s-a schimbat? În ziua când și-a pierdut slujba? Sau a fost tot timpul așa? Mi-e imposibil să-mi dau seama dacă am format un lucru bun la un moment dat, pe care cumva l-am distrus, sau am fost un lucru rău, care, în cele din urmă, a fost expus. Indiferent însă, dacă aș putea să mă întorc în timp la cei care eram, aș face-o, fără nici cea mai mică ezitare.

Nu știu de ce m-am întins după telefon. Nu face parte din plan. Vreau doar să mai vorbesc cu el pentru ultima dată. Asta nu poate să facă rău. Îi apelez numărul și pentru o clipă, atunci când se stabilește legătura, mi se oprește respirația în gât și am impresia că a răspuns, că e în viață la urma urmei și că toate care s-au întâmplat au fost ca un soi de poantă. O să-mi explice totul și o să fie în drum spre casă și spre mine, iar eu o să-l iau în brațe din nou. Bineînțeles însă că nu e el, el nu e în viață, nu a fost niciun soi de poantă și nu se mai întoarce acasă la mine - a intrat căsuța vocală. Vocea lui gravă și sigură, sunetul meu preferat din întreaga lume. După ce se aude tonul, de-abia mai pot vorbi.

— Mark, mi-e atât de dor de tine, spun cu o voce crăpată și groasă. Îmi doresc să vii acasă. Te rog, vino acasă, Mark. Te rog mult de tot. Nu știu de ce s-a întîmplat asta, de ce ai plecat de lângă mine, dar îmi pare rău. Îmi pare rău că n-am fost bună pentru tine, dacă nu am făcut lucrurile corecte... sau nu am spus lucrurile corecte. îmi pare rău, dar te iubesc mai mult decât o să știi vreodată. Și întotdeauna am s-o fac.

Las telefonul deoparte și plâng în casa mea goală.

Aseară în pat, am făcut o grămadă de înțelegeri cu un Dumnezeu în care nu cred. Aș da înapoi toți banii numai ca lucrurile să fie cum au fost înainte.

Până să vină poliția, mă uit prin albumele foto. Le-am aranjat împreună Crăciunul trecut, după logodnă. Pentru viitorii noștri copii: mama și tata când erau tineri.

Atât de multe amintiri, fața lui în lumina focului, luminile neclare de Crăciun din spatele lui. Mirosul de fum. Vinul vechi. Pinul. Degetele mele peste puloverul lui

gros. Părul lui pe obrazul meu. Mirosul lui, aproape. Greutatea, sărutările și dragostea lui.

Nu a fost oare real? Nimic? Dar așa s-a simțit, de parcă a fost real.

Toate zilele petrecute cu el au fost cele mai bune zile din viața mea.

În inima mea consider că a fost real. Doar că lui îi era frică de eșec. Nu era perfect, știu. Nici eu nu sunt. Aș fi vrut să-l pot salva. Aș fi vrut să pot face cumva să ne salvăm amândoi. Mark și-a pierdut slujba. De fapt, asta s-a întâmplat, numai că știu ce înseamnă asta pentru unii oameni. Sunt oameni care, după criza financiară, au murit. Unii s-au aruncat de la etaj, iar alții au luat pastile ori s-au apucat de băut. Mark a supraviețuit cu opt ani mai mult decât unii dintre prietenii lui.

Știa că nu putea să se apuce de ce a făcut înainte și nu voia să o ia de la capăt. Nu voia să fie mai nesemnificativ decât fusese. Acum înțeleg că era îngrozit să meargă înapoi acasă în East Riding, înapoi la fund, jos, de unde a început. Iar frica te mănâncă.

Îmi doresc să fi văzut asta, îmi doresc să fi putut rezolva problema.

Numai că s-a încheiat. El a murit, iar eu sunt singură. Nu cred că o să mai încerc din nou. O să-l iubesc pe Mark până la moarte. Indiferent că relația noastră a fost pe bune sau nu, l-am iubit.

Futu-i, cât mi-e de dor de el!

Când sosește poliția, nu sunt decât o epavă.

SÂMBĂTĂ, 24 DECEMBRIE

Ce s-a întâmplat după

L-am declarat dispărut acum două luni. Poliţiştii care se ocupă de dispăruţi au vrut să aibă acces la tot, adică la numerele de telefon ale prietenilor lui, adresele, informaţii despre familia lui, despre contactele de la slujbă. Le-am predat computerul lor, informaţiile bancare, le-am spus despre locurile pe care le frecventa. Le-am spus despre banca unde lucra şi care l-a concediat, despre discuţiile pe care le-am avut despre asta şi cum că eu credeam că o să trecem cu bine peste moment. Le-am spus despre noile lui planuri de afaceri. Le-am spus despre Hector şi ce mi-a spus Hector la telefon în ziua aia. Le-am spus tot ce voiau să ştie, iar ei i-au luat periuţa lui de dinţi veche, pentru ADN.

După trei zile, mi-a apărut la uşă şi detectivul Foster. Biroul lui semnalizase implicarea mea într-o altă investigaţie. Dispariţia lui Mark nu era investigată de SO 15, normal, însă le trezise curiozitatea. Andy nu venise ca reprezentant oficial, mi-a spus asta, dar avea în schimb câteva întrebări pe care voia să mi le pună. I-am răspuns la ele, amintindu-mi de apelurile lui la care n-am răspuns. Vina mi-a înroşit obrajii. Presupun că e greu de crezut că o singură persoană poate fi conectată cu două cazuri de persoane dispărute şi că nu are nicio legătură cu dispariţiile. Pe de altă parte, dacă am învăţat ceva recent este faptul că viaţa este ciudat de întâmplătoare.

A fost dificil să-l conving pe Andy că n-are ce să cerceteze. Dar în cele din urmă, oi fi având eu mai multe identităţi, însă nu sunt vreo teroristă din vreo organizaţie. N-am avut nimic de-a face cu Holli şi zburatul ei în Siria. Şi Mark a avut mai multe identităţi, însă mai mult ca sigur că n-a zburat în Siria ca Holli. Totuşi, mi-a luat un timp ca să-l conving pe Andy de faptul acesta, iar dacă poliţia nu-mi pusese microfoane înainte de ziua aia, atunci în mod clar mi-au pus după.

M-am uitat cu ochii căscaţi la ştiri, căutând vreun semn despre avionul dispărut, dar în ultimele două luni n-am văzut nimic. Oamenii cu avionul par să fi dispărut fără să lase vreo urmă. Mă gândesc deseori la oamenii aceia aflaţi în adâncul apelor; mă întreb dacă mai sunt în întunericul de acolo, în continuare în siguranţă, prinşi cu centurile de scaune. încerc să nu mă gândesc, dar o fac.

Nu mă pot abţine să nu mă întreb ce era pe USB-ul acela, de ce însemna atât de mult pentru bărbatul din pădure şi, presupun că, şi pentru oricine lucra el. M-am gândit mult la asta, la acele fişiere nesfârşite pline de text criptat. Erau oare conturile lor, detalii despre companii, nume personale, adrese? Îmi amintesc acele e-mailuri pe care le-am găsit în contul de e-mail rusesc în Bora Bora. Companii

fantomă. Arme. Informaţii hăcuite. Nu ştiu. Poate. În schimb, sunt bucuroasă că n-am avut ocazia să le descifrez; îi sunt recunoscătoare lui Eddie pentru sfaturi - sunt destul de sigură că, dacă aş fi citit sau aş fi copiat orice ar fi fost pe USB, atunci ei ar fi venit după mine. Şi, oricum, ce aş fi făcut cu informaţiile acelea?

După ce a venit poliţia, nu l-am mai sunat pe Eddie. Din fericire, următorul meu interviu cu el a fost programat la începutul acestei luni. M-am dus cu Phil la el acasă, adică la adevărata casă a lui Eddie Bishop. Era şi Simon acolo şi Lottie. Bănuiesc că Eddie s-a împăcat cu fiica lui, Dumnezeu ştie cum. Simon avusese dreptate... probabil că plânsul lui Lottie a fost un început bun. Cred că Eddie poate fi un individ destul de insistent, iar Lottie pare destul de bucuroasă.

După ce am filmat, Phil ne-a lăsat singuri pentru vreo două minute, cât timp s-a dus până la toaletă. Lottie se uita cu copiii ei la desene animate în camera cu TV. Eddie mi-a mulţumit, din nou, pentru favoarea făcută, pentru faptul că am vorbit cu fiica lui. M-a tras spre el şi m-a îmbrăţişat, şoptindu-mi la ureche.

— S-au aranjat treburile, scumpo?

— Da, Eddie, s-au aranjat, i-am şoptit la rândul meu.

— Mă bucur să aud asta. Ascultă, am nevoie să-mi mai faci o favoare, scumpo, la un moment dat. Nimic prea greu, nimic ce n-ai putea să faci.

Apoi mă eliberează din braţele lui, zâmbind şiret.

— Ai face bine să ai grijă, Erin, spune Simon rânjindu-ne. Tipul ăsta nu-i de partea legii, să ştii.

Cam ca mine, mă gândesc. A fost drăguţ aici. M-am simţit bine-venită. M-am simţit acceptată. Presupun că fac parte din grup acum. Încă o favoare? Ar fi trebuit să mă aştept la asta. Totuşi, m-a susţinut. Ştiu asta. Şi îi sunt datoare, nu?

Pe moment, cel puţin timp de o săptămână, stau la Alexa acasă. Presupun că fug de propria mea viaţă. Pur şi simplu n-am vrut să mă trezesc singură în dimineaţa de Crăciun. Nici dacă mi-ai fi dat toţi banii din lume.

Alexa şi tatăl ei m-au invitat la ei. Îi aud în bucătăria de jos manevrând oalele. Diseară avem şuncă la cină. Aparent, e o tradiţie de Ajun de Crăciun. Tradiţii noi. Începuturi noi. De când s-au întâmplat toate astea, de când a dispărut Mark, amândoi au fost foarte încurajatori cu mine.

Ştiu ce gândeşti, că am început să-mi cred propriile mele minciuni. Şi, da, ai dreptate. Dar aş prefera să-mi cred propriile minciuni, decât adevărul pe care l-am văzut în ochii lui Mark în luminişul acela.

Câteodată am impresia că-l aud noaptea, bâjbâind prin întunericul dormitorului nostru. Acum dorm cu lumina aprinsă pe hol şi, întotdeauna, am un obiect contondent lângă pat.

O să-i nasc copilul. Am intrat în al doilea trimestru de sarcină, în a douăzeci şi una săptămână. Am o protuberanţă. În conformitate cu aplicaţia de sarcină, mărimea copilului trebuie să fie cam a unui grapefruit acum. Micuţa ei inimă s-a

format complet şi bate de trei ori mai repede decât a mea. În momentul ăsta, ea e mai plină de viaţă decât o să mai fiu eu vreodată. Nu ştiu cum, dar ştiu că e o fată. Pur şi simplu, ştiu.

IUI-ul Alexei a dat roade. La două săptămâni după ce poliţia a venit la mine acasă, m-am dus împreună cu Phil şi Duncan la cabinetul doctorului Prahani, îngrămădindu-ne ca să o filmăm pe Alexa primind veştile. A fost o zi bună. Sarcina ei nu e cu mult în urma celei ale mele. E amuzant cum se rezolvă lucrurile. Va fi frumos să am pe cineva alături de care să trec de toată sarcina. De Caro n-am mai auzit nimic de când s-au întâmplat toate astea. Mă rog, nişte apeluri telefonice, o ieşire la o cafea, dar nimic, de fapt. Nu că m-aş supăra - Caro îmi aminteşte de persoana care am fost. Nu sunt sigură că o mai înţeleg pe persoana aceea.

Nu cred că o să-i spun vreodată Alexei ceva despre ce s-a întâmplat, chiar dacă noi două am devenit prietene bune acum. Mi-a spus să nu las totul să mă afecteze; normal, ea crede că Mark şi-a luat tălpăşiţa... soţul meu dispărut. Totuşi, sfatul ei mi-a prins bine. Mi-a spus să nu mă las enervată de asta, să nu permit situaţiei să-mi frângă inima şi să-mi amintesc că toţi pierdem lucrurile pe care le iubim cel mai mult şi că trebuie să ne amintim, înainte de toate, că am fost norocoşi că le-am avut. Câteodată eşti stâlpul de iluminat şi câteodată eşti câinele care se pişă pe stâlp. E clar că pot urma exemplul Alexei. Mă face să râd, ceea ce, îmi dau seama, n-am mai făcut de mult. Câteodată, oamenii potriviţi apar în viaţa ta la momentul potrivit. Apoi, însă, mă gândesc la Mark. Dar şi oamenii răi apar aşa, nu? Câteodată e greu să faci diferenţă între ei. O să văd, poate că într-o zi o să-i spun totul Alexei. La urma urmei, şi ea mi-a spus povestea ei.

Până când nu se naşte copilul, nu o să mă ating de bani. Până atunci pot să mă descurc cu ipoteca. Imediat ce o să mi se acorde tutela asupra afacerilor financiare ale lui Mark, în vreo două luni, o să pot să-mi vând casa. Cu toate acestea, nu va fi declarat oficial mort decât peste şapte ani.

Pot să aştept însă. Sunt răbdătoare. O să continui să muncesc, să filmez. O să-i mai fac o singură favoare lui Eddie. O să folosesc banii din contul elveţian pentru ajutor după ce o să se nască fiica mea, iar când o să aibă şapte ani, iar eu voi fi oficial eliberată, poate că atunci o să părăsim ţara. Poate că vom lua banii şi vom dispărea. Vom vedea. Sunt, însă, incitată când mă gândesc la viitor. La viitorul nostru.

Alexa mă strigă din bucătărie la ora 7:39 seara; mă găsesc la etaj, dormind în camera de oaspeţi, camera mea. M-a strigat o singură dată, clar şi tare, iar eu simt în piept cum mi se strânge ghem o senzaţie pe care n-am mai simţit-o de două luni. Simt frica. Un ghem cu ţepuşe apărut brusc. O simt din tonul vocii ei. S-a întâmplat ceva. Nu se mai aude deloc procesul gătitului în ajun. Casa a devenit ciudat de nemişcată. Urmez sunetul televizorului de la parter şi intru în bucătăria

lor drăguță. Mirosul șuncii prăjite cu arțar de Crăciun adie dintr-un dulap închis. Alexa și tatăl ei stau locului înghețați, cu spatele la mine, holbându-se muți la televizorul montat pe perete. Nu se întorc spre mine când intru. Mă opresc încet și după ce văd ce văd și ei înțeleg. Pe ecran e o transmisie live a celor de la BBC News 24 de pe o stradă cu multe magazine - o stradă golită din Londra, poate chiar Oxford Street? O stradă fără țipenie de om, așa că ar putea fi și Oxford Street, nu? Strada asta, în mod normal, n-ar fi nepopulată în Ajunul Crăciunului. Apoi văd cordonul poliției, blocând accesul pe întreaga stradă. E un eveniment în curs de desfășurare, breaking news.

Privim îngroziți cum o persoană chircită scapă brusc dinăuntrul unui magazin stradal, luminos datorită luminilor de Crăciun. Bâjbâind orbește afară, pe strada lată și golită de oameni. Umbra aceea aleargă repede, îngrozită, către cordonul poliției, departe de ceva ce nu vedem, departe de ceva teribil.

Pe banda de știri citesc că e un incident în curs de desfășurare... că ar putea fi victime... că sunt doi atacatori... că a sosit și poliția armată. Continui să tac și când apar două fotografii, ale atacatorilor, în colțul ecranului TV-ului. Recunosc instant una dintre fețe.

Acum de-abia își întoarce Alexa privirea spre mine, ca să se asigure că văd și eu ce vede ea. Una dintre fotografii e a lui Holli, având o față tânără și palidă. Nu i-au folosit fotografia de la dosar; ăsta e primul lucru care mi-a trecut prin minte. Nu știu de ce, dar așa s-a întâmplat. Au folosit o fotografie dintr-o vacanță, dinainte să fi fost la închisoare. Înainte de autobuzul incendiat. Înainte să se întâmple ceva. Apoi îmi dau seama și respirația mi se oprește în gât. S-a întâmplat ceva îngrozitor. De data asta, a făcut ceva teribil. Ceva cu adevărat teribil.

Mi-am amintit cuvintele ei din ziua aceea de la închisoare, când am întrebat-o ce plănuia să facă în continuare.

— Va trebui să aștepți și să vezi, nu? Dar așteaptă-te... la lucruri măreațe, Erin. Lucruri măreațe.

Așa mi-a spus. Mi-a spus că o să facă asta, nu? Am știut. Într-un fel, întotdeauna am știut - nu ceva chiar așa, evident - dar am știut că o să facă ceva.

Dar ce-aș fi putut face? Ce ai putea tu să faci? Nu poți salva pe toată lumea. Câteodată, trebuie să te salvezi doar pe tine.

Îi mulţumesc lui Ross, pentru că mi-a fost un exemplu şi m-a inspirat să încep acest drum. Îţi mulţumesc pentru energia ta, pentru cunoştinţele tale şi pentru sfaturile tale.

Îi mulţumesc mamei mele, prima mea cititoare, pentru că mi-a verificat textul şi nu i s-a părut îngrozitor! Îţi mulţumesc pentru toate încurajările tale, în special pentru că mi-ai încurajat obiceiul lecturii când eram tânără şi pentru că m-ai inspirat să-mi urmez drumul.

Îi aduc mulţumiri speciale minunatei mele agente, Camilla Wray. Îţi mulţumesc aşa de mult pentru că mi-ai răspuns favorabil primului e-mail cu un sinopsis şi că mi-ai citit primele trei capitole şi, apoi, a doua zi, întregul manuscris. Îţi mulţumesc pentru toate gândurile tale inteligente, pentru idei şi indicaţii şi pentru că ai fost o puternică susţinătoare a lui Erin. Nu pot să-ţi mulţumesc destul pentru că m-ai introdus într-o lume cu totul nouă şi incitantă.

Minunatei Kate Miciak, editoarea mea de la Ballantine, îţi mulţumesc că mi-ai citit atât de repede manuscrisul, îţi mulţumesc pentru încrederea şi entuziasmul tău, pe care le-am simţit încă de la prima conversaţie telefonică şi pe parcursul întregului proces. Îţi mulţumesc pentru editarea ta genială, pentru ochii tăi de vultur şi pentru dragostea ta pentru o poveste bună - este o plăcere absolută să lucrez cu tine. Îţi mulţumesc că ai scos tot ce era mai bun din cartea asta.

Excelentei Anne Perry, editoarea mea britanică, îţi mulţumesc că te-ai îndrăgostit de cartea aceasta şi că a fost o bucurie incredibilă să lucrez cu tine. Sunt atât de fericită că acest roman şi-a găsit o casă britanică fantastică, la Simon & Schuster.

Mulţumesc tuturor celor care au ajutat ca această carte să fie în mâinile voastre acum! A fost un vis cald şi călduros să lucrez cu voi toţi!